

Giới thiệu Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh

Siêu phẩm Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh của tác giả Hàm Yên thuộc thể loại hiện đại, nam chính tàn tật, đô thị tình duyên, thanh mai trúc mã, ngôn tình ngược, lưu luyến thâm tình. Nhân vật chính: An Hồng, Lộ Văn Phàm, Hàn Hiểu Quân. Phối hợp diễn: Tần Nguyệt, Lâu Tinh Tinh, Từ Mạt Mạt, Hứa Lạc Phong, Trình Húc, Tiêu Lâm, Trần Hằng, Không Lam

Từ ngày Lộ Văn Phàm bảy tuổi đến giờ anh đã luôn theo đuổi An Hồng thực sự rất cực khổ, đến khi tương lai tốt đẹp đang hiện ra trước mắt thì anh lại phạm vào một lỗi suốt đời không thể tha thứ được.

Thanh xuân của hai người họ chính là kết thúc vào đêm mưa năm đó.

Khi đọc truyện hay ta sẽ thấy có một bài hát có lời ca như vậy:

Có người hỏi anh em tốt đến mức nào

Nhiều như vậy năm anh vẫn không quên được

Gió xuân đẹp cũng không đẹp bằng nụ cười của em

Người chưa gặp em họ sẽ không hiểu

Đối với Văn Phàm mà nói, giang sơn cho dù đẹp, cũng không bằng nụ cười của cô.

Đây là đoạn tình cảm trải qua 20 năm lưu luyến, có lẽ, là 30 năm, 40 năm, 50 năm, thẳng cho đến như phượng hoàng hồi sinh vĩnh viễn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồi Ức Xa Xôi

An Hồng đi ở trên con đường đá ẩm thấp, bên trong ngõ nhỏ quanh co, hai bên đều là những ngôi nhà trệt bình thường, quần áo phơi đầy ngoài cửa sổ, bếp lò đơn giản và một số đồ dùng đều đặt dưới mái hiên, lúc này là thời gian cơm chiều, An Hồng dường như có thể nghe thấy mùi thơm của rau xào, còn nghe được tiếng vỗ xát quần áo của mấy bác gái ở khu sinh hoạt chung, An Hồng bất giác mỉm cười, hơi thở cuộc sống quen thuộc này luôn làm có xúc động.

Đi tới đi lui, ven đường có rất nhiều gương mặt không rõ chào hỏi mình, An Hồng không biết gọi bọn họ như thế nào, vì thế chỉ đành cười gật đầu, dưới chân cũng không ngừng bước, dọc theo con đường quen thuộc đi vào bên trong.

cuối cùng cô cũng nhìn thấy bé gái đang ngồi xổm bên đồng cát, cô bé khoảng hơn ba tuổi, mặc một bộ quần áo ngắn tay, mái tóc vừa khô vừa xù xì, cả người đen sạm gầy teo, cơ thể phát triển kém, cúi đầu chỉ lo chơi bùn cát một mình.

An Hồng đứng cách bé 5, 6 m, lẳng lặng nhìn nó, đứa bé đem hai tay toàn chọc vào trong cát, sau đó dụng lực nhào nặn, miệng còn lẩm bẩm gì đó.

An Hồng ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, chỗ rẽ cuối ngõ, bắt đầu chờ đợi. Quả nhiên, chỉ một lát sau, nơi đó đi ra một bóng dáng nho nhỏ, đứa bé nghiêng lưng công một túi sách nhỏ, vừa đi vừa nghịch ngợm đá hòn đá dưới chân, càng chạy càng gần... Càng chạy càng gần... Có lẽ nghe được tiếng bước chân, cô bé đang chơi cát lập tức đứng dậy quay đầu xem, sau đó mừng rỡ chạy vội đi qua.

“Hiểu Quân!! Hiểu Quân!! Anh đã về rồi ~~~ “

Đi đến là một đứa bé, nhìn qua cũng không lớn hơn cô bé kia bao nhiêu, nhưng An Hồng vẫn không nhìn thấy rõ mặt của cậu bé, chỉ nghe thấy cậu bé nói: “Tại sao em lại nghịch cát, anh đã nói em bao nhiêu lần rồi, rất bẩn.”

“Em muốn xây nhà!” Cô bé mỉm cười, ánh mắt tinh tế, lộ ra một loạt chiếc răng nhỏ không đồng đều.

“Đừng xây nữa, đến đây, chúng ta về nhà.”

“Dạ.”

Đứa bé đem bàn tay nhỏ bé của mình xoa xoa trên quần áo, rồi ngoan ngoãn nắm lấy bàn tay đang vươn ra của cậu bé, cô bé hiển nhiên là không lau sạch sẽ, nhưng cậu vẫn không hề do dự nắm chặt tay cô bé.

Hai người bạn họ nắm tay nhau đi qua trước mặt An Hồng, đột nhiên An Hồng cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, nhin không được gọi: “Hiếu Quân.”

Cậu bé quay đầu, cô chỉ cảm thấy trước mắt mờ nhạt, dù cố gắng thế nào cũng không thể nhìn thấy rõ mặt cậu bé, cô đưa tay lên bắt, nhưng làm sao cũng không bắt được, cậu bé kéo tay cô bé vui mừng chạy đi. An Hồng muốn đuổi theo, lại cảm thấy dưới chân như dẫm lên bông, làm sao cũng không bước ra được. Cô gấp gấp đến độ phát khóc, lớn tiếng gọi:

“Hiếu Quân! Hiếu Quân!! Hàn Hiếu Quân————— “

Dưới chân không còn điểm tựa, như rơi xuống vách núi đen, cô hoảng sợ không hiểu rõ vì sao, cảnh vật bên người bỗng nhiên thay đổi khôn lường.

An Hồng mở to mắt, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Nhìn qua thời gian, đã 11 giờ trưa, An Hồng mặc áo ngủ rộng thùng thình đi toilet rửa mặt đánh răng. Người trong gương tóc tai bù xù, đôi mắt biến thành màu đen, khóe mắt còn giữ nước mắt trong mộng. Bởi vì say rượu, An Hồng cảm thấy hơi đau đầu, vì thế dùng hai tay hất nước lên mặt. Nhớ đến trưa nay Triệu Đức Sinh hẹn cô ăn cơm, nên đã nhanh chóng rửa mặt.

12 giờ đúng, lúc An Hồng xuống lầu đã tỉnh táo hơn.

Không khí trong lành. Đúng là đầu tháng ba, mùa của chim chóc và cây cỏ, thời tiết vẫn còn lạnh, cô mặc một chiếc áo len dệt kim hờ hỏ cổ mà khói, và một chiếc quần bò bình thường, tóc dài lười biếng quấn sau đầu.

Triệu Đức Sinh đã đứng dưới lầu chờ cô, nhìn thấy cô đi xuống thì giúp cô mở cửa xe.

“Quần áo ngày nghỉ của em thật sự rất khác so với ngày bình thường, có vẻ nhàn nhã rất nhiều.”

“Bình thường công việc yêu cầu mặc đồng phục, em cũng không có biện pháp khác.” Cô mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Giữa trưa ăn gì?”

“Đồ ăn Vân Nam, anh đã đặt chỗ rồi.” Anh chuyên tâm lái xe.

“Được, đồ ăn Vân Nam đủ cay, em thích.”

Đây chính là chỗ tốt của Triệu Đức Sinh, cũng là chỗ tốt của An Hồng, anh luôn có chủ ý, mà cô, cũng không giả vờ làm ra vẻ.

Triệu Đức Sinh là đối tượng hẹn hò đồng nghiệp cũ Lưu Diễm của An Hồng giới thiệu, 32 tuổi, trưởng bộ phận của một công ty hợp doanh, bàn về tuổi, diện mạo, gia cảnh, trình độ học vấn đều thích hợp với An Hồng.

An Hồng đã 28 tuổi, Lưu Diễm nhỏ hơn cô 2 tuổi giờ đã là mẹ của đứa trẻ 2 tuổi rồi, cô ấy luôn lo lắng cho chuyện lớn cả đời của An Hồng, quen biết nhiều năm như vậy, cũng không thấy bên cạnh An Hồng có người đàn ông nào, vì vậy thỉnh thoảng thay cô giới thiệu đối tượng. An Hồng cũng không cự tuyệt, chỉ là mấy người trước, không phải cô nhìn không vừa mà người ta thì người ta không vừa mắt cô, cho đến khi Triệu Đức Sinh xuất hiện, An Hồng cảm thấy, nếu như muốn cùng người đó sống cả đời, cũng có thể chấp nhận được.

Hai người gặp gỡ hơn ba tháng, gặp nhau 2, 3 lần, cùng nhau ăn cơm đi dạo phố xem phim, Valentine Triệu Đức Sinh tặng An Hồng một bó hoa hồng, An Hồng vui vẻ nhận, hơn nữa còn để anh nắm tay cô.

Nếu như gặp gỡ thuận lợi, tiếp đó, chính là hôn môi, lên giường, chuẩn bị hôn lễ thôi. Nói cho nhanh thì, đến mùa thu là có thể kết hôn.

Lúc ăn trưa, An Hồng nhận được điện thoại của cấp trên của cô anh ta tên là Tân Duy. Anh ta dặn dò An Hồng hôm sau đi nhất định phải chú ý ăn mặc, hơn nữa không thể đến muộn, sau đó yêu cầu An Hồng thông báo cho mấy tiểu binh dưới tay mình chuyện này luôn.

“Ngày mai có chuyện gì chuyện quan trọng sao?” An Hồng kinh ngạc, Tân Duy rất ít khi quấy rầy cô vào những ngày cuối tuần.

“Ừ, ngày mai hạng mục do tiểu Vương phụ trách, chủ tòa nhà phái người tới công ty khảo sát tình huống, nghe nói đi xem mấy công trường và hạng mục đã hoàn thành, đợi nhiều nhất 3,4 ngày, qua một tháng nữa muốn đầu tư, khảo sát này cũng tương đối quan trọng.”

“Em biết rồi.” An Hồng cúp điện thoại, rồi gọi cho mấy nhân viên cấp dưới của mình, dặn dò tỷ mỉ. Nói xong mới phát hiện Triệu Đức Sinh đang nhìn cô.

Ánh mắt của anh rất ôn hòa, rất giống với người trong ký ức kia. Anh nói: “Em rất bận.”

An Hồng lắc đầu một cái: “Hết cách rồi, làm trâu làm ngựa cho người ta, lúc nào cũng như vậy.”

Anh suy nghĩ một lát mới nói: “Nếu như, tương lai chúng ta kết hôn, em có từng suy nghĩ, không đi làm nữa không?”

An Hồng sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy anh không giống như đang nói đùa, hỏi: “Đức Sinh, anh cảm thấy phụ nữ không nên đi làm à?”

“Không, anh tất nhiên là tôn trọng sự nghiệp của phái nữ. Nhưng điều kiện kiên quyết của anh là, đàn ông phải có đầy đủ năng lực nuôi gia đình. Em cũng biết, công việc của anh rất bận, công việc của em cũng thường phải làm thêm giờ, mà thân thể mẹ anh lại không tốt, nên anh rất hi vọng sau khi kết hôn em có nhiều thời gian để chăm sóc gia đình.”

Trong lòng An Hồng cảm thấy khó chịu, không muốn cùng anh tiếp tục đề tài này, nên đành phải nói: “Bây giờ nói chuyện này, có phải quá sớm rồi không!” Thấy anh vẫn còn muốn nói, cô vội vàng gấp một miếng thịt gà bỏ trong bát anh, “Nhanh ăn đi, thức ăn nguội rồi, một lát nữa còn đi xem phim.”

Kết thúc cuộc hẹn về đến nhà đã qua 8 giờ rồi, An Hồng vừa thả giày vào nhà đã mở Laptop ra, phát hiện có một lá thư mới do Tiêu Lâm gửi tới. Trong thư viết cuộc sống và tình hình học tập gần đây, tham gia party, bạn bè mới quen, cùng bạn học tham gia cắm trại ngoài trời, còn gửi kèm mấy tấm ảnh lúc cắm trại, tóc còn ướt, khuôn mặt nụ cười rực rỡ, bên má còn có hai lúm đồng tiền lớn, cuối cùng viết: “Miss you~ Hong~”

An Hồng vui vẻ cười lớn. Tắm rửa, rót cho mình một ly rượu đỏ, cầm một hộp thuốc là vùi ở trên sofa, xem bộ phim kích thích, trận bóng hỗn loạn rồi một phim thần tượng không rõ tên.

Cô đốt một điếu thuốc, điếu thuốc màu trắng cháy trên tay cô, giống như thanh xuân yên lặng trôi đi, nhưng mà cô lại không có gì để sợ.

Buổi tối, An Hồng lại nằm mơ, trong mơ vẫn là bóng dáng nho nhỏ Hàn Hiểu Quân, lúc đang đi về phía cô dần dần lớn lên, cuối cùng biến thành mặt thiếu niên, An Hồng không nhìn rõ được khuôn mặt anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt, vẻ mặt ưu thương. Anh đứng ở nơi đó, mờ mịt nhìn xung quanh, đợi đến khi nhìn thấy cô, thì đưa tay ra, nói: “An An, em đang ở đâu?”

An Hồng tỉnh dậy đầu đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa sạch sẽ một lần nữa, lại không ngủ tiếp được, rót ly rượu đỏ nghiêng đầu dựa vào giường nghe nhạc, giai điệu chậm rãi, mang ký ức của cô kéo đến một chỗ rất xa rất xa.

Ký ức tuổi thơ nếu như có màu sắc, như vậy đối với An Hồng mà nói, tuyệt đối không phải là màu sắc tốt đẹp gì, không đến nỗi là đen, nhưng ít nhất cũng là bụi.

Trước 2 tuổi, cuộc sống An Hồng trải qua coi như là thoải mái. Ba làm công nhân ở nhà máy, mẹ làm y tá. Mẹ xinh đẹp, thu nhập cao hơn so với ba, không tránh được nói ba vài câu, nói nhiều, ba bắt đầu uống rượu, uống rượu, liền rút ra quả đấm đánh mẹ, mẹ sợ tới mức ôm An Hồng chạy về nhà ngoại, lúc ba tỉnh rượu sẽ khóc quý gối trước cửa nhà bà ngoại cầu xin mẹ tha thứ. Mẹ nhìn An Hồng bé nhỏ trong ngực, mềm lòng, liền theo ba trở về nhà.

Nhưng mà, con ác mộng vẫn tuần hoàn xảy ra.

Thật ra thì, lúc ba tỉnh táo vẫn rất yêu thương An Hồng, ông sẽ làm cho cô chong chóng tre, làm điều, sẽ mua cho cô nhiều đồ chơi nhỏ, An Hồng có mấy tấm ảnh ba ôm cô, hầu hết là đen trắng, nhỏ giống như miếng đậu phụ khô, chỉ có hai tờ có màu sắc rực rỡ khoảng 5cm. Trong hình ba rất trẻ, da đen sẫm, có một đôi mắt nhỏ dài, An Hồng lớn lên giống ba nhiều hơn, chỉ có khuôn mặt và miệng giống như mẹ.

Ông nội bà nội không thích An Hồng bởi vì cô là con gái. Lúc mẹ sinh An Hồng, ông nội bà nội nhìn thấy An Hồng là một bé gái thì trực tiếp về nhà, chỉ còn lại ba và bà ngoại ở trong bệnh viện chăm sóc hai mẹ con.

Ông nội nói, bé gái thì gọi là An Hồng đi, ngày tháng sau này sống vui vẻ rực rỡ. Mẹ không vừa ý, thời đại này mấy đứa bé vừa sinh ra ai còn đặt tên hồng xanh gì nữa, sau này lớn lên gọi Tiểu Hồng, rất quê.

Ông nội nghe thấy mẹ nói thế rất tức giận, mắng bà sinh không được con trai chặt đứt hương hỏa nhà họ An, mẹ đau lòng khóc.

Những năm đó đã kế hoạch hoá gia đình đã phổ biến rộng khắp, với công ăn việc làm ổn định của mẹ ở trong bệnh viện, nếu như muốn sinh thêm, thì phải nghỉ việc nộp tiền phạt. Thu nhập của mẹ lớn nhất gia đình, nên mọi người cũng không dám ép bà sinh đứa thứ hai.

Sau bà ngoại giảng hòa, cái tên An Hồng này cũng vang dội, thôi thì cứ gọi như vậy, đem chữ “Hồng” (红 màu hồng) đổi thành chữ “Hồng” (宏 rộng lớn), khá vang. Vì vậy, tên An Hồng cứ như vậy ra đời.

Lúc cô 2 tuổi rồi, trong nhà xảy ra chuyện lớn long trời lở đất.

Mẹ ngoại tình, đối phương là một bác sĩ cùng bệnh viện, họ Tiêu, đã ly hôn. Lúc ba đến bệnh viện đón mẹ tan làm thấy mẹ đang khóc trong ngực bác sĩ kia.

Đến đây, cuộc sống náo loạn mới bắt đầu, ông nội bà nội ra sức mắng mẹ, lúc ba say rượu lại đánh mẹ nhiều hơn. Ban đầu là ba đuối lý, bây giờ lại biến thành mẹ có tội tác tày trời.

Bỗng nhiên có một ngày, ba uống rượu quá nhiều, chết đi.

Mọi người nói ba mua rượu giả, ngộ độc rượu.

Ông bà nội qua một đêm già thêm cả chục tuổi, ba là con trai duy nhất của họ, có nghĩa là hương khói nhà họ An hoàn toàn đứt. Bọn họ đem theo hai con gái điên cuồng đánh mẹ, nói là mẹ tức chết ba. Mẹ chảy nước mắt mang theo An Hồng làm tang lễ cho ba. Sau lễ tang, ông nội bà nội đuổi hai mẹ con An Hồng ra khỏi phòng ở mà đơn vị phân cho ba, từ đó về sau, An Hồng không gặp họ nữa.

Mẹ mang theo An Hồng trở về nhà mẹ, ông ngoại qua đời trước khi An Hồng sinh ra, bà ngoại sống một mình trong ngôi nhà nhỏ ở thôn Hạnh Phúc thành phố J.

Mẹ luôn lén lau nước mắt, lúc nhìn An Hồng, trong mắt có cảm xúc phức tạp.

3 tháng sau, mẹ được điều động công tác, đến thành phố L cách nhà 200 km, đi cùng còn có bạn trai của mẹ —— là người lúc trước ngoại tình với mẹ bác sĩ Tiêu.

Mẹ nói với bà ngoại, lần điều chuyển công tác này là do bác sĩ Tiêu nói ra, ông chỉ hỏi mẹ có nguyện ý đi cùng ông không. Mẹ suy nghĩ rất lâu, quyết định đánh cuộc một lần, nên đồng ý.

Mẹ muốn mang An Hồng cùng đi, bà ngoại không đồng ý. Bà ngoại biết phụ nữ tái hôn nếu đem theo một đứa con riêng nữa, thì rất khó tìm được hạnh phúc. Khi đó bà ngoại còn trẻ, mẹ trẻ tuổi hơn, bà ngoại nói hai nơi cách nhau cũng không xa, bà ngoại sẽ chăm sóc thật tốt cho An Hồng, dặn mẹ yên lòng đi.

Vì vậy mẹ cô đi, một tháng chỉ trở về hai ngày.

Tất cả mọi chuyện, An Hồng chỉ có một chút ấn tượng, phần lớn là nghe bà ngoại kể, cô không biết bà ngoại có thói phóng sự thật lên nói ông bà nội rất xấu, còn mẹ rầy đáng thương, An Hồng còn quá nhỏ, không có ba mẹ cô còn chưa được 3 tuổi, những chuyện này giống những bộ phim tình cảm đau thương của Đài Loan lúc 8 giờ, cũng không để lại ấn tượng gì trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thời Thơ Ấu (1)

Trí nhớ của An Hồng bắt đầu ở tháng 5 năm 1986, đó là tháng sinh của cô, sinh ra 3 năm, An Hồng chưa bao giờ biết đến sinh nhật, nhưng đúng ngày cô tròn 3 tuổi đó đã mở ra trí nhớ của mình.

Mà người đi sâu vào ký ức của cô đó, lúc ấy chỉ là một đứa bé 6 tuổi rưỡi, nhưng lúc An Hồng gặp anh giống như hoàng tử công chúa gặp nhau vậy trực tiếp phát ra tia lửa.

Tia lửa..... Đứng là tia lửa.

An Hồng đang chơi diêm, thiếu chút nữa đốt rụi một cửa hàng bán đồ ăn sáng ở thôn Hạnh Phúc.

Người phát hiện hỏa hoạn chính là Hàn Hiểu Quân. Anh bình tĩnh tìm thấy An Hồng đang sợ run lấy bầy ở trong góc, sau đó gọi tới người lớn đến dập lửa, không có nhân viên nào thương vong, mà cũng không tổn thất tài sản, vì vậy cuộc sống cứ tiếp tục.

Nhưng là An Hồng biết Hàn Hiểu Quân, bà ngoại cũng biết ba mẹ Hàn Hiểu Quân.

Cha Hàn và mẹ Hàn từ huyện W tỉnh A tới thành phố J làm buôn bán, sống ở gần nhà bà ngoại, sau khi An Hồng xuất chút nữa đốt cháy nhà bọn họ, bà ngoại run chân chạy tới dẫn An Hồng về nhà, đương nhiên khó tránh khỏi việc trước mặt ba Hàn mẹ Hàn đánh An Hồng một trận.

An Hồng khóc đến tê tâm liệt phế, ngồi trên mặt đất ăn vạ lẫn lộn.

Bởi vì bà ngoại phải đi làm, cho nên An Hồng phải tự chơi. Cô ba tuổi, vừa đen lại vừa gầy, từ bề ngoài hoàn toàn không nhìn ra bé gái, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn bần thiêu, trên đầu mọc đầy rận, bà ngoại muốn bớt việc, nên đã cắt cho cô cái Đầu Cua, tay nghề không tốt, giống như đầu chó con rất khó coi.

Hàn Hiểu Quân ngăn cản bà ngoại, Anh nói; "Bà nội, bà đừng đánh em ấy..., rất đau."

Cô khóc đến ngã ngồi trên mặt đất, quần áo đã kéo lên tận ngực, An Hồng nghe anh nói thể nâng khuôn mặt toàn nước mắt nước mũi lên nhìn Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân rất gầy, vóc dáng so cao hơn với đứa trẻ cùng lứa. Làn da màu lúa mì, mắt to mày rậm, quần áo chỉnh tề.

An Hồng xấu hổ, nhìn quần áo bản thân bần thiêu, nhún nhúm đứng lên từ dưới đất.

Cha Hàn mẹ Hàn cũng khẩn trương giảng hòa: "Ôi chao, gi Luru, đừng đánh đứa bé, đứa bé thôi, còn nhỏ không hiểu chuyện nghịch ngợm gây sự là khó tránh khỏi mà."

An Hồng sợ hãi đứng bên cạnh ngoài bà, vừa lau nước mắt, vừa len lén nhìn Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu quân đột nhiên cười với cô, ánh mắt sáng long lanh, toét miệng ra, thiếu một cái răng cửa.

An Hồng cảm thấy ấm áp rất là ấm áp.

Từ đó về sau, trong trái tim nhỏ bé của cô, một người lặng lẽ đi vào.

Giữa mùa hè, nhà trệt mọc lên như rừng ở thôn Hạnh Phúc, mỗi nhà đều đem một cái ghế ra cửa hóng mát, nói chuyện phiếm, đánh bài, ăn dưa hấu. Đám con nít thì từng nhóm một chơi đùa một chỗ, không có người lớn nào lo lắng đứa trẻ của mình bị người lừa bán, chuyện duy nhất phải dè dặt chính là không cho đứa bé chơi gần hồ nước.

Từ khi biết Hàn Hiểu Quân, An Hồng giống như cái đuôi vậy đi theo anh, Hàn Hiểu Quân lại không thấy cô phiền, có gì ăn ngon hay chơi vui, luôn là nghĩ đến cô.

Đám con nít còn thích chơi trò chơi gia đình, Hàn Hiểu Quân đóng hoàng thượng, Quả Quả 5 tuổi đóng hoàng hậu, An Hồng mới 3 tuổi chỉ có thể đóng các loại nhân vật như binh lính... ba Quả Quả mở một quầy ăn vặt nhỏ, gia cảnh so với những đứa trẻ khác tốt hơn rất nhiều, quần áo cũng sạch sẽ màu sắc hơn. An Hồng rất hâm mộ, nhưng cũng không thể làm gì.

Có lúc chơi đùa không vui, mọi người cãi nhau ầm ĩ, An Hồng sẽ giống như một con sư tử nhỏ.

Nhào lên đánh nhau với rất nhiều bé trai lớn hơn cô. Hàn Hiểu Quân kéo mà kéo không được. Người bạn nhỏ bị thương, ba mẹ cậu bé mang nó tới nhà bà ngoại hỏi tội. Bà ngoại vừa nhận lỗi, vừa đánh mông An Hồng.

An Hồng khóc rất uất ức, cô nói với ngoại bà: “Bọn họ nói cháu là cháu hoang không có ba mẹ, cháu nói cháu không phải..... Ô ô ô.....” Bà ngoại mềm lòng, cũng không hạ được tay nữa, rồi cùng An Hồng khóc. Hàn Hiểu Quân sẽ tới dưới cửa gian phòng An Hồng gọi cô, An Hồng leo lên bàn mở cửa sổ, Hàn Hiểu Quân nhanh nhẹn bò vào, mang cho An Hồng mấy viên đường, hoặc là mút hoa quả. Nhưng anh muốn An Hồng hứa, không được đánh nhau với bạn nhỏ khác nữa.

“Nhưng em không phải con hoang, em có ba mẹ.” Cô cảm thấy uất ức.

“Hazz, sau này bọn họ nói xấu em nữa, em chờ, anh sẽ giúp em đánh bọn họ.” Anh xoa xoa mái tóc giống như rơm rạ của cô, “Em là bé gái, không nên đánh nhau.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Hàn Hiểu Quân rất kiên định, đồng tử vụt sáng, An Hồng cảm thấy rất đẹp mắt.

Tháng 9, Hàn Hiểu Quân bắt đầu đi học, học năm nhất tiểu học.

Không nữa còn ai chơi cùng An Hồng nữa, các bạn nhỏ khác đều đi học hoặc đi vườn trẻ.

An Hồng luôn chọn một chỗ đợi Hàn Hiểu Quân tan học về, một mình chơi cát bùn, hoặc tự bản thân chơi đùa trò gia đình, giả trang anh hùng, giả trang tiểu thư, đợi đến lúc Hàn Hiểu Quân từ ngõ đó đi ra, đưa tay nói với cô: “Em lại chơi bẩn rồi, đến đây, về nhà nào.”

Đây là thời điểm hạnh phúc nhất trong ngày của An Hồng.

An Hồng muốn cùng Hàn Hiểu Quân đi học, cô về nhà hỏi bà ngoại, mình lúc nào thì có thể đi học, bà ngoại mới đột nhiên nhớ ra, An Hồng đã hơn ba tuổi rồi.

Bà ngoại chỉ đành nhờ người viết thư cho mẹ, mẹ cùng bác sĩ Tiêu về thôn Hạnh Phúc, bác sĩ Tiêu lấy quan hệ tặng lễ, khai giảng An Hồng được vào học lớp mầm nhà trẻ Hoa Hồng.

Ở nhà trẻ Hoa Hồng An Hồng chính tiểu nữ ma vương đang khỏe mạnh phát triển, cô bắt nạt bé gái, đánh nhau với bé trai, lúc còn nhỏ cùng chơi với mấy đứa bé lớn hơn, mặc dù vóc dáng nhỏ gầy, nhưng nói đến đánh nhau lại giống như liều chết, bé trai cùng lứa hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Cô không được dạy qua về số học và đọc văn, những thứ thầy giáo dạy cô hoàn toàn không hiểu, khi đi học nghịch ngợm, lúc chơi lại xưng vương xưng bá, yêu thích nhất là lúc đang ngủ trêu chọc bạn khác khác.

Người bạn nhỏ An Hồng sống hơn ba tuổi, chưa từng có khái niệm ngủ trưa. Khi bà ngoại làm việc, mỗi ngày cô giống như Du Hồn đi lang thang ở trong thôn Hạnh Phúc, đói bụng rồi mới chịu về nhà ăn chút đồ ăn thừa cơm thừa, hoặc là đến quán ăn sáng của cha Hàn mẹ Hàn ăn ít đồ ăn. Thầy giáo Vườn trẻ thấy cô suốt chút nữa thì nổi điên, nên chỉ đành một lần lại một lần gọi bà ngoại tới “Nói chuyện” của đứa bé.

Lúc bà ngoại với cha Hàn mẹ Hàn nói chuyện trời đất không khỏi kể khổ, nói thật ra là không hề nghĩ đến, khi còn bé An Hồng coi như ngoan nhưng hiện tại lại nghịch ngợm phá phách như vậy, đúng là Ma vương chuyển thế.

Hàn Hiểu Quân và An Hồng ở trong phòng nhỏ len lén nghe bọn họ nói chuyện.

Hàn Hiểu Quân nghiêng đầu hỏi An Hồng: “Tại sao em không thích ngủ trưa?”

An Hồng nói: “Em không ngủ được.”

“Không ngủ được thì mắt nhắm lại, sau đó đếm cừ, một con cừ, hai con cừ, ba con cừ, đếm đếm thì sẽ ngủ ngay.”

“..... Em không biết đếm.....” An Hồng đỏ mặt.

“Anh dạy cho em được không.” Hàn Hiểu Quân dùng tay nhẹ đánh lên cái mũi nhỏ của cô, “Em có biết không con người lúc ngủ mới cao lên. Em đã

thấp như thế, không ngủ trưa sẽ không cao lên được nữa!”

An Hồng dọa sợ, từ đó vấn đề ngủ trưa được giải quyết triệt để.

Ngày cứ như vậy ngày từng ngày trôi qua, mỗi tháng mẹ vẫn trở về hai ngày, bà càng ngày càng xinh đẹp, da nhẵn nhụi, ánh mắt linh động, không còn lo lắng sợ hãi nữa, Bác sĩ Tiêu rất quan tâm đến mẹ, ngay cả Tiểu An Hồng cũng biết mẹ sống rất tốt.

An Hồng dần dần lớn lên, cô hiểu chuyện rất nhiều, một nửa là bởi vì nhà trẻ giáo dục, một nửa là bởi vì Hàn Hiểu Quân. Cô không giống trước đây không kiêng nê gì mà cãi nhau âm ỉ, bà ngoại rất vui mừng cuối cùng cô bắt đầu thay đổi giống như một cô gái. Đường như mỗi ngày cô đều chơi chung với Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu Quân thậm chí phụ trách thêm nhiệm vụ nặng nề là tan học đón cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thời Thơ Ấu (2)

An Hồng bắt đầu biết mình khác so với người khác, người khác có ba mẹ ông nội bà nội Ông Ngoại và Bà Ngoại che chở, nhưng mình chỉ có một bà ngoại. Bà ngoại đối ngoại cháu gái rất tốt, thà chính mình ăn dưa muối cũng phải mua thịt cho An Hồng ăn. Nhưng là bà ngoại dù sao cũng là bà ngoại, người già không hiểu phương pháp dạy trẻ nhỏ một cách khoa học, cũng không có năng lực hiểu hết khổ sở trong lòng đứa nhỏ. Lúc nhỏ, An Hồng đòi đồ ăn vặt, muốn đồ chơi, muốn mặc váy, nhưng ngoại trừ nhận được một trận đòn từ bà ngoại, cô không được cái gì cả.

Vì vậy, cô biết, van xin thì sẽ không có kết quả.

May mắn cha Hàn mẹ Hàn đối với An Hồng rất tốt, thỉnh thoảng sẽ mua cho cô chiếc váy hay chiếc khăn quàng cổ, có đồ ăn gì ngon cũng bảo Hàn Hiểu Quân mang đi cho An Hồng, có lúc còn gọi Hàn Hiểu Quân đem An Hồng về nhà ăn cơm.

An Hồng đáng thương, nhìn qua là hiểu ngay, người từng làm ba mẹ, thấy một đứa bé như vậy, bao giờ cũng nảy sinh lòng thương hại.

Mẹ đã kết hôn với bác sĩ Tiêu, ở lúc An Hồng học lớp chồi thì mẹ mang thai, bác sĩ Tiêu rất vui mừng, ông dặn dò mẹ không nên vất vả đi về hai nơi, vì vậy bà ngoại cách hai tháng sẽ mang theo An Hồng đi đến thành phố L gặp mẹ. Bụng mẹ càng ngày càng lớn, tất cả mọi người vây quanh bà, An Hồng thấy ánh mắt bác sĩ Tiêu không giấu được vui sướng, đó là loại tình cảm mà cô không bao giờ được cảm nhận. Có lúc cô sẽ sờ sờ bụng mẹ, mẹ hỏi cô: "Hồng hồng, con muốn em trai hay em gái?"

An Hồng nói: "Con muốn một bé trai, giống như Hàn Hiểu Quân vậy." Vì vậy mọi người đều cười.

tháng 11 năm 1988, em gái cùng mẹ khác cha của An Hồng—— Tiêu Lâm, ra đời.

Bà ngoại xin nghỉ đi thành phố L chăm sóc mẹ ở cũ, gửi cha Hàn một ít tiền, hi vọng bọn họ giúp chăm sóc An Hồng một tháng. Cha Hàn kiên trì không nhận, trực tiếp đem An Hồng đón về nhà.

Nhà Hàn Hiểu Quân cũng là nhà trệt như nhà An Hồng, phòng ốc rất nhỏ, cha Hàn mẹ Hàn cũng không có chú trọng, xem tivi xong thì bắt cô và Hàn Hiểu Quân ngủ chung.

Đã là đầu mùa đông, phòng phía nam không đủ ấm, trong không khí hương vị đóng băng, mẹ Hàn mang An Hồng đi nhà tắm công cộng tắm rửa, sau khi trở về đem cô ném trong ổ chăn Hàn Hiểu Quân

5 tuổi

An Hồng vẫn biết xấu hổ, mặc quần ngắn hai chân lại không dám cho vào chăn, đứng ở đầu giường lạnh đến phát run.

Hàn Hiểu Quân sắp đầy 9 tuổi, cũng biết bé trai và bé gái ngủ chung một chăn không đúng lắm, nhưng đứa trẻ nhà bình thường sao có thể có chủ kiến gì, vì vậy mặc quần áo bông chui vào chăn, vỗ vỗ bên cạnh nói: "Em không lạnh à, mau ngủ đi."

An Hồng đành phải há miệng run rẩy nằm xuống, sau mẹ khi rời đi, cô đều ngủ một mình, lần đầu tiên từ khi hiểu chuyện tới nay, có người cùng cô ngủ chung, hai người kê cùng một chỗ, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm nhau, cô cảm thấy rất — thần kỳ, hơn nữa người này còn là Hàn Hiểu Quân. Cô lặng lẽ nhìn mặt Hàn Hiểu Quân, anh cách gần như vậy, nhắm mắt lại, lông mi dài lay động, rõ ràng là chưa ngủ.

An Hồng nhẹ giọng hỏi: "Hiểu Quân, Anh đang đếm cừ à?"

Hàn Hiểu Quân "Chột" mở to hai mắt, tức giận trả lời: "Ôi chao, quên đếm tới chỗ nào rồi, lại phải đếm lại lần nữa!"

An Hồng đột nhiên vươn đầu sang, hôn một cái trên mặt Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân kinh ngạc hỏi cô: "Em làm sao vậy?"

"Trên ti vi cũng diễn trước khi ngủ ba mẹ sẽ hôn lên mặt người bạn nhỏ một cái."

"Anh đâu phải là ba mẹ của em."

"Nhưng anh so với bọn họ tốt hơn, anh đối với em là tốt nhất!" An Hồng nhìn anh, giọng nói nhỏ lại: "Từ trước tới nay chưa có ai hôn em trước khi đi ngủ"

Hàn Hiểu Quân ngẩn người, suy tư thật lâu, lấy hết dũng khí lại gần mặt An Hồng hôn một cái.

"Nè, ngủ đi."

"Dạ!" An Hồng rất vui, vội vàng nhắm mắt lại, chỉ chốc lát lại lặng lẽ mở mắt ra, phát hiện Hàn Hiểu Quân đang giả bộ ngủ.

Vì vậy cô nói: "Hiểu Quân, kể chuyện xưa cho em đi."

Hàn Hiểu Quân bất đắc dĩ mở mắt ra, nghiêm mặt: "Kể chuyện xưa gì chứ, làm sao em còn chưa ngủ?"

"Em không ngủ được, đột nhiên nghe chuyện cô nàng ốc."

trước lúc ngủ kể chuyện, trước 3 tuổi, có lẽ nghe qua, nhưng sau đó, không được nghe nữa.

Hàn Hiểu Quân cau mày suy nghĩ hồi lâu, sau đó kể câu chuyện "Cô nàng Ốc đồng và đại hiệp". Anh kể lấp ba lấp bắp, bịa ra câu chuyện, tùy tiện kể vài đoạn rồi cho ra kết cục: "Từ đó, cô nàng ốc đồng và đại hiệp mãi mãi ở cùng một chỗ, vượt qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ!"

Kể xong, anh thở ra một hơi, nhìn đứa nhỏ trước mặt Tiểu híp mắt đang cười.

An Hồng vừa cười vừa nói: "Hiểu Quân, chúng ta về sau cũng mãi mãi ở chung một chỗ."

Hàn Hiểu Quân đưa tay xoa xoa mái tóc xù xì của cô, cười nói: "Đứa ngốc, tương lai em lớn, cũng không biết đi đến nơi nào."

An Hồng trừng mắt, chu miệng nhỏ nói: "Em sẽ không, sẽ không đi đâu cả, sẽ ở cùng với anh."

Hàn Hiểu Quân chớp chớp mắt, úp mở hỏi: "Vậy..... A Hồng..... Em..... Em sau khi lớn lên gả cho anh được không?" Nói xong mặt liền đỏ.

"Há? Tại sao vậy?"

"Như vậy chúng ta có thể mãi mãi ở cùng một chỗ nha, mẹ anh nói, chỉ có kết hôn mới có thể mãi mãi ở chung một chỗ."

"Em hỏi bà ngoại đã."

"Có phải em không muốn không?"

"Không phải vậy." An Hồng nóng nảy, "Mẹ em còn chưa biết."

"Cái này còn hỏi mẹ à?"

"A....."

"Em có đồng ý hay không đây?"

Suy nghĩ hồi lâu, An Hồng mới nhẹ giọng trả lời: "Em đồng ý." Âm thanh giống như muỗi kêu, nhưng Hàn Hiểu Quân lại cười.

Sau đó hai người cùng nhau "Ha ha ha " cười lớn.

Sát vách truyền đến tiếng tức giận của Hàn: "Mấy giờ rồi còn chưa ngủ! Hàn Hiểu Quân con ngựa da phải không!! Mau tắt đèn!"

Hàn Hiểu Quân tay chân lạnh lẽo đóng đèn bàn đầu giường, trong một bóng tối, bọn họ ai không thấy rõ đối phương, nhưng vẫn cười không ngừng.

ở trong ký ức của An Hồng, đó là một tháng tốt đẹp biết dường nào, mặc dù trời rất lạnh, thỉnh thoảng còn có tuyết, nhưng hai người mỗi ngày ngủ chung, hưởng thụ lễ hôn chúc ngủ ngon, thuần khiết giống như đồng thoại.

Những năm tháng ảm đạm nhất, may có Hàn Hiểu Quân làm bạn, mới không còn khổ sở như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tuổi Thơ Hạnh Phúc Và Ưu Thương

Tết âm lịch, mẹ và bác sĩ Tiêu mang theo tiểu Tiêu Lâm trở về thành phố J thăm bà ngoại và An Hồng. An Hồng lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lâm quần trong tã, em ấy rất đẹp, rất giống bác sĩ Tiêu, da hồng hồng, cười lên có hai má lúm đồng tiền. Lần này, tất cả mọi người vây quanh Tiêu Lâm, An Hồng một mình ở bên cạnh cầm đầu cầm cổ chơi, không người nào để ý tới.

Đột nhiên cô rất nhớ Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân đi theo Hàn cha Hàn mẹ về đón năm mới với ông bà rồi, phải đợi qua mười lăm tháng giêng mới trở về. Bác sĩ Tiêu ở thành phố J có một căn nhà được đơn vị phân, ông mang theo vợ và con đến ở đó, người một nhà còn đi phải đi chúc tết bên gia đình bác sĩ Tiêu.

Vì vậy, năm nay chỉ có An Hồng và bà nội đón tết. Bà ngoại yêu thương cô mua cho cô rất nhiều đồ ăn và đồ chơi nhỏ, nhưng An Hồng vẫn rầu rĩ không vui.

Qua tết âm lịch, khi cửa hàng ăn sáng nhà họ Hàn bắt đầu mở lại ở thôn Hạnh Phúc. An Hồng vui vẻ phát hiện, Hàn Hiểu Quân trở lại. Cha Hàn mẹ Hàn và anh mang theo đặc sản quê nhà tới nhà bà ngoại chúc tết, người lớn ở trong nhà nói chuyện phiếm, Hàn Hiểu Quân kéo An Hồng đi chơi.

Anh mặc một chiếc áo bông mới, mái tóc cắt sửa nhẹ nhàng thoải mái, nhìn anh rất đẹp trai. Anh nắm tay An Hồng đi dạo phía đông chợ, nơi đó có một mảnh đất trống, là một trong những nơi bọn nhỏ thôn Hạnh Phúc tập trung chơi đùa. Hàn Hiểu Quân móc trong túi ra hai hộp pháo, đưa một hộp cho An Hồng, hai người mỗi người một cái ném lên đất, "Bốp! Bốp!" tiếng nổ ấy sao mà dễ nghe đến vậy, còn mê hoặc lòng người hơn cả lúc pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân vui vẻ nhìn An Hồng, nói: "A Hồng, năm mới vui vẻ!"

An Hồng toét miệng ngây ngô cười, Hàn Hiểu Quân xoa xoa đầu cô, hỏi: "Em cười cái gì vậy?"

"Không có gì." Cô nói, "Bởi vì anh trở lại, nên em rất vui mừng!"

Hàn Hiểu Quân bật cười, kéo tay đưa cô đi dạo chợ: "Đi, chúng ta đi ăn kẹo hồ lô!"

Chợ mười lăm tháng giêng rất dài, cũng rất náo nhiệt, trừ những cửa hàng hai bên lúc ban đầu, còn nhiều có rất nhiều người bày sạp bán hàng rong, ở phía tây chợ có một hội đèn lồng nhỏ, đèn cũng không đẹp cho lắm, nhưng lại mang không khí ngày lễ. Hàn Hiểu Quân nắm tay An Hồng đi mỗi nơi một chút, trên đường nếu gặp quán ăn vặt, sẽ mua cho An Hồng một chút cho đỡ thèm. Gặp bán kẹo đường nhìn thấy bọn họ, trên anh: "Hiểu Quân, đây là cô dâu nhỏ của cháu hả?" Hàn Hiểu Quân đỏ mặt, trả tiền cầm kẹo đường xong lập tức đi nơi khác, An Hồng không hiểu vừa liếm kẹo đường vừa nghiêng đầu hỏi anh: "Hiểu Quân, cô dâu nhỏ là cái gì?"

Hàn Hiểu Quân nói: "Từ đó gần giống từ em gái ấy."

"Nhưng em không phải em gái của anh?"

"Thì . . . . . khác với em gái, so với em gái thì thân hơn một chút."

"À. . . . ." An Hồng hình như đã hiểu rõ, "Vậy thì em là cô dâu nhỏ của anh."

". . . . ."

An Hồng đầu sao vẫn còn nhỏ, thời tiết lạnh như vậy đi một lúc lâu, bắt đầu chảy nước mũi kêu mệt.

Hàn Hiểu Quân thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nói: ", Anh công em về nhà."

An Hồng không hề do dự nằm sấp lên lưng anh.

Khi đó hoàn toàn không có suy nghĩ gì khác, không hiểu được giả vờ xấu hổ,

Muốn từ chối nhưng lại không nói được. Lưng của anh đang ở trước mặt, giống như một viên nam châm lớn hấp dẫn cô, An Hồng chỉ muốn nằm ổn định trên lưng anh.

Buổi chiều mùa đông đó, một cậu bé 9 tuổi, cũng một cô bé chưa đầy 6 tuổi, trong không khí rét lạnh, đi nửa giờ mới về nhà.

An Hồng nghĩ đây là chuyện tuyệt vời nhất trên đời.

Cuộc sống trở lại như trước đây, An Hồng vẫn luôn nhớ đến nhà trẻ, Hàn Hiểu Quân bắt đầu học lớp ba tiểu học. Sau khi học xong, An Hồng vẫn làm cái đuôi của anh, một đám con nít chơi từ đầu này thôn Hạnh Phúc đến đầu kia thôn Hạnh Phúc, Hàn Hiểu Quân bảo vệ An Hồng khắp nơi, thậm chí

không ngại vì cô mà đánh nhau với đứa bé khác, kết quả bị cha mẹ đánh hết trận này đến trận khác.

Mùa xuân, mẹ một lần nữa trở về thành phố J, bà tắm rửa sạch sẽ cho cô, rồi đem cô đến hiệu cắt tóc cắt, mua quần áo mới. Cuối cùng mang theo cô đến trường học của Hàn Hiểu Quân. Trong lòng hơi nghi ngờ nhưng An Hồng cũng không nói gì, đến nơi mới biết đăng ký học lớp 1.

Có đôi khi Hàn Hiểu Quân nói với An Hồng một số chuyện trong trường học, anh nói chủ nhiệm lớp anh dạy ngữ văn, là một bà cô hiền lành, nhưng thầy giáo dạy toán rất đáng sợ. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc dày rối xù và một đôi mắt cá vàng, lúc nhìn chăm chăm người khác như ma quỷ. Ông ta chỉ thích những đứa trẻ vừa có thành tích tốt vừa đẹp, nhất là những cô bé, đối với những khác đứa trẻ ông ta tiến hành hình thức phân biệt đối xử hung ác khác nghiệt.

Lúc An Hồng nghe được cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thầy giáo và cô giáo vườn trẻ Hoa Hồng mặc dù thỉnh thoảng sẽ đánh vào mông mấy bạn nhỏ, nhưng phần lớn thời gian khác đều dịu dàng quan tâm, chăm sóc mọi người rất tốt. Cô hi vọng mình không gặp phải thầy giáo dạy toán ma quỷ trong miệng Hàn Hiểu Quân, bởi vì cô biết mình không phải cô bé xinh đẹp.

Hàn Hiểu Quân còn nói nhiều chuyện thú vị khác, ví dụ như đại hội thể dục thể thao, biểu diễn văn nghệ, đi chơi vào mùa xuân và mùa thu, thăm hỏi các cụ ở viện dưỡng lão V.v. Anh là trưởng lớp, còn tham gia đội điền kinh của trường học, hạng mục 40 mét, cách một ngày từ sáng sớm anh đã phải đến trường học tham gia huấn luyện, huấn luyện rất vất vả, nhưng bởi vì tham gia huấn luyện thì không cần đến giờ tự học vào buổi sáng, nên anh vẫn rất vui; anh còn tham gia đội trống, đội kèn, chẳng qua là mới bắt đầu học, nên thôi chưa đúng nhịp; cứ cách hai tuần, trong lớp phải viết một bảng tin tức mới, trong lớp bọn tất cả nội dung và làm trang trí bảng tin mới đều do học sinh nữ tên là Lê Văn Văn chịu trách nhiệm, Hàn Hiểu Quân chịu trách nhiệm viết tiêu đề lớn, các bạn học khác phân theo nhóm nhỏ thay phiên nhau viết bảng.

Chữ của Hàn Hiểu rất đẹp, mỗi năm đến kỳ nghỉ hè anh đều tham gia lớp thư pháp ở cung thiếu niên, bình thường cũng hay luyện chữ, cha Hàn mẹ Hàn không được ăn học nhiều, nhưng lại cảm thấy luyện tập thư pháp có thể nuôi dưỡng tính cách bình tĩnh của một người, sự thật cũng gần như thế, Năm lớp ba Hàn Hiểu Quân nghiêm nhiên trở thành người dẫn đầu mấy đứa bé trong thôn Hạnh Phúc, cho dù là đứa bé lớn hơn anh 2, 3 tuổi, cũng bằng lòng nghe lời của anh.

An Hồng đối với trường tiểu học Bình Minh nơi mà Hàn Hiểu Quân đang học, đã có rất nhiều ấn tượng, Hàn Hiểu Quân ở trong trường học trôi qua thuận buồm xuôi gió, làm cho cuộc sống học sinh tiểu học trong trường tượng của An Hồng cũng biến thành muôn màu muôn vẻ.

Trước khi vào phòng học, mẹ dặn dò An Hồng: "Hồng Hồng, con không phải rất muốn cùng anh Hiểu Quân đi học sao? Chỉ cần hôm nay ngoan ngoan biểu hiện, trả lời tốt câu hỏi của thầy giáo, đến mùa thu con mới có thể cùng anh Hiểu Quân đi học ở đây, hiểu chưa?"

Đối mặt với chuyện tốt hấp dẫn như vậy, người bạn nhỏ An Hồng giống như Vũ Trụ nhỏ bùng nổ, mặc dù mẹ thường xuyên nghe bà ngoại nói An Hồng đã man, bạo lực, không nghe lời như thế nào, nhưng cũng hiểu được con gái của mình, nhất định nghe lời con trai nhà hàng xóm Hàn Hiểu Quân.

Ngày hôm đó biểu hiện của An Hồng rất chín chắn đúng mực, lúc tự giới thiệu mình thì vẻ mặt rạng rỡ, nhìn tranh đoán đồ vật đều trả lời được, học thuộc lòng con số cũng trả tám chín phần mười, các thầy giáo rất hài lòng, hộ tịch của An Hồng là ở vùng này, nên họ nói với mẹ về nhà chờ thông báo, thư thông báo trúng tuyển sẽ gửi tới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tuổi Thơ Hạnh Phúc Và Ưu Thương (2)

Vì vậy, một mùa hè điên cuồng chơi đùa đi qua, An Hồng lên lớp một tiểu học.

Nhà trẻ Hoa hồng là một nhà trẻ tư nhân được xây dựng ở thôn Hạnh Phúc, những đứa trẻ học ở đây đều là người lao động ở vùng khác đến thôn Hạnh Phúc chiếm đa số, chất lượng giáo dục rất tốt.

Trường tiểu học Bình Minh cũng là một trường tiểu học trọng điểm trong vùng, Hàn Hiểu Quân học sinh có hộ tịch từ bên ngoài, để sắp xếp cho anh học ở đây cha Hàn mẹ Hàn đã mất không ít thời gian, tặng rất nhiều quà. An Hồng là đứa bé có hộ tịch trong vùng, cho nên đến học trường tiểu học này là chuyện hiển nhiên. Chỉ là, An Hồng không nghĩ tới, trường tiểu học Bình Minh khác biệt rất lớn so với nhà trẻ Hoa Hồng đến như vậy.

Nhà trẻ Hoa hồng tổng cộng chỉ có 7 lớp, hơn 80 bạn nhỏ, mà trường tiểu học Bình Minh mỗi lớp một đã có 8 lớp, mỗi lớp có trên dưới 40 học sinh. Cả trường học có ba dãy nhà bốn tầng, còn có một dãy phòng thí nghiệm, một hội trường lớn, một nhà thể dục và một sân vận động lớn.

Các bạn học đều mới từ nhà trẻ chuyển lên, nên đối với trường tiểu học tràn ngập tò mò, bạn nhỏ An Hồng được phân vào lớp năm đang ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhìn đông nhìn tây, các bạn học bên cạnh cô không quen ai, mấy bạn nhỏ học cùng nhà trẻ không có ai cùng lớp với cô.

Sau khi đi học về, An Hồng mới biết được chủ nhiệm lớp đầu tiên trong cuộc đời cô là cô giáo Thẩm, một phụ nữ trung niên nói rất nhanh.

Sau đó đến tiết toán, An Hồng biết được thầy giáo dạy toán của mình chính là người đầu tóc bù xù và đôi mắt cá vàng, người được mệnh danh ma quỷ trong miệng Hàn Hiểu Quân.

Ma quý họ Diêu, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, mới 25, 26 tuổi, lão nói chuyện không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn qua nhìn lại khắp phòng học, bị ánh mắt của lão quét qua, An Hồng cảm thấy sống lưng tê dại.

Sau giờ tan học, các bạn học lớp một xếp thành hai nhóm tập trung trước cửa phòng học, được chủ nhiệm lớp dẫn đi ra cửa trường, sau đó mới có thể tản ra.

Bà ngoại sẽ không tới đón An Hồng, bởi vì có Hàn Hiểu Quân ở đây.

Hàn Hiểu Quân đeo cặp sách nghiêng người dựa vào tường rào bên cạnh cửa trường học, lúc An Hồng nhìn thấy anh, anh đang nói chuyện với một học sinh nữ.

Cô bé kia buộc tóc đuôi ngựa, trên chiếc vòng buộc tóc gắn hai quả cầu thủy tinh trong suốt, gương mặt trái xoan, da rất trắng, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt rất xinh đẹp.

An Hồng ngây ngốc đứng ở đó nhìn, cho đến khi Hàn Hiểu Quân chú ý tới cô, mới cùng cô bé kia chào hỏi rồi đi. Trải qua kỳ nghỉ hè, Hàn Hiểu Quân đã cao hơn nhiều, lúc này một chiếc áo T shirt trắng xanh đan xen và một chiếc quần thể thao dài màu trắng, đã có mùi vị của tuổi thiếu niên.

Anh tự tay vò rối mái tóc của An hồng, cười hỏi cô: "Ngày đầu tiên đi học, cảm giác như thế nào?"

An Hồng không biết "Như thế nào" của anh là có ý gì, trả lời một nêo: "Thầy giáo dạy toán của chúng em là người mà anh gọi là ma quý đó."

"Diêu Hồng Hưng? . . . . . Az . . . . ." Hàn Hiểu Quân than thở, "Lớp bốn bọn anh được đổi thầy giáo dạy toán, tất cả mọi người đang vui mừng, vậy mà giờ lão lại đổi xuống lớp một dạy rồi. A Hồng, em phải cẩn thận một chút, đặc biệt ở lớp toán của lão, chỉ cần thành tích môn toán của em tốt, lão sẽ không làm gì em, nhưng nếu thành tích kém, thì lão rất đáng sợ."

Tâm tư An Hồng không hề đặt ở chỗ này, cô do dự rất lâu, cuối cùng lấy dũng khí, giống như trò chuyện hỏi Hàn Hiểu Quân: "Vừa rồi người kia là bạn học của anh à?"

Hàn Hiểu Quân gật đầu: "Đúng vậy, chính là người mà anh nói về tranh rất đẹp đó bạn ấy tên Lê Văn Văn."

An Hồng không nói gì.

Sau khai giảng cuộc sống học sinh tiểu học chính thức bắt đầu, bạn học An Hồng không thể chạy trốn nhanh vượt ma quỷ của thầy giáo Diêu. Cô không phải cô bé xinh đẹp, thành tích học tập lại kém, nhất là toán học, trên lớp nghe không hiểu, bài tập cũng không làm xong, gặp phải bài thi trắc nghiệm thì rối tinh rối mù. An Hồng còn chưa ý thức được việc học tập, tính tình vẫn giống như hồi ở nhà trẻ. Lớp một, buổi sáng đi học, cô đặc biệt hăng hái, ngồi học không yên, thầy giáo nói tính thần cô không tập trung, đông sờ nắm tây, còn làm phiền đến những bạn học khác. Đến buổi chiều, lại trở nên uể oải chán nản, vốn dĩ là giờ ngủ trưa, nhưng phải gắng gượng đi học, làm cô khổ sở không chịu nổi, cái đầu nhỏ không chịu được bèn nằm úp sấp trên bàn ngủ mê man, sau đó bị cô giáo Thẩm dùng thước đánh tỉnh, hoặc là bị thầy giáo Diêu dùng phấn viết ném tỉnh.

Sau khi lên lớp hai, hiện tượng ngủ gà ngủ gật sau giữa trưa dần dần biến mất, nhưng mà bài tập của cô vẫn kém như trước đây. Trong lớp phân chia thành ba loại thành tích tốt, bình thường và học sinh dốt, An Hồng thuộc về đối tượng cuối cùng.

Tính cách của cô cũng dần dần thay đổi, vốn dĩ từ một người hoạt bát đáng yêu, dần dần trở nên trầm mặc ít nói. Bà ngoại hoàn toàn mặc kệ việc học tập của cô, chỉ phụ trách làm sao cho cô ăn no mặc ấm, hợp phụ huynh, cũng nhờ cha Hàn mẹ Hàn đi thay. Cha Hàn mẹ Hàn cũng vui vẻ đồng ý, dù sao cũng phải đi hợp phụ huynh cho con trai, cứ coi như là sau khi ăn cơm xong đi dạo, hai người cùng đến trường học, một người đến lớp học Hàn Hiểu Quân nghe khen ngợi, một người đến lớp học An Hồng nghe mắng.

Mỗi lần họp hội phụ huynh xong, mẹ Hàn ôm An Hồng hỏi cô: "Hồng Hồng, cháu là một cô bé thông minh, lúc ở nhà trẻ đã biết đem thịt mỡ không thích ăn giấu vào trong túi áo mang về nhà, sao bây giờ đi học lại không chăm chú như vậy? Có muốn gì gọi anh Hiểu Quân đến dạy thêm cho cháu không?"

An Hồng lắc đầu từ chối, cô không thích đi học, lúc chơi với Hàn Hiểu Quân cô luôn tránh nhắc đến chủ đề học tập, Hàn Hiểu Quân cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nói với cô một số chuyện vui sau khi học xong.

Có một lần, mẹ tự mình đến họp phụ huynh cho An Hồng, lúc ghi đăng ký ghi "Mẹ" của An Hồng, cô giáo Thẩm kinh ngạc hỏi bà: "Chị là mẹ An Hồng? Vậy người phụ nữ mỗi lần tới họp phụ huynh đều cười híp nết là ai vậy? Bà ấy mỗi lần đi đều viết mẹ An Hồng."

Mẹ xấu hổ nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuổi Thơ Hạnh Phúc Và Ưu Thương (3)

Vì vậy, một mùa hè điên cuồng chơi đùa đi qua, An Hồng lên lớp một tiểu học.

Nhà trẻ Hoa hồng là một nhà trẻ tư nhân được xây dựng ở thôn Hạnh Phúc, những đứa trẻ học ở đây đều là người lao động ở vùng khác đến thôn Hạnh Phúc chiếm đa số, chất lượng giáo dục rất tốt.

Trường tiểu học Bình Minh cũng là một trường tiểu học trọng điểm trong vùng, Hàn Hiểu Quân học sinh có hộ tịch từ bên ngoài, để sắp xếp cho anh học ở đây cha Hàn mẹ Hàn đã mất không ít thời gian, tặng rất nhiều quà. An Hồng là đứa bé có hộ tịch trong vùng, cho nên đến học trường tiểu học này là chuyện hiển nhiên. Chỉ là, An Hồng không nghĩ tới, trường tiểu học Bình Minh khác biệt rất lớn so với nhà trẻ Hoa Hồng đến như vậy.

Nhà trẻ Hoa hồng tổng cộng chỉ có 7 lớp, hơn 80 bạn nhỏ, mà trường tiểu học Bình Minh mỗi lớp một đã có 8 lớp, mỗi lớp có trên dưới 40 học sinh. Cả trường học có ba dãy nhà bốn tầng, còn có một dãy phòng thí nghiệm, một hội trường lớn, một nhà thể dục và một sân vận động lớn.

Các bạn học đều mới từ nhà trẻ chuyển lên, nên đối với trường tiểu học tràn ngập tò mò, bạn nhỏ An Hồng được phân vào lớp năm đang ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhìn đông nhìn tây, các bạn học bên cạnh cô không quen ai, mấy bạn nhỏ học cùng nhà trẻ không có ai cùng lớp với cô.

Sau khi đi học về, An Hồng mới biết được chủ nhiệm lớp đầu tiên trong cuộc đời cô là cô giáo Thẩm, một phụ nữ trung niên nói rất nhanh.

Sau đó đến tiết toán, An Hồng biết được thầy giáo dạy toán của mình chính là người đầu tóc bù xù và đôi mắt cá vàng, người được mệnh danh ma quỷ trong miệng Hàn Hiểu Quân.

Ma quỷ họ Diêu, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, mới 25, 26 tuổi, lão nói chuyện không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn qua nhìn lại khắp phòng học, bị ánh mắt của lão quét qua, An Hồng cảm thấy sống lưng tê dại.

Sau giờ tan học, các bạn học lớp một xếp thành hai nhóm tập trung trước cửa phòng học, được chủ nhiệm lớp dẫn đi ra cửa trường, sau đó mới có thể tản ra.

Bà ngoại sẽ không tới đón An Hồng, bởi vì có Hàn Hiểu Quân ở đây.

Hàn Hiểu Quân đeo cặp sách nghiêng người dựa vào tường rào bên cạnh cửa trường học, lúc An Hồng nhìn thấy anh, anh đang nói chuyện với một học sinh nữ.

Cô bé kia buộc tóc đuôi ngựa, trên chiếc vòng buộc tóc gắn hai quả cầu thủy tinh trong suốt, gương mặt trái xoan, da rất trắng, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt rất xinh đẹp.

An Hồng ngây ngốc đứng ở đó nhìn, cho đến khi Hàn Hiểu Quân chú ý tới cô, mới cùng cô bé kia chào hỏi rồi đi. Trải qua kỳ nghỉ hè, Hàn Hiểu Quân đã cao hơn nhiều, lúc này một chiếc áo T-shirt trắng xanh đen xen và một chiếc quần thể thao dài màu trắng, đã có mùi vị của tuổi thiếu niên.

Anh tự tay vò rối mái tóc của An hồng, cười hỏi cô: “Ngày đầu tiên đi học, cảm giác như thế nào?”

An Hồng không biết “Như thế nào” của anh là có ý gì, trả lời một nêo: “Thầy giáo dạy toán của chúng em là người mà anh gọi là ma quỷ đó.”

“Diêu Hồng Hưng?..... Az.....” Hàn Hiểu Quân than thở, “Lớp bốn bọn anh được đổi thầy giáo dạy toán, tất cả mọi người đang vui mừng, vậy mà giờ lão lại đổi xuống lớp một dạy rồi. A Hồng, em phải cẩn thận một chút, đặc biệt ở lớp toán của lão, chỉ cần thành tích môn toán của em tốt, lão sẽ không làm gì em, nhưng nếu thành tích kém, thì lão rất đáng sợ.”

Tâm tư An Hồng không hề đặt ở chỗ này, cô do dự rất lâu, cuối cùng lấy dũng khí, giống như trò chuyện hỏi Hàn Hiểu Quân: “Vừa rồi người kia là bạn học của anh à?”

Hàn Hiểu Quân gật đầu: “Đúng vậy, chính là người mà anh nói về tranh rất đẹp đó bạn ấy tên Lê Văn Văn.”

An Hồng không nói gì.

Sau khai giảng cuộc sống học sinh tiểu học chính thức bắt đầu, bạn học An Hồng không thể chạy trốn nạnh vuốt má quý của thầy giáo Diêu. Cô không phải cô bé xinh đẹp, thành tích học tập lại kém, nhất là toán học, trên lớp nghe không hiểu, bài tập cũng không làm xong, gặp phải bài thi trắc nghiệm thì rối tinh rối mù. An Hồng còn chưa ý thức được việc học tập, tính tình vẫn giống như hồi ở nhà trẻ. Lớp một, buổi sáng đi học, cô đặc biệt hăng hái, ngồi học không yên, thầy giáo nói tinh thần cô không tập trung, đồng hồ năm tây, còn làm phiền đến những bạn học khác. Đến buổi chiều, lại trở nên uể oải chán nản, vốn dĩ là giờ ngủ trưa, nhưng phải gắng gượng đi học, làm cô khổ sở không chịu nổi, cái đầu nhỏ không chịu được bèn nằm úp sấp trên bàn ngủ mê man, sau đó bị cô giáo Thẩm dùng thước đánh tỉnh, hoặc là bị thầy giáo Diêu dùng phấn viết ném tỉnh.

Sau khi lên lớp hai, hiện tượng ngủ gà ngủ gật sau giữa trưa dần dần biến mất, nhưng mà bài tập của cô vẫn kém như trước đây. Trong lớp phân chia thành ba loại thành tích tốt, bình thường và học sinh dốt, An Hồng thuộc về đối tượng cuối cùng.

Tính cách của cô cũng dần dần thay đổi, vốn dĩ từ một người hoạt bát đáng yêu, dần dần trở nên trầm mặc ít nói. Bà ngoại hoàn toàn mặc kệ việc học tập của cô, chỉ phụ trách làm sao cho cô ăn no mặc ấm, hợp phụ huynh, cũng nhờ cha Hàn mẹ Hàn đi thay. Cha Hàn mẹ Hàn cũng vui vẻ đồng ý, dù sao cũng phải đi hợp phụ huynh cho con trai, cứ coi như là sau khi ăn cơm xong đi dạo, hai người cùng đến trường học, một người đến lớp học Hàn Hiểu Quân nghe khen ngợi, một người đến lớp học An Hồng nghe mắng.

Mỗi lần họp hội phụ huynh xong, mẹ Hàn ôm An Hồng hỏi cô: “Hồng Hồng, cháu là một cô bé thông minh, lúc ở nhà trẻ đã biết đem thịt mỡ không thích

ăn giấu vào trong túi áo mang về nhà, sao bây giờ đi học lại không chăm chú như vậy? Có muốn gì gọi anh Hiểu Quân đến dạy thêm cho cháu không?"

An Hồng lắc đầu từ chối, cô không thích đi học, lúc chơi với Hàn Hiểu Quân cô luôn tránh nhắc đến chủ đề học tập, Hàn Hiểu Quân cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nói với cô một số chuyện vui sau khi học xong.

Có một lần, mẹ tự mình đến họp phụ huynh cho An Hồng, lúc ghi đăng ký ghi "Mẹ" của An Hồng, cô giáo Thẩm kinh ngạc hỏi bà: "Chị là mẹ An Hồng? Vậy người phụ nữ mỗi lần tới họp phụ huynh đều cười híp mắt là ai vậy? Bà ấy mỗi lần đi đều viết mẹ An Hồng."

Mẹ xấu hổ nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cuộc Sống

tuần đầu tiên của Mùa đông, An Hồng ở trong phòng Hàn Hiểu Quân làm bài tập, Hàn Hiểu Quân là người tựa vào trên giường xem Tiểu Thuyết Vô Hiệp.

An Hồng đang viết bài bỗng ngược mắt lên nhìn anh, Anh khẽ cúi đầu, lông mi dày chớp chớp, Anh ngẩng đầu nhìn vào mắt An Hồng, An Hồng giật mình ngay cả bút cũng rơi xuống đất.

"Em nhìn gì vậy?" Hàn Hiểu Quân hỏi, "Đã làm xong bài tập chưa, làm xong chúng ta ra ngoài mua kẹo hồ lô ăn."

12 tuổi Hàn Hiểu Quân đang ở thời kỳ đổi giọng, giọng nói ồm ồm, không dễ nghe.

"Còn chưa xong." An Hồng nhỏ giọng trả lời.

Hàn Hiểu Quân đi tới, đứng ở sau lưng An Hồng cúi đầu nhìn cô bài tập.

An Hồng rất hồi hộp, trái tim nhỏ nhảy loạn nhịp.

Nhìn một hồi, Hàn Hiểu Quân gõ đầu của cô: "Bây giờ em làm gì mà thời gian lâu như vậy mà mới làm được chừng này."

Bỗng nhiên anh vươn tay ra nắm lấy tay An Hồng.

An Hồng quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh xoa lên vùng tay bị nứt da của cô.

"Năm nay tại sao tay lại nứt da nhiều như vậy?" Anh cau mày sờ tay An Hồng xuống, xoay người đi, "Chờ một chút, anh đi lấy thuốc nứt da."

Hàng năm An Hồng đều nứt da, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều hơn những năm khác, bởi vì cô thường xuyên tiếp xúc với nước lạnh.

Bà ngoại đã 58 tuổi, thân thể không khỏe như trước. Thật ra thì sau khi An Hồng sinh ra không lâu, bà ngoại đã về hưu, nhưng bởi vì ở một mình, rảnh rỗi quá, nên bà ngoại vẫn làm công việc quét dọn vệ sinh ở trong một xí nghiệp tư nhân, sau này An Hồng đi theo bà ngoại, chi phí sinh hoạt tăng lên, bà ngoại cũng không nghỉ việc.

Bà ngoại thường xuyên phát tác bệnh viêm khí quản, bệnh này bị từ lúc bà còn trẻ, vai cũng sưng rất lớn.

Mỗi tháng Mẹ gửi cho bà một số tiền để chăm sóc An Hồng, số tiền cũng không nhiều, nhưng bà ngoại không nhận, bà biết con gái còn phải nuôi nấng Tiêu Lâm, thu nhập bác sĩ Tiêu mặc dù khá, nhưng ông còn phải góp tiền nuôi dưỡng con với vợ trước, cho nên kinh tế cũng không dư giả là bao.

An Hồng đã là một cô bé 9 tuổi, không có mẹ làm bạn, không có quần áo mới, không có đồ ăn vặt, cô cũng quen dần, sau đó là không quan tâm.

Cô ở nhà phải làm việc nhà, phải giặt quần áo, rửa rau, rửa chén, cuốc đất, bàn tay nhỏ bé của cô nứt chỉ chít, nhưng cô vẫn không quan tâm.

Cuộc sống rất khó khăn, chỉ cần có Hàn Hiểu Quân làm bạn, là tốt rồi.

Hàn Hiểu Quân bôi thuốc lên bàn tay nhỏ bé của An Hồng, anh buông tầm mắt xuống, không nói lời nào.

Anh đã có dáng vẻ của thiếu niên, An Hồng đỏ mặt, mặc cho anh dùng ngón tay thật dài đem thuốc nứt da bôi lên bàn tay sưng tấy của cô.

Không hiểu tại sao An Hồng bỗng hỏi một câu:

"Hàn Hiểu Quân, anh thích Lê Văn Văn à?"

Hàn Hiểu Quân ngừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cô, giọng điệu nhẹ nhàng: "Em đang nói cái gì vậy!"

"..... Không có, không có gì."

"Cô bé ngốc, mau mau làm bài đi, làm xong anh mời em ăn mút quả."

An Hồng thích ăn mút quả, son trà, cô không sợ chua. Từ viên lớn nhất phía trên, cho đến viên nhỏ nhất phía dưới, cô luôn nghiêm túc liếm, cắn, ăn sụn ngon lành. Hàn Hiểu Quân thích nhìn bộ dáng cô ăn hồ lô, có một cảm xúc tràn đầy hạnh phúc.

Sau thời gian đó, chính là kỳ nghỉ đông.

Nghỉ đông là thời kỳ khó khăn nhất với An Hồng. Bởi vì Hàn Hiểu Quân sẽ theo ba mẹ về ăn tết với ông bà. Mà mẹ An Hồng sẽ cùng bác sĩ Tiêu dẫn Tiêu Lâm trở về thành phố J một thời gian.

Tiêu lâm bị mẹ và bác sĩ Tiêu cưng chiều đến mức khó tả. bé gái hơn 3 tuổi đã biết chọn ăn chọn mặc, cô bé sẽ ngọt ngào gọi bà ngoại, nhưng vẫn không chịu gọi An Hồng là chị, An Hồng thấy không sao cả.

Mẹ trở về, bà ngoại vui vẻ giống như nở hoa, ôm Tiêu Lâm trêu chọc không ngừng. Những lúc này, chỉ có một mình An Hồng lén chạy đến mảnh đất trống cửa phía đông chợ thôn Hạnh Phúc, nổ pháo một mình, một mình lang thang khắp chợ, sau đó mua một xâu mút hoa quả từ từ ăn.

Mùa xuân năm 1992, dường như tất cả mọi thứ đều không có gì khác biệt. Nhưng, có một số chuyện đang dần thay đổi.

Sau mười lăm tháng giêng, cha Hàn mẹ Hàn mang theo Hàn Hiểu Quân trở về thôn Hạnh Phúc, khác so với trước đây, nhìn qua thấy Hàn Hiểu Quân có rất nhiều tâm sự, nhiều lần nhìn về phía An Hồng, muốn nói rồi lại thôi.

Cho đến một ngày, trên đường về nhà, An Hồng hỏi anh, trung học muốn học trường nào.

Cô hỏi vấn đề này là vì nghĩ đến việc Lê Văn Vân nói với mấy bạn học nữ khác, đợi đến lúc Hàn Hiểu Quân và Lê Văn Vân học lớp 6, bọn họ sẽ không học cùng trường với cô nữa. Đến lúc đó cô làm sao đây?

Cô không phát hiện biểu hiện kỳ lạ trên mặt anh, tiếp tục nói: "Ở chỗ này của chúng ta, bất kể anh đọc trường nào, đợi đến lúc em học hết tiểu học thì anh cũng học hết cấp hai rồi, trừ phi anh thi cấp ba vào trường trung học số 3, như vậy lúc em lên cấp hai cũng thi vào trường trung học số 3, còn có thể cùng anh học cùng trường 3 năm, nhưng có lẽ em không thi nổi, trường trung học số 3 rất khó thi"

Cô vừa nói vừa nghĩ, nghĩ đến lúc mình học cấp hai, Hàn Hiểu Quân đã là học sinh cấp ba, không khỏi bật cười. Quay đầu lại nhìn Hàn Hiểu Quân, anh vẫn đứng ở đó không đi.

An Hồng lùi về mấy bước, ngẩng đầu hỏi anh: "Hiểu Quân, anh làm sao vậy?"

Hàn Hiểu Quân nhìn cô, dật dật khóe miệng, dường như lấy hết dũng khí nói với cô:

"A Hồng, ba mẹ quyết định đưa anh về chỗ ông bà học cấp 2."

An Hồng ngây ngẩn cả người, hỏi anh: "Cái gì?"

"Sau nghỉ hè, anh phải về quê học cấp hai." Anh đổi lại cách nói, lặp lại chuyện này một lần nữa.

"Tại sao?" Cô vẫn không hiểu. "Bởi vì hộ khẩu anh ở quê, ở đây học cấp hai tốn rất nhiều tiền, sau này học cấp ba cũng phải về quê." Ánh mắt Hàn Hiểu Quân lơ đãng nhìn về phía xa.

An Hồng cắn môi, cổ nén nước mắt không cho chảy xuống.

Hàn Hiểu Quân xoa xoa tóc của cô, nói: "Không sao, mỗi năm nghỉ hè anh vẫn về đây, ba mẹ của anh vẫn ở đây mà, đến lúc đó anh đến tìm em chơi."

Ánh mắt của anh dịu dàng, An Hồng rốt cuộc không nhịn được nữa những giọt nước mắt thì nhau chảy xuống.

Cũng chỉ còn lại một mình cô.

tiết học của thầy Diêu, An Hồng từ trước đến giờ không nghe giảng.

Kể từ khi biết Hàn Hiểu Quân muốn rời khỏi, cô giống như mất hồn mất vía, được ngày nào hay ngày đó, không quan tâm đến chuyện gì cả.

Lần này thầy Diêu vẫn như thường ngày, vào tiết học gọi mấy học sinh làm bài sai ngồi xổm trên đất sửa bài. Những người này đều là học sinh nam nghịch ngợm, chỉ mỗi An Hồng là nữ.

Thầy giáo Diêu đem sách bài tập vút lên trên đầu An Hồng, méo mặt nói: "Mày đúng là có bản lĩnh thật, 10 câu hỏi thì 9 câu sai, sao mày không làm cho sai cái đi! Mày bị thiếu năng hả? hay là heo? Bộ dạng này của mày thì chuyển vào trường thiếu năng mà học, ở chỗ này phí thời gian của tao!"

Bàn học cười chế giễu nhưng An Hồng không nói gì, về mặt bình tĩnh nhặt vở lên ngồi xỏm trên đất viết bài.

Thầy Diêu bắt đầu giảng bài, An Hồng buồn ngủ, đến giờ nộp bài tập, mấy bạn trai miễn cưỡng chữa xong bài tập trở về chỗ ngồi trên mặt đất chỉ còn lại An Hồng. An Hồng hiểu cho dù cô có sửa bài tập đến đâu cũng không làm vừa lòng thầy Diêu được, tiết học của ông ta, cô chỉ có thể ngồi xỏm trên mặt đất.

Thầy Diêu ngồi trên bục giảng, chữa bài thi của một ngày trước, sau đó kêu một bạn học nữ lên

"Tổng Lý Đình, em lên đây."

Tổng Lý Đình buộc tóc thành hai bím, tóc đen nhánh, da trắng hồng, cũng được coi là học sinh nữ đẹp trong lớp, hơn nữa còn phát triển cao hơn so với bạn khác, mới lớp ba, đã bắt đầu dậy thì, ngực và mông đã bắt đầu hình thành đường cong.

Lúc này cô ấy sợ hãi đi lên bục giảng, thầy Diêu bảo cô ấy đến gần một chút, hỏi cô một câu hỏi trong bài thi.

Đây là một chuyện quá bình thường, ở lớp thời gian chữa bài tập, Thầy giáo hỏi học sinh mấy câu hỏi. Mọi người đều đã quen, cúi đầu "sột soạt" làm toán, cũng không ai chú ý đến hai người trên bục giảng.

Trừ An Hồng

Vị trí của cô ở ngay sau thầy giáo, gần sát cửa phòng học, đầu tiên cô thấy khuôn mặt đỏ lên một cách kỳ quái của Tổng Lý Đình sau khi lên bục giảng, sau đó, mới chú ý tới cái tay thầy Diêu đang vuốt ve mông của Tổng Lý Đình từ phía sau.

Cái tay kia, chỉ có An Hồng nhìn thấy.

Thầy Diêu quên mất, phía sau lưng còn có một người.

An Hồng căng thẳng xuýt chút nữa quên cả thở, mặc dù tuổi cô còn nhỏ, nhưng trong tiềm thức vẫn biết rõ, đây hoàn toàn không phải là hành động bình thường. Tổng Lý Đình lắc lắc người muốn rời xa bàn giáo viên một chút, nhưng thầy giáo Diêu lại giữ cô ấy lại, tay trái vẫn không quên ở trên mông cô ấy bóp một cái.

An Hồng cảm thấy muốn ói.

Sau đó cô không hề chớp mắt, đem hộp bút máy, ném mạnh về phía thầy Diêu.

Âm thanh "Loảng xoảng" vang lên, hộp bút tung ra, đồ dùng học sinh rơi đầy đất, tất cả bạn học đều kinh ngạc nhìn lên bục giảng, Tổng Lý Đình nhân lúc này lập tức cách xa thầy Diêu ba bước.

Thầy giáo Diêu quay đầu lại, đôi mắt đỏ như máu, nhìn chăm chú An Hồng.

An Hồng vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hóm dưới đất, không hề sợ hãi trừng mắt lại nhìn lão ta.

Thầy Diêu lập tức đứng lên, bước hai bước lớn đến trước mặt An Hồng, xách nôi cô lên, sau đó đánh một bạt tai lên mặt cô.

Bàn tay rơi xuống phát ra tiếng vang lớn, khiến các bạn học khác sợ ngây người. Mũi An Hồng bị đánh chảy máu, cô vẫn không nói tiếng nào, xoay đầu lại còn nhìn lão chăm chăm.

Thầy Diêu giận đến mức giọng nói cũng thay đổi: "Mày được lắm, dám dùng hộp bút ném vào tao hả? À? À? Mày chờ đấy, lần này không gọi người đến xử phạt mày, thì tao không phải họ Diêu!"

Lão lôi cánh tay An Hồng kéo cô đến chỗ ngồi: "Thu dọn đồ đạc, đi với tao đến văn phòng, loại học sinh như mày, tao không dạy được nữa!"

An Hồng chậm rãi dọn dẹp sách vở, sau khi thu dọn xong, bị thầy Diêu giật lấy. An Hồng nắm chặt quai cặp không thả.

Thầy Diêu giận dữ, kiên quyết dành lại cặp sách, một người nhỏ bé như An Hồng bị lão kéo tới kéo lui, dù đứng phải bàn học cũng nhất quyết không buông tay.

Nhưng thầy Diêu dù sao cũng là đàn ông trưởng thành, vừa bắt đầu lão còn chưa dùng hết lực, không ngờ An Hồng bước bình như vậy, lão cũng bất đầu ra tay độc ác, hét lên: "Bỏ ra cho tao!!" rồi lập tức dùng sức giành lại chiếc cặp, đi thẳng đến bên cửa sổ ném cặp sách xuống từ tầng ba.

Cặp sách cô vẫn chưa đóng lại, sách vở bay tứ tung, mấy bài thi tán ra bay tứ tung trên trời.

Dưới tầng vang lên tiếng hét của học sinh, An Hồng tay không đứng ở nơi đó, mũi còn chảy máu, Thầy Diêu thờ hờn hờn chỉ vào mặt cô, ánh mắt ác độc như muốn đâm thủng mặt của cô.

An Hồng đột nhiên hét lên, sau đó xông thẳng đến trên người thầy Diêu đánh lão, cắn lão.

Vào giờ phút này, cô nhớ đến tất cả mọi chuyện, những uất ức ba năm qua phải chịu, vừa rồi còn chính mắt nhìn thấy chuyện xấu xa của lão, còn có

—— Hàn Hiểu Quân cũng sắp rời khỏi đây, mọi chuyện đã đẩy cô đến bên vực thẳm, dù cô có bị thầy Diêu đánh chết, cô cũng không sợ, tên ác ma biến thái này, An Hoành chỉ hận không thể cắn từng miếng từng miếng thịt trên người lão xuổng.

Thầy Diêu trở tay tát bay cô ra ngoài.

An Hồng đứng lên từ dưới đất, trên người cô có mấy chỗ bị trầy da, trên mặt sưng đỏ loang lổ vết máu, mấy bạn học bên cạnh nhìn thấy đều thốt lên sợ hãi.

Thầy Diêu nói: "Mày chờ bị đuổi học đi"

An Hồng quệt máu mũi, nhìn Tổng Lý Đình đang đứng ngây người trên bục giảng, rồi nhìn chăm chăm thầy Diêu, lạnh lùng nói: "Ông dám khai trừ tôi...tôi sẽ đem chuyện ông vừa làm nói cho mọi người biết."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Anh Sẽ Luôn Nhớ Em

Lúc cha Hàn dẫn An Hồng ra khỏi phòng giáo viên, Hàn Hiểu Quân rất lo lắng, bộ dáng lúc này của An Hồng rất đáng sợ, anh đến nắm tay cô, cô cúi đầu vùng vẫy, tránh khỏi tay anh.

Về đến nhà, bà ngoại thấy dáng vẻ của cô như vậy vừa nóng vừa giận, đưa tay lên muốn đánh cô, rất may là được cha Hàn ngăn lại, bà ngoại xử lý vết thương cho An Hồng một cách qua loa, An Hồng cắn răng chịu đau không nói một tiếng nào. Sau khi xử lý xong, cô trở về phòng một mình, khóa cửa lại, không hề ngược đầu nhìn Hàn Hiểu Quân một cái.

Cô dựa lưng vào cửa, nghe thấy tiếng cha Hàn và Hàn Hiểu Quân chào bà ngoại đi về.

Trận sóng gió này An Hồng không bị xử phạt, cũng không bị đuổi học, ngược lại, thầy Diêu không nhắm vào cô nữa. Lão hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô, cô không làm bài tập, thành thích cuộc thi kém, lão đều không quan tâm, giống như chưa từng có một người như vậy trong lớp.

An Hồng cũng vui vẻ tự do, rốt cuộc cô không cần phải ngồi chễm chệ trên mặt đất sửa bài tập nữa, cô có thể ngủ, ngẩn người, đọc tiểu thuyết thoải mái trong giờ toán.

trước Kỳ thi cuối một ngày, Tổng Lý Đình chạm mặt An Hồng ở hành lang, Tổng Lý Đình gọi cô lại, cúi đầu đỏ mặt nói: "Hôm đó, cảm ơn cậu."

An Hồng giật nhẹ khóe miệng phát tay nói: "Tớ không phải là vì cậu, tớ đã sớm thấy lão không vừa mắt rồi."

Sau đó xoay người rời đi.

Kết quả kỳ thi cuối thành tích của cô kém vô cùng, ngữ văn ở gần chót, toán học thì xếp thứ nhất từ dưới lên.

Nghỉ hè năm 1992, thể vận hội Olympic Barcelona khai mạc, mọi người thảo luận say sưa về vấn đề đoàn đại biểu Trung Quốc đem lại bao nhiêu huy chương, cả thành xôn xao náo nhiệt, nhưng trong lòng An Hồng lại như tuyết rơi mùa đông vậy.

Cô ít gặp Hàn Hiểu Quân, Hàn Hiểu Quân tìm đến cô, cô giả vờ không ở nhà, giả vờ ngã bệnh, vờ ngủ. thật sự không tránh được thì cô cũng thi cô cũng xa cách.

có một hôm sau khi ăn cơm tối xong, bà ngoại bảo An Hồng đi ra ngoài đổ rác. cô xách túi rác vừa ra khỏi cửa, thì nhìn thấy một người dựa người vào vách tường.

Dưới ánh trăng mờ ảo, anh đứng trước mặt An Hồng, không nhìn biểu cảm trên mặt, cười như không cười.

An Hồng đứng ở đó nhìn anh, Hàn Hiểu Quân cũng không nói chuyện, An Hồng xoay người rời đi.

Hàn Hiểu Quân theo kịp, đi song song hỏi cô: "A Hồng, em tức giận đến khi nào đây?"

An Hồng không lên tiếng.

"Mỗi lần em tức giận sẽ không nói chuyện với anh, nhưng tối đa chỉ một hai ngày. Lần này đã mấy tháng rồi em không nói chuyện với anh."

An Hồng vẫn tiếp tục không lên tiếng.

"Anh sắp đi rồi, em thật sự không muốn nói chuyện với anh à?"

An Hồng dừng bước lại, quay đầu nhìn anh, chống lại đôi mắt sáng long lanh của anh.

Cô cắn môi: "Là anh muốn đi, không phải là em bắt anh đi, em không còn lời gì để nói với anh cả."

Không đợi Hàn Hiểu Quân phản ứng kịp, cô đã bỏ túi rác lại đó chạy trốn.

Cô biết Hàn Hiểu Quân sẽ không đuổi theo

Hai người sống chung nhiều năm như vậy, cô làm sao không biết tính anh cơ chứ.

chạy một mạch đến khoảng đất trống ở cửa đông chợ, An Hồng ngồi xuống bên cạnh bàn đá tròn, cái bàn đá này, là nơi bọn cô chơi cờ năm quân, là nơi dễ sắp xếp cờ nhất. Lúc này là buổi tối, trăng chiếu sáng ánh sao lấp lánh, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng chó sủa, ngôi nhà trệt đơn sơ ở thôn Hạnh Phúc nơi nơi lóe sáng ánh đèn, đó là màu sắc gia đình.

An Hồng ngẩng đầu nhìn trời, nhà của cô rốt cuộc ở nơi nào đây?

Ngày hôm sau, An Hồng ngủ thẳng tới trưa mới rời giường, vừa rửa mặt xong, bà ngoại đưa cho An Hồng một bức thư, còn có một chiếc hộp nhỏ dài, nói là đêm hôm trước Hàn Hiểu Quân đưa cho cô.

An Hồng trốn vào phòng, cầm bức thư và cái hộp ở trong tay lật qua lật lại rồi nhìn thật lâu, quyết định mở cái hộp trước. Cái hộp bọc rất giản dị, là một chiếc bút máy màu đen mới tinh, nhãn hiệu anh hùng.

Hàn Hiểu Quân thích viết bút máy, đây là kiểu bút mà anh hay dùng.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn bóc thư ra, Hàn Hiểu Quân viết cho cô một bức thư.

Chữ của anh rất đẹp, một nét chữ đều rõ ràng sạch sẽ, lộ ra đường nét tự nhiên phóng khoáng.

"A Hồng

Trong mấy tháng này, chúng ta không nói chuyện được với nhau nhiều, anh hơi hối hận, nói cho em chuyện anh phải về quê học cấp hai. Sớm biết em sẽ tức giận như vậy, buổi tối hôm đó anh đã không nói với em, có thể làm cho chúng ta vui vẻ trong mấy tháng này.

Nhưng có mấy lời anh nhất định phải nói với em, trước đây cảm thấy em còn nhỏ, sợ nói ra em không vui, muốn đợi đến lúc em lớn hơn vài tuổi rồi mới nói, nhưng bây giờ nếu không nói sẽ không kịp. Nhưng em lại không nói chuyện với anh, anh nghĩ, hay là viết cho em một lá thư vậy.

Chúng ta chơi cùng nhau nhiều năm như vậy, tính khí của em anh hiểu rõ nhất. Em học tập không giỏi, không phải vì em ngu ngốc, là bởi vì em hoàn toàn không muốn học. Anh hiểu rõ em vẫn luôn trách cha mẹ em, mặc dù em không nói, nhưng anh vẫn biết. Nhưng em phải hiểu rằng, người lớn có nỗi buồn của người lớn, mẹ em không nuôi dạy em, nhưng thật ra bà rất quan tâm em, em là người thông minh, tại sao còn không biết chứ?

Anh vẫn luôn nghĩ, đến lúc nào thì nên nói với em, cố gắng học tập đi. Không cần em đứng đầu lớp, nhưng tối thiểu cũng cố gắng đứng hạng trung bình trong lớp, cho dù là kẻ cuối, thì còn hơn là xếp thứ hai dưới lên. Anh đã xem thành tích toán học của em, kém đến nỗi anh không dám tin, Diêu Hồng Ứng mặc dù là người biến thái, nhưng học sinh trong lớp thầy ấy, đi thi đều đạt thành tích cao. Cho nên, thầy ấy cũng không phải lấy cớ em không học giỏi toán để đối xử với em như vậy.

Em dám cầm bút ném thầy ấy trong tiết toán, dám cùng thầy ấy đánh nhau, em có thể chịu đựng được đủ loại hình phạt của thầy ấy, em có sự kiên nhẫn và can đảm như thế, tại sao không cố gắng học thật tốt môn toán chứ?

Em không phải còn muốn cùng anh học chung trường à? Anh tính rồi, lúc em thi đại học, anh có lẽ đang học năm bốn đại học, cứ như vậy, chúng ta sẽ học cùng nhau một năm, nhưng thành tích của em kém như vậy, anh sợ em không thi nổi đại học.

Cho nên, A Hồng, Anh cùng em giao hẹn nhé, chúng ta cùng nhau thi vào đại học Z. Đó là trường đại học tốt nhất tỉnh, chúng ta sẽ cùng học đại học Z, anh tin tưởng em

Dĩ nhiên, chúng ta sẽ nhanh chóng được gặp nhau, đợi em nghỉ hè, anh thi xong, sẽ đến gặp em, đến lúc đó, anh muốn xem phiếu điểm của em, em sẽ không làm anh thất vọng chứ.

Sau khi anh đi huyện W học, em phải chăm sóc mình thật tốt, không nên đánh nhau với người khác, một cô gái, anh lại không ở bên cạnh em, anh sợ em chịu thiệt thòi. Còn nữa, ở trong lớp cũng nên làm quen mấy người bạn, bình thường có thể cùng nhau học tập vui chơi.

Em nên tham gia nhiều hoạt động thể thao hơn.

Trước đây anh hỏi thầy giáo thể dục, thầy nói mấy cô bé như em, nên nhảy dây nhiều, buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngủ lâu hơn một chút, ăn nhiều thịt và đậu, có thể cao hơn rất nhiều, cho nên em không nên kén ăn, đậu hũ là đồ ăn dinh dưỡng, sau này cố gắng ăn.

Quên nói cho em địa chỉ, sau này muốn viết thư cho anh, thử dùng bút máy anh đưa cho em nhé, không biết nên tặng em thứ gì, bút máy này hi vọng em sẽ thích.

Địa chỉ của anh: số XX đường XX huyện W thành phố W tỉnh A, mã vùng: XXXXX

Anh sẽ luôn nhớ em

Hàn Hiểu Quân

Ngày 14 tháng 8 năm 1992 "

Đọc xong bức thư, An Hồng đã khóc bù lu bù loa, giấu kín bức thư, cô muốn đi tìm Hàn Hiểu Quân, cô đau đầu suy nghĩ, trong mấy tháng này, tại sao lại giận đối với anh, tại sao không vui về nói chuyện với anh, tại sao không để ý tới anh. Thì ra thời gian quý giá như vậy, vài tháng thoáng một cái đã qua, bây giờ cách thời gian đi học còn mấy ngày, cô phải làm sao mới có thể bù đắp lại đây? Chỉ hy vọng chạy nhanh đến bên cạnh Hàn Hiểu Quân, nói với anh: "Em đồng ý ước định của anh, em nhất định sẽ cố gắng học tốt môn toán, em sẽ không đối nghịch với thầy Diêu, em sẽ thi đậu đại học Z!"

Nhưng chưa bước ra khỏi cửa, bà ngoại đưa cho cô một tờ giấy: "Ừm, lúc 6 giờ sáng Hiểu Quân đến đưa cho cháu, vừa rồi bà quên mất"

An Hồng nghi ngờ mở tờ giấy ra, chưa đọc xong đã căng chân bay ra cửa đi.

"A Hồng, lúc em nhìn thấy tờ giấy này, anh đã lên tàu đến huyện W rồi, anh với ba cùng nhau về nhà, phải ngồi 18 tiếng tàu hỏa, tối ngày hôm qua đưa thư cho em không biết em đã nhận được chưa, vốn dĩ muốn nói lời từ biệt với em, nhưng vì về tàu bỗng nhiên thay đổi giờ, nên không có cách nào khác. A Hồng, hẹn gặp lại."

Chỉ có mấy phút đi đường, An Hồng lại cảm thấy xa xôi một cách khác thường, chạy một mạch tới nhà Hàn Hiểu Quân, vọt thẳng vào cửa trong ánh mắt kinh ngạc của mẹ Hàn cô tìm kiếm khắp mọi nơi.

Mẹ Hàn thấy cô vòng tới vòng lui bộ dáng hồn bay phách lạc, khe thở dài nói: "Hồng Hồng, Hiểu Quân đã lên tàu rồi."

An Hồng im lặng một lúc lâu, rồi khóc thật lớn.

Cô chưa từng hối hận như lúc này, buổi tối ngày hôm qua, Hàn Hiểu Quân đứng ở trước mặt cô anh nói: "Anh sắp phải đi rồi, em thật sự không muốn nói chuyện với anh à?"

Thế mà cô lại trả lời: "Em không có lời gì muốn nói với anh."

Không có thật ư? Thật sự là không có? An Hồng ôm đầu gồi ngồi xỏm trên mặt đất, cô có rất nhiều điều muốn nói với Hàn Hiểu Quân mà!

Cô đau lòng nghĩ: sau này, hết giờ học phải về một mình; có chuyện vui, sẽ không có người cùng nhau chia sẻ; bị uất ức, không còn người nghe cô kể lể nữa; lúc cô khóc, không còn ai nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô; sẽ không có ai dạo chợ với cô, mua kẹo hồ lô cho cô ăn; sẽ không có ai đi cùng cô đến thư viện đọc sách giải trí, không còn ai bôi thuốc trị nứt da cho cô.... Ai có thể thay thế được vị trí của Hàn Hiểu Quân? Ai có thể??

Dưới ánh mặt trời xuyên qua tán cây, người thiếu niên chân trần đứng trong suối, có phải biến thành hồi ức từ đây không?

Bỗng nhiên chuông báo thức vang lên, đã sáu giờ sáng. Ánh mặt trời đã chiếu qua cửa sổ.

An Hồng tỉnh lại, ly rượu đỏ trong tay đã cạn, âm nhạc cũng đã phát xong. Cô cử động, phát hiện bản thân đã giữ tư thế dựa vào giường ít nhất 2 giờ, lưng eo mỏi nhừ.

Nghĩ lại chuyện lúc trước, là một giấc mơ? Hay là nhớ lại? An Hồng cũng không biết rõ nữa.

Cô đứng lên đi ra ngoài ban công, nhìn khắp thành phố, ban công nhà cô đối diện với vườn hoa của khu chung cư, trời còn chưa sáng, nhưng đã có không ít bác trai bác gái ra ngoài mua thức ăn, đánh quyen, khiêu vũ, dắt chó đi dạo.....

Cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, sẽ không bởi vì kỷ niệm mà dừng lại không diễn ra, cũng như bây giờ, gió xuân thổi nhẹ vào buổi sáng, làm cho đầu óc cô thanh tỉnh hơn nhớ đến cuộc điện thoại ngày hôm qua của Tân Duy; hôm nay công ty có khách hàng quan trọng đến kiểm tra, mọi việc đều phải chú ý.

Vì vậy cô quyết định —— ra cửa chạy bộ buổi sáng, sau đó trở về tắm rửa gội đầu, ăn sáng, rồi tươi cười rạng rỡ đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạn Trai Vs Khách Hàng

Sáng thứ hai, thời gian làm việc bắt đầu

Một ngày mới phải có bầu không khí mới.

An Hồng buộc tóc đuôi ngựa, đeo một món đồ trang sức trang nhã, mặc màu chiếc áo vest màu xanh ngọc kết hợp với quần tây đen dài, lái xe đến công ty. Tân Duy đã dặn dò nên cô không dám đến trễ. Nên đã đến phòng làm việc sớm hơn một giờ đồng hồ.

Không biết vì sao, cả buổi sáng cô luôn cảm thấy huyết Thái Dương nhảy liên hồi, đầu óc choáng váng nặng trĩu, nên tự nhắc nhở bản thân sau này không được uống rượu lúc nửa đêm nữa.

Đồng nghiệp trong phòng lần lượt đến, An Hồng nhìn bọn họ ăn mặc không có vấn đề gì, thì bắt đầu dặn dò một số việc: “Lát nữa Vương Mẫn Thanh sẽ dẫn người của công ty khách hàng đến khảo sát, có lẽ khoảng 3,4 ngày, mấy ngày hôm nay lúc đi làm mọi người chú ý một chút, không nên đi trễ về sớm, không nên lớn tiếng ồn ào, không được ăn đồ ăn vặt, mặc quần áo nghiêm túc.” nói xong cô mỉm cười “Dù sao nên làm gì thì cứ làm, không phải là chuyên ngành của chúng ta, chỉ cần không bôi đen công ty là được” Mấy tiểu quỷ này đương nhiên luôn miệng đồng ý

An Hồng đang làm việc tại công ty xây dựng Phong Nguyên là công ty chuyên về thiết kế thi công, công ty phải có khả năng nhận nhiều gói thầu cùng lúc hoặc có tư chất nhận thầu thi công công trình chuyên nghiệp. Đặc biệt xây dựng văn phòng, nhà ở, bệnh viện... Chỗ An Hồng đang làm là chi nhánh hai, cô là Phó giám đốc, chủ yếu phụ trách thu hút đầu tư và dự toán quyết toán, cấp trên trực tiếp là Tân Duy Tổng giám đốc kiêm quản lý chi nhánh hai.

Một lát sau, Tân Duy bưng ly trà đi tới phòng làm việc của cô, anh 36, 37 tuổi, mặc một bộ âu phục màu xám tro, vóc người bình thường, vẻ mặt bình thản: “Công ty đã phái xe đến sân bay đón người, lão ngũ và tiểu Vương đều đi qua, như thế này thì khoảng 11 giờ có thể về đến công ty. Dự án này lão ngũ tự ra tay, thao tác chuẩn bị và thời gian đã lâu, hy vọng tương đối lớn, không thể để xảy ra chuyện gì, mặc dù anh nhúng tay không sao cả, nhưng phải cẩn thận trong mọi tình huống.”

An Hồng cười với anh: “Chỉ là một công trình, không nên lo lắng như vậy, tuần này ngành chúng ta cũng có hai dự án phải làm, nhất định phải làm thêm giờ, chờ một chút em đem dự tính đem xuống cho anh.

Tân Duy gật đầu, lúc rời đi hình như đột nhiên nhớ ra điều gì: “Lão ngũ nói rồi, buổi trưa sắp xếp một bữa cơm đơn giản, tổ chức đón gió cho mấy người kia, đến lúc đó em cũng đi cùng, dù sao nhân viên nữ ở chỗ chúng ta quá ít, một bàn ăn toàn đàn ông cũng không có mùi vị gì.”

An Hồng gật đầu: “Không thành vấn đề, em biết làm thế nào, buổi trưa sẽ không uống rượu.”

“Buổi tối có lẽ phải uống, nghe đối phương nói người lần này đến là tổng giám đốc bộ phận của tập đoàn Vũ Hoa, mấy năm trước anh từng quen biết, hình như là họ Phương, người kia khẩu vị rất lớn, khó đối phó.”

“Tập đoàn Vũ Hoa? Tập đoàn Vũ Hoa thành phố J?” Trong lòng An Hồng cá kinh.

“Đúng vậy, là người quê em tới đó. Buổi trưa lúc ăn cơm trò chuyện một chút, nhìn xem cách làm việc như thế nào.”

“Cường long không áp nổi địa đầu xà, đây là địa bàn của chúng ta, tất cả đều nói chuyện, đợi lát nữa em và anh cùng nhau đi, anh đến gọi em xuống.”

Tân Duy gật đầu rời đi, An Hồng lập tức mở Laptop bắt đầu làm việc.

Một buổi sáng trôi qua thật yên bình, hơn 11 giờ, Tân Duy gọi đến điện thoại nội bộ, nói An Hồng chuẩn bị, đại diện công ty đối tác đã tới, bàn bạc với Lão Ngũ xong bây giờ mọi người xuất phát đi ăn cơm.

An Hồng vào phòng vệ sinh sửa sang lại.

Trang điểm qua một chút, lúc trở về phòng làm việc thấy cửa phòng làm việc Ngũ Tổng vừa mở, đoàn người vừa nói chuyện vừa từ từ đi ra.

Đi đầu là Ngũ Tổng và một người đàn ông trẻ tuổi, dáng người anh ta cao, gương mặt lạnh lùng, mặc bộ tây trang đậm màu, dáng đi hời hợt, hình như chân hơi thọt.

Nhìn anh ta rất đẹp trai, hơi cúi đầu, vì anh ta cao mà Ngũ Tổng lại thấp nên phải cúi đầu nói chuyện.

An Hồng phát hiện mấy cô bé làm việc tại đại sảnh đều lặng lẽ nhìn anh, bao gồm cả cô.

Thừa dịp bọn họ còn chưa chú ý tới ánh mắt của cô, cô vội vàng xoay người về phòng làm việc.

An Hồng ngồi xe Tân Duy đến một khách sạn hiện đại, đây là khách sạn năm sao ở thành phố T, tầng một tầng hai kinh doanh ăn uống nhà hàng lâu năm tên Hương Mẫn Lâu, tầng ba trở lên kinh doanh khách sạn.

Khi ở trên xe An Hồng cảm thấy choáng váng đầu, có lẽ là do cuối tuần uống quá nhiều rượu.

Tân Duy nhìn sắc mặt cô lúc thì trắng lúc vàng, hỏi “Sao vậy? Bị ốm à?”

Cô lắc đầu nặn ra một nụ cười khó coi: “Không có việc gì, đột nhiên hơi nhức đầu, lát nữa là tốt.”

Xuống xe đi vào khách sạn, Ngũ Tổng nhìn thấy mọi người đến đông đủ, thì bắt đầu giới thiệu.

Đầu tiên giới thiệu người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao ráo bên người: “Vị này là tổng giám đốc điều hành tập đoàn Vũ Hoa ngài Lộ Văn Phàm, hạng mục lần này Lộ tổng đích thân tới khảo sát, là vinh hạnh của chúng ta.” Lộ Văn Phàm gật đầu chào mọi người, khoe miệng nhếch lên, coi như là mỉm cười.

Tiếp giới thiệu ba nhân viên đi cùng Đường Vân Phàm, một người là trợ lý Tiểu Cao, tiếp theo là bộ phận hạng mục của Vũ Hoa Kỹ sư Cầu, người cuối Kỹ sư Chu phụ trách bộ phận dự toán. Sau đó giới thiệu nhóm người bên Phong Nguyên, lúc giới thiệu đến An Hồng anh ta nói: “Đây là Tiểu An phó giám đốc chi nhánh hai của công ty chúng tôi, cô ấy làm việc rất cẩn thận.” An Hồng bắt tay với Lộ Văn Phàm, cảm thấy tay anh ấm áp, ánh mắt hai người giao nhau, cô nghe thấy Lộ Văn Phàm nói: “An quản lý, chào cô.” Giọng nói trầm thấp, mê hoặc lòng người. “Lộ tổng, xin chỉ giáo nhiều.” An Hồng cười một cái, giờ phút này đầu cô rất đau, nhưng trên mặt lại bình tĩnh không nhìn ra cái gì.

Lúc này Ngũ Tổng nói mọi người lên phòng ăn tầng hai dùng cơm. Cầu thang bộ cách đó rất gần, thang máy thì cách đó mấy chục mét. Ngũ Tổng không cảm thấy có gì không ổn, dẫn mọi người đi về cầu phía cầu thang.

An Hồng đứng ở phía ngoài đoàn người, nhìn chằm chằm Lộ Văn Phàm, chỉ thấy anh hơi nhũn mảy, ngay sau đó muốn nhấc chân đi lên cầu thang, ba nhân viên đi theo bên cạnh anh cũng không có nói gì. An Hồng đột nhiên nói: “Phòng ăn tầng hai cách thang máy gần, nên đi thang máy cho nhanh.”

Dường như Ngũ Tổng nhớ ra chuyện gì đó vội vàng nói: “Đứng đứng đứng, đi thang máy đi thang máy, vừa ra khỏi thang máy là phòng ăn, thuận tiện hơn.” Sau đó quay người muốn đi xuống.

Lộ Văn Phàm nhẹ nhàng đề vai anh ta lại, lạnh nhạt nói: “Không cần phiền phức như vậy, đi thang bộ cũng được.”

Vì vậy ngay trong lúc mọi người đang im lặng, anh đỡ tay vịn, chậm rãi vừa nhẹ nhàng từng bước từng bước đi lên bậc thang, sắc mặt cũng thâm trầm khác thường.

An Hồng đi cuối cùng, lặng lẽ nhìn anh, cho đến khi anh bước chân lên tầng hai, tim mới thả lỏng, bắt đầu ân hận vừa lăm mồm.

Bữa trưa tiến hành đơn giản mà thuận lợi, An Hồng là phái nữ duy nhất ở đây, ở những lúc thích hợp gọi thêm đồ ăn cho chủ và khách, thêm nước trà, cân nhắc kỹ lời nói.

Quan sát khách có gì cần.

Trong bữa tiệc, mọi người không bàn chuyện công việc, chỉ nói một số tin tức, tình hình chính trị hiện tại, con người đất đai địa phương. Lộ Văn Phàm ăn không nhiều, cũng không nói nhiều chuyện, thì ngược lại Kỹ sư Cầu, và Kỹ sư Chu nói chuyện rôm rả với ban quản lý Phong Nguyên.

Bữa trưa kết thúc, nhóm người Lộ Văn Phàm lên phòng khách nghỉ ngơi, dự định 2 giờ rưỡi chiều đến công ty Phong Nguyên tham dự cuộc họp.

An Hồng không nói chuyện với nhóm người Lộ Văn Phàm nữa, mà ngồi xe Tân Duy về công ty.

Ở trên xe, cô hỏi Tân Duy cuộc họp buổi chiều cô không tham gia có được không, trong bộ phận còn rất nhiều chuyện phải làm, sao đây cũng là hạng mục không liên quan lắm đến bộ phận cô.

Tân duy gật đầu đồng ý, nhưng vẫn hi vọng cô tham dự dạ tiệc.

“Buổi tối có lẽ cần uống rượu, tư lượng của em khá, thông minh lại biết tạo không khí, ví dụ như lúc này. ... Lần này Hoa Vũ trực tiếp phái tổng giám đốc đến đây khảo sát, anh không hề nghĩ đến, anh cứ cho là người họ Phương kia đến đây. Nhưng Lộ Văn Phàm này tuổi còn trẻ, mà có vẻ đối phó hơn so họ Phương kia.

“Thân thể em không thoải mái” An Hồng mặt trắng nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn không phải giả vờ, “Buổi tối gọi Lạc lạc bên bộ phận một đi, cô bé ấy tư lượng chắc chắn không thua em, muốn dùng lại nhân kế cũng không thể sử dụng em nha, gương mặt này già quá rồi.”

Tân Duy cười nói: “Cũng được, lát nữa anh nói với Vương Mẫn Thanh, chẳng qua, chẳng nhẽ em không biết, em là một đoá hoa xinh đẹp trong lòng mấy anh chàng chưa vợ trong công ty à?”

Cả một buổi chiều, An Hồng gần như ở lại trong phòng làm việc, trừ đi vệ sinh và rót nước thì tuyệt đối không ra ngoài. Cô uống hai viên thuốc hạ sốt, vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng khó chịu. Người bên Vũ Hoa tới, đi vào phòng họp, cô thì trốn trong phòng làm việc liều mạng làm báo cáo.

Hơn bốn giờ chiều, cô ra ngoài hút thuốc, đối mặt với máy vi tính một buổi chiều cô gần như muốn gục. Cô xoay xoay chiếc cổ đã cứng ngắc, dựa vào khung cửa sổ hút thuốc.

Khỏi thuốc tàn đi, mới cảm thấy cả người sống lại, cơ đau đầu cũng đỡ hơn một chút.

Lúc này Triệu Đức Sinh gọi điện thoại tới, An Hồng nhận, anh ta hẹn cô tối mai đi xem phim.

“Tối mai?”

.....

“Có lẽ là được.”

.....

“Vậy mai em không lái xem, mai anh tan việc đến nơi này đón em đi.”

.....

“Được, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bạn Trai Vs Khách Hàng (2)

Tắt điện thoại, An Hồng dập thuốc lá. Lúc quay lại, thấy một người đứng ở bên tường nhìn cô, cũng không biết đã đứng bao lâu.

"Lộ tổng." An Hồng nhìn anh, cảm thấy trên mặt nóng ran, lại không tự chủ cúi đầu nhìn xuống dưới chân anh.

Lộ Vân Phàm đi qua, bước từng bước chậm rãi, đứng song song với cô rồi lấy ra một điếu thuốc.

"Tôi đã hỏi bộ phận lễ tân. Họ nói bên trong là khu vực hút thuốc".

"Vâng". An Hồng ngẩng đầu, bất gặp một đôi mắt thâm trầm liền vội vàng nhìn qua chỗ khác: "Lộ tổng xin cứ tự nhiên, tôi phải quay lại làm việc rồi". Lúc bước đi, chân đều có chút như nhũn ra. Nam nhân chết tiệt! An Hồng nghĩ thầm.

Thật may là anh không có gọi cô lại, cũng không nói gì.

Buổi tối về đến nhà, An Hồng mệt mỏi pha nước tắm, ngồi ngâm mình trong bồn.

Trong lòng suy nghĩ thật lâu, trước mắt đều là hình ảnh của Lộ Vân Phàm. Đáng về lúc anh đi bộ, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt u buồn.

Đã xảy ra chuyện gì khiến chân của anh thành như vậy đây? Người đàn ông như anh làm sao có thể chịu được bản thân là một người tàn tật?

Đúng là điên mất!!

Thứ ba, An Hồng không có tham gia bất cứ công việc gì liên quan đến dự án cao ốc. Người của Vũ Hoa tới thăm định vốn không liên quan gì đến cô.

Ở trong công ty gặp Lộ Vân Phàm, lúc đi lướt qua nhau, bọn họ vẫn gật đầu chào hỏi. Mà cô cũng không tiếp tục đi ra khu vực hút thuốc nữa.

Giờ tan tầm, An Hồng đứng ở sảnh chờ Triệu Đức Sinh tới đón. Không biết từ lúc nào thì bên cạnh xuất hiện thêm một người.

Một làn gió nhẹ thổi qua, không khí có chút vi diệu.

An Hồng bắt buộc mình không quay đầu nhìn anh, anh cũng không nói chuyện, cứ như vậy đứng yên lặng.

Một lúc sau, An Hồng thở dài một hơi, giống như bị giật mình, quay đầu nói: "Ôi trời ~ Lộ tổng, anh cũng ở chỗ này sao."

Lộ Vân Phàm khẽ gật đầu: "Chào quản lý An. Chúng tôi có thuê 1 chiếc xe. Tôi đang chờ lái xe đến đón".

"Thuê —— xe?" An Hồng kinh ngạc, Lộ Vân Phàm ở thành phố T, lẽ ra nên dùng xe thương vụ của Phong Nguyên, hơn nữa, chỉ là 3-4 ngày hành trình, cần bản cũng không cần.

"Đúng vậy, thời gian khảo sát có lẽ sẽ kéo dài, nói không chừng, cần mấy tuần lễ." Anh nhìn thẳng phía trước, dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

"Cái gì?" An Hồng ngây ngốc, "Thế nào lại cần mấy tuần lễ đây? Không phải qua một tháng nữa sẽ phải mở thầu rồi sao?"

"Kéo dài thời hạn rồi." Anh mỉm cười, quay đầu nhìn về phía cô, trong phút chốc như trăm hoa đua nở sáng lạn, "Quý công ty nhiệt tình hiếu khách như vậy, hạng mục này đối với mọi người mà nói lại vô cùng quan trọng, hơn nữa thành phố T đẹp như thế, tôi cũng chưa đi dạo qua, vậy có lý do gì mà không nên kéo dài thời gian khảo sát đây?"

An Hồng tròn mắt nhìn anh, trên mặt âm tình bất định, lúc này, Triệu Đức Sinh chậm rãi lái xe tới, dừng ở trước mặt hai người.

Triệu Đức Sinh xuống xe, thấy An Hồng cùng Lộ Văn Phàm đứng song song với nhau, không khỏi ngạc nhiên, An Hồng vội vàng giới thiệu: "Lộ tổng, đây Triệu Đức Sinh, bạn trai tôi. Đức Sinh, đây là khách hàng của công ty em, Lộ tổng".

Hai người đàn ông bắt tay chào hỏi nhau, lúc này, một chiếc xe thương vụ màu đen từ xa chạy băng băng tới, Lộ Văn Phàm nói: "Đúng lúc, xe của tôi cũng đến. Quản lý An, chúc cô một buổi tối vui vẻ, hẹn gặp lại."

Sau đó, anh ngừng đầu, bước từ từ về phía chiếc xe đang đi tới ở cách đó không xa, thân hình có chút hơi đung đưa, bóng lưng cứng nhắc.

Triệu Đức sinh cùng An Hồng lên xe, An Hồng vẫn không nói một lời. Triệu Đức Sinh khởi động xe, nhìn cô một cái rồi hỏi: "Em có tâm sự gì hay sao mà mắt tập trung như vậy".

"Cái gì? Có không?"

"Có. Sắc mặt em thật không tốt, có phải bị ốm rồi không?"

"Không có, hai ngày nay em thật mệt mỏi, Đức Sinh, tối nay chúng ta đừng xem phim, ăn cơm xong anh đưa em về nhà thôi."

"Được rồi."

Im lặng một hồi. Triệu Đức Sinh lại mở miệng: "Vị khách hàng của em, thật là đáng tiếc".

"Đáng tiếc cái gì?"

"Anh ta còn trẻ tuổi như vậy, chân lại đi đứng không tiện."

"Có lẽ chỉ là tạm thời bị thương nhẹ thôi." Trong lòng An Hồng hi vọng là như thế.

"Không, vừa nhìn đã biết là không thể chữa khỏi rồi."

An Hồng thật không muốn nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hắc Bạch Vô Thường (Chu Công Cầu Công : Kỹ Sư Chu, Kỹ Sư Cầu)

Thứ tư đến thứ sáu, Lộ Văn Phàm vẫn ở Phong Nguyên làm việc. Hoặc là đi họp, hoặc là cùng Vương Mẫn đi ra ngoài xem xét công trường.

Ngũ Tổng vừa kinh ngạc vừa không ngừng kêu khổ. Phần phụ lục đấu thầu bổ sung đã nhận được, thế nhưng thời hạn lại kéo dài tới 2 tháng, phải trung tuần tháng 6 mới mở thầu, ai cũng không biết là tại sao, tóm lại khách hàng là thượng đế.

Tần Duy một bên nghe ngóng tình huống của những nhà thầu khác. Thấy Tam Gia nói là hạng mục của Vũ Hoa khảo sát khoảng 4 ngày, Lộ Văn Phàm tự mình đi ước chừng 1 ngày, còn có 2 nơi vẫn chưa xong.

Vì vậy mọi người liền buồn bực, tại sao chỉ có Phong Nguyên là bị khảo sát mấy tuần lễ?

Buổi trưa thứ 6, hai cô bé ở phòng nghiệp vụ ríu ra ríu rít ngồi buồn chuyện với nhau.

Tiểu Cầm: "Lộ tổng đó thật là quá mức đẹp trai. Nói anh ấy 33 mình cũng tin, 22 tuổi mình cũng tin luôn, thật không đoán nổi đã bao nhiêu tuổi rồi".

Allan: "Đáng tiếc chân lại có tật, hình như là bệnh từ nhỏ".

Tiểu Cầm: "Trời ơi..... Người quá ưu tú làm cả trời cao cũng phải ghen tỵ, chỉ là nhìn bộ dáng này càng làm cho người ta đau lòng!"

Allan: "Đúng vậy, đúng vậy, khuôn mặt anh ấy chính là điển hình của nam chính phim thần tượng, u buồn tang thương".

Tiểu Cầm: "Không sai không sai, chính là loại nhìn từ bề ngoài rất lạnh lùng, rất khó tính, nhưng trong lòng thật ra thì yêu nữ chính đến chết đi sống lại.."

Allan: "Nếu như đụng phải nữ chính, sẽ mạnh mẽ đem nàng kéo vào góc, ép ở trên tường cường hôn".

Tiểu Cầm: "A ————— nói xong lòng mình đều muốn ngất"

An Hồng rất bình tĩnh uống một hớp canh: "Các cô mà nói thêm gì nữa, tôi thật muốn nôn."

Chiều thứ sáu, Tân Duy báo An Hồng cùng đi ăn cơm. "Khâu Lạc Lạc đã đi hai buổi tối. Chu Công cùng Cầu công bên Vũ Hoa ép uống rượu nhiều làm cô ấy sợ. Không chịu đi nữa".

"Tôi sẽ đến". Sau đó An Hồng gọi điện cho Triệu Đức Sinh hủy bỏ cuộc hẹn ngày thứ bảy.

"Mình gặp nhau vào Chủ nhật được không, mấy ngày nay em thật là mệt mỏi, buổi tối còn phải đi tiếp khách"

Triệu Đức Sinh: "Vậy tối nay em không nên chạy xe. Tiếp khách xong rồi anh sẽ qua đón em"

"Không cần, công ty sẽ sắp xếp xe, Sếp mới cũng đi cùng, anh ta sẽ đưa em về nhà."

"Vẫn là người khách hàng đó sao?"

"Anh đang nói ai?"

"Vị khách què chân đó."

An Hồng mất hứng, cô không thích người khác nói như vậy về Lộ Vân Phàm. Cố gắng kiềm chế sự bức bối trong lòng: "Có lẽ là vậy. Em cúp máy đây, công ty có rất nhiều việc phải làm"

An Hồng mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, bên trong là áo cổ chữ V màu tím và chiếc quần xám tro. Cô cùng Tân Duy đến nhà hàng Hương Mãn Lâu trong khách sạn Hiện Đại, lúc này tất cả mọi người đã đến.

Lộ Vân Phàm an tĩnh ngồi một chỗ, bụng cái ly cúi đầu uống trà, ngón tay của anh thon dài tinh tế, gò má rỗ xuống như bức điêu khắc hoàn mỹ.

Chào hỏi xong, Chu công nhiệt tình gọi An Hồng: "Này quản lý An, thế nào mà lần trước ăn trưa xong đã không thấy cô đâu cả. Tôi còn tưởng rằng cô không muốn đi cùng chúng tôi đấy nhé"

An Hồng liền vội vàng rót trà, cười nói: "Nào có chuyện đó, Chu công thật biết nói đùa. Hôm nay tôi tự phạt ba ly, xin bỏ quá cho."

Lúc ăn cơm, mọi người hi hi ha ha cười đùa, dần ông có tuổi nói mấy chuyện cười tục tĩu, hoàn toàn không để ý An Hồng ngồi đó có ngại ngùng hay không. An Hồng cũng liên tục tiếp Chu công, Cầu công uống rượu, cô biết rõ, người Trung quốc thường là nói chuyện làm ăn buôn bán ngay trên bàn tiệc, rượu ngon món ngon chiều đãi thượng khách, lại thêm mấy phong bì tiền lì xì, công việc cũng coi như hoàn thành hơn một nửa.

Nhưng lần này, người đảm nhận lại là lão tổng Lộ Vân Phàm của Vũ Hoa, việc hối lộ coi như bỏ, nhiều nhất là cố gắng gây chút ấn tượng với Chu công và Cầu công, không chừng sẽ nói cho vài lời tốt đẹp.

Lộ Vân Phàm một mực yên lặng uống trà, ăn cơm, một giọt rượu cũng không uống. Ngũ Tổng muốn mời rượu, anh liền lấy lý do thân thể khó chịu, đến lúc bị ép quá, liền kêu Chu công hoặc Cầu công uống giúp.

Chu công, Cầu công tửu lượng thật tốt, một ly lại một ly người đi ta tới. Mấy ngày giao thiệp, người bên Phong Nguyên cũng là biết rõ tính tình của họ, càng liên tiếp mời uống, vì vậy trên căn bản là ai cũng không cự tuyệt. Về sau, thời điểm tất cả mọi người đều say bảy phần, hai người trung niên bắt đầu hướng về phía An Hồng tấn công.

"Quản lý An còn trẻ như vậy mà vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, tửu lượng cũng rất tốt. Quản lý An, lúc cô cười đôi mắt thật quyến rũ, quản lý An... quản lý An..... BAL-ABAL-ABAL-ABALA....."

An Hồng uống vài ly, cảm thấy trời đất quay cuồng, trong dạ dày có chút khó chịu. May là cô tửu lượng cũng khá, nhưng là uống nhiều như vậy, tuy không say nhưng thân thể vẫn sẽ không chịu nổi. Cô hướng ánh mắt cầu cứu đến Tân Duy, Tân Duy chỉ là trừng mắt với cô rồi gật đầu một.

Cô nhìn sang Lộ Vân Phàm, chạm đến ánh mắt của anh, khóe miệng anh hơi mỉm cười, trong ánh mắt phủ một tầng sương mù mang theo một tia cười yếu ớt cùng bộ dáng đang xem kịch vui. Cô uống xong một ly lại một ly, hoàn toàn không quan tâm, giống như là việc này cũng chẳng có liên quan gì đến anh.

Điện thoại của An Hồng vang lên, cô nhân cơ hội nói lời xin lỗi rồi đi ra khỏi phòng. Là Triệu Đức sinh gọi điện thoại tới.

Nói vội mấy câu, anh muốn đến đón cô nhưng An Hồng từ chối. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này.

Cô lao đảo đi vào toilet, soi gương thấy lớp trang điểm trên mặt trời đi ít nhiều, mascara lem nhem, một đôi mắt tinh tế, sắc sảo đã biến thành mờ mịt. Tròng trắng đầy tơ máu, ánh mắt đục ngầu.

Từ nhỏ làn da của An Hồng đã hơi ngăm mà cô cũng không để tâm đến.

Cô có gương mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú mang nét cổ điển, mắt một mí nhưng long lanh linh động. Lúc cười lên lại rạng rỡ như trăng rằm, lỗ mũi nhỏ, đôi môi đầy đặn, hàm trắng trắng đều.

Con vịt xấu xí năm xưa nay đã hóa thành thiên nga lông lẩy.

Nhân viên trong Phong Nguyên gọi cô là mỹ nhân băng giá, vì lúc cô cười lên thì thật xinh đẹp, nhưng lúc không cười, nhìn lạnh lùng như núi băng cách xa ngàn dặm.

An Hồng nhìn chính mình đầu bù tóc rối trong gương, định mở vòi nước rửa mặt, chợt cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu, vội vã chuyển vào toilet nữ ôm bồn cầu ói lên ói xuống.

Sau khi nôn ra hết, cảm giác thần trí tỉnh táo rất nhiều, cô vịn tường lao đảo mà đi ra ngoài, rửa mặt, súc miệng, lúc ngẩng đầu nhìn qua gương, thấy được sau lưng có một người đang lặng yên dựa vào tường, cô không trông rõ về mặt anh, chỉ thấy một đôi mắt thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hắc Bạch Vô Thường (2)

An Hồng hít sâu, lúc xoay người, sắc mặt đã bình thường trở lại, cô gật đầu cười với Lộ Vân Phàm: "Lộ tổng, tửu lượng của tôi kém, khiến anh chê cười rồi." Lộ Vân Phàm không nói lời nào, chỉ là cầm ly trà nóng trong tay đưa tới trước mặt cô, An Hồng có chút thất thần, đưa tay nhận lấy rồi nói một tiếng: "Cảm ơn." Trong miệng đều cảm thấy đắng ngắt, thực sự cần một ly trà. Cô ngửa đầu uống sạch bách. Uống quá nhanh, lại cong lưng căng không ngừng ho khan.

Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ thương cảm.

Rất nhiều năm trước kia, cũng có một người, thường giúp cô vỗ lưng những lúc cô bị sặc nước.

An Hồng vô cùng nhớ nhung người đó.

Sau khi tan tiệc, trừ lái xe, năm người Phong Nguyên ngồi ngổn ngang lộn xộn bên trong. Ngũ tổng, Vương Mẫn, Thanh Hòa cùng Tiểu Giang, chỉ còn lại một chỗ trống. Năm nam nhân cũng uống quá nhiều mà xe thì để lại ở bãi giữ xe, ai cũng quên mất việc phải ưu tiên cho phụ nữ.

Tần Duy nói với An Hồng: "Cô lên xe đi, tôi sẽ đưa cô về."

An Hồng vừa định lên xe, lại bị người bên cạnh ngăn cản.

Lộ Vân Phàm giọng nói lạnh lạnh: "Tiểu Cao không uống rượu, chúng tôi đưa quản lý An về thì tốt hơn."

Chu công cùng Cầu công đã trực tiếp về phòng, Lộ Vân Phàm đi theo mọi người tới cửa khách sạn.

Tần Duy kinh ngạc: "Lộ tổng, vậy thì thật phiền anh. Có lẽ anh cũng rất mệt mỏi, nhanh lên đi nghỉ ngơi đi."

"Tôi không sao. Thật ra thì bây giờ vẫn còn sớm, tôi nghĩ muốn đi dạo qua đường dành riêng cho người đi bộ nổi tiếng thành phố T. Hôm nay là Chủ nhật chắc hẳn vô cùng náo nhiệt. Không biết quản lý An có vui lòng làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí hay không?"

Lúc này đã là 8h rưỡi tối, nhiệt độ không cao mà thời tiết cũng không tiện. Lộ Vân Phàm mặc một bộ áo gió màu đen, ngọc thụ lâm phong, anh ngẩng đầu nhìn trời một, nói một cách nghiêm túc rằng anh muốn đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ, nói xong, Tần Duy lẫn An Hồng đều tỉnh rượu hơn phân nửa.

Tần Duy vội vàng: "Nếu như Lộ tổng không ngại, tôi có thể làm hướng dẫn viên cho anh. Tôi vốn là người địa phương nên đối với nơi này rất quen thuộc."

Lộ Vân Phàm hỏi: "Thế quản lý An không phải người ở đây sao?"

An Hồng vừa định mở miệng, Tần Duy liền thay cô trả lời: "Tiểu An là người thành phố J."

Đôi mắt Lộ Vân Phàm đột nhiên sáng rực lên: "Người thành phố J? Vậy là đồng hương của tôi rồi. Không biết quản lý An chuyển đến thành phố T từ khi nào?"

An Hồng: "Tôi tốt nghiệp đại học đã tới rồi, được 6 năm."

"A ——" Lộ Vân Phàm tỏ ra đã hiểu, ngay sau đó liền cười: "Vậy thì quản lý An càng không thể từ chối đấy..., nơi này cách thành phố J xa như vậy, cũng có thể gặp được đồng hương, chẳng lẽ cái này không phải là duyên phận sao?"

An Hồng cũng không thể nói gì hơn nữa, Tân Duy xoay người đi tới xe của Phong Nguyên, nói với An Hồng một câu: "Bảo trọng." Chiếc xe chở đầy thanh niên say rượu nghênh ngang rời đi.

Tiểu Cao lái xe đến trước mặt, Lộ Vân Phàm giúp An Hồng mở cửa, sau khi An Hồng bước lên, Lộ Vân Phàm đi đến phía bên kia. Động tác của anh có chút cứng nhắc, người đứng ở ngoài, tay trái nắm chặt lấy tay vịn trong xe, gối chân trái lên trước, lại dùng cơ thể kéo chân phải lên, sau khi ngồi xuống, nhanh chóng lấy tay đem đuôi phải duỗi thẳng ra. Cả động tác hoàn thành rất nhanh, nhưng vô luận như thế nào, động tác cũng không được tự nhiên. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lộ Vân Phàm lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, để cho cô phải chờ cười."

An Hồng vội nói không sao.

Tiểu Cao lái xe rất chậm, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đều không nói chuyện. An Hồng còn đắm chìm trong hình ảnh vừa rồi khiến cô khiếp sợ, cô phát hiện chân phải của anh hình như bị thương rất nặng.

Xe đến đầu đường dành riêng cho người đi bộ, An Hồng nhanh chóng xuống xe, đi vòng qua trước mặt Lộ Vân Phàm, anh đã mở cửa xe, chân trái đưa ra ngoài xe dẫm lên trên đất, sau đó nắm tay vịn, kéo người, lập tức liền xuống xe. An Hồng vốn nghĩ đưa tay dìu, nhìn đến đôi mắt lạnh lùng của anh, lại đứng bất động.

Thanh Hà là đường dành riêng cho người đi bộ ở thành phố T được xây dựng theo phong cách cổ, do chính phủ đầu tư, cảnh quan cũng vô cùng đặc sắc. Con đường này dài 100 mét, hai bên đều là kiến trúc cổ kính, ngói đen tường trắng, mặt đường lát đá. Chủ quán để nhân viên mặc trang phục cổ đại. Có người kinh doanh quán trà, hàng mỹ nghệ, đặc sản, thực phẩm, tiệm cơm.

Lộ Vân Phàm đi rất chậm, từng bước từng bước vô cùng cẩn thận.

An Hồng dứt tay vào trong túi áo, lão đảo theo sát ở bên cạnh anh.

Hai người nói với nhau câu được câu không, An Hồng giới thiệu với anh về đường dành riêng cho người đi bộ cùng mấy cửa hàng nổi tiếng. Lộ Vân Phàm chỉ đơn giản tiếp lời, thỉnh thoảng lại tỏ ra vui vẻ phấn chấn.

Đi được một đoạn đường, bước chân của anh càng ngày càng chậm.

Anh nói: "Thật xin lỗi cô, tôi đi bộ tương đối chậm."

An hoành vội vàng trả lời: "Anh không cần phải nói lời xin lỗi. Vốn là ăn cơm xong nên đi tản bộ nhẹ nhàng."

Anh cười cười, tiếp tục đi về phía trước, sau đó chỉ vào quán nhỏ bán Hồ Lô đường cách đó không xa: "Muốn ăn sao? Tôi mời cô ăn."

An Hồng kinh ngạc: "Không, tôi không thích ăn, tôi đâu còn là trẻ con nữa."

"A ——" anh nói, "Tôi cho là con gái đều thích ăn cái này, nhất là mứt quả dâu."

"Dù sao thì mọi người đều sẽ trưởng thành."

Lộ Vân Phàm quay đầu liếc nhìn cô một, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu, mí mắt không nói gì.

An Hồng nhìn anh, lại cúi đầu xem lại mình, hai người một áo khoác đen một áo khoác trắng, cực kỳ giống Hắc Bạch vô thường trong truyền thuyết.

Gió lạnh thổi qua, cô đã không thấy chéng choáng nữa, còn hắt hơi một.

Đột nhiên cô rất sợ Hắc Vô thường ở bên cạnh sẽ cởi áo khoác cho cô, thật may là anh không hề làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thời Gian Có Thể Chữa Lành Những Vết Thương (1)

Buổi tối đi ăn món ăn Quảng Đông, An Hồng chọn một nhà hàng ngay bên cạnh khu trung tâm thương mại, nội thất bài trí trang nhã, đồ ăn được chế biến rất tinh tế nhưng giá tiền lại không quá mức đắt đỏ. Lộ Vân Phàm gọi phục vụ mang đến 1 chai rượu vang. An Hồng có chút lo lắng hỏi "Anh có thể uống rượu không?"

Anh nhẹ nhàng gật đầu: "Uống một chút cũng không sao"

Hai người ngồi đối diện nhau, An Hồng cảm thấy hỗn loạn trong lòng, chỉ mới 6 ngày mà bọn họ đã tiến triển đến mức đi dạo, đi ăn cùng nhau. Mặc dù chỉ là xưng hô "Lộ tổng"... và "quản lý An", nhưng bất cứ ai cũng thấy được mối quan hệ giữa họ thật không bình thường.

Trong suốt bữa ăn cả hai người đều ít trò chuyện, An Hồng vén tóc, để lộ ra vết sẹo bên mắt trái, tuy nhạt nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

"Chỗ này của cô có vết sẹo." Lộ Vân Phàm chỉ vào phía bên trái trán mình.

"Đúng vậy, khi còn bé đã từng đánh nhau cùng 1 bạn nam, bị thủy tinh cắt phải."

"Chỉ cần lệch một chút là sẽ vào mắt "

"Vâng, khi đó bác sĩ cũng nói thật may mắn"

"Nếu phụ nữ bị hủy dung cũng không tốt, lớn lên sẽ khó tìm bạn trai hay kiếm việc"

An Hồng xòe tay ra cười: "Cho nên đến bây giờ tôi vẫn chưa lấy được chồng đây." Ngừng một chút cô nói "Chỉ là khi đó, người bạn đã đánh nhau với tôi nói, sau này nếu không có ai ngó tới thì cậu ấy sẽ lấy tôi. Ha ha, có phải rất buồn cười hay không?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô, vuốt vuốt cằm của mình: "Quản lý An lại đùa rồi, không phải mùa thu sẽ kết hôn hay sao, bây giờ lại nói không ai muốn lấy?"

Cô khẽ lắc lắc ly rượu trong suốt trên bàn: "Chỉ là..... Có lẽ mà thôi."

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một lát, đột nhiên xắn tay áo sơ mi bên phải lên, An Hồng nhìn thấy một chuỗi hạt châu màu đen trên cổ tay anh. Anh đem ống tay áo gấp qua cùi chỏ, làm lộ ra cánh tay dài nhỏ trắng trẻo, cơ bắp. An Hồng không biết anh muốn làm gì, nhìn theo thì thấy vết sẹo hồng hồng ngay gần khuỷu tay, dài và sâu son nhiều. Anh nói "cô xem, trên người tôi cũng có sẹo. Là khi còn bé đã đánh nhau với bạn".

"Là thắng hay thua?"

"Thua."

"Thì ra, Lộ tổng khi còn bé cũng rất nghịch ngợm".

"Chẳng qua người bạn kia cũng không khá hơn tôi chút nào cả", anh đột nhiên cười lớn An Hồng có chút lúng túng, nhìn anh khẽ nói "Thời gian qua đi, vết sẹo sẽ dần phai nhạt"

Anh gật đầu: "Đúng, cho nên tôi đã quên mất, tại sao lại muốn đánh nhau cùng người đó, mỗi lần nhìn đến vết sẹo, tôi lại nhớ rằng mình là người thua cuộc"

An Hồng im lặng.

Một lát sau, Lộ Vân Phàm nói tiếp: "Chỉ là, có những vết thương, cả đời không bao giờ quên được".

Anh nhắm mắt, vẻ mặt cô đơn khiến người khác cảm thấy đau lòng.

An Hồng cũng không biết nói gì hơn, đành nhẹ nhàng lên tiếng an ủi: "Lộ tổng, dù sao mọi việc cũng đã qua rồi."

Ăn cơm xong, Lộ Vân Phàm đột nhiên đề nghị cùng đi dạo 1 lúc, An Hồng cũng không từ chối.

Anh uống rượu, hơn nữa còn uống không ít, có lẽ bởi vì uống quá nhiều nên bước chân hơi liêu xiêu. An Hồng thấy lo lắng cho anh, đỡ lấy một bên, hai người chậm rãi đi qua một con đường, đến công viên Tâm Đường, Lộ Vân Phàm muốn vào xem, An Hồng đành phải đi theo.

Đã 7 giờ 30 tối, công viên cũng không còn lại nhiều người, chỉ có một cặp tình nhân đang tâm sự dưới bóng đèn điện.

Lộ Vân Phàm đi đến đài phun nước, lấy ra một đồng xu trong túi áo ném vào trong hồ, nhắm mắt cầu nguyện. An Hồng đứng một bên chờ, lúc sau Lộ Vân Phàm mở mắt ra, cô hỏi "Lộ tổng, đây cũng không phải đài phun nước Trevi" Lộ Vân Phàm lắc lắc đầu nói: "Đài phun nước Trevi ở trong tim, ở bất cứ nơi nào. Hơn nữa, gần đây tôi đã hoàn thành được tâm nguyện, cho nên nhất định phải đến cầu cho một người khác"

Sau đó, anh cúi xuống nhìn cô, khuôn mặt ửng hồng, An Hồng thấy hai má nóng ran, chưa kịp phản ứng thì anh đã ôm cô vào lòng. Lộ Vân Phàm rất nhẹ nhàng, không dám dùng lực, giống như đang ôm ấp kho báu vô giá. An Hồng không dám cử động, đặt tay lên eo anh khẽ nói "Lộ tổng"

Giọng nói trầm thấp của anh truyền vào tai cô: "Đừng cử động, quản lý An, chỉ một lúc thôi". Dựa vào trong ngực anh, An Hồng bình tĩnh trở lại, cô ngửi thấy một mùi hương nước hoa nam tính thoang thoảng lẫn với mùi rượu ngọt ngào, thật dễ chịu và ấm áp. An Hồng nhắm mắt, suy nghĩ miên man, cô vô thức vòng tay ôm lấy anh, cảm thấy sống lưng thẳng đứng có chút run rẩy. Cô nghĩ, chỉ một lần này thôi. Vì vậy, cánh tay khẽ xiết chặt lại. Lộ Vân Phàm như được khích lệ, càng thêm ôm chặt cô vào trong lòng, giống như muốn đem cô nhập vào thân thể của mình.

Cái ôm thật ấm áp, khiến An Hồng nhớ đến đêm mùa đông năm xưa, trong gió lạnh, pháo hoa bay đầy trời bao quanh dải ngân hà xinh đẹp, còn có người thiếu niên ngang ngược ấy.

Tuổi 16 như một giấc mộng.

An Hồng nhắm chặt hai mắt, những hạnh phúc bị thương như thuốc phim chạy qua khiến cô đắm chìm.

Nhưng chính là, mọi thứ tốt đẹp tựa như bột nước, dễ dàng tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thời Gian Có Thể Chữa Lành Những Vết Thương (2)

"Tôi nay hãy ở cùng tôi." Lộ Vân Phàm đột nhiên nói nhỏ bên tai cô.

"Cái gì?" An Hồng mở mắt, cực kỳ kinh ngạc.

Lộ Vân Phàm buông cô ra, hai tay nắm bả vai của cô, nhìn vào mắt cô lại nói một lần: "Quản lý An, tôi nay hãy ở cùng tôi."

"Lộ tổng, anh đang nói đùa sao..... Anh đã uống hơi nhiều rồi."

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu không lường được, nói tiếp:

"Cô ra cái giá."

"Cái gì?"

Mặt An Hồng biến sắc, tránh khỏi tay anh, mắt nhìn anh chằm chằm, hàm răng cắn chặt môi dưới.

"Tôi nói cô ra cái giá." Lộ Vân Phàm vẻ mặt bình tĩnh, mắt đen nhánh tựa như mực, "10 vạn có đủ hay không? Chỉ là một buổi tối mà thôi."

"Pằng!" Một bạt tai.

Anh quay đầu lại nhìn cô, tóc trên trán bởi vì bị tát mà rũ xuống trước mắt, trên mặt in dấu tay, miệng cũng không ngừng nói: "Cô chê ít sao? Vậy thì 20 vạn?"

An Hồng lại giờ tay lên, đang lúc rơi xuống bị anh bắt lấy cổ tay. An Hồng giãy giụa, tránh không xong liền giờ một tay khác nhưng vẫn bị anh bắt được.

"Như vậy, 30 vạn thì sao." Anh nghiêng người đến gần cô, An Hồng đành phải lùi về phía sau một chút, cúi người xuống.

Lộ Vân Phàm nhìn khuôn mặt cô, gần từng chữ: "Một buổi tối được 30 vạn, cô còn chưa hài lòng ư, quản lý An?"

Trong đôi mắt nóng rực lại có một tia giễu cợt.

An Hồng không yếu thế chút nào nhìn thẳng vào mắt anh trong khoảnh khắc, thở dài một rồi lạnh lùng nói: "Tôi cho là anh đã đủ chín chắn, thì ra là vẫn còn trẻ con như vậy. Lộ Vân Phàm, anh nào đủ chưa?"

Chủ nhật, An Hồng hủy ăn trưa cùng Triệu Đức Sinh, cô tắt điện thoại ngồi ở nhà làm việc.

Lộ Vân Phàm xuất hiện một tuần lễ khiến cho hiệu suất làm việc của cô giảm bớt nhiều, vào giờ phút này, cô cần một không gian yên tĩnh, có thuốc lá có âm nhạc, mới có thể ở trong nhà cùng một số lượng lớn tài liệu, tinh tảo hoàn thành công việc.

Lúc chạng vạng, cô mở máy nói chuyện với Từ Mạt Mạt, trong điện thoại truyền đến tiếng con gái Mạt Mạt làm nũng, khóc rống lên, từ Mạt Mạt đành phải cúp điện thoại: "Tiểu Hắc, mình phải cúp máy, có chuyện gì nhất định nhớ nói với mình đó, có biết không?"

"Ừ, Bye-bye~" An Hồng cười để điện thoại xuống, nói hết ra một hồi khiến cho buồn bực trong lòng giảm bớt rất nhiều, cô tùy tiện làm một đĩa cơm rang trứng, sau khi ăn xong thì tiếp tục làm việc.

Đêm khuya thanh vắng, cô không muốn tiếp tục ngồi đối diện với mấy con số cùng bảng báo cáo, bắt đầu suy nghĩ có nên uống chút rượu hay không, cuối cùng vẫn là bỏ ý định. Nghĩ đến ngày hôm sau đi làm sẽ gặp phải Lộ Vân Phàm, cô đã cảm thấy nhức đầu, nếu là uống rượu, đầu chắc chắn sẽ nổ tung mất.

Thứ hai đến thứ tư, đoàn người Lộ Vân Phàm vẫn tiếp tục công việc khảo sát, An Hồng cố tình ở ru rú trong phòng, tránh gặp mặt anh. Bọn họ bắt đầu tự lo liệu bữa tối, buổi trưa cũng chỉ ăn cơm văn phòng đơn giản, An Hồng nghĩ thầm, đợt khảo sát khó khăn này rốt cuộc phải kết thúc.

Thứ tư lúc sắp tan ca thì Tân Duy gọi An Hồng đi đến phòng làm việc. Sắc mặt anh có chút âm trầm, thấy An Hồng đi vào liền dặn dò cô đóng cửa.

Lúc An Hồng ngồi xuống đối diện bàn làm việc, Tân Duy mở lời: "Tiểu An, tối thứ Sáu tuần trước, cô và Lộ Vân Phàm không có chuyện gì chứ?"

An Hồng ngạc nhiên, vừa lắc đầu vừa hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Mấy ngày nay lão Ngũ nói với tôi một chuyện, anh ấy có lẽ sẽ muốn gặp cô. Nói không chừng anh ấy đã giải quyết được rồi nhưng trong trường hợp bất đắc dĩ, sợ là chưa xong. Vấn đề có chút khó xử." An Hồng nghe được như rơi vào trong sương mù: "Lãnh đạo, anh nói vào trọng điểm đi".

Tân Duy do dự trong chốc lát, không biết phải diễn đạt như thế nào, sau một lúc nói: "Lộ Vân Phàm cùng lão Ngũ nói khảo sát không sai biệt lắm có thể kết thúc, sau đó nói muốn đi huyện Y bên cạnh nhìn hoa cải dầu, trong khoảng thời gian này chính thời điểm nở rộ, lão Ngũ dĩ nhiên là nói sẽ giúp anh ta sắp xếp, kết quả anh ta đề nghị——"

Anh giương mắt nhìn chằm chằm An Hồng không nói, An Hồng trong lòng đã mơ hồ hiểu ra.

"Anh ta muốn tôi đi cùng sao?"

"..... Đúng." Tân Duy gật đầu, "Anh ta đã nói thẳng là ‘chỉ’ muốn cô đi cùng, bởi vì cô và anh ta là đồng hương..... Lấy cơ này thật là có đủ nát."

An Hồng cười cười: "Tôi sẽ không đi."

"Nếu như cô không đi, sợ rằng những việc lão Ngũ ra sức làm đều đổ sông đổ biển hết. Ai....." Tân Duy thở dài một hơi, "Tiểu An, cô làm ở Phong Nguyên sáu năm, công ty đối với cô như thế nào, cô cũng là rõ ràng. Chuyện này, tôi làm lãnh đạo cũng vô cùng khó nghĩ. Khuyến cô đi, chính là đem cô ném vào miệng sói, quả thật cũng không phải là chuyện người nên làm. Không kêu cô đi, cũng thật là đối với công ty rất khó giao phó."

An Hồng trầm mặc không nói.

"Tiểu An, xét đến cùng, đến bây giờ chúng tôi thật sự không có nhìn ra Lộ Vân Phàm lại là kẻ lòng người dạ thú như vậy."

Ra trước cửa phòng, Tân Duy nói: "Chúng ta lại nghĩ một chút biện pháp. Chuyện này, chỉ có lão Ngũ cùng tôi biết, chúng tôi sẽ không nói cho bất kỳ người nào."

An Hồng không trở về phòng làm việc, mà là trực tiếp đi vào khu vực hút thuốc đốt một điếu, cô chỉ là hít một hơi liền để mặc cho thuốc cháy hết.

Trong đầu toát ra ý nghĩ từ chức, mặc dù cô biết, bảo toàn mình liền không duy trì được công ty, nếu muốn tìm được một phương pháp vẹn toàn đôi bên, trừ phi là lương tâm Lộ Vân Phàm thức tỉnh.

Nghĩ đến buổi tối thứ bảy đó, anh cơ hồ là cắn răng nói: "Một buổi tối 30 vạn, cô còn chưa hài lòng ư, quản lý An?" Sắc mặt An Hồng lập tức trắng bệch, ồ ồ mở miệng.

Dập tắt thuốc lá, cô vào phòng vệ sinh rửa tay, vừa vặn Lộ Vân Phàm từ trong toilet nam đi ra.

Hai người thấy đối phương đều sùng sốt.

Kể từ tối thứ sáu cô bỏ lại anh đi ra khỏi công viên Tâm Đường, đã mấy ngày cũng chưa gặp mặt.

An Hồng mặt không thay đổi nhìn anh, Lộ Vân Phàm cười rạn rờ một tiếng: "quản lý An, làm sao còn chưa xong việc?"

Hình như tâm tình anh rất tốt, cười đến đẹp như thế, An Hồng trong nháy mắt hoảng hồn, sau khi suy nghĩ một hồi hỏi anh: "Lộ tổng, nghe nói anh muốn đi đến huyện Y chơi?"

Lộ Vân Phàm gật đầu: "Đó là nhìn cánh đồng hoa cải dầu, quản lý An ở thành phố T nhiều năm như vậy, cô có hay không đã từng đi xem?"

An Hồng cười: "Đúng là tôi chưa đi. Khó được Lộ tổng nhiệt tình như vậy, không bằng chúng ta cuối tuần này cùng đi." Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ "chúng ta".

Lộ Vân Phàm cười: "Tốt, thật là không nhìn ra, quản lý An lại giỏi như vậy. Ngay cả hướng dẫn viên cũng biết làm."

An Hồng giả vờ như nghe không hiểu: "Cứ quyết định như vậy đi, chiều thứ sáu chúng ta sẽ lên đường, giờ tôi phải về nhà..., Hẹn gặp lại Lộ tổng."

Có một ít lời nói, luôn là phải nói rõ ràng.

Có một ít khoản nợ, luôn là phải trả.

Xoay người rời đi, mặt An Hồng lập tức trầm xuống, chỉ là cô không nhìn thấy, sau lưng cô, khuôn mặt người đàn ông đang đứng trước bồn rửa tay trong nháy mắt cũng biến thành lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: An An Đã Lâu Không Gặp (1)

An Hồng thu thập đồ đạc đi thang máy xuống dưới sảnh, đến nơi, cửa thang máy vừa mở, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người. An Hồng giật mình, định thần nhìn lại, chợt vô cùng mừng rỡ: "Trời! Trần Hàng, anh đến từ đây lúc nào vậy."

Người đàn ông trước mặt khoảng 30 tuổi, thân hình thon dài cân đối, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, nụ cười ôn hòa, mang một bộ kính không gọng, lúc này đang cười hi hi nhìn cô.

"Anh có buổi hội thảo gần đây, cách công ty em không xa. Nghĩ là giờ này em sắp tan ca nên qua thử xem."

"Ai nha, đã bao lâu không gặp anh rồi..., cũng phải hai tháng đó, đi, em mời anh ăn cơm, ngồi xe của em nhé." An Hồng lôi kéo Trần Hàng đi ra ngoài, tâm trạng âm u dường như tốt lên rất nhiều.

Lúc này một thang máy khác cũng dừng ở lầu một, sau tiếng "Đing", cửa từ từ mở ra.

Trong lúc vô tình, Trần Hàng liếc nhìn người đang bước ra lập tức đứng bất động.

Lộ Vân Phàm cũng trông thấy anh, ngẩn người, tiếp tục từng bước từng bước từ từ đi ra ngoài, xem như là nhìn một người xa lạ.

An Hồng lôi kéo Trần Hàng nhường qua một bên, Lộ Vân Phàm sống lưng thẳng tắp, mím chặt môi, chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, mặc dù không lộ rõ, nhưng vẫn là nhìn ra được dáng đi của anh có chút kỳ cục cổ quái. Anh trực tiếp đi về phía cửa lớn, cũng không có nhìn bọn họ lấy một.

Ngắn ngủn mấy chục giây lại có cảm giác dài như mười năm.

Trần Hàng nhìn bóng lưng Lộ Vân Phàm lay động, lại nhìn sắc mặt An Hồng bên cạnh đang biến đổi, thấy kinh ngạc tới cực điểm.

Vừa muốn nói gì, An Hồng liền ngăn lại.

"Đừng nói ahhh... Chúng ta đi ăn cơm đi, một lát em sẽ từ từ nói cho anh biết."

Bên cạnh nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút, An Hồng vui đầu ăn liên tục, khuôn mặt Trần Hàng như hóa đá.

"Vậy là, em và Lộ Vân Phàm đã nhiều tuần lễ, mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy. Sau đó, anh ta làm bộ như không biết em...em cũng làm bộ như không biết anh ta?" Anh cầm lên khăn giấy lau mồ hôi đang rịn trên trán, không biết là bởi vì lẩu cay, hay là vì trong lòng kinh ngạc.

An Hồng cười gật đầu: "Không sai, có phải hay không rất thú vị?"

"Thú vị?" Trần Hàng nheo mắt lại, lấy mắt kính xuống rồi đặt lên bàn, "Anh nghĩ hai người là biến thái mới đúng."

An Hồng đề đầu xuống, gật đầu một: "Anh nói cũng đúng, là có chút biến thái. Chỉ có điều như vậy cũng còn may."

"?" Trần Hàng nghi ngờ: "Đã nhiều tuần lễ, em và anh ấy, mặc kệ là cùng một chỗ hay đang ở trước mọi người, đều diễn kịch, bọn em diễn cũng thật tốt nha. Có thể được trao giải thưởng cho vai nam nữ chính xuất sắc nhất, cả công ty không ai nhận ra bọn em quen nhau. Lúc mới bắt đầu, em còn cảm thấy kỳ cục, rõ ràng là hai người biết nhau, tại sao lại muốn làm bộ như không biết đây? Nhưng là, anh ấy cứ như vậy nhìn em, thoải mái gọi em là ‘quản lý An’, em đã nghĩ, Lộ Vân Phàm, anh muốn diễn, em liền cũng anh diễn." An Hồng cúi đầu uống nước, lại thở dài, "Còn may mắn là diễn trò, bằng không em cũng không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào."

Trần Hàng dựa vào thành ghế khoanh tay nhìn cô: "An Hồng, cũng nhiều năm như vậy, cuộc sống của em bây giờ đã ổn định, không cần mãi đắm chìm trong quá khứ nữa, em hiểu ý của anh chứ."

"Cứ cho là cuộc sống của em coi như tạm ổn." An Hồng dời đi tầm mắt, không biết nhìn về nơi nào, từ từ mở miệng, "Nhưng anh ấy thì sao đây? Cuộc sống trôi qua có tốt không? Anh đã nhìn thấy rồi đó. Hơn nữa anh cũng hiểu rõ tính tình anh ấy mà. Anh cho là những năm vừa qua anh ấy sống ra sao?"

Trần Hàng nghiêm nghị nói: "Anh cũng không hiểu rõ anh ta, người thực sự hiểu rõ là em."

An Hồng thu hồi tầm mắt, nhìn anh hỏi: "Trần Hàng, anh nói xem, có phải là anh ấy rất hận em hay không?"

Mình hận cô ấy sao?

Lộ Vân Phàm không biết.

Trong căn phòng sang trọng trên tầng 28 của khách sạn Hiện Đại, đứng bên cạnh khung cửa sổ sát đất, anh thu hết khung cảnh hoa lệ của thành phố vào mắt, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

Dự án cao ốc Sang Ý là hạng mục đầu tư rất lớn mà tập đoàn Vũ Hoa coi trọng. Anh là tổng giám đốc điều hành, lúc nhìn thấy tên công ty đầu thầu trong danh sách thì lập tức muốn tự mình qua khảo sát khiến cho mấy người đều ngạc nhiên.

Qua nhiều năm như vậy, anh chỉ là biết cô sống ở thành phố kia, làm việc tại công ty đó, lại chưa từng có dũng khí đi đến bên người cô nhìn cho dù là một.

Sáu năm rồi, thời gian không tính là quá lâu, nhưng cũng không phải một búng tay. Lộ Văn Phàm đã từng vô số lần suy tưởng qua gặp cô trong chốc lát, nhưng một lần lại một lần, luôn là không hạ được quyết tâm. Tim của anh đã lạnh, cái loại tâm tro tuyệt vọng, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đó, cả đời này anh cũng không muốn ném thử một lần nữa.

Nhưng là, nhưng là, tận sâu trong đáy lòng, luôn có một âm thanh đang reo hò, anh nghĩ muốn nhìn thấy cô, anh nghĩ muốn gặp cô! Anh đã nghĩ hỏi cô rất nhiều câu, anh nghĩ muốn cởi bỏ khúc mắc trong tim suốt sáu năm qua. Cho nên, lần này, anh nhìn chằm chằm bản ghi danh cực kỳ lâu, rốt cuộc quyết định dừng cảm một lần.

Trên đường từ sân bay đến Phong Nguyên, Lộ Văn Phàm vẫn luôn quan sát thành phố này. Cây xanh tươi tốt, đường phố gọn gàng sạch sẽ, ven đường trồng đầy hoa nhỏ trong bồn, ghép thành một bức tranh xinh đẹp.

Xe đi qua một con sông, hai bên bờ liễu xanh đang trở mầm, lá non mon mồn vươn ra đầu cành, còn có du thuyền giả cổ đang chạy, có thể nhìn thấy vài đôi đứng chụp hình cưới, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc.

Đến trung tâm thành phố, cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp, các tòa văn phòng hạng sang, trung tâm thương mại, siêu thị, cửa hàng thời trang mọc lên san sát. Còn có các quán ăn nối tiếp nhau, vì vậy mà thành phố T còn được mệnh danh là thiên đường ẩm thực.

6 năm qua, cô chính là sinh sống ở đây.

Lộ Văn Phàm có thể tưởng tượng cô ngồi xe buýt hoặc là tàu điện ngầm đi làm, ở trên xe, mặc cho mọi người chen chúc nhau lấn tới lấn lui, cô nhất định là không tỏ thái độ gì, sau đó, khi tìm được chỗ ngồi xuống, sẽ ngủ gật gà gật gù như gà mổ thóc; vào cuối tuần, cô cùng đồng nghiệp đi hát Karaoke, ăn cơm, mua đồ; cô nhất định rất ưa thích món lẩu đặc biệt của nhà hàng Hồng Đế Hoàng Tự. Cô nói màu sắc ẩm áp sẽ giúp cô thêm ăn hơn, mà lẩu là một trong những món ăn mà cô thích nhất. Cô có hay không đi qua con đường này? Có hay không đi qua rạp chiếu phim ấy? Có hay không sẽ khó ngủ ở nơi thành phố xa lạ này? Cô..... Có hay không để cho một người đàn ông khác nắm tay mình?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: An An Đã Lâu Không Gặp (2)

Trong đầu xuất hiện bài hát của Trần Dịch Tấn, An Hồng - nhất định là kiếp mệnh của Lộ Văn Phàm

"Anh tới thành phố nơi em ở

Qua con đường em đi

Nghĩ đến ngày không anh

Em sẽ cô đơn như thế nào

Cầm tấm hình của em

Trên con phố quen thuộc kia

Chỉ là, em không ở đó

Nhưng chúng ta cũng không thể quay lại

Ngày xưa

Em có hay không

Bất chợt xuất hiện

Ở quán cafe trên đường phố

Anh sẽ mỉm cười vẫy tay chào em

Cùng em ngồi tâm sự

Anh mong muốn được gặp em

Muốn hỏi xem em đã sống như thế nào

Chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện quá khứ

Chỉ là cùng hàn huyên

Để nói với em một câu, một câu thôi

Đã lâu không gặp. . . . .

Anh nhắm mắt lại, trong lòng thầm nói: "An An, đã lâu không gặp."

Buổi tối thứ năm, An Hồng rút cuộc gặp Triệu Đức Sinh.

Sắc mặt Triệu Đức Sinh rất khó nhìn, bởi vì An Hồng đã liên tục từ chối gặp anh hai lần, hai người hơn một tuần lễ không gặp nhau, anh tự nhiên là rất nhớ nhung nhưng về mặt An Hồng lại vô cùng thờ ơ.

"An Hồng, An Hồng, gọi thức ăn thôi." Nhân viên phục vụ đợi ở một bên, Triệu Đức Sinh nhìn đáng vẻ không yên của cô, trong lòng kìm nén sự bức bối.

"A, thật xin lỗi." An Hồng thoát khỏi suy nghĩ lan man, quay về thực tại, liền tùy ý gọi vài món.

Triệu Đức Sinh gõ gõ bàn ăn hỏi cô: "Mấy ngày nay em làm sao vậy, mệt lắm không?"

An Hồng khẽ vuốt huyệt thái dương gật đầu: "Đúng vậy, dạo này việc trong công ty quá nhiều, công việc trong phòng cũng loay hoay làm mãi không xong, còn phải tiếp nhận thêm một bộ phận khác."

"Làm mệt mỏi như vậy không bằng em hãy nghỉ việc thì tốt hơn." Triệu Đức Sinh không chút nghĩ ngợi mở miệng, "An Hồng, trước tiên chúng ta có thể đi ra ngoài du lịch một chuyến, sau đó trở lại chuẩn bị hôn lễ."

An Hồng kinh ngạc nhìn anh, anh đây là đang cầu hôn sao? Cô lập tức có chút bối rối, không biết trả lời như thế nào, suy tính một hồi lâu mới nói: "Đức Sinh, em cảm thấy chúng ta nên suy nghĩ thật kỹ."

Triệu Đức Sinh cau mày: "Anh rất thận trọng, chúng ta cũng không còn trẻ nữa."

An Hồng cắn môi nói: "Mà em còn không có chuẩn bị sẵn sàng."

"Em muốn chuẩn bị cái gì đây? An Hồng? Hay là nói, em căn bản cũng chưa từng tiếp nhận anh?"

Nghe lời của anh, An Hồng bắt đầu phiền não, cô quyết định thử một lần cuối cùng: "Đức Sinh, khoan nói đến vấn đề này có được hay không? Chúng ta ăn cơm. Trong lòng em thật là phiền, ngày mai còn phải đi công tác đấy."

"Mỗi lần nhắc đến em đều lảng tránh!" Triệu Đức Sinh thực sự cảm thấy tức giận, "Ngày mai không phải Chủ nhật hay sao? Còn phải đi công tác? Đi nơi nào?"

"Huyện Y." An Hồng cũng không muốn nói dối.

"Em đừng nói rằng thứ 6 đi Huyện Y công tác là để ngắm hoa cải dầu?"

An Hồng coi như gật đầu.

"An Hồng! Em không cần quá đáng như vậy! Anh nói với em rất nghiêm túc nhưng em lại luôn lảng tránh sang chuyện khác, bây giờ vì một chuyến du lịch, em còn không muốn gặp anh!"

An Hồng cũng không chịu được nữa rồi, cô "Vụt" đứng lên, nhìn Triệu Đức Sinh nói: "Em hi vọng anh có thể tôn trọng em, cũng như tôn trọng công việc của em, nếu như anh không làm được, vậy thì chúng ta cũng không có gì để nói." Sau đó xoay người rời đi.

Cô biết, lần cãi vã này hoàn toàn là do cô cố tình gây sự, Triệu Đức Sinh tức giận cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng là, nhưng là! Cô thật không có kiên nhẫn cùng với anh từ từ ăn cơm, làm bộ như là một người bạn gái dịu dàng đoan trang. Trong lòng cô đang cố gắng kìm nén, chỉ muốn tìm một nơi để hét lên thật lớn.

Lúc này trong đầu An Hồng chỉ có một âm thanh đang kêu gào: Cô muốn say, muốn uống say, uống thật say. Say rồi thì không cần biết gì nữa.

Buổi tối An Hồng lôi kéo Trần Hàng đi quán bar uống rượu, cô cũng không nói chuyện, chỉ là uống hết một ly lại một ly.

Đợi đến khi chai rượu không còn lấy một giọt, Trần Hàng liền ngăn cô lại.

"An Hồng, có chừng mực." Anh ôm chầm vai cô, để cho cô tựa vào trên vai mình, "Em vẫn biết là anh luôn dung túng em, nhưng dù sao anh còn là thầy thuốc."

"A ————— Trần, bác sĩ Trần." An Hồng cười "Ha ha ha", "Anh là nhất, không chỉ là bác sĩ riêng mà còn sẽ mua thuốc lá cho em, sẽ đi uống rượu cùng em!"

"An Hồng, về nhà đi, em say rồi."

"Em còn chưa có say!" Cô hí hóp cười hi hi, trên mặt một mảnh ửng hồng, "Em muốn say, quên những người đó, quên đi những chuyện trước kia! Nhưng là, thật là khó a ~~~~" cô đứng lên, bước chân chao đảo, hươ tay múa chân.

"Bác sĩ —— Trần, anh có biết hay không, em gặp được —— ách —— Lộ Vân Phàm rồi." An Hồng dựa ở trên vai Trần Hàng, một giây trước còn cười, một giây sau lại khóc, "Anh ấy què! Em thấy được anh ấy què! Bộ dáng kia thế nhưng lại là một người què!" Cô im lặng khóc, làm ướt vai anh.

"Không sao, không sao An Hồng, đây không phải là lỗi của em." Trần Hàng không thể làm gì khác đành vỗ lưng của cô, suy nghĩ phải thế nào đưa cô trở về.

Xe taxi về đến dưới khu nhà An Hồng, Trần Hàng xuống xe trước, lại vòng ra phía bên kia mở cửa, ôm An Hồng ra.

An Hồng hơi tỉnh táo một chút, chỉ là dưới chân không vững, tựa vào trên người Trần Hàng.

Xe taxi vụt đi, hai người quay lại, Trần Hàng không khỏi sửng sốt.

Một bóng dáng như bức tượng điêu khắc đang đứng dưới ánh đèn đường mờ mờ, không phải Lộ Vân Phàm thì là ai ?

Gương mặt anh lạnh lùng, nhìn hai người nam nữ đang ôm nhau trước mặt, trời tối như vậy cũng không thể che lấp ánh mắt lạnh thấu xương của anh.

Trong lòng Trần Hàng thầm kêu không ổn, cúi đầu nhìn An Hồng, khuôn mặt cô cũng trở nên lạnh lẽo.

"An Hồng uống nhiều quá." Trần Hàng đánh vỡ sự im lặng, "Tôi đưa cô ấy trở lại."

"Tôi đến chỉ muốn nói với cô ấy một tiếng." Anh chậm rãi đi tới, "5 giờ chiều nay tôi sẽ tới đây đón cô ấy."

"Đi nơi nào?" Trần Hàng kinh ngạc, An Hồng cũng không nói gì với anh.

"Công việc." Lộ Vân Phàm đứng đối diện cùng anh, "Bác sĩ Trần, phiền anh nhắn lại với cô ấy như vậy."

Sau đó, anh cúi đầu liếc mắt nhìn An Hồng, đi đến chiếc xe Mercedes màu đen đang đỗ cách đó không xa.

Bước chân anh chậm chạp, bóng lưng nhìn thật cô đơn.

An Hồng vẫn cúi đầu, lúc này đột nhiên ngẩng lên, hướng về phía anh kêu một tiếng: "Lộ Vân Phàm!"

Anh đứng lại, vẫn là quay lưng về phía cô.

Cô buông tay Trần Hàng ra, từ từ đi tới, con đường dài 5 mét mà cô có cảm giác đi lâu thật lâu. Rốt cuộc đứng lại sau lưng anh, lý trí giống như bị men rượu lấn át, An Hồng đưa tay ôm lấy anh.

Mặt dựa vào trên lưng của anh, chỉ trong nháy mắt, cả người anh liền cứng ngắc.

An Hồng dùng âm thanh chỉ có anh mới nghe được: "Lộ Vân Phàm, những năm này, anh sống có tốt không?"

Anh không có trả lời, bọn họ tuy không nhìn mặt nhau nhưng tay trái An Hồng vẫn đang đặt ở tim Lộ Vân Phàm, cô có thể cảm thấy nhịp tim dồn dập của anh.

Mà cô, nước mắt lại rơi xuống.

An Hồng nghĩ, gần đây mình thật là càng ngày càng đa sầu đa cảm mất rồi.

Chương 17: Khát Vọng To Lớn Của Cô Gái Nhỏ (1)

Ngày đi học đầu tiên của năm lớp bốn.

An Hồng đã rất chịu khó hoàn thành hết tất cả các bài tập hè. Cô lấy 200% dũng khí, quyết định nói lời xin lỗi với thầy giáo Diêu ở lớp số học, hơn nữa sẽ biểu đạt nguyện vọng muốn học giỏi môn toán, cô nguyện ý bỏ qua tất cả tự ái, mặc cho thầy giáo Diêu có châm chọc hay gây khó dễ đi nữa.

Chuông vào lớp vang lên làm An Hồng vô cùng khẩn trương, thầy giáo Diêu đã trở thành con ác mộng cố hữu, nếu phải ăn nói khập nập trước mặt ông ta, An Hồng thực cảm thấy rất là uất ức.

Nhưng lúc đi vào phòng lại làm cô tròn mắt há hốc mồm. Đó là một cô giáo hơn năm mươi tuổi, mái tóc ngắn chỉnh tề, tóc mai hai bên đã bạc trắng, khuôn mặt đoan trang nghiêm túc, vừa mở miệng nói liền lộ ra hàm răng cửa bị thiếu mất một, cùng với vẻ trang nghiêm bên ngoài vô cùng không tương xứng, nhìn ra còn có mấy phần tức cười.

Cô nói: "Cô họ Hạ, là giáo viên số học của các em từ lớp bốn đến lớp sáu. Thầy giáo Diêu sẽ phụ trách giảng dạy cho khóa học sinh mới vào trường. Có hi vọng trong ba năm này, cô trò chúng ta cùng nhau cố gắng, cô sẽ giúp các em nắm thật chắc các kiến thức cơ bản làm tiền đề cho các môn vật lý, hóa học mà sau này các em sẽ được tiếp xúc khi vào trung học."

Các học sinh đều có chút ngơ ngẩn, may mà lớp trưởng kịp phản ứng, dẫn đầu cả lớp vỗ tay hoan nghênh, ngay lập tức tiếng vỗ tay rào rào liên vang lên trong phòng.

An Hồng cất lực dùng sức, quả thật cô đã nghĩ đến việc hò hét thật lớn, có phải hay không cuối cùng ông trời cũng nghe được tiếng lòng cô, đem thầy giáo Diêu quăng đi chỗ khác.

Cô giáo Hạ vốn là giáo viên đã về hưu, được trường mời trở lại dạy học. Cả đời cô đều dành để giảng dạy môn toán tiểu học, phong cách ngắn gọn đơn giản, nhưng là sau mỗi giờ học đều rất nhiệt tình giải đáp thắc mắc của học sinh, bài tập phụ đạo cũng được chuẩn bị rất đặc biệt.

Cô thường cho 3 dạng bài tập về nhà, phân theo trình độ từ bài dễ, bài trung bình đến bài khó, các học sinh sẽ lựa chọn hoàn thành hạng mục mình làm được đầu tiên. Hơn nữa cô còn hoan nghênh các học sinh sau giờ học cùng thảo luận vấn đề với mình đồng thời sẽ hết lòng giải đáp. Cô chưa bao giờ trách mắng học sinh, càng không dùng cách xử phạt về thể xác. Cô thường dùng phương pháp nhắc nhở phê bình nhẹ nhàng mà hiệu quả khiến các học sinh rất khâm phục, cho dù có là học sinh nghịch ngợm nhất cũng dần dần thích môn toán học. Một tháng qua, có thể thấy được phương pháp giảng dạy của cô và thầy giáo Diêu là vô cùng khác biệt.

An Hồng vốn là có nguyện vọng học tốt môn toán, lại gặp được giáo viên trong mơ, dĩ nhiên cũng trở nên sốt sắng cùng hăng hái. Nhưng cái này cũng không có nghĩa là năng lực học tập của cô tốt. Kiến thức cơ bản không chắc, bài tập lại quá nhiều, mỗi lần đều phải vô cùng ra sức cố gắng. Xem sách bài tập hay lúc đối mặt với chuyện thi cử mà đọc mãi không hiểu, quả là có chút cảm giác lực bất tòng tâm.

Vì vậy dù là lần đầu tiên làm bài trắc nghiệm chọn được đáp án đúng, cô vẫn là đứng thứ nhất từ dưới lên.

Lúc chữa bài thi, mặt An Hồng nhìn như đưa đám. Rõ ràng mình đã nghiêm túc làm mà sao vẫn mắc nhiều lỗi sai như vậy chứ? Cô ngẩng đầu lên trên bục giảng, thấy rất nhiều học sinh đang vây quanh cô giáo Hạ hỏi bài, cô chưa bao giờ lên tiếng hỏi, thực sự có chút không tiêu hóa được kiến thức, liền quay sang thắc mắc với một bạn ngồi bên vốn có thành tích tốt. Nhưng học sinh tiểu học chính là học sinh tiểu học, dù mình học hiểu đến mấy cũng không biết phải giảng giải cho người khác như thế nào. Hướng chỉ vấn đề giữa An Hồng và thầy giáo Diêu từng oanh động một thời gian, nghĩ đến ngày đó, cô lau máu mũi chảy ròng ròng cùng ánh mắt lạnh lẽo, các bạn đều là có chút kiêng kỵ.

Lúc tan trường, An Hồng ngồi tại chỗ ngăn người, cầm trong tay bài thi gạch đầy mực đỏ suy nghĩ miên man. Đúng lúc cô giáo Hạ đi vào kiểm tra, thấy bộ dáng như vậy liền gọi vào phòng làm việc.

An Hồng không bao giờ nghĩ đến, sau cuộc trò chuyện 20 phút ấy sẽ có ảnh hưởng lớn tới cuộc đời cô sau này.

Chương 18: Khát Vọng To Lớn Của Cô Gái Nhỏ (2)

Cô giáo Hạ gọi An Hồng đến ngồi xuống bên cạnh, nhìn vào bài kiểm tra đang cầm trên tay, hỏi: "An Hồng, em có muốn học tốt môn số học hay không?"

An Hồng gật đầu: "Dạ có."

"Vậy vì sao em muốn học tốt môn học này?"

An Hồng hơi sùng sốt, trong lòng thì nghĩ là vì Hàn Hiểu Quân mà miệng lại đáp một cách rất hùng hồn: "Em muốn thi đỗ đại học Z!"

Cô giáo Hạ nở nụ cười, nhìn cô bé đen đen gầy gầy, bài kiểm tra được 53 điểm nhưng lại muốn thi đại học Z.

"An Hồng, xác định mục tiêu phải từng bước một thực hiện, ngay từ đầu đem mục tiêu định ra quá cao, nếu là không đạt được sẽ dễ dàng chùn bước và bỏ cuộc. Ví dụ như, em nên đặt mục đích ban đầu là nắm bắt kiến thức cơ bản, vượt qua kỳ thi với điểm số cao hơn."

An Hồng đỏ mặt, cô đích xác là lâu thật lâu cô không có chút tiến bộ gì cả.

Cô giáo Hạ tiếp tục nói: "Kế tiếp là 65 điểm, rồi đến 70 điểm, tiếp đến lại là nằm trong top đầu rồi thành người đứng đầu lớp, sau đó, khi lên cấp 2 cấp 3, phải luôn duy trì vị trí dẫn đầu, cuối cùng là hoàn thành mục tiêu"

An Hồng ngẩng đầu nhìn cô giáo Hạ, nói tiếp: "Thi đậu đại học Z!"

"Đúng vậy." Cô giáo Hạ cười lộ ra hàm răng cửa bị thiếu, cùng bộ dáng nghiêm trang thường ngày rất khác biệt. "Kết quả thi chỉ là một hình thức khảo nghiệm việc học tập của các em. Kỳ thực cô cũng không hi vọng em quá đề í đến thành tích mà thực lòng mong em sẽ ưa thích môn số học. Em hiện tại mới là học sinh tiểu học, còn không có tiếp xúc với vật lý, hóa học, chờ đến lúc em lên tới trung học sẽ thấy toán học là môn cơ sở cho các môn khoa học tự nhiên. chỉ có nắm chắc kiến thức cơ bản của nó, em mới có thể dễ dàng học tập các môn khoa học khác. Sau này trưởng thành đi làm, em sẽ thấy việc học giỏi môn khoa học sẽ hữu ích như thế nào."

An Hồng cái hiểu cái không, nhẹ giọng nói: "Nhưng là, em có rất nhiều đề mục không hiểu được."

Cô giáo Hạ lại nhìn bài thi trên tay, tiện đà xoay người theo ngăn kéo lấy ra một quyển sách thật dày giao cho An Hồng: "Kiến thức cơ bản của em có vẻ yếu. Nếu trực tiếp muốn đuổi kịp tiến độ thì khá vất vả, phải bỏ trợ lại từ đầu. Đây là bộ đề toán của khối lớp hai, các bài tập từ dễ đến khó đều phù hợp với em, hãy làm theo thứ tự từ bộ đầu tiên, một tuần làm 3 bộ, thời gian buổi tối tùy em sắp xếp. Nhưng là, thời gian phải quy định là 2 giờ, bao gồm thời gian đọc đề, hết giờ, dù làm xong hay không đều phải dừng bút. Sau đó mỗi tuần 1 lần, lúc 12 giờ trưa, em mang bộ đề đã làm xong đến đây gặp cô."

Cô đem bộ đề giao cho An Hồng: "Đây là bộ vũ khí bí mật thứ nhất, tương lai còn có bộ thứ hai, thứ ba, chờ em đem tất cả đều làm xong, cô sẽ kiểm tra xem em sẽ tiếp tục như thế nào, được không?"

An Hồng nhìn bộ đề nặng trĩu trên tay, thực nghiêm túc gật gật đầu.

Tổng Lý Đình bắt đầu chậm rãi tiếp cận An Hồng, sau khi học xong thường tìm An Hồng để chơi, hơn nữa còn mang cô gia nhập nhóm bạn tốt, cùng mấy học sinh sử tiếp xúc, An Hồng từ nhỏ vốn chỉ chơi đùa cùng các bạn nam, đối với mấy nữ sinh thích làm nũng, trang điểm thì cho rằng không hợp. Bất quá, để xóa bỏ cảm giác cô độc, cô chăm rãi hòa nhập cùng các bạn.

Đầu tháng 11, đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần sẽ được tiến hành. Với An Hồng mà nói, những năm vừa qua giống nhau đều không tham gia nhưng sau khi cô giáo Trầm - chủ nhiệm lớp tìm cô nói chuyện, nói là giáo viên thể dục rất khen ngợi thành tích chạy bộ càng ngày càng tốt của cô, hi vọng cô sẽ tham dự cuộc thi chạy một trăm mét. An Hồng nghe được ba chữ "một trăm mét", trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Hàn Hiểu Quân.

Anh là thành viên của đội điền kinh, luôn dẫn đầu cuộc thi chạy. Hồi còn học tiểu học, hàng năm vẫn đại diện cho trường học tham gia đại hội thể dục thể thao. Dáng người Hàn Hiểu Quân cao, chân dài bước dài, ngay từ lúc xuất phát luôn duy trì bước chạy ổn định. Gió nhẹ thổi qua, dưới ánh mặt trời da thịt màu đồng càng tỏa ra hào quang đẹp mắt. Khi chạy về đích đầu tiên, tay trái chống nạnh, tay phải giơ lên, trên khuôn mặt là nụ cười sáng lạn, không như những nam sinh khác mệt đến nỗi ngã trái ngã phải.

Nghĩ đến Hàn Hiểu Quân, trong lòng An Hồng liền nở hoa, quay mặt về phía cô giáo Trầm nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cô cũng muốn thử thi chạy một trăm mét.

Đại hội thể dục thể thao khối tiểu học thực sự vô cùng phấn khích. Nhảy cao, nhảy xa, khối lớp hai không tham gia chạy dài nhưng lại có mục chạy tiếp sức cực kỳ hào hứng.

Buổi sáng An Hồng tham gia đấu loại, ngoài dự đoán của mọi người liền tiến đến trận chung kết vào buổi chiều, vì thể sớm đã chuẩn bị, đi vào nhà vệ sinh ngoài biên sân vận động để sửa sang lại quần áo. Cô mặc một chiếc áo phông màu vàng chanh, quần thể thao dài màu đen. Vừa ra khỏi toilet thì gặp Tổng Lý Đình đang đến tìm mình, hai người nắm tay nhau cùng nhìn xem khối lớp hai đang thi chạy.

Trận đấu quả nhiên rất náo nhiệt, 20 bạn nhỏ của 8 lớp khối lớp 2 tập trung trước đường băng, 10 người tiếp sức ở một bên đi tới đi lui. Trong lúc thi đấu, có người ngã trái ngã phải, đem gây tiếp sức làm rớt, va chạm nhau cũng có. Thú vị nhất là một bạn học nam, chạy được vài bước liền té ngã, gây cũng bay cả ra ngoài, vẫn cần răng đứng lên tiếp tục chạy, có lẽ chân đau quá nên không được bao lâu lại tiếp tục ngã, lần này bị ngã đau, rốt cục giờ lên khuôn mặt dính đầy bụi đất, khó rống lên. Các thầy cô vội chạy vào đem học sinh bị ngã ôm ra ngoài, bạn nhỏ ngồi trong lòng giáo viên gào khóc nức nở.

An Hồng ôm cánh tay đứng ở một bên xem, cười đến bụng đều đau.

Cuối cùng, An Hồng đạt được hạng ba cuộc thi chạy, mang đến một sự vui mừng ngạc nhiên thật lớn.

Mỗi tuần An Hồng đều làm 3 đề thi, có khi làm 4 đề, chẳng qua là mất vài giờ đồng hồ. Tuy là học lại nhưng An Hồng cũng không dám qua loa, vẫn là làm một bộ lại một bộ.

Ngày thứ hai, đúng 12 giờ trưa, An Hồng xuất hiện tại văn phòng của cô giáo Hạ, cô giáo Hạ cho cô làm thử mấy đề bài đơn giản của khối lớp 4, sau đó ngồi kiểm tra lại những đề mục mà An Hồng đã làm trước đó. Đợi cho An Hồng làm xong bài, cô giáo Hạ liền giảng giải những lỗi mắc phải, giảng đến khi hiểu mới thôi. Sau đó An Hồng làm lại bài, cô giáo Hạ tiếp tục chữa bài phê bài.

Cô đưa thêm một vài dạng đề, rồi lại tận tình giảng giải, đợi đến khi chấm dứt cũng là kết thúc vào lúc chiều muộn.

Sau một thời gian phụ đạo, điểm thi toán cuối kỳ của An Hồng đạt 63 điểm. Đúng thứ ba từ dưới lên.

Mỗi thứ bảy, An Hồng đều viết thư cho Hàn Hiểu Quân, lan man dần trải tràn ngập 3 trang giấy, kể cho Hàn Hiểu Quân về cuộc sống của mình. Hàn Hiểu Quân cũng hồi âm cho cô, tuy nhiên mỗi lần cũng chỉ có một trang giấy viết thư mà gửi không nhiều, 1 tháng tầm 1-2 lá.

Nhưng là An Hồng không cần, mỗi lần nhận được thư từ Hàn Hiểu Quân, cô đều giống như vớ được vật báu quý giá trên thế gian, hận không thể luôn cầm trên tay, ôm vào lòng, ngay cả lúc đi ngủ cũng không muốn rời.

Mẹ trở về nhà, bà ngoại liền kể với mẹ: "Con bé này đối với Hiểu Quân thật sự là còn thân thiết hơn so với con, mỗi lần con về rồi đi, cũng không thấy nó tỏ thái độ gì. Ấy thế mà lúc Hàn Hiểu Quân rời khỏi, con cũng không biết là nó khóc lên khóc xuống, bộ đáng thương lắm. Lúc nhận được thư Hiểu Quân thì mừng rỡ tươi cười như hoa nở."

Mẹ cười nói: "Cô gái nhỏ khi trưởng thành sẽ không cần đến mẹ nữa."

An Hồng mặc kệ hai người vui đùa trêu chọc, nửa năm không thấy Hàn Hiểu Quân, cô thật sự vô cùng vô cùng tưởng niệm anh. Có đôi khi còn ngẩn người, tưởng tượng bộ dáng Hàn Hiểu Quân lên trung học nhìn thế nào, trong ban có thể có hay không những nữ sinh xinh đẹp giống Lê Vân Vân? Anh còn có thể sẽ không lại chạy một trăm mét? Anh có hay không lại cao thêm? Anh vốn là một người đẹp trai tuấn tú như thế, nhất định rất được hoan nghênh.

Mỗi lúc như vậy, trong lòng An Hồng cảm thấy trong lòng thật không thoải mái.

Nếu như có thể biến thành một con chim nhỏ thì thật là tốt, có thể bay đến bên người Hàn Hiểu Quân. An Hồng hi vọng mình có thể nhanh lớn lên, lúc đó có đầy đủ khả năng tự lo cho cuộc sống của mình, nhất định cô sẽ tìm đến Hàn Hiểu Quân, ai cũng không ngăn cản được.

Nghỉ đông như mọi năm đều giống nhau, sau ngày 15 tháng giêng, cha Hàn mẹ Hàn trở lại thôn Hạnh Phúc, mang đến một thứ cực bất ngờ cho An Hồng. Đó là tấm hình Hàn Hiểu Quân cùng chơi đùa với anh chị em họ của mình trong thời gian nghỉ tết.

Đây là một ngày tuyết rơi, Hàn Hiểu Quân đứng bên cạnh người tuyết đang giang tay, đầu đội mũ len, mặc áo bông, cái mũi đỏ bừng vì lạnh, đôi mắt ấm áp.

An Hồng đem ảnh chụp nhìn một lần lại một lần, sau đó coi như bảo bối mà cất vào sổ nhật kí.

Cô đứng ở cửa chợ Đông trong thôn Hạnh Phúc, ăn kẹo hồ lô, nhìn về phía huyện Y, ở trong lòng im lặng tưởng nhớ, qua thêm một học kỳ nữa thôi cô đã có thể gặp được Hàn Hiểu Quân.

Sau ngày khai giảng, An Hồng cùng cô giáo Hạ tiếp tục giờ học bổ trợ môn toán, cuối cùng An Hồng cũng hoàn thành lượng kiến thức của khối lớp 2 và bắt đầu bước vào thời gian phụ đạo kiến thức của khối lớp ba. Thành tích toán học của cô đã đứng ở mức trung bình khá, đồng thời điểm ngữ văn cũng tiến bộ không ít. Thậm chí, sau khi học xong, An Hồng còn được đề cử phụ trách trang trí báo tường bởi khả năng hội họa bộc lộ gần đây, sắp tới không thể không thu chút tiếng tăm. Lúc viết thư cho Hàn Hiểu Quân, cô vô cùng đặc ý khoe khoang điểm thi trắc nghiệm cùng những việc tốt đẹp phát sinh gần nhất, trong lòng vui vẻ phấn chấn ngây ngất nghĩ đến thời điểm thư đến tay Hàn Hiểu Quân và biểu tình khen ngợi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kẻ Điên Và Tên Lừa Đảo (1)

Trung tuần tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng bức.

Mẹ mang cho An Hồng một áo đầm tơ lụa màu trắng viền ren, bà nói đây là quà sinh nhật của An Hồng. An Hồng trong lòng thật vui vì đó là món quà

sinh nhật đầu tiên mà mẹ tặng cho cô.

Cho đến một ngày, An Hồng cùng các bạn trong lớp nhận được thiệp mời của Giang Nghiên Nhi, mời mọi người tham dự bữa tiệc sinh nhật tròn 10 tuổi vào ngày 22 tháng 5.

Nếu như là trước kia, đối với những hoạt động như vậy An Hồng tuyệt đối sẽ không tham gia, nhưng bây giờ, cô không còn suy nghĩ như thế, có được người bạn tốt là Tống Lý Đình, cô quyết định tới dự, hơn nữa còn phải mặc áo đầm thật xinh đẹp mới được.

Hôm đó chính là thứ bảy, sau hai chuyến xe buýt cùng mấy lần hỏi đường, rốt cuộc An Hồng và Tống Lý Đình tìm được nhà Giang Nghiên Nhi ở khu Thành Đông. Tống Lý Đình mang theo một chậu hoa nhỏ nhà trồng làm quà tặng, An Hồng thì mang theo một tấm thiệp mừng.

Bố của Giang Nghiên Nhi là quản lý của một xưởng may tư nhân, khi đó là thời kỳ đầu của cải cách kinh tế mở cửa, điều kiện của gia đình Giang Nghiên Nhi được coi là rất tốt. Nhà bọn họ ở tại biệt thự 4 tầng có sân vườn. Lầu 1 là phòng khách, phòng bếp, phòng vệ sinh cho khách. Lầu hai là phòng ăn, phòng làm việc của ba Nghiên Nhi kiêm phòng tiếp khách riêng, phòng vệ sinh. Lầu ba là phòng ngủ của cha mẹ Giang Nghiên Nhi, phòng khách gia đình, phòng vệ sinh chính, Lầu bốn là phòng ngủ của Giang Nghiên Nhi. Toàn bộ mỗi tầng đều là 100m², từ lầu 2 đến lầu 4 đều có một sân phơi thật to.

Giang Nghiên Nhi mặc một bộ trang phục diêm dúa lõe loét nhiệt tình chào hỏi bạn bè, mời các bạn vào nhà uống nước, ăn mút hoa quả, sau đó âm thầm đi chuyển tới bên cạnh Lý Tung.

Lý Tung là một trong 5 nam sinh được ban nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ. Vừa đẹp trai lại vừa học giỏi. An Hồng đối với hành động này thực khinh thường, ở trong mắt cô, chẳng có bạn trai nào có thể ưu tú hơn Hàn Hiểu Quân.

An Hồng cùng Tống Lý Đình co quắp ngồi trên ghế sa lon, nhìn ngôi nhà nguy nga lộng lẫy mà chỉ có trên TV, tay chân cũng không biết phải để vào đâu.

Bạn học cùng lớp đã tới hơn phân nửa, An Hồng phát hiện còn có mấy bạn học mà cô không biết, có lẽ là ở các lớp khác. Giang Nghiên Nhi là MC của chương trình phát thanh, cũng là cán bộ lớp, cùng ban cán bộ các lớp khác có mối quan hệ không tệ. An Hồng nhìn xung quanh một chút, có mấy bạn học đang xem "Thần Điều Đại Hiệp" do Lưu Đức Hoa thủ vai. An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đã xem qua bộ phim này ở nhà Đình Ngôn, một số bạn đang chơi cờ còn các bạn nữ thì nhảy dây ở trong sân.

Ở một bên, Giang Nghiên Nhi đứng bên cạnh Lý Tung, đang cho mấy bạn học xem album ảnh của mình. An Hồng chỉ nghe âm thanh của cô như ẩn như hiện truyền đến: "Nơi này là Thái Lan..... Ba đưa mình đi cười con voi..... Nơi này là Malaysia....." Theo ngón tay của cô, bạn học bên cạnh phát ra một lại một than thở.

Tống Lý Đình kéo kéo tay áo An Hồng, hỏi cô có muốn qua xem hay không, An Hồng lắc đầu một, Tống Lý Đình liền một mình đi tới. An Hồng đưa mắt nhìn Giang Nghiên Nhi đang dần dần rời khỏi Lý Tung, tiếp tục giới thiệu khu vực khác trong nhà. An Hồng cầm một kẹo bơ hình thỏ trắng từ bàn trà lên ăn, cô có chút hối hận, từ giờ đến lúc ăn trưa còn khá lâu, trong khoảng thời gian này nên làm gì đây.

An Hồng đứng lên, bắt đầu xem xét xung quanh. Cô đi lên lầu hai, phát hiện thấy phòng ăn rộng lớn đã được bày biện 3 cái bàn tròn thật to, phía trên đề thật nhiều đồ ăn ngon. Bất chợt cô nhìn thấy trên tường phòng ăn treo mấy bức tranh. Là một bức hoa hướng dương, một bức hoa sen, cộng thêm mấy khung ảnh Giang Nghiên Nhi cùng gia đình. An Hồng ngược đầu, thấy không rõ lắm, vì vậy liền kéo một ghế qua, quỳ gối trên ghế để xem, đang nhìn, chợt một tiếng quát to từ sau lưng truyền đến:

"Người đang làm gì đấy!! Muốn ăn trộm hả!!"

An Hồng bị quát, sợ đến thiếu chút nữa rơi khỏi ghế, giữ vững thân thể vội vàng quay đầu lại, lại chỉ thấy một thằng nhóc đang chống nạnh tròn mắt nhìn cô.

Bé trai rõ ràng tuổi còn nhỏ, dáng dấp lại tương đối xinh xắn, khuôn mặt trắng trẻo, tuấn tú, đôi mắt trong sáng, giờ phút này đang mang theo tức giận, cái miệng nhỏ hồng hồng đang vênh lên, bộ dáng khá ái, lông mi cong vút, nếu không vì bộ dáng hung thần ác sát, An Hồng sẽ cho rằng đó là một bé gái.

Không ngờ chỉ là một quay đầu lại, thằng nhóc kia trừng mắt ngày càng lớn, nghiêng răng nghiêng lợi như gắp phải kẻ thù. Cậu chỉ vào An Hồng kêu to: "Người cút xuống, thật là đồ xấu xa."

An Hồng không giải thích được, bò xuống cái ghế nói một câu: "Mình chỉ là muốn nhìn mấy tấm ảnh một chút thôi." Sau đó liền muốn đi xuống lầu.

Bước qua bên cạnh thì bé trai lại một phát bắt được vạt áo đầm của cô rồi kéo mạnh: "Không cho đi! Người là tên trộm! Tên lường gạt!"

An Hồng chỉ nghe "Roẹt ——" một tiếng, cúi đầu xuống nhìn, áo đầm đã bị xé ra một đoạn, giống như lá khô rụng trên cành. Cô vừa nóng vừa giận, dùng sức đẩy bé trai một, kêu lên: "Người làm gì đấy! Người thật xấu xa."

Bé trai vốn ít tuổi hơn, vóc dáng lùn hơn, lại không có sự đề phòng, bị đẩy thì ngồi phịch trên đất, kêu ai ui.

An Hồng cầm đoạn váy bị rách, vừa đau lòng vừa đau đầu suy nghĩ không biết có vá lại được không, cũng chẳng thèm nhìn bé trai một, nhắc chân muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Kẻ Điên Và Tên Lừa Đảo (2)

Bé trai đang ngồi dưới đất giương đôi mắt sợ sệt mà nhìn cô, đột nhiên quát to một tiếng sau đó nhào lên, tay ôm lấy hông của An Hồng, đầu húc vào bụng cô, chân phải còn tiện đà đạp tới đập lui lên chân An Hồng.

An Hồng sợ ngây người, thằng nhóc trắng trẻo xinh đẹp này giống như đang bị phát điên xông vào đánh cô, mà nó xuống tay cũng thật nặng, nắm đầm tuy nhỏ nhưng đánh lên người vẫn rất đau.

An Hồng chặn hai tay của cậu bé rồi rống lên: "Cậu nổi điên làm gì! Tôi đã nói tôi không phải ăn trộm."

"Người đúng là kẻ trộm. Không phải trộm tranh thì chính là trộm đồ ăn. Chính là kẻ trộm, kẻ lường gạt." Cậu bé nói câu được câu không, người không ngừng vận vẹo, tay bị bắt thì sao, vẫn còn miệng, nghĩ vậy liền hướng đến cổ tay An Hồng mà cắn.

Nữ ma vương An Hồng từ lúc còn học tại nhà trẻ Hoa Hồng đã đánh nhau không biết bao nhiêu lần, dù đã quy ẩn giang hồ nhiều năm nhưng lúc này lại thấy nhiệt huyết sôi trào, trong người bức bối, hai mắt phun lửa hừng hực.

Cô vung tay lên, lập tức đem bé trai hất tung ở trên mặt đất, thuận thế ngồi lên người rồi hướng mặt nó tát cho 1 cái.

"Pằng!" Âm thanh vang dội làm bé trai hoàn toàn ngây dại, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm An Hồng, gầy dựa điên cuồng, trên khuôn mặt trắng nõn in hằn dấu tay, cái miệng nhỏ mím lại, nước mắt thì nhau rớt xuống hạt lớn hạt nhỏ. Cậu bé cảm thấy thật vô cùng uất ức, trên cõi đời này chưa có ai dám đánh nó, kể cả ba cũng vậy. Lần đầu tiên trong đời nó bị người khác tát, lại còn là một con bé gầy tong teo yếu ớt.

An Hồng đánh xong một liên bò dậy chuẩn bị đi, nếu các bạn cùng lớp biết là cô ý lớn hiếp nhỏ sẽ rất mất mặt, huống hồ lúc này còn đang ở trong nhà Giang Nghiên Nhi.

Nhưng là bé trai lại quyết không bỏ qua, ngay sau khi An Hồng đứng lên, nó cũng trở mình một bò dậy, tiếp tục quẩn lấy An Hồng đánh lẫn nhau, lại đá lại cắn. An Hồng bị đau đẩy nó ra, nó liền xông lên. Nhưng dù sao tuổi nó cũng còn nhỏ, sức yếu, vô luận như thế nào cũng được không chiếm được ưu thế, không biết làm sao, rút ra một chai trong két nước đặt trên mặt đất cạnh bàn ăn, huơ huơ về phía đầu An Hồng mà đập.

Tuy là đánh nhau cùng một lứa nhóc sức lực không nhiều, nhưng An Hồng dù sao đã 10 tuổi, cũng biết rằng nếu đập trúng sẽ rất đau, thấy không thể tránh kịp liền đưa tay lên đỡ. Bé trai đoán chừng cũng sợ, nhắm mắt lại đập, thế nhưng không có đập chính xác, lọ thủy tinh va vào ghế dựa, trong nháy mắt bị vỡ vụn bắn ra bốn phía, nước bên trong văng ra tứ tung khắp nơi.

Nó lại vẫn không ngừng huơ nửa bình còn lại đánh tới An Hồng, An Hồng tránh sang một bên, chỉ thấy bên mắt đau đớn, cảm giác có một dòng chất lỏng ấm ấm theo gò má chảy xuống liền lấy tay che mắt, trong lòng bàn tay đỏ tươi một mảnh.

Cô tức giận vô cùng, tay phải giật miếng thủy tinh trên tay bé trai, cũng không quan tâm bàn tay liệu có bị cắt hay không. Bé trai nhìn An Hồng máu me đầy mặt bị dọa đến không dám động đậy. Sau khi bị An Hồng đoạt đi miếng thủy tinh, nó mới kịp phản ứng, rút cuộc lại lần người tiến lên cướp đoạt, An Hồng né tránh không kịp, vung tay lên, miếng thủy tinh cắt lên khuỷu tay phải một đường. Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của đứa bé lập tức rỉ máu, nó chu miệng nhỏ một, gào khóc thảm thiết.

Mọi người nghe thấy tiếng động chạy lên lầu hai, nhìn thấy hai đứa bé máu me đầm đìa, khuôn mặt An Hồng bê bết máu, quần trắng ướt đẫm loang lổ máu và nước, trong tay cầm miếng thủy tinh, bé trai thì khóc lóc thảm thiết, cúi chỏ phải máu chảy ròng ròng nhưng tay trái vẫn nắm lấy eo váy An Hồng nhất chết không buông.

Giang Bội hít một hơi lạnh. Chỉ trong chốc lát không có trông chừng cái Tiểu Ma Tinh này, nó đã bỏ chạy lên lầu hai gây ra trận đại chiến đầm máu, trong lòng là vừa nóng vừa giận, bước nhanh về phía cậu bé kêu lên:

"Lộ Vân Phàm! Làm sao con lại gây chuyện nữa rồi!" Xoay người hướng về người đàn ông phía sau nói "Anh, anh mau gọi xe cấp cứu, bị thương như thế này phải nhanh chóng đưa bọn nhỏ đến bệnh viện!"

An Hồng mới vừa phục hồi tinh thần sau một cuộc chém giết, mắt thấy bé trai đột nhiên bị một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ôm đi hơi có chút ngây ngốc. Lúc này, một người nhanh chóng vọt tới bên cạnh cô, móc ra khăn tay trùm lên vết thương trên mắt.

An Hồng quay đầu nhìn lại, là một bạn gái có khuôn mặt thanh tú, mặt tròn mắt to, dù không cùng lớp nhưng An Hồng vẫn biết là ai.

Cô bé là lớp trưởng lớp 4/1, ở khối lớp 4 cũng được coi là một học sinh xuất sắc cả về đức trí thể. Là một học sinh ưu tú, hơn nữa đáng đáp thanh thuần đáng yêu, có không ít bạn trai âm thầm mến mộ.

Cô bạn tên là Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt hiển nhiên là khách quý do Giang Nghiên Nhi mời tới, mà lúc này, một tay cô vững vàng ấn vết thương trên đầu An Hồng, một tay nhẹ nhàng lấy đi miếng thủy tinh An Hồng đang cầm.

Cô nói: "Vết thương của bạn phải nhanh rửa sạch, bằng không rất dễ dàng nhiễm trùng."

Lúc này Tổng Lý Đình cũng đến bên cạnh An Hồng, gấp gấp hỏi: "An Hồng, Cậu không có sao chứ?"

An Hồng lắc đầu một, cô đã không còn hơi sức để nói chuyện.

An Hồng đi xuống dưới lầu, lúc các bạn học nhìn thấy đầu cô đầy máu đều tỏ ra kinh sợ. Tần Nguyệt, Tổng Lý Đình cùng người nhà Giang Nghiên Nhi ba chân bốn cẳng chạy tìm nước sạch rửa vết thương. Trong lúc đang đợi xe cứu thương, cô giáo Trầm hung hăng mắng An Hồng:

"Chuyện là thế nào? Tại sao em lại suốt ngày gây sự đánh nhau như thế? Há? Lần trước thì hỗn láo với thầy giáo. Lần này lại còn đi bắt nạt em nhỏ ít tuổi hơn mình. Bao nhiêu năm ăn học mất đi đâu rồi? Thật không nên thân, rốt cuộc em có nghe lời người khác dạy bảo không hả." Cô vừa mắng vừa dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu An Hồng.

Giang Bội ôm Lộ Vân Phàm, vội vàng ngăn cản cô giáo Trầm: "Cô giáo đừng vội. Cô bé cũng đang bị thương, thật vất vả mới cầm máu, cẩn thận không vết thương lại hở miệng...!"

Đúng lúc thân hình nhỏ bé của Lộ Vân Phàm nằm trong lòng cô hừ hừ hai tiếng, đôi mắt long lanh chớp nhẹ, kêu lên: "Đau quá", cô giáo Trầm vừa giận vừa không dám động tay liên tục nói không ngừng.

An Hồng chỉ là trầm mặc.

Tần Nguyệt vẫn ngồi ở bên cạnh An Hồng, tay vẫn ấn vào vết thương bên trên, nghe cô giáo Trầm liên thoảng không thôi, nói nhỏ với An Hồng: "Cậu cứ coi như cô ấy đang thả rắm là được rồi."

An Hồng không ngờ, người ưu tú như Tần Nguyệt có thể nói ra những lời hào phóng như thế, không nhận được ngắc đầu nhìn, Tần Nguyệt liền le lưỡi, hướng An Hồng làm mặt quỷ.

Xe cứu thương rốt cuộc đã tới.

Giang Bội gọi cho anh trai mình - chính là cha của Giang Nghiên Nhi kêu bọn nhỏ tiếp tục bữa tiệc sinh nhật, còn mình và cô giáo Trầm thì mang theo hai đứa bé đi bệnh viện. An Hồng trước lúc rời đình nhẹ giọng nói cảm ơn đối với Tần Nguyệt, Tần Nguyệt cầm tay của cô, khẽ mỉm cười, nói: "Cố lên nha."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sinh Nhật Mười Tuổi

Trong bệnh viện, tại phòng chờ ở khu vực cấp cứu.

Trong không khí có vô số mùi vị: mùi thuốc, mùi nước sát trùng, mùi máu tươi, tiếng người nhà bệnh nhân kêu rên cùng bác sĩ, tiếng y tá lo lắng hỏi han.

Giang Bội ở giữa, hai bên trái phải mỗi bên ngồi một đứa bé.

Lộ Vân Phàm chỉ là băng bó cùi chỏ, An Hồng thì bị cạo một phần tóc, ở trên đầu băng lại một khối lớn mà bàn tay cũng phải băng bó qua.

Lúc xử lý vết thương, Lộ Vân Phàm la lối, khuỷu tay khuỷu chân đập tứ tung, nước mắt chảy như suối, giống như đang bị cực hình khổ sở. An Hồng ở một bên lạnh lùng nhìn, để mặc cho thầy thuốc xử lý, khử trùng, khâu vết thương, bôi thuốc, băng bó, cả quá trình không nhú mảy một cái, cũng không nói tiếng nào.

Cô giáo Trầm đi xếp hàng lấy thuốc, ba người đang ở trên ghế dài ngồi lẳng lặng.

Giang Bội rốt cuộc mở miệng: "Lộ Vân Phàm, là con gây sự trước có phải không?"

"Con không có!" Miệng nó cứng rắn.

"Đừng tưởng tính nết con thế nào mà ta lại không biết!" Giang Bội nhú lông mày. "Mới vừa rồi người nhiều như vậy ta cũng không muốn la mắng con, hiện tại chỉ có ba người chúng ta, con mau mau xin lỗi chị đi."

"Năm mơ!" Lộ Vân Phàm chu miệng lên, "Đó là một tên lười gât!"

An Hồng cả giận, nhô người ra nhìn nó chằm chằm nói: "Người đừng có nói bậy! Người còn dám nói lung tung thử xem!"

Lộ Vân Phàm không thèm để mắt gào lên: "Ta liền nói! Ta liền nói! Cái người này là tên trộm! Tên lùong gât!"

An Hồng "Xoạt" một cái đi đến trước mặt Lộ Vân Phàm, làm bộ muốn đánh nó, tay nâng trên không trung lại chậm chạp không rơi xuống, trên gương mặt đều là phần uất.

Giang Bội nhất thời kinh hoàng, vội vàng bắt được cổ tay cô, nói: "Cháu bé đừng nóng giận, thằng bé Lộ Vân Phàm này vốn tính tình nó trước giờ rất hung hãn, không khác gì tiểu Bá Vương, cũng là bị ba nó làm hư!"

Lộ Vân Phàm nhìn thấy dáng vẻ hùng hổ của An Hồng vẫn còn có chút sợ sệt, nghe Giang Bội nói vậy cũng không lên tiếng.

An Hồng lần nữa ngồi xuống, Giang Bội hỏi cô: "Cháu bé, trong nhà cháu có điện thoại không? Có muốn gọi điện cho cha mẹ đến đón hay không?"

An Hồng lắc đầu.

"Vậy cháu biết nhà mình ở đâu chứ? Chờ một chút chúng ta đưa cháu về nhà."

An Hồng gật đầu.

Lộ Vân Phàm ở bên cạnh âm dương quái khí: "Ngươi là người câm à!"

An Hồng không lên tiếng.

Giang Bội quát Lộ Vân Phàm bảo nó im miệng lại: "Lộ Vân Phàm! Con bớt tranh cãi đi, con nhìn xem hôm nay mình đã gây ra chuyện gì, học đòi từ ai mà lấy thủy tinh đập bạn? Nếu là trúng vào mắt rồi bị mù thì làm sao? Con có thấy bác sĩ nói gì chưa, cũng may mà lệch đi một chút."

Lộ Vân Phàm trợn mắt một cái: "Dù sao cũng không có trúng."

"Không có trúng vào thì con nghĩ là không sao hả?" Giang Bội tức giận vô cùng, "Đối với bạn gái mà nói, khuôn mặt là rất quan trọng, bị thương như thế này nếu là để lại vết sẹo, sau này làm sao mà lập gia đình được?"

Lộ Vân Phàm rất lớn tiếng trả lời: "Không ai muốn cùng lắm thì gả cho con là được rồi!"

An Hồng nhảy dựng lên: "Ngu dân mới có thể gả cho người!"

Lộ Vân Phàm trợn mắt nhìn cô: "Người chính là ngu dân! Tương lai cũng chỉ có ta muốn lấy người!"

An Hồng quay về chỗ ngồi trừng mắt lên "Nghĩ hay quá nhỉ! Ta có chết cũng sẽ không gả cho người đấy!"

Giang Bội rống to: "Hai người các người tất cả im miệng cho ta!"

Cô giáo Trầm lấy thuốc trở lại, cùng Giang Bội thương lượng làm thế nào để đưa An Hồng về nhà, mở miệng nói: "Mẹ của cháu Lộ..."

Lộ Vân Phàm liền hô to: "Cô ấy không phải là mẹ của em, chỉ là vợ bé của ba mà thôi."

Giang Bội mặt liền biến sắc, xoay người hướng về phía Lộ Vân Phàm nói: "Ba người tuần sau sẽ trở lại, người đến lúc đó hãy đem lời này nói lại với ông ấy một lần."

Lộ Vân Phàm lập tức ngậm miệng, cúi đầu hờn dỗi.

Giang Bội nói với cô giáo Trầm: "Sau đó chúng ta sẽ đưa cô bé về nhà, tôi muốn tự mình nói lời xin lỗi với ba mẹ cô bé, để cháu ra ngoài chơi mà về nhà với bộ dạng này, thật là vô cùng áy náy."

Sắc mặt cô giáo Trầm hơi lúng túng, hạ thấp giọng nói: "Ba An Hồng đã mất sớm, mẹ cũng tái giá ở nơi khác, con bé là sống cùng bà ngoại. Chị cũng không cần nói lời xin lỗi, tất cả là do nó gây ra, trừ trước đến giờ nó luôn là một con bé thô lỗ."

Mặc dù là tiếng nói hơi nhỏ nhưng hai đứa bé đều nghe được, Giang Bội ngó An Hồng âm thầm thờ dài.

An Hồng cúi thấp đầu, ngón tay cầm đoạn váy bị rách vụn qua vụn lại, Lộ Vân Phàm cũng tò mò quan sát cô.

Lát sau, một chiếc xe tới đón bọn họ.

An Hồng có chút giật mình, tại thời điểm cách đây chục năm, việc sử dụng xe hơi lại còn có cả lái xe riêng thì thực sự là ly kỳ.

Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều không nói chuyện. Xe tiện đường đưa cô giáo Trầm về nhà trước, tiếp đến là đi thôn Hạnh Phúc đưa An Hồng về nhà.

An Hồng nói tự mình vào nhà là được rồi nhưng Giang Bội nhất định không chịu. Dắt Lộ Vân Phàm xuống xe, đi theo An Hồng tới cửa, bà ngoại mặc đồ ngủ ra ngoài mở cửa, bà vẫn còn buồn ngủ, vừa nhìn thấy bộ dạng An Hồng quần đầy băng trắng trên đầu lập tức thanh tỉnh.

Bà kéo An Hồng đến bên cạnh mình, hỏi người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng trước mặt: "Các người là ai? Đây là chuyện gì xảy ra? Cháu gái tôi tại sao lại bị như thế này?"

Giang Bội đem chuyện miêu tả lại sơ qua, dĩ nhiên nói người sai là Lộ Vân Phàm, cuối cùng lấy một ít tiền từ trong ví ra đưa cho bà ngoại: "Đây là một chút tâm ý của gia đình, để bồi bổ thêm cho An Hồng."

Bà ngoại lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu xem một chút An Hồng vẫn đứng im lặng, chậm rãi mở miệng: "Hồng Hồng nhà chúng tôi từ nhỏ đã không có ba, mẹ lại ở xa. Tôi là bà ngoại mà cũng chăm sóc nó không được tốt, khi nó còn bé quả thực có chút nghịch ngợm, ba ngày hai bữa lại có phụ huynh đưa con sang nhà tố cáo. Sau này lớn lên dần từ từ hiểu chuyện, đặc biệt là hai năm gần đây, nó càng ngày càng ngoan, mỗi ngày đều giúp tôi làm việc nhà, sang đến năm lớp bốn, thành tích học tập cũng trở nên tốt hơn. Tôi cũng đã là bà già 60 tuổi, còn có thể ở bên nó được bao lâu nữa? Thấy nó trở nên ngoan ngoãn giỏi giang, trong lòng dĩ nhiên vô cùng vui mừng."

Bà ngoại không biết từ lúc nào bắt đầu khóc, nước mắt theo khuôn mặt đầy nếp nhăn rơi xuống, "Hôm nay là sinh nhật mười tuổi của Hồng Hồng. Lần trước mẹ nó về, mua cho cái váy này, lại muốn tổ chức sinh nhật cho nó, nói rằng: ' Hồng Hồng của chúng ta đã mười tuổi rồi..., là một cô gái trưởng thành rồi đó. ' nhưng là Hồng Hồng nói nó muốn đi tham gia sinh nhật bạn học cùng lớp, nó nói nó chưa bao giờ được tham gia bữa tiệc như vậy, chắc sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có cả bánh sinh nhật nữa. Hồng Hồng nhà tôi từ nhỏ đến lớn chưa được tổ chức sinh nhật, chưa bao giờ được mua bánh ngọt. Tôi đã nghĩ nếu có thể cùng chơi với bạn học, cùng nhau chúc mừng sinh nhật thì nó sẽ rất vui vẻ. Buổi chiều, nó là lần đầu tiên mặc cái váy mới này, vô cùng cao hứng đi ra ngoài, hiện tại, các người chính là như vậy đem nó mang về cho tôi?"

Bà ngoại đoạt lấy tiền trong tay Giang Bội, hung hăng hướng mặt của cô mà ném tới, "Chúng tôi là người không có tiền! Chỉ là dân nghèo, nhưng còn không hiếm lạ chút tiền bố thí này của các người! Các người! Lập tức rút đi!"

Giang Bội sắc mặt càng thay đổi, ngồi xuống nhặt tiền trên đất, nói "Thật xin lỗi!" liền lôi kéo Lộ Vân Phàm rời đi, Lộ Vân Phàm đã sớm sợ choáng váng, lúc đi vẫn không quên liếc mắt An Hồng đang cúi mặt đứng bên cạnh bà ngoại. Nó dụi mắt, nghĩ thầm chắc không phải là mình nhìn lầm rồi đi?

Cái đó, cái người cường đại không biết đau như An Hồng, —— thế nhưng khóc.

Bà ngoại vốn còn muốn quay lại giáo huấn An Hồng, chỉ là nhìn dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của cô, cuối cùng không đành lòng. Hỏi cô có đói bụng không, cô gật đầu. Mắt máu lại còn hơn nửa ngày không có ăn cái gì, nói không đói chính là giả rồi.

Bà ngoại nấu cho cô một chén súp rau cải, An Hồng ăn như hổ đói. Bà ngoại kiểm tra mí mắt của cô rồi thở dài: "Cái thằng tiểu quỷ đó xuống tay cũng quá nặng rồi, về sau chắc là bị lưu lại sẹo mất thôi."

Ăn mì xong, bà ngoại nhìn An Hồng chuẩn bị rửa chén, vội vàng ngăn cô lại: "Tiểu Niếp, con là bị ngu sao? Trên bàn tay còn có vết thương đây này, mấy ngày nay không nên đụng nước, có biết hay không!"

An Hồng gạt đầu một cái, sau khi rửa qua mặt liền chạy vào phòng. Cãi nhau một buổi tối, lúc này mới rút cuộc an tĩnh lại, cô lấy laptop trong ngăn kéo, mở ra nhìn hình của Hàn Hiểu Quân, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống. Vết thương trên mí mắt lúc này có cảm giác thật đau xót, cô lặng lẽ soi gương, nghĩ đến lời nói của người phụ nữ xinh đẹp kia: "Đối với bạn gái mà nói, khuôn mặt là rất quan trọng, bị thương như thế này nếu là để lại vết sẹo, sau này làm sao mà lập gia đình được?"

Trong lòng nhất thời bị mây mù che phủ, đã khó coi như vậy rồi, hơn nữa lại thêm một vết sẹo, ông trời thật đúng là không có mắt?

Trường tiểu học Ánh Rạng Đông có 6 khối, mỗi khối có 7-8 lớp, mỗi lớp có khoảng 40 học sinh, cả trường học thì tổng cộng có 2000 học sinh.

Khối lớp hai ở nhà A, lớp 3 - 4 ở nhà B, lớp 5 - 6 thì ở nhà C. Vì vậy, Lộ Vân Phàm học lớp hai và An Hồng học lớp bốn, muốn gặp nhau, cần đến xác suất như thế nào?

Giờ tập thể dục buổi sáng, Lộ Vân Phàm cả lơ phất phơ chạy ở trong đội ngũ, trước đây nó cũng chưa từng có suy nghĩ đi tìm một ai trong đám người đông đúc kia, vậy mà từ sau sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, nó luôn lơ đãng tìm kiếm bóng dáng nào đó.

Dĩ nhiên, thật sự là bởi vì cái bóng dáng kia tìm quá dễ đi. Một bạn học nữ trên đầu quấn một đồng băng gạc lớn, trong trường học còn có thể tìm ra mấy người?

Ngày quốc tế thiếu nhi, trường học tổ chức hội diễn văn nghệ, ở trong lễ đường to như vậy, Lộ Vân Phàm lại một lần nhìn thấy An Hồng, cô vẫn bị băng nửa cái đầu, trầm mặc ngồi một mình trong góc. Lộ Vân Phàm giả vờ đi nhà vệ sinh, nó đi rất chậm rất chậm, rút cuộc thấy An Hồng giương mắt lên liếc chính mình, nó có chút hải lòng, nhưng chỉ là thoáng qua rồi lại cúi đầu xuống.

Lộ Vân Phàm có chút nóng nảy, ghét nhất người khác bỏ rơi nó!

Đến gần cuối kỳ, vết thương trên mí mắt An Hồng đã khép nhưng là để lại một vết sẹo. Quanh vết sẹo có một lớp tóc mong mỏng vừa mới mọc ra, mỗi ngày nhìn thấy bộ dáng khó coi như vậy, An Hồng quả thực rất buồn rầu.

Lần đầu tiên An Hồng đạt kết quả thi đứng thứ 19 làm mẹ rất vui mừng, muốn đón An Hồng đến chơi một tháng hè. Mấy năm trước, Tiêu Lâm còn quá nhỏ, mẹ không có cách nào chăm sóc cho An Hồng, hiện tại, Tiêu Lâm đã đi học nhà trẻ, mà An Hồng cũng đã lớn, mẹ rất muốn tận hưởng niềm vui quây quần cùng hai đứa con của mình.

Nhưng đối với An Hồng mà nói, đây thật là một sự lựa chọn khó khăn. Hàn Hiểu Quân nói sau khi kết thúc thi học kỳ, anh sẽ trở về thành phố J nghỉ hè, một ngày này, An Hồng đã mong đợi suốt cả một năm. Nhưng là, là mẹ gọi mình đi qua nghỉ hè à! An Hồng dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, từ nhỏ đã khan hiếm tình thương của mẹ, làm cô có một loại bản năng hướng tới. Đối với mẹ, cô vừa khát vọng thân cận, vừa sợ thân cận, từ nhỏ đến lớn, mẹ cho cô cái cảm giác chính là quá vội vã, cũng như gần như xa. An Hồng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ: "Mẹ yêu mình", "Mẹ không yêu mình", "Mẹ yêu mình", "Mẹ không yêu mình"....., tuổi còn nhỏ nên cô không thể hiểu được nhân tình thế thái phức tạp ấy, nhưng mà có một chút cô có thể xác nhận, chính là —— mẹ yêu Tiêu Lâm, không yêu cô nhiều như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Em Rất Nhớ Anh

Cuối tháng sáu, An Hồng vai mang balo nhỏ theo mẹ đi đến nhà của bác sĩ Tiêu và mẹ ở thành phố L. Đó là một căn hộ chung cư 70m2 được chia thành hai phòng ngủ, bài trí đơn giản mà ấm áp. Mẹ an bài cho An Hồng ở cùng phòng với Tiêu Lâm. Lúc đầu Tiêu Lâm cũng không đồng ý còn khóc lóc một hồi, sau khi bị bác sĩ Tiêu mắng cho một trận mới chu miệng nhỏ đi theo cha mẹ ngủ ở phòng chính.

Buổi đêm, An Hồng nằm trên giường nhỏ của Tiêu Lâm, cẩn thận quan sát căn phòng này, rèm cửa màu hồng phấn, bàn ghế hồng, giường hồng, còn có một phòng lớn nhỏ đồ chơi thú nhồi bông, quả nhiên rất hợp với đứa bé xinh đẹp khá ái như Tiêu Lâm.

An Hồng nghĩ tới gian phòng của mình, thật ra thì đó là phòng của mẹ lúc chưa đi lấy chồng, trên bức tường trắng xi măng còn dán rất nhiều ảnh của các ngôi sao nổi tiếng, trần nhà lồi lõm, trong góc còn lưu lại dấu vết nước mưa bị thấm. Trong phòng ngổn ngang các loại đồ dùng đã cũ, gián chuột chạy loăng quăng.

Đối với Tiêu Lâm có được một căn phòng xinh xắn như mơ, An Hồng không phải là không hâm mộ.

Ngày nghỉ, lúc An Hồng đang làm bài tập, bác sĩ Tiêu nhìn thấy liền đi tới phụ đạo, ông nhìn An Hồng lớn lên cùng thành tích bê bết trong quá khứ, hơn một năm gần đây lại đột ngột thay đổi tiến bộ hơn hẳn, mẹ kể cho ông ra rất nhiều về nỗ lực học tập của An Hồng khiến bác sĩ Tiêu cảm thấy vui mừng lại có chút tò mò.

Ông ngồi ở bên cạnh An Hồng, hướng dẫn cô làm bài tập khiến trong lòng An Hồng dâng lên niềm cảm động nho nhỏ.

Bác sĩ Tiêu là một người ôn hòa nho nhã, là một người chồng tốt, người cha tốt. Nhưng là "cha" đối với An Hồng mà nói, cũng là một từ xa lạ.

Cô lặng lẽ tận hưởng cảm giác của một người cha mà bác sĩ Tiêu đem lại, hoàn toàn không hay biết cách đó không xa, một đôi mắt đang tức giận đùng đùng.

"Ba ~~~~~" Tiêu Lâm vui vẻ chạy tới, lập tức liền nhào đến trên đùi bác sĩ Tiêu: "Ba, ba, chúng ta đi bơi đi!"

"Niếp Niếp, con chờ thêm một lát nữa. Đợi chị làm xong bài tập rồi chúng ta cùng đi."

"Không cần không cần ~~~ Niếp Niếp liền muốn đi ngay bây giờ~~~" Tiêu Lâm dậm dáp trắng trắng mềm mềm, một đôi mắt to cực kỳ giống bác sĩ Tiêu, đậm đậm đáng yêu. Bác sĩ Tiêu lập tức nộ khí giới đầu hàng, ôm lấy Tiêu Lâm nói: "Được được được, bây giờ liền đi, chờ một chút để mẹ giặt xong quần áo rồi chúng ta cùng đi."

An Hồng giương mắt nhìn bóng lưng của bọn họ, Tiêu Lâm ở trong ngực bác sĩ Tiêu vẫn không quên hướng cô làm mặt quỷ.

Đợi đến khi mẹ làm xong việc nhà, gọi An Hồng cùng đi hồ bơi, An Hồng đã mất hứng, mượn cớ nói bài tập chưa có làm xong nên không muốn đi. Mẹ cũng không miễn cưỡng, thu thập đồ đạc liền rời đi.

Đợi đến một nhà ba người vui vẻ hòa thuận mà từ hồ bơi trở lại, mẹ kinh ngạc phát hiện, An Hồng đã lau sàn nhà, rửa bát, phòng khách cũng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ.

Bác sĩ Tiêu nói với Tiêu Lâm: "Con nhìn xem chị con thật chăm chỉ, con thì suốt ngày lười biếng lại ham ăn, đồ đạc thì ném lung tung."

Tiêu Lâm nũng nịu trả lời: "Niếp Niếp còn nhỏ mà ~~~"

Mẹ buồn cười, sau đó còn kể lại việc này cho người hàng xóm đến chơi nghe, nội dung trọng điểm là sự thú vị và đồng tình với câu trả lời của Tiêu Lâm, đối với 3 tiếng đồng hồ lao động cực khổ của An Hồng cơ hồ là không nói tới.

Thỉnh thoảng sau khi ăn cơm tối xong, một nhà ba người của bác sĩ Tiêu sẽ đi ra ngoài tản bộ, mẹ liền kêu An Hồng đi cùng.

Tiêu Lâm 4 tuổi rưỡi ngồi trên cổ bác sĩ Tiêu, giống như một nàng công chúa kiêu ngạo, nó muốn xuống, bác sĩ Tiêu lập tức bế nó đặt xuống, ở trong công viên, nó chơi cùng với mấy bạn nhỏ được một lúc thì kêu mỏi, nhón chân đuổi tay kêu: "Ba, ba ôm ~~~", bác sĩ Tiêu đem nó lại cười lên trên cổ cưỡi

nói:"Ồi tiểu bảo bối đáng yêu của ba."

Tiêu Lâm la hét muốn đi vườn thú chơi, mẹ nói vườn thú Hạ Thiên có mùi rất hôi, bác sĩ Tiêu hỏi: "Niếp Niếp muốn đi sao? Vừa đúng lúc chị cũng ở đây, chúng ta cùng chị đi chơi thôi."

Tiêu Lâm lập tức nói: "Con bỗng nhiên không muốn đi nữa, mấy con khỉ trong vườn thú Hạ Thiên đi đại tiện rất thôi!"

Trước khi ngủ, An Hồng đi toilet, Tiêu Lâm mặc quần ngủ màu hồng chạy đến, thấy "Áo ngủ" của An Hồng rách mấy lỗ, nó cau mày nói: "Người không được làm bẩn giường ngủ của ta!"

An Hồng từ toilet ra ngoài, nghe được Tiêu Lâm đang rất lớn tiếng hỏi mẹ: "Chị lúc nào thì về nhà ạ? Chị đoạt phòng của con, còn muốn cướp ba của con nữa!"

Mẹ cùng bác sĩ Tiêu đều cười, giống như nghe một chuyện cười mà thôi.

Một tuần lễ sau, An Hồng nói với mẹ nói muốn trở về thành phố J, vì không muốn để cho mẹ giữ lại, cô nói muốn tham gia khóa học vẽ ở cung thiếu nhi, khoảng giữa tháng 7 sẽ khai giảng.

Mẹ biết An Hồng thích vẽ tranh, dĩ nhiên là đồng ý, nhưng là bà và thầy thuốc Tiêu đều phải đi làm, không ai có thể đưa An Hồng đi. An Hồng lập tức nói: "Bà ngoại cho con số điện thoại của dì Ngô, nếu con muốn đi về thì chỉ cần gọi điện thoại cho dì Ngô, nói cho dì biết con ngồi xe nào, tự con đi về rồi bà ngoại sẽ ra bến xe đón." Mẹ nghe được trong lòng hơi chua xót, con gái nhỏ như vậy đã phải đi một mình về thành phố J.

Đêm trước khi An Hồng đi, mẹ chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ ăn vặt, An Hồng nghe thấy tiếng Tiêu Lâm đang ngồi trong lòng bác sĩ Tiêu làm nũng:"Ba, con đột nhiên lại muốn đi chơi vườn thú."

An Hồng yên lặng khép hờ mắt, cô thật muốn mau mau rời khỏi nơi này, thật muốn mau mau lớn lên, mình bây giờ còn quá nhỏ, cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để không có bất kỳ người nào có thể tổn thương mình!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Em Rất Nhớ Anh 2

Đi một mình trên ô tô đường dài nhưng An Hồng không có khăn trương hay sợ hãi, ngược lại những người lớn trên xe thấy một đứa bé đơn độc như vậy thì thấy rất tò mò.

Khi đó đường cao tốc vẫn chưa có, từ thành phố L đến thành phố J còn phải đi qua đoạn đường núi quanh co dài 200 km, đi xe mất hơn 5 tiếng đồng hồ.

Cuối cùng xe cũng chạy tới bến xe thành phố J.

Chính là thời điểm nóng nhất trong ngày, An Hồng đeo balo bước xuống xe, ánh nắng chiếu chói chang làm cô mờ mắt không nổi. Bác tài giúp cô đem hành lý mang xuống, mẹ đã chuẩn bị cho cô một cái vali, đem tất cả nhét vào bên trong, lúc đi bộ kéo cũng sẽ không mệt mỏi.

An Hồng theo dòng người đi ra cổng bến xe, đầu nhể nhại mò hỏi, tìm kiếm bóng dáng bà ngoại trong đám người đông đúc.

Nhìn xung quanh, lại thấy phía trước một đôi mắt hàm chứa ý cười. Cậu bé đứng ở dưới tán cây ven đường, đầu cạo ngắn, mặc áo T shirt vàng nhạt cùng chiếc quần bóng đá màu xám tro, là ai đây?..... Là anh sao?

An Hồng chạy nhanh tới, lao thẳng vào lòng Hàn Hiểu Quân, không có một chút do dự liền khóc lên "Ô ô ô....."

Hàn Hiểu Quân thấy cô đột nhiên khóc lên có chút phản ứng không kịp, ôm lấy cô cười nói:"Ngồi xe đến phát bệnh hay sao mà lại khóc rồi?"

An Hồng cười rộ lên, ngẩng mặt nhìn anh, dáng dấp thật là cao, cư nhiên mình vẫn chưa tới bà vai anh. Dáng vẻ anh vẫn như vậy, chỉ là trưởng thành một ít, cứng cáp một ít, càng thêm trở nên tuấn lãng dễ nhìn.

An Hồng nói: "Hiểu Quân, anh đã về rồi!"

Hàn Hiểu Quân xoa đầu cô:

"Ừ, anh đã trở về."

Nhận lấy hành lý trong tay An Hồng, Hàn Hiểu Quân nắm tay của cô đi về phía trạm xe bus.

Thình thoảng An Hồng lại ngẩng mặt nhìn anh, dưới ánh mặt trời chói chang, anh khẽ híp mắt, bên trán có mồ hôi chảy xuống, theo giọt mồ hôi đi xuống, An Hồng nhìn thấy bên môi anh lông tơ mọc ra lún phún.

Cô hỏi: "Hiểu Quân, tại sao lại là anh tới đón em?"

"Em còn hỏi à!" Hàn Hiểu Quân nhướn lông mày, "Anh hào hứng đi đến nhà tìm em mà bà ngoại nói em qua nhà mẹ nghỉ hè, đi khoảng 1 tháng."

"Là mẹ muốn em đi đến đó nha, không phải là em muốn đi đâu mà."

"Sau đó bà ngoại tới cửa hàng nói chuyện với mẹ, nói là em sẽ trở lại sớm hơn, đi chuyến xe ngày hôm nay nên anh đến đón em đó."

"Hiểu Quân."

"Hả?"

"Làm sao anh lại cắt cái đầu như thế này?"

"Bởi vì mát mẻ."

"Hiểu Quân."

"Hả?" "Em rất nhớ anh."

"Đồ ngốc."

Người ở bên ngoài mà nghe được đoạn đối thoại tình cảm như vậy giữa một cô bé 10 tuổi và cậu bé 13 tuổi rưỡi nhất định sẽ cảm thấy vừa kỳ quái vừa kinh ngạc. Nhưng là nếu bọn họ nhìn thấy ở trên xe bus, bé gái dựa vào bả vai bé trai ngủ, khuôn mặt thỏa mãn, nhất định sẽ thay đổi cái suy nghĩ xấu xa đó bởi vì hình ảnh kia thật đẹp đẽ và tình khiết.

Những ngày hè còn lại thực vui vẻ và phong phú, không buồn không lo. An Hồng tham gia lớp học vẽ ở cung thiếu nhi, Hàn Hiểu Quân liền tham gia lớp thư pháp, hai người cùng nhau đi học, cùng nhau về nhà. Thời gian rảnh rỗi, Hàn Hiểu Quân mang theo An Hồng đi tìm Đình Ngôn chơi, Đình Ngôn lên học ở trường trung học Ngọc Lan, một năm không gặp Hàn Hiểu Quân, cũng cực kỳ là nhớ nhưng.

Ba người hoặc là đi bơi lội, leo núi, nghịch nước, thỉnh thoảng còn đi chèo thuyền du hồ.

Buổi tối, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân đi tản bộ trong thôn Hạnh Phúc, đi một vòng lớn, sau đó mua một ít kem, ngồi nghỉ ngơi ở khu đất trống chợ Đông.

Nhìn những ngôi nhà cấp 4 đang sáng đèn trong thôn Hạnh Phúc, Hàn Hiểu Quân nói: "Ba anh nói, thôn Hạnh Phúc sắp bị dỡ bỏ."

An Hồng sững sờ, hỏi: "Dỡ bỏ? Vậy chúng ta sẽ đi nơi nào để ở?"

"Không phải, là dỡ bỏ mấy khu nhà cấp 4 rồi xây các khu chung cư."

"Lúc nào xây thì ạ?"

"Anh cũng không biết, chắc là sẽ nhanh thôi, nghe nói là công trình đô thị hóa. Ba anh nói nếu thôn Hạnh Phúc bị dỡ bỏ thì nhà anh sẽ tạm thời mở tiệm ở nơi khác, sau đó ba sẽ mua một căn để gia đình anh định cư tại thành phố J."

"Thật à!" An Hồng thật vui mừng, "Vậy sau này anh không cần trở về nhà ông ngoại nữa có phải không, hộ khẩu của anh ở thành phố J, anh có thể trở lại đây học nha."

"Em vẫn không hiểu được đâu..., việc này cùng hộ khẩu không quan trọng, cho dù là có hộ khẩu hay không thì cấp 2 cấp 3 anh vẫn học ở đó."

"A ——" tiếng nói thất vọng vang lên.

Hàn Hiểu Quân nhìn thấy vết sẹo hồng hồng bên mi trái của An Hồng, đưa tay xoa xoa, An Hồng cả kinh vội vàng nghiêng người né tránh.

"Làm sao lại thế này?" Anh nhăn mày lại, "Lúc anh không ở đây em luôn bắt cấn thế sao."

An Hồng nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó, đột nhiên cảm thấy uất ức, kể cho Hàn Hiểu Quân nghe đầu đuôi câu chuyện. Nhắc đến thằng nhóc thói tha Lộ Vân Phàm, cô liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Hàn Hiểu Quân nghe được vừa đau lòng vừa buồn cười: "A Hồng, em đã lớn như vậy, vẫn đánh nhau cùng một thằng nhóc con?"

"Là nó đánh trước em a! Nó là một thằng điên!" Trong đầu An Hồng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trắng nõn của Lộ Văn Phàm, lửa giận lại bùng cháy "đùng đùng đùng" trong lòng.

Hàn Hiểu Quân bộ dáng giả vờ như rất tức giận, mày rậm nhíu lại: "Con nhà ai mà hư hỏng thế kia, đem A Hồng nhà chúng ta biến thành cái bộ dáng này, sau này không nên để anh nhìn thấy nó, gặp một lần đánh nó một lần!"

An Hồng vui vẻ, toét miệng cười cực kỳ hài lòng.

Lúc đó, Lộ Văn Phàm đang nghỉ hè trong nhà Di ở phía bắc Trung Quốc, mùa hè nóng bức mà đột nhiên sống lưng lạnh hết cả lên, tiếp theo liền "Ắt xì! Ắt xì!" mấy cái liên tiếp.

Nước mắt nước mũi rớt xuống, nó kêu lên: "Di!! Di!! Cho con thêm một cái khăn nữa —————"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tuổi Thơ Bị Đánh Cắp

Quãng thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, chờ đợi một năm cũng chỉ có gần hai tháng đoàn tụ. Mấy ngày trước khi Hàn Hiểu Quân trở về huyện W, An Hồng năn nỉ anh đưa mình đi vườn thú chơi. Hàn Hiểu Quân tất nhiên đồng ý.

Vườn thú ở phía nam thành phố J, cần phải đi hai chuyến xe buýt mới có thể đến nơi. Thời tiết vẫn rất nóng, An Hồng lại hưng phấn bồng bồng, cô ngâm nga hát hò, kéo tay Hàn Hiểu Quân nhìn Hà Mã, khỉ, gấu mèo, còn cho Lạc Đà ăn cỏ khô.

Hàn Hiểu Quân nhìn dáng vẻ gât gù, há hê hài lòng của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười, anh sao có thể biết được, ngay giờ phút này đây trong đầu An Hồng đang nghĩ đến Tiêu Lâm: người có ba thì có gì đặc biệt hơn người, ta có Hàn Hiểu Quân, anh ấy là người con trai tốt nhất trên thế giới này, anh ấy sẽ đưa ta đi bất kỳ nơi nào, so với ba của người sẽ không kém.

Thời điểm bằng tuổi với Tiêu Lâm bây giờ, An Hồng giống như một cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Hàn Hiểu Quân, vậy mà đảo mắt đã qua hơn bảy năm.

Trên xe buýt đi về nhà, An Hồng kể cho Hàn Hiểu Quân nghe về thành tích học tập của mình, nhắc đến cô giáo dạy số học mới tới, trong giọng nói tràn đầy sùng bái tôn kính. Cô nói: "Đây là cô giáo tốt nhất mà em từng gặp!"

Hàn Hiểu Quân cười nói: "Vậy thì thật là quá tốt, em hãy cố gắng một chút nữa, lên trung học đạt hạng nhất rồi đăng ký vào một trường đại học lớn."

An Hồng nói: "Mục tiêu của em là vào trường đại học Z, Hiểu Quân, có phải anh vẫn đứng số 1 trong kỳ thi cuối kỳ hay không?"

Hàn Hiểu Quân lắc đầu, nói: "Anh đứng thứ tám."

"A..... Đó nhất định là anh vẫn chưa phát huy hết khả năng."

Hàn Hiểu Quân xoa đầu cô: "Không phải, học lực của anh cũng bình thường thôi. Chỉ là, A Hồng, đứng thứ nhất cũng chỉ có 1 vị trí, nào có ai luôn luôn đứng đầu chứ?"

An Hồng gật đầu, hình như đã hiểu rõ ràng rồi, tại chính trong lớp mình, hạng nhất quả thật là ở trong đám bạn học thay đổi nhau, nhưng là, cô nhớ rõ ràng rằng hồi còn ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông thì Hàn Hiểu Quân chưa bao giờ đứng thứ hai!

Ngày Hàn Hiểu Quân rời thành phố J, An Hồng đi theo cha Hàn mẹ Hàn đến ga xe lửa đưa tiễn. Lần này, anh đi theo một đồng hương của cha Hàn cùng trở về. Cha Hàn mẹ Hàn mua vé tàu, mang hành lý lên toa xe của Hàn Hiểu Quân, nhân viên tàu bắt đầu thúc giục người đưa tiễn xuống xe, mẹ Hàn lôi kéo An Hồng đi xuống, đứng ở sân ga, cách lớp vỏ tàu dày cộm màu xanh lá, qua cửa sổ thủy tinh mờ mờ An Hồng nhìn thấy gương mặt Hàn Hiểu Quân.

Cô đã từng nhắc nhở mình nhất định đừng khóc! Nhưng là, hoàn toàn không có hiệu quả. Cha Hàn mẹ Hàn nước mắt cũng chảy xuống, càng không ngừng hướng xuống xe vẫy tay, An Hồng vành mắt từng đỏ, tựa vào thật chặt trên người mẹ Hàn.

Cô đang suy nghĩ, sau này, mỗi một năm có phải hay không cũng đều như vậy, cứ gặp rồi lại xa, kéo dài cho đến lúc cô tốt nghiệp trung học? Tự trường năm lớp năm, tất cả đều yên yên ổn ổn.

An Hồng có vẻ đã cao lên chút ít, sau khi được bà ngoại sửa sang lại quần áo, cô đứng soi mình trong gương, cảm giác thuận mắt rất nhiều.

Thành tích của cô bắt đầu thay đổi, dần dần ổn định, những kỳ thi vừa qua đều là đứng từ vị trí 18 đến 22 trong lớp. Sau một thời gian được cô giáo Hạ phụ đạo thêm ngoài giờ, An Hồng cơ bản là đã đuổi kịp tiến độ, cô giáo Hạ liền tìm một số đề mục nâng cao để An Hồng phát triển tư duy. Cô cũng không yêu cầu An Hồng phải tham gia thi thố gì cả, chẳng qua chỉ thấy trước mắt, từ khóa học này, cô gái nhỏ đã bắt đầu thích học môn toán, nếu như

chỉ giảng giải giới hạn trong sách giáo khoa có lẽ không đủ để đáp ứng nhu cầu.

Qua hơn nửa học kỳ, liên tiếp xảy ra hai sự kiện vô cùng quan trọng đối với An Hồng.

Chuyện thứ nhất, có tin tức là thôn Hạnh Phúc sắp được tái xây dựng thành khu dân cư mới, có bệnh viện, trường học, quảng trường, công viên, dự tính khoảng cuối năm 1995 sẽ bàn giao, trở thành khu vực trung tâm phía Bắc của thành phố J. Người dân địa phương sẽ được đền bù nhà ở dựa trên sổ người đăng ký trong sổ hộ khẩu. Giống như bà ngoại, được phân cho căn hộ 2 phòng ngủ rộng 65m², là vì có mẹ và An Hồng đều nằm trong hộ tịch.

Có người vui mừng nhưng cũng có người buồn, bà ngoại tương đối thờ ơ, đã vào tuổi già, có thể ở nơi mình vẫn sinh sống là chuyện tốt, thậm chí còn nghĩ đến sẽ để lại cho An Hồng làm của hồi môn.

Thực ra thì mọi người cũng không biết phòng ốc sẽ được bài trí như thế nào.

An Hồng cũng không vui mừng, bởi vì cô nghe mẹ Hàn nói cha Hàn muốn dọn đi Thành Đông, hơn nữa bọn họ tính toán ở Thành Đông mua một căn hộ, ý định này làm An Hồng nghĩ mình sẽ không còn được ở gần Hàn Hiểu Quân nữa, cho dù anh trở lại thành phố J thì hai người cũng sẽ cách nhau rất xa.

Đối với một đứa bé mà nói, ngồi xe buýt 40 phút mới có thể đến nơi chính là một quãng đường xa.

Chuyện thứ hai, là An Hồng biết Tần Nguyệt.

Kể từ ngày được Tần Nguyệt giúp đỡ ở sinh nhật của Giang Nghiên Nhi, An Hồng sẽ thường nhớ đến cô bạn có ánh mắt trong suốt ấy. Lúc nghỉ hè còn kể cho Hàn Hiểu Quân nghe về người bạn đó. Nhưng mà chiếc khăn tay dùng để băng bó đã bị vết máu làm bẩn, dù có giặt cỡ nào cũng không sạch, khiến cho An Hồng luôn có cảm giác bị thiếu nợ.

Từ hôm đó về sau, An Hồng từng gặp lại mấy lần trong trường, Tần Nguyệt cũng coi như là một học sinh gương mẫu, bên cạnh luôn có nhiều bạn học vây quanh, mà An Hồng trừ những lúc chơi cùng Tống Lý Đình thì đều là một thân một mình.

Hai người gặp thoáng qua trên hành lang thì An Hồng luôn thấy Tần Nguyệt nhìn mình với ánh mắt thân thiện, mà cô thì chẳng biết tại sao luôn cúi đầu, đỏ mặt, mắt nhìn ra chỗ khác, sau đó lại cực kỳ ảo não tại sao mình không thể nói với Tần Nguyệt một câu: "Xin chào, cảm ơn bạn đã giúp đỡ mình."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tuổi Thơ Bị Đánh Cắp -Tiếp-

Vào một ngày cuối thu trong giờ khoa học tự nhiên, An Hồng lật tung balo mới phát hiện mình quên mang sách, thầy giáo môn khoa học tự nhiên là một ông thầy đồng bóng, nếu không có sách sẽ bị mắng rất thê thảm, An Hồng nghĩ mà thấy phiền. Bình thường nếu rơi vào hoàn cảnh này, các bạn khác đều đi tìm người quen để mượn sách nhưng ở bảy lớp còn lại của khối 5, An Hồng cũng không quen ai.

Cô chợt nhớ đến Tần Nguyệt.

Mình cùng với bạn ấy cũng coi là quen biết chứ? An Hồng suy tư.

Nghĩ như vậy, cô liền đi tới lớp 5/1, đảo mắt nhìn ngó xung quanh nửa ngày, mà vẫn không dám mở miệng hỏi tìm người.

Không ngờ lúc này, có một bàn tay vỗ vào bả vai cô.

Quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt trong trẻo. Tần Nguyệt cười híp mí nói: "Mình còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi cơ. Bạn đến tìm mình sao?"

An Hồng sững sờ hồi lâu, nghĩ thầm làm sao bạn ấy sẽ biết là mình đến tìm?

Ngập ngừng trong chốc lát mới nói: "Tần Nguyệt, mình muốn hỏi mượn bạn quyển sách khoa học tự nhiên, mình quên mang theo mất rồi."

Tần Nguyệt cười nói: "Mình tưởng chuyện gì chứ, bạn chờ chút mình đưa cho."

Chỉ trong chốc lát, cô liền chạy ra, đem sách đưa cho An Hồng: "Bạn cầm dùng đi, buổi chiều mình sẽ học vào tiết đầu, trước lúc đó đưa lại cho mình là được."

An Hồng đỏ mặt: "Mình...mình sẽ không viết lên sách đâu."

"Không có chuyện gì, nếu bạn viết lên mình còn đỡ mất công làm." Cô nhếch môi cười, "Bạn mau trở về lớp đi thôi."

An Hồng nói: "Cám ơn." rồi đem sách ôm ở trước ngực đi về lớp.

Lúc vào học, nhìn nét chữ ghi nhớ chính tề cứng cáp trên giấy, trong lòng An Hồng nghĩ đến người bạn kia.

Tần Nguyệt, Tần Nguyệt..... Cô đang thắc mắc tại sao cô đối với người bạn này cùng những người khác lại không giống nhau?

Bạn có hay không đã từng nghĩ? Trong cái thế giới cả tỷ người, mỗi ngày chúng ta sẽ bắt chợt gặp gỡ tiếp xúc với một số người hoặc là sẽ đi lướt qua nhau. Nhưng mà trong đám đông ấy, liệu có mấy ai, chỉ là gặp vài lần, nói vài câu mà vẫn có thể hấp dẫn nhau, dù là tiềm thức hay thân thể hay giác quan, tất cả đều thể hiện rằng bạn thích người đó và muốn thân cận với họ hơn nữa.

Cho nên, mặc kệ Tổng Lý Đình dù có muốn gần gũi An Hồng đến như thế nào thì An Hồng vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, mà Tần Nguyệt cho dù không nói cũng không làm gì cả nhưng lại ghi dấu ấn trong lòng An Hồng.

Dưới sự giúp đỡ của bác sĩ Tiêu, bà ngoại thuê được căn hộ một phòng ngủ ngay gần trường tiểu học Ánh Rạng Đông, cuối tháng 12 sẽ dọn nhà. Tất cả đồ đạc ở nhà cũ hầu như là không có mang theo thậm chí là đồ kỷ niệm của mẹ thời niên thiếu cũng để lại.

An Hồng thực ra lại không bỏ được, cô tỉ mỉ thu thập hành lý của mình, chỉ sợ có sơ suất lại để quên mất đồ đạc này kia liên quan đến Hàn Hiểu Quân. Căn hộ chỉ có 1 phòng, bà ngoại muốn An Hồng ngủ cùng nhưng cô không đồng ý, cô thà ngủ một mình ở giường nhỏ trong phòng khách chứ không thích nằm cùng trên giường lớn. Mẹ nói cô cũng đã trưởng thành, ngủ chung với người lớn quả thật không tiện. Hơn nữa người già thường là ngủ sớm dậy sớm, cô thì buổi tối phải làm bài tập, sáng nghỉ ngơi lại thích ngủ nướng, nói chung tách riêng ra sẽ phù hợp hơn.

Khi tất cả đều an trí thỏa đáng, An Hồng chạy đi tìm mẹ Hàn, mẹ Hàn nói cho cô biết, bọn họ chưa tới hai tuần lễ nữa sẽ đóng cửa, sau đó đến chỗ cửa hàng mới ở Thành Đông để lắp đặt thiết bị, trước năm mới cũng chưa có khai trương, vừa lúc thừa cơ hội này về nhà ông bà để thăm Hàn Hiểu Quân.

Sau khi toàn bộ cư dân thôn Hạnh Phúc rời đi, khu chợ náo nhiệt thường ngày cùng khu dân cư trở nên im ắng, khắp nơi vắng vẻ yên tĩnh, chỉ còn ít đồ đạc cũ kĩ sót lại, gợi nhớ đến quá khứ huyền ảo vài chục năm trước.

An Hồng còn chưa kịp đem tất cả kỷ niệm ghi nhớ lại trong lòng thì tiếng máy đào đất ầm ầm đã đem tuổi thơ của cô san thành đất bằng.

Kỳ nghỉ đông, cô chạy đi xem công trường, phần lớn đất đai đã bị tấm lợp màu xanh dương che khuất, cô mơ hồ không nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Liếc thấy miếng đất trống ở chợ Đông vốn trước kia có một cây đại thụ, nó đã sinh trưởng ở đây mấy chục năm rồi, so với mẹ còn lớn tuổi hơn, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân, còn có những đứa trẻ khác của thôn Hạnh Phúc đều là cùng nhau chơi đùa cùng nhau lớn lên dưới tán cây ấy.

Nhìn thôn Hạnh Phúc đã thay đổi hoàn toàn, từng ngôi nhà từng con phố quen thuộc đều biến mất, chỉ còn lại những mảng tường loang lổ đổ nát, An Hồng lặng lẽ rót nước mắt.

Cô đem tất cả tình hình viết trong thư gửi cho Hàn Hiểu Quân, cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân nhất định có thể cảm nhận được sự bi thương của cô, mảnh đất này tràn ngập những kỷ niệm của hai người mà bây giờ cái gì cũng không có.

Nửa học kỳ hai ở lớp năm, còn xảy ra một chuyện nhỏ.

Trong giờ thể dục, Tổng Lý Đình nói là "ngày lễ" tới nên xin thầy giáo cho nghỉ.

Trong lớp có mấy bạn nữ thường xin nghỉ ở tiết thể dục. An Hồng vẫn nghĩ là vì các bạn muốn trốn học môn chạy bền. Nhưng kỳ quái là lần nào thầy giáo cũng đồng ý khiến cô cảm thấy rất không công bằng.

An Hồng hỏi Tổng Lý Đình: "Bạn làm sao vậy?"

Tổng Lý Đình đỏ mặt trả lời: "Minh cái đó tới."

"Cái đó là cái gì?"

"Chính là cái đó nha, làm sao bạn không hiểu đây?" Tổng Lý Đình hờn dỗi nói.

"Bạn là không muốn tập chạy đấy chứ?" An Hồng hỏi.

"Không phải! Minh đã nói là cái đó đến rồi!"

Tổng Lý Đình gượng đỏ mặt liền chạy đi, dáng người đã cao 1m56, ước chừng cao hơn An Hồng mười mấy cm.

An Hồng chân chính là không thể hiểu được, đi về nhà hỏi bà ngoại, bà ngoại chỉ ném cho cô một câu nói: chờ mẹ con trở lại rồi hỏi.

An Hồng cảm thấy vấn đề này quả thực rất cổ quái, quyết tâm dứt khoát đi hỏi cô giáo Hạ.

Cô giáo Hạ cười cười, giảng giải cho cô ít kiến thức về tâm sinh lý, không chỉ về con gái mà còn nói về con trai nữa.

An Hồng nghĩ đến kỳ nghỉ hè năm ngoái, Hàn Hiểu Quân trên mặt lún phún lông tơ cùng giọng nói có chút thay đổi, mặt lập tức đỏ ửng.

Chương 26: Nhóc Con, Em Đang Xấu Hổ Sao?

Kỳ thi cuối năm lớp năm, thành tích của An Hồng không được tốt, chỉ đứng thứ 24. Bà ngoại cũng không cảm thấy có gì không ổn, An Hồng thì buồn như đưa đám.

Trước kia, cho dù đứng gần chót lớp đối với cô cũng không sao cả, nhưng bây giờ nhìn thấy thứ hạng tụt xuống như thế, cô lập tức quyết định sẽ chăm chỉ học hành ôn luyện trong thời gian nghỉ hè.

Nghỉ hè lúc bắt đầu một ngày kia, An Hồng nằm ngủ nướng trên giường nhỏ trong phòng khách, tiếng quạt trần chi chi nha nha xoay tròn trên đỉnh đầu, cô đang đắm chìm trong mộng đẹp thì bất chợt bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.

Bà ngoại đã về hưu, lúc này đang ở trong công viên xem kịch, mẹ thì có chìa khóa nhà, An Hồng không biết là ai, ngáp ngủ đi ra mở cửa.

Nhìn người tới cô lập tức hóa đá, đứng ở đó lại là người đã một năm không gặp - Hàn Hiểu Quân.

Anh đội mũ lưỡi trai, mặc một cái áo T-shirt màu xanh đậm cùng chiếc quần lửng cao bồi, mồ hôi trên mặt thi nhau chảy.

"A Hồng, ở chỗ này thật khó tìm!" Anh cúi xuống cái mũ, lẩm bẩm nói "Để cho anh vào tắm đã, nóng muốn chết rồi."

Hàn Hiểu Quân đi thẳng vào nhà tắm, trước đây khi còn ở thôn Hạnh Phúc không có phòng tắm riêng, mọi người khi đi tắm đều là cầm theo một cái chậu gỗ rồi lấy nước, mùa đông thì đến nhà tắm công cộng. Kể từ khi chuyển đến căn hộ này thì việc có phòng vệ sinh riêng giúp cho vấn đề tắm táp hay đi cầu thuận tiện rất nhiều.

Sau một hồi dội nước, Hàn Hiểu Quân cởi trần mặc quần lửng đi ra ngoài.

Anh đã hoàn toàn ra dáng một thiếu niên rồi, cao 1m75, màu da lúa mạch, dáng người gầy lại cơ bắp, đôi chân dài thẳng tắp làm cho An Hồng đỏ mặt, tim đập rộn ràng.

Trước kia, cũng không phải là cô chưa từng nhìn qua cơ thể của anh, bọn họ hàng năm đều đi bơi đi lặn chung với nhau, nhưng hình như cho tới bây giờ cũng không hề lúng túng như vậy. Thế mà lần này, đứng ở trong phòng khách của căn hộ chật hẹp, nhìn Hàn Hiểu Quân đang lau tóc trước mặt, An Hồng không khỏi hốt hoảng.

"Đồ điên! Mau mau mặc áo vào!" Cô đi vào toilet, lấy áo ném cho Hàn Hiểu Quân.

"Haaa haaa..! Nhóc con, em đang xấu hổ sao?" Hàn Hiểu Quân cười hi hi, vẫn không quên đưa tay xoa đầu cô.

"Đừng làm rối!" Cô cúi đầu tránh, "Em mới vừa tết tóc đó!"

Lúc anh trong phòng tắm thì cô đã đi vào bếp rửa mặt xong rồi.

"Nhóc con, một năm không gặp, xem ra em không hoan nghênh anh hả, năm ngoái em nhìn thấy anh còn khóc nhè đấy." Anh cười.

"Làm sao anh không nói trước với em một câu mà đã đến đây rồi!" An Hồng tức giận, bộ dáng bù xù mới ngủ dậy bị anh thấy được khiến cô bối rối.

"Nói thế nào được chứ? Nhà em lại không có điện thoại." Hàn Hiểu Quân đi đi lại lại 1 vòng trong nhà, hỏi, "Mọi người có lẽ phải ở đây hơn hai năm hả?"

An Hồng gật đầu: "Chủ đi mua nhà mới, em đã qua xem rồi, thật là đẹp!"

Cha Hàn mẹ Hàn mua một căn hộ 130m2 ở thành Đông, nằm trên tầng cao, có nhiều phòng. Sau khi lắp đặt xong thiết bị, An Hồng cùng bà ngoại sang chơi, khen không dứt miệng.

"Cũng như nhau." Hàn Hiểu Quân nói, "Nhà ở quê còn lớn hơn mà chỉ có anh cùng với ông bà ở, rất trống trải"

Lúc anh nói chuyện thì khẽ nhếch miệng, cặp lông mày đậm rậm, đôi mắt to xinh đẹp, hàng mi cong dài như cánh quạt. Hàn Hiểu Quân anh tuấn thế này, bên cạnh anh, có phải hay không đã có bạn gái? Dễ thương yêu kiều như Lê Văn Văn, hoặc là dịu dàng như Tống Lý Đình luôn làm người khác hài lòng hoặc là thanh thuần hoạt bát như Tần Nguyệt?

Nghĩ đến đây, tinh thần An Hồng không khỏi có chút chán nản.

Một đứa trẻ vừa mới bước vào thời kỳ trưởng thành, dù thân thể chưa có sự thay đổi nhưng cảm xúc cũng là trở nên nhạy cảm đa nghi.

An Hồng chuyển đổi đề tài: "Hiệu Quân, kỳ thi cuối của em không tốt lắm, anh thế nào?"

"Anh cũng tạm tạm." Anh hỏi "Sang năm em sẽ lên trung học đệ nhất cấp rồi, em đã nghĩ tới sẽ vào đâu chưa?"

An Hồng nói: "Em vẫn chưa nghĩ ra"

Sau khi tốt nghiệp tiểu học Ánh Rạng Đông, có ba trường để lựa chọn chia theo khu vực. Theo thứ tự là trường lớn thì chất lượng dạy học rất tốt nhưng là đường xá có chút xa xôi; trường nhỏ có chất lượng dạy học không tồi, trung học Ngọc Lan thì khá gần; ngoài ra còn trường trung học đường sắt nhưng chất lượng giảng dạy lại bình thường.

Thông thường sẽ do học sinh tự mình ghi nguyện vọng muốn vào học trường nào. Nếu số người đăng ký vượt quá chỉ tiêu xét tuyển, trường sẽ tiến hành làm bài thi, lấy đủ số lượng dựa trên kết quả đó. Ai không thi đậu thì lại chuyển qua những trường khác trong khu vực.

Trong hệ thống giáo dục bắt buộc 9 năm, nhất định phải học đến trung học đệ nhất cấp.

Trung học Ngọc Lan năm nào cũng tổ chức thi mà trường trung học đường sắt lại ít người quan tâm đến.

Bảng thành tích đứng thứ 20 của An Hồng thi việc vào trường thuộc top 3 thì có vẻ không khả quan lắm. Đến lúc đó gặp phải cạnh tranh không chỉ riêng trường tiểu học Ánh Rạng Đông mà còn có các trường khác.

Sau khi tốt nghiệp, bạn học đều có cha mẹ giúp đỡ thông qua các mối quan hệ, tìm cửa chạy chọt, còn đối với cô thì chỉ có thành tích tốt mới giúp cô đi về phía trước.

Hàn Hiệu Quân nói: "Thật ra thi trung học Ngọc Lan cũng khá tốt, Đinh Ngôn nói là giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm khoa cũng không tệ."

"Thật sao?" An Hồng rất hi vọng Hàn Hiệu Quân có thể khai sáng cho cô.

"Anh cũng chỉ là nghe nói thôi..., mấy ngày nữa anh đưa em đi gặp, em tự hỏi nó xem thế nào."

"Được....." An Hồng đứng lên mở ti vi.

Trên màn hình đang phát lại chương trình World Cup, ánh mắt Hàn Hiệu Quân lập tức sáng ngời: "Haha, em đừng chuyển kênh." Sau đó anh bắt đầu say sưa theo dõi trận đấu.

An Hồng không hiểu, ngồi yên một chỗ ở bên cạnh anh để xem, lúc nào không rõ thì hỏi mấy câu, Hàn Hiệu Quân tuyệt đối sẽ không chê cô phiền phức, nhiệt tình giải thích, sau một hiệp, kiến thức của An Hồng về bóng đá cũng được 5-6 phần...

Đây là trận chiến thắng 2-1 của Ý trước Nigeria trong khuôn khổ vòng loại.

Ở suốt 88 phút thi đấu, Nigeria cơ hồ là đang áp đảo với bàn thắng dẫn đầu thì một điều kỳ diệu đã xảy ra khi anh chàng tóc đuôi ngựa trong bộ quần áo trắng bắt ngờ ghi bàn san bằng tỷ số, khiến toàn bộ khán đài bùng nổ.

Sang hiệp phụ, anh ta lại ghi thêm bàn thắng nữa, đưa Ý vào vòng bán kết.

Ánh mắt Hàn Hiệu Quân hưng phấn nói cho An Hồng: "Anh ấy là Roberto Baggio, là thần tượng của anh!"

Hơn nhiều năm sau, lúc An Hồng hồi tưởng lại vẫn cảm thấy trong nội tâm cực kỳ kích động.

Chung kết World Cup năm 1994, Baggio thất bại trong cú sút phạt 11m để lại nuối tiếc trong lòng mọi người, trong đó có Hàn Hiệu Quân. Suốt mấy ngày liền anh đều buồn bã chán nản.

An Hồng đi xe buýt đến nhà Hàn Hiệu Quân chơi, anh chỉ nhàn nhạt đáp lời.

Có một lần, thậm chí An Hồng thấy cha Hàn đang khiển trách Hàn Hiệu Quân. Hàn Hiệu Quân nhướng mày, không nhìn được ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, cha Hàn ở một bên lớn tiếng rống: "Đây là cái gì? Đây là cái gì? Bố mày khô khô sờ sờ kiếm sống không phải để cho mày học đòi mấy cái vở vẩn này. Con mẹ nó học hành mà còn không bằng heo chó. Mày muốn cha mẹ mày tức chết có phải hay không?" Ông vợ lấy cái gì đó ném về phía anh.

Hàn Hiệu Quân "Vọt" đứng lên, vóc dáng so với cha Hàn đã cao hơn hẳn.

Anh nói: "Cha mẹ đã đẩy con về ở với ông bà thì cũng không có quyền kiểm soát con!"

Nói xong xoay người đi vào phòng.

Cha Hàn giận dữ quát: "Tao không quản mày hay sao hả!! Thế mày ăn mặc là lấy đâu ra!! Điều không phải là tao cho mày hay sao!! Mày đúng là đồ lòng lang dạ sói. Coi như là tao uống công nuôi mày ăn học!!!"

Mẹ Hàn mẹ ngồi trên ghế sa lon rót nước mát.

An Hồng bị dọa sợ, cô lo lắng dời bước đi qua, phát hiện rơi ở dưới đất là một bao thuốc lá bị cha Hàn bóp dẹp lép.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Hiểu Quân liền từ trong phòng đi ra, khuôn mặt lạnh lẽo, trên lưng đeo một cái balo.

Anh đổi giày bước ra cửa chính, mẹ Hàn đi lên kéo anh lại: "Con trai, con trai à, Con đi đâu đây?"

Hàn Hiểu Quân không lên tiếng, nhẹ nhàng vùng vẫy tránh khỏi tay mẹ Hàn: "Con đi ra ngoài một chút."

Cha Hàn ở phía sau hô to: "Đề cho nó đi đi! Lông cánh đã mọc cứng cáp rồi, có thể bay rồi! Có bản lĩnh cút đi ra ngoài thì cũng không cần trở lại!"

Hàn Hiểu Quân lập tức đi ra cửa cũng không quay đầu lại.

An Hồng không nghĩ ngợi nhiều được, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo anh.

Mẹ Hàn mẹ cũng đuổi theo, bị cha Hàn kéo trở lại.

"Đuổi theo cái gì! Cứ coi như không có sinh ra đứa con trai này!"

Mẹ Hàn khóc lóc đấm cha Hàn: "Chúng ta đem Hiểu Quân đưa về quê, lại không thể chăm sóc thật tốt cho nó, ông còn trách nó làm cái gì đây?"

Cha Hàn không nói thêm gì nữa.

Hàn Hiểu Quân bước chân rất lớn nên đi nhanh, An Hồng đuổi theo sau lưng, quả thực thở không ra hơi.

Mắt thấy theo không kịp, cô đành phải kêu lên: "Hiểu Quân, anh chờ em một chút nào!"

Hàn Hiểu Quân dừng lại, xoay người đi trở về, tới trước mặt cô rồi đứng lại, tự nhiên nắm tay cô.

Anh lại cười, một ít cũng nhìn không ra dáng vẻ vừa mới nổi giận dưng dưng: "Nhóc con, anh biết ngay là chỉ có em sẽ luôn luôn bên cạnh anh."

Hàn Hiểu Quân muốn đi sang công trường xây dựng bên thôn Hạnh Phúc nhìn ngó một chút, An Hồng tất nhiên không phản đối.

Bọn họ ngồi trên mô đất phía trong, Hàn Hiểu Quân nhìn khung cảnh xa lạ trước mặt nhỏ giọng: "Anh đã từng nghĩ rằng nơi này vĩnh viễn sẽ luôn giống như trước đây."

An Hồng nhìn anh: "Hiểu Quân, Anh đừng cãi lại chủ đi nữa nhé....., mới vừa rồi đi khóc thật đau lòng."

Hàn Hiểu Quân khẽ cười một tiếng, từ trong balo móc ra một gói thuốc lá cùng một cái bật lửa, rút ra một điếu châm lửa hút.

"Anh học hút thuốc lá từ lúc nào?"

"Dần dần sẽ biết." Anh nhả ra một vòng khói thuốc, nói "Học sinh dưới huyện rất lưu manh, anh là người từ vùng khác tới, nếu không đi theo đám bọn họ, sẽ bị gây khó dễ."

An Hồng có thể tưởng tượng ra tình cảnh đó.

Một học sinh đến từ thành phố lớn, dáng vẻ anh tuấn, thành tích ưu tú, gia đình khá giả, đối với nữ sinh trong trường sẽ vô cùng hấp dẫn, ngược lại, với những đứa con trai cùng tuổi lại bị ảnh hưởng bởi phim truyền hình xã hội đen Hong Kong, sẽ sinh ra cảm thấy chướng mắt.

Hơn nữa, đứa bé trai này cũng chỉ là ở cùng ông bà, cha mẹ đều không có bên cạnh.

Đổi lại là người khác, sẽ làm như thế nào?

Chỉ có thể thử dung nhập vào mà thôi.

Hàn Hiểu Quân vẫn là một người thông minh, anh hiểu được cần phải bảo vệ mình như thế nào.

Nhưng là tất cả những cái này, nên giải thích với cha Hàn cùng mẹ Hàn ra sao? Ở trong mắt bọn họ, từ lúc đầu khi còn học tiểu học, anh luôn là được người khác tán dương, học hành luôn đứng đầu. Vậy mà sau khi trở về sống với ông bà, bỗng nhiên đổi tính giống như lưu manh côn đồ, đua đòi hút thuốc uống rượu, thành tích cũng ngày càng sa sút, quan trọng là còn chưa đủ 15 tuổi. Bọn họ làm thế nào cũng không thể hiểu được.

An Hồng cùng với Hàn Hiểu Quân ngồi thẳng cho đến khi trời tối, Hàn Hiểu Quân mới bằng lòng đi về.

Tối trước khu nhà An Hồng, An Hồng do dự một lát mới mở lời: "Hiểu Quân, anh có nhớ hay không thời điểm lúc anh chuyển về ở cùng với ông bà, anh viết thư cho em nói là em không nên trách mẹ vì những người lớn cũng có nỗi khổ tâm của mình, em là hiểu được nên cố gắng chăm chỉ học tập. Em vẫn nhớ lời hứa của chúng ta là cùng nhau thi vào đại học Z. Hiểu Quân, chú đi đưa anh về quê học cũng là bất đắc dĩ, bọn họ làm việc thực vất vả, sáng nào

đi cũng rời giường lúc 4h còn chú thì phải rạng sáng mới được đi ngủ. Mỗi lần em đến nhà anh chơi, hai người lại kể cho em nghe rất nhiều chuyện về anh. Thật ra em vô cùng hâm mộ anh, có đầy đủ cả ba và mẹ, họ lại yêu thương anh. Không giống như em chỉ có mình bà ngoại. Vì vậy anh hãy quay về nhà nói lời xin lỗi cùng chú đi, đừng giận đối đãi cợt nỡ có được hay không?"

Hàn Hiểu Quân nghe An Hồng nói, thật lâu không có lên tiếng, một lúc sau mới tràn ra một tiếng cười, đưa tay xoa đầu An Hồng: "Nhóc con, em thực sự nghĩ mình đủ tuổi để dạy dỗ anh rồi sao?"

An Hồng cũng không trả lời, chỉ là le lưỡi rồi xoay người đi lên lầu, bước vào trong nhà, nằm trên bệ cửa sổ nhìn bóng lưng Hàn Hiểu Quân đang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thần Đồng Nhảy Lốp

Mùa hè kia, Hàn Hiểu Quân cũng không đợi đến cuối tháng tám mà đầu tháng đã trở về quê. An Hồng cùng mẹ Hàn đến ga xe lửa tiễn anh, cha Hàn còn đang tức giận nên không chịu đi.

Lúc Hàn Hiểu Quân rời đi, chỉ là xoa xoa đầu An Hồng mỉm cười với cô nhưng cũng không nói gì.

Trong lòng An Hồng vốn có nhiều điều muốn nói mà thế nào cũng không mở miệng ra được.

Sau khi Hàn Hiểu Quân đi, ngày lập tức trở nên trống không nhàm chán. Nhớ nhưng suốt cả một năm vậy mà một tháng qua đi nhanh đến thế, không phải là không buồn bã.

An Hồng đi ra nhà sách Tân Hoa mua hai bộ đề toán mang về nhà làm.

Thỉnh thoảng, cô cùng Tống Lý Đình đi hồ bơi bơi lội. Lại đăng ký tham gia khóa mỹ thuật tháng tám ở cung thiếu nhi.

Vừa học vẽ màu vừa luyện tập bộ đề toán, một kỳ nghỉ hè rất nhanh sẽ kết thúc.

Sau buổi tốt nghiệp, cô biết được một tin tức vô cùng xấu.

Cô giáo Hạ chuyển sang dạy toán cho khối lớp năm, lớp học của An Hồng đổi một cô giáo trẻ hơn.

An Hồng đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ hỏi cô vì sao lại đổi lớp.

Cô giáo Hạ nói, cô tính toán khoảng hai năm nữa sẽ nghỉ hưu về nhà trông nom cháu ngoại. Sau khi thương lượng cùng ban giám hiệu nhà trường, quyết định dành hai năm này dành cho khóa cuối cấp chuẩn bị tốt nghiệp, mà lớp của An Hồng sẽ được chuyển cho giáo viên trẻ mới ra trường vừa chuyển đến công tác.

An Hồng có cảm giác bị vứt bỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng.

Cô giáo Hạ nói: "Về sau mỗi tuần một lần vào buổi trưa, em đến đây tìm cô, trong mấy năm cuối này cô trò mình sẽ cùng nỗ lực để có thể giúp em cải thiện thành tích môn toán học, em thấy như vậy có được hay không?"

An Hồng lập tức liền vui mừng, gật đầu lia lịa: "Vâng!"

Nhưng là, đến thứ hai, khi cô cầm bài tập số học đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ thì lại gặp được một người hầu như đã bị quên lãng trong ký ức.

Cậu bé đang ngồi bên cạnh cô giáo Hạ, cúi đầu làm bài tập. Nhìn đứa nhóc xinh đẹp này thật vô cùng quen mắt?

Mái tóc khôi hài như nấp nôi đã không còn, thay vào đó là kiểu đầu được cắt tia rất thoải mái. Cậu bé đang viết chữ, lông mi khẽ động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mũi nhỏ, môi hồng nhỏ xinh.

Lúc Lộ Văn Phàm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt dò xét của An Hồng.

Hai người đồng thời nhảy lên.

"Làm sao cậu lại ở chỗ này?!"

"Làm sao cậu lại ở chỗ này?!"

Trăm miệng một lời.

Cô giáo Hạ giật mình, thấy An Hồng thì giới thiệu với cô: "Đây là bạn học trong lớp cô, tên là Lộ Vân Phàm, bạn ấy tới để cô chữa bài, cũng sắp kết thúc rồi, em chờ một lát nhé."

An Hồng kinh ngạc: "Không phải là cậu đang học lớp bốn sao? Lúc nào thì lại lên lớp 5 rồi hả?"

Lộ Vân Phàm cười với cô, tỏ vẻ như chuyện này là đương nhiên: "Tớ nhảy cấp."

"Thần đồng nhảy cấp trong truyền thuyết kia chính là cậu?" An Hồng không thể tin.

"Chính là tớ rồi." Cậu bé dương dương tự đắc, hát cảm về phía sách bài tập trong tay An Hồng hả hê: "Bài tập lớp 6 của cậu tớ cũng làm được."

An Hồng chán ghét nhìn nó, cái thằng nhóc thôi tha này, thật rất đáng đánh đòn.

Cho đến lúc An Hồng bắt đầu buổi phụ đạo đặc biệt cùng cô giáo Hạ, Lộ Vân Phàm vẫn còn chậm chậm chạp chạp dọn dẹp sách vở. Cô giáo Hạ nhìn không nổi, hỏi: "Lộ Vân Phàm, sao em vẫn chưa trở về lớp học?"

Nó nháy mắt, mặt dày hỏi cô giáo Hạ: "Cô giáo, em có thể cùng ngồi học với chị được không?"

"Không được." An Hồng cùng cô giáo Hạ đồng thời mở miệng.

Cô giáo Hạ vẻ mặt uy nghiêm: "Em học nhảy lên lớp năm, nên học chương trình của lớp năm, nếu muốn học lớp 6 thì nói ba của em tới nói chuyện với cô."

"Nhưng mà cô ơi, đề bài lớp 6 em cũng biết làm mà."

"Vậy thì em còn phải học cái gì? Mau trở lại lớp đi!" Cô giáo nghiêm mặt trừng mắt lên vẫn rất đáng sợ. Lộ Vân Phàm lập tức thu dọn đồ đạc đi ra khỏi phòng làm việc.

An Hồng vừa làm bài vừa buồn bực trong lòng lại nghe được cô giáo Hạ vừa cười vừa nói: "Đứa nhỏ này....."

Đứa bé xinh đẹp, quả nhiên là người người đều thích.

Lộ Vân Phàm phiền não vô cùng

Học nhảy lớp, bên cạnh đều là giáo viên cùng bạn học xa lạ, nó thoáng có chút không biết phải theo ai.

Chỉ là, bản lĩnh của nó rất cao nó, có thể nhanh chóng hòa nhập vào tập thể lớp, đó chính là —— ý vào diện mạo, giả bộ đáng thương.

Tuổi của nó so với bạn bè cùng lứa cũng là còn hơi nhỏ. Hơn nữa vóc dáng nó cũng nhỏ, tay chân khẳng khiu, da lại trắng, từ trước tới giờ luôn là đứa thấp nhất trong đám học sinh nam của lớp. Nhảy lên lớp năm, những cô bé trong lớp lại hơn nó một tuổi, thấy thằng nhóc đáng dấp đẹp dễ dàng yêu, mọi người đều vô cùng yêu thích, mỗi ngày đều tụ tập thành từng đám vây quanh chọc ghẹo nó, cùng nó buồn chuyện, thậm chí có lúc còn sờ tay sờ chân.

Lộ Vân Phàm cảm thấy phiền chết đi được, lại không thể hiện thái độ ra ngoài, chỉ có thể cười khúc khích mặc cho bọn họ nói tới nói lui. Gương mặt này, thật là khiến nó vừa yêu vừa hận, từ nhỏ nó đã biết mình rất xinh đẹp, cũng rất biết cách lấy lòng các tiền bối trong lớp, nhưng là tại sao cổ tình có một người nọ, từ đầu đến cuối đều đối với nó thật hung dữ, thậm chí còn tỏ ra không quen biết?

Nếu cậu ta là đứa bé xinh đẹp thì còn nói, đằng này lại vô cùng xấu xí.

Được rồi, cũng không phải là quá xấu như vậy á.

Chỉ là da đen một chút xíu, vóc dáng lùn một chút xíu, mắt nhỏ một chút xíu, lỗ mũi thấp một chút xíu, hàm răng khấp khiểng một chút xíu..... mà thôi.

Có một lần An Hồng đang ở chỗ cô giáo Hạ học bổ túc môn toán, Lộ Vân Phàm ở một bên làm bài tập.

Lúc cô giáo Hạ có việc đi ra ngoài, Lộ Vân Phàm không nhịn được, kẹp đuôi tóc của An Hồng hỏi cô: "Có phải bạn rất thích ăn kẹo đúng không? Tại sao răng lại xấu như thế này?"

An Hồng lập tức xấu hổ đỏ mặt, mím chặt miệng trừng nó, đợi đến lúc cô giáo Hạ trở lại, hỏi An Hồng, cô còn cắn chặt hàm răng không lên tiếng.

Cô giáo Hạ nhìn sắc mặt cô nặng nề, cho là thân thể không thoải mái, để cô trở về lớp.

Lộ Vân Phàm ở một bên hi hi cười: "Cô giáo, bạn ấy bị đau răng."

An Hồng vọt tới toilet, xem một chút mọi nơi không thấy ai, há mồm quan sát hàm răng của mình, không có sâu răng, chính là lúc mọc răng không để ý nên có chỗ bị lõm vào bên trong.

Nha..... Vậy phải làm sao bây giờ?

An Hồng có chút nghi ngờ, tại sao mình càng ngày lại càng chú ý đến hình thức đây? Ngày trước là không bao giờ thèm để ý đến hay sao.

Năm lớp sáu, phải lựa chọn tiểu Thăng sơ.

Cái vấn đề này, từ kỳ nghỉ hè năm ngoái An Hồng vẫn suy tư đến bây giờ.

Thành tích của cô, đứng thứ 18 đến 22 trong lớp, ở khoảng giữa, số học rất ưu tú, ngữ văn rất bình thường.

Bà ngoại cùng mẹ không có đưa bất kỳ đề nghị nào cho cô, mẹ bảo hoàn toàn do cô quyết định. Cô nghĩ không ra, còn lưỡng lự giữa tam trung và trung học Ngọc Lan, sự lựa chọn này rất khó, bởi vì thi không đậu bất kỳ một cái nào cũng chỉ có thể vào trung học đường sắt.

Nếu bàn về cơ hội thi trung học Ngọc Lan là chắc chắn nhất. Nhưng là, cô vẫn có chút không cam lòng, nếu như có thể đậu lên tam trung thì việc thi đậu cấp 3 sẽ lớn hơn một chút, cuối cùng tỷ lệ đỗ vào đại học Z cũng cao hơn. Nhưng là nếu không thể thi được thì làm sao.

Đang do dự cùng quần bách, cô đi nói với cô giáo Hạ suy nghĩ và khó khăn của mình.

Ngày ấy, đứng dịp Lộ Vân Phàm cũng ở đây, nhưng là An Hồng coi như nó không tồn tại.

Cô giáo Hạ trầm ngâm một hồi, nói: "Cô thi đề nghị em thi vào trung học Ngọc Lan. Cô hiểu rõ khả năng của em, nếu thi Ngọc Lan sẽ chắc chắn hơn rất nhiều."

Lộ Vân Phàm đột nhiên chen miệng: "Cậu quả nhiên rất đàn, bây giờ mình mà thi tam trung cũng có thể thi đậu!"

"Cậu im miệng cho tôi!" An Hồng rống lên.

Lộ Vân Phàm trừng mắt với cô, bĩu môi, cúi xuống làm bài tập.

Cô giáo Hạ nhìn hai kẻ dở hơi trước mặt, không hiểu tại sao hai người bọn họ lại nhìn nhau không vừa mắt như vậy. Cô nói tiếp: "Tam trung thì tốt, nhưng là áp lực cạnh tranh quá lớn. Nói thật, cô dạy học nhiều năm như vậy, đối với các trường học trong thành phố J hiểu rất rõ, tam trung trung học đệ nhất cấp cũng không có quá nổi trội, nó nổi danh là bởi vì trung học đệ nhị cấp. Nói cách khác, vào tam trung trung học đệ nhất cấp không nhất định có thể thi đậu cấp ba, mà Ngọc Lan trung học, nó không có trung học đệ nhị cấp, cả trường chỉ trung học đệ nhất cấp, năng lực giáo viên không tồi, hàng năm thi cấp ba tỉ lệ đỗ đều là rất tốt."

Cô cười nói, "Dĩ nhiên, đây chỉ là đề nghị của cô, em có thể tham khảo một chút rồi tự quyết định."

An Hồng gật đầu một cái, rời khỏi phòng làm việc của cô giáo Hạ.

Trở về phòng học trước, thần xui quỷ khiến thế nào, cô đi đến lớp 6/1, nhờ người gọi Tần Nguyệt ra ngoài, An Hồng hỏi: "Bạn đăng ký vào trường trung học nào?"

Tần Nguyệt nói: "Ngọc Lan, mình đã nộp đơn rồi. Thật gần nhà nha, mỗi ngày có thể ngủ nướng thêm 30 phút. Bạn thì sao?"

An Hồng cười nói: "Mình cũng đăng ký Ngọc Lan."

Có lẽ, là ở mùa hè năm trước, khi Hàn Hiểu Quân nhắc đến tên của trung học Ngọc Lan, trong lòng cô cũng đã có quyết định.

Ngày nộp nguyện vọng, trên hành lang lại ngoài ý muốn gặp phải Lộ Vân Phàm

Nó đang học lớp năm, cùng một khu giảng đường với cô.

Lộ Vân Phàm không đối chọi gay gắt như thường lệ, nó đi song song, nhảy nhót nhót nhót, người còn lùn hơn cô một nửa cái đầu.

Nó hỏi: "Cậu không đăng ký tam trung?"

An Hồng nói: "Không có."

"Là Ngọc Lan?"

"Ừ."

Lộ Vân Phàm nhovn miệng cười: "Ngọc Lan cách nhà mình cũng khá gần nha, vậy sang năm mình cũng xin vào Ngọc Lan."

An Hồng tức xạm mặt lại, trong lòng không khỏi toát ra ý nghĩ muốn đổi sang đăng ký vào tam trung. Xong lại nghĩ ngợi một chút, cái thằng nhóc thối tha này, tại sao mình lại phải kiêng kỵ nó đây?

Nó và cô, hai người căn bản là hoàn toàn khác biệt chứ sao

Cuộc thi vào trung học Ngọc Lan, An Hồng làm bài rất thuận lợi.

Lấy được thư thông báo trúng tuyển một ngày kia, cô rất cuộc buồng lòng tâm tình.

Tổng Lý Đình cũng thi đậu Ngọc Lan, cô nói hy vọng sẽ được học cùng lớp với An Hồng, An Hồng cũng nghĩ như vậy.

Trong buổi lễ tốt nghiệp, tâm tình An Hồng trái lại rất yên tĩnh, mang khăn quàng đỏ ngồi ngay ngắn ở hội trường nghe hiệu trưởng, đại biểu giáo viên, đại biểu cho học sinh tốt nghiệp lên phát biểu, cô nhìn lên phía trên chỗ Tân Nguyệt đang đọc diễn văn rất tình cảm, trong lòng nổi lên mong đợi nho nhỏ.

Trước khi rời khỏi trường học, cô đặc biệt đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ để nói lời từ biệt

Cô giáo Hạ triu mến vuốt đầu, dặn dò cô vào trung học đệ nhất cấp không nên buồng lòng, nếu là có việc gì phiền lòng, cũng có thể tìm đến cô hàn huyên một chút, cô cho An Hồng địa chỉ nhà cùng số điện thoại, nói mình qua một năm nữa liền về hưu, đến lúc đó An Hồng có thể trực tiếp đi đến nhà cô

Có thể gặp được một cô giáo như vậy, không thể không nói đó là may mắn của An Hồng.

Đi khỏi phòng làm việc của cô giáo hạ, Trong hành lang, An Hồng lại đụng phải Lộ Vân Phàm.

Nó ôm một chồng sách vở, cặp mắt xinh đẹp nhìn cô chăm chăm.

Tâm tình An Hồng đang tốt, cũng quên mất hiềm khích trước kia, đeo cặp sách trên lưng, nhếch môi cười với nó.

Lộ Vân Phàm hỏi cô: "Bạn nhận được giấy thông báo của trung học Ngọc Lan chưa?"

An Hồng nói: "Nhận được rồi."

Nó không nói chuyện nữa, chỉ là gật đầu một cái, sau đó dùng một loại vẻ mặt là lạ nhìn cô.

An Hồng không giải thích được, liền phát tay với nó một cái nói "Hẹn gặp lại".

Ánh mắt thoáng nhìn qua cảm thấy thẳng thóc thối tha này đột nhiên cúp mắt, gương mặt đau thương.

Cô có chút mê hoặc, rồi lại nghĩ, những thứ này thì có liên quan gì đến mình?

Bên trong ngôi trường này, tất cả những người mà cô thích hay không thích, từ nay về sau đều trở thành quá khứ.

Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi trường học, cảm giác thế giới vô cùng lớn, mình đang trưởng thành, thoát khỏi cái mác “học sinh tiểu học”, lại gần cuộc sống tự do tự tại thêm một bước.

Một kỳ nghỉ hè mà cô cảm thấy thoải mái nhất từ trước đến giờ. Bác sĩ Tiêu cùng mẹ mang Tiêu Lâm đi Tam Á du lịch.

Mẹ vốn là muốn dẫn An Hồng đi, bắt đắc dĩ cha mẹ bác sĩ Tiêu lại đi cùng nên cũng rất khó cho mẹ khi mang theo An Hồng.

An Hồng nói không sao cả, vụng trộm đem đồ bơi mới mua lặng lẽ nhét vào tầng cuối cùng của ngăn kéo.

Đợi đến khi bọn họ du lịch trở lại, Tiêu Lâm giống như cảm đến bảo vật, đem hình chụp lúc đi du lịch cho bà ngoại xem, nhìn trong hình trời xanh biển biếc cùng gia đình ba người cười như hoa, An Hồng ngồi trên giường nhỏ trong phòng khách cũng không lui xuống được.

Cô nhớ đến thời gian còn sinh hoạt ở thôn Hạnh Phúc, ít nhất cô còn có phòng riêng, còn có Hàn Hiểu Quân an ủi.

Bác sĩ Tiêu phát hiện tình trạng răng của An Hồng, nhân lúc còn nhỏ, đưa An Hồng đi nắn răng. Theo mẹ cùng bác sĩ Tiêu đi bệnh viện, An Hồng há to mồm mặc cho nha sĩ kiểm tra, nha sĩ nói hàm răng của cô quá mức khấp khiếm, muốn nắn thẳng lại cần đeo niềng 2 năm, thậm chí là 3 năm.

An Hồng cả kinh thất sắc, mẹ cùng bác sĩ Tiêu cũng ngồi im lặng, nhờ bác sĩ trị liệu thật tốt.

Vì vậy bác sĩ lấy khuôn, mấy ngày sau làm niềng răng cho An Hồng đeo, An Hồng thật là cực kỳ khó chịu, niềng răng inox cứng ngắc lạnh lẽo nhét vào trong miệng, vừa bắt đầu rất khó thích ứng.

Mấy ngày đầu, cảm giác khó chịu cùng đau đớn không ngừng hành hạ cô, làm cô không muốn mở miệng nói chuyện, ăn cái gì cũng không có khẩu vị. Nghĩ đến 2,3 năm tới còn phải đeo bộ “chính hàm” như vậy, cảm giác vui sướng khi thi đậu trung học đệ nhất cấp lập tức biến mất không còn sót lại chút nào.

Tiêu Lâm vô cùng hả hê nhìn An Hồng, trước mặt người lớn còn bắt chước dáng vẻ An Hồng đeo niềng răng ăn cơm, nói chuyện, chọc cho bọn họ cười ha ha.

An Hồng cảm thấy rất khó hiểu, cái đứa “em gái” này thật sự là em cùng mẹ với cô sao?

Chương 28: Đi Biển

Lúc Hàn Hiểu Quân trở lại nghỉ hè đã là trung tuần tháng bảy. Thấy An Hồng đeo niềng răng, mặt mày ủ ê cũng cảm thấy buồn cười. An Hồng không giận, vội vàng hỏi anh kết quả thi cấp ba như thế nào, Hàn Hiểu Quân cười cười, nói anh đăng ký nguyện vọng vào trường dạy nghề, chuyên ngành cơ điện công trình, đã nhận được thư thông báo trúng tuyển.

An Hồng rất kinh ngạc, hỏi anh: "Làm sao anh lại đăng ký trường nghề? Không phải là sẽ không vào đại học hay sao?"

Hàn Hiểu Quân nói: "Anh muốn nhanh chóng đi làm mà thôi."

An Hồng rất tức giận, cô trân trọng giao ước của bọn họ, dụng công học hành, còn vì thi vào trung học đệ nhất cấp mà buồn phiền, vậy mà cái người lập ước định kia lại vội nói muốn nhanh một chút đi làm.

Nhưng mà cô cũng không tức giận bao lâu, mấy ngày sau, Hàn Hiểu Quân tới gọi cô cùng đi chơi.

"Đi Thanh Đảo, Nhật Chiêu." Anh nói, "Nhà bác anh ở Nhật Chiêu, đã lâu không gặp, mẹ anh nói anh đưa em đi cùng."

An Hồng kinh ngạc: "Nhà anh đi thăm họ hàng thân thích, làm sao mà em đi cùng được cơ chứ."

"Em thật ngốc." Hàn Hiểu Quân mỉm cười, "Năm nay em đỗ trung học đệ nhất cấp, anh lên cấp ba, ba anh nói muốn ăn mừng, A Hồng, em cũng là một thành viên trong gia đình anh đấy"

Anh nói tự nhiên như vậy, giống như là một chuyện tất lễ dĩ ngẫu. An Hồng cảm động, lại một lần nữa không để ý hình tượng, khóc sùi sụt trước mặt anh.

Bọn họ ngồi xe buýt giường nằm suốt đêm đi Nhật Chiêu.

Thời điểm đó xe buýt giường nằm còn là giường đôi, mỗi hàng hai giường song song nhau. Mẹ Hàn vốn an bài Hiểu Quân cùng cha Hàn ngủ chung, bà cùng An Hồng ở một chỗ nhưng Hàn Hiểu Quân cự tuyệt.

Không biết có phải là vì anh vẫn còn giận đối cha Hàn hay không, cảm thấy cùng cha Hàn ở một chỗ sẽ vô cùng nhàm chán, tóm lại, Hàn Hiểu Quân nói anh sẽ ngủ chung với An Hồng.

Mẹ Hàn không quá yên tâm, ban đêm để mặc cho hai đứa bé ở cùng nhau, ngộ nhỡ có người trộm vặt hoặc là xảy ra chuyện gì khác, bà biết làm thế nào. Cha Hàn lại gạt bỏ băn khoăn của mẹ Hàn: "Hiệu Quân đã là học sinh cấp 3, ngày xưa lúc bằng tuổi nó tôi đã ra đi làm rồi."

Ban đêm xe buýt chạy rất nhanh. An Hồng nằm gần cửa sổ, Hàn Hiểu Quân liền nằm nghiêng ở bên người cô. An Hồng nằm ngửa nhìn bầu trời lấp lánh đầy sao, trong lòng cảm thấy chuyến đi này tựa như một giấc mộng.

Khẽ xoay người nhìn Hàn Hiểu Quân bên cạnh, anh nhắm hai mắt, khuôn mặt anh tuấn, gò má phía bên ngoài cửa sổ bị đèn xe chiếu rọi bập bùng, An Hồng có chút mất hồn, giống như trở lại rất nhiều năm trước kia, một đêm đông trong chăn bông ấm áp, hai người bọn họ cũng gần nhau như vậy, nghĩ đến năm đó Hàn Hiểu Quân ngày ngó nói lời cầu hôn, An Hồng liền đỏ mặt.

Không biết Hàn Hiểu Quân mở mắt từ lúc nào, ánh mắt của anh rất đẹp, hai mí thật sâu, lông mi thật dài, con ngươi trong suốt, liếc nhìn liền bị hấp dẫn.

Anh khẽ nhếch miệng, âm thanh ngái ngủ, cười hỏi: "Nhóc con, em lại không ngủ được hả? Có muốn anh giúp em đếm cừu hay không? Hoặc là —— kể chuyện cổ tích cho em nghe?"

Mặt An Hồng càng đỏ hơn, kéo chăn đắp qua đầu thật nhanh nói: "Em muốn đi ngủ rồi."

Hàn Hiểu Quân kéo chăn của cô xuống, An Hồng lúng túng nhìn anh, trái tim nhỏ đập thình thịch, cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân muốn nói gì với cô hay sao?

Đợi nửa ngày, cuối cùng anh buột miệng: "Em có ảm đầu hay không, chần trên xe bản như vậy, em còn muốn đắp kín mặt?"

Ở Nhật Chiêu, lần đầu tiên An Hồng nhìn thấy biển.

Mặc dù không như tưởng tượng nhưng vẫn làm cô phấn khích.

Trong không khí có mùi vị mặn mặn không dễ ngủ, Hàn Hiểu Quân nói, đây chính là mùi của biển.

Thay đồ tắm mới xong, An Hồng hô to gọi nhỏ chạy về phía bờ cát, Hàn Hiểu Quân nhanh tay kéo cô lại, đưa cho một cái phao bơi.

"Làm sao vậy a? Em biết bơi mà." Cô có chút bất mãn.

Hàn Hiểu Quân gõ đầu cô: "Em nghĩ chỗ này là hồ bơi hả, sóng biển rất lớn, trước tiên thích ứng một chút đã."

An Hồng chạy đến bờ biển, thò chân chạm vào nước, cảm thấy không nóng không lạnh, rất thoải mái, lập tức liền nhảy đến trong nước, lội vài bước, nước biển liền tràn đến hông cô. Sóng biển đua nhau đánh vào bờ, mỗi lần như vậy lại đem An Hồng nâng cao lên khỏi mặt đất, cô ôm phao vui vẻ cười lớn, Hàn Hiểu Quân bên cạnh tím tím hỏi: "Vui không?"

"Chơi thật vui!" Cô cực kỳ hưng phấn, đi qua đi lại cảm thấy chưa đã ghiền, thừa dịp Hàn Hiểu Quân bơi đi mất hút, cô lạng lẽ bỏ phao ra, bơi vào trong nước.

Bãi tắm Nhật Chiều còn chưa được khai thác, lại không phải là thắng cảnh du lịch, người tới bơi lội đều là dân bản xứ cho nên cũng có nhiều người không sử dụng phao cứu sinh.

An Hồng hoạt động tay chân nhỏ, vùng vẫy như đang ở trong bể bơi, cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Lúc cô đang bơi lội vui vẻ thì một ngọn sóng to đánh tới, trùm lên cả người. Làm An Hồng bị lật ngược lại. Cô quên lấy hơi, đầu lập tức bị chìm trong nước biển, ừng ực ừng ực uống hai ba ngụm, sắc lên sắc xuống. Cô nghĩ lật người lại thì con sóng thứ hai ập đến.

An Hồng sợ hãi, sau đó bắt đầu hồi hận không có nghe theo lời Hàn Hiểu Quân mang theo phao bơi. Cô thương tâm nghĩ, có lẽ hôm nay mình phải chết ở nơi này?

Một người khi đứng trước cái chết, có hay không đem tất cả mọi chuyện giống như thước phim lần lượt hiện ra trong đầu?

An Hồng không biết, cô chỉ biết lúc đang chơi vui trong nước biển thì đầu cô chỉ còn lại tên của một người.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy hông cô.

Tiếp đó một cổ sức mạnh kéo cô ra khỏi mặt nước.

Phun vài hóp nước, cô mơ hồ mở mắt ra liền bắt gặp vẻ mặt hoảng sợ cùng một đôi mắt kiên định.

An Hồng vô lực nằm ở trên người Hàn Hiểu Quân, cô thử một chút lại bị ai phát hiện ra cái chỗ làm cô suýt "chết chìm" có thể đặt chân xuống được, trong nháy mắt tinh thần trở nên sa sút vô cùng.

Cô túm lấy vai Hàn Hiểu Quân, ở trong nước, hai người trên người cũng trơn trượt, chạm vào da thịt anh, An Hồng cảm thấy hình như có một dòng điện từ đầu ngón tay bắn thẳng đến trái tim.

Hàn Hiểu Quân thấy sắc mặt cô rớt cuộc từ trắng bệch chuyển sang hồng hào, mới thở dài một hơi, tức giận nói: "Con nhóc chết tiệt này, có phải em muốn anh tức chết không hả? Em có biết là vừa rồi rất nguy hiểm hay không?"

"Em sai rồi, lần sau không dám nữa." An Hồng cười với anh, lộ ra niềng răng cổ quái trong miệng, chỉ có lúc đối mặt với Hàn Hiểu Quân thì cô mới thu hồi sự quật cường.

Sau đó, cô chỉ vào nơi xa nói: "Hiểu Quân, phao cứu sinh bị trôi mất rồi."

Hàn Hiểu Quân quay đầu lại nhìn chiếc phao màu vàng bị trôi ra xa nói: "Không sao, em không có việc gì là tốt rồi."

Chơi mệt, mọi người đi ăn cơm, bác Hàn Hiểu Quân thấy một nhà ba người đi chơi còn mang theo một cô nhóc thì không khỏi tò mò. Nhìn dáng vẻ Hàn Hiểu Quân chăm sóc An Hồng vô cùng cẩn thận liền đùa giỡn: "Anh, chị, hai người trẻ tuổi như thế mà cũng đã có con dâu à nha?" Nói xong che miệng cười khúc khích.

Hàn Hiểu Quân đỏ mặt, An Hồng cũng không còn là đứa trẻ vài ba tuổi, đã sớm hiểu "Nàng dâu" nghĩa là gì, nghe nói như thế thì thẹn thùng cúi mặt xuống.

Ngược lại, mẹ Hàn thông thả ung dung nói: "Tôi là nhìn A Hồng lớn lên, mỗi lần con bé hớp phụ huynh đều là tôi đi. Về sau nếu hai đứa nó thật lòng yêu thích nhau, tôi sẽ là người đầu tiên gả tay tán thành."

"Mẹ!" Hàn Hiểu Quân quần chết rồi, không hiểu bình thường bà mẹ mình vẫn bảo thủ như vậy mà sao lúc này lại hào phóng đến thế.

An Hồng cúi đầu chỉ lo dùng bữa. Đối với lời nói của mẹ Hàn, trong lòng cô có chút vui sướng mơ hồ, nhưng với Hàn Hiểu Quân, cô lại đoán không ra tâm tư trong giọng nói của anh.

Buổi tối tại nhà bác Hàn Hiểu Quân.

Đó là một gian nhà trệt rộng rãi, bên trong vườn còn có giếng nước, nước giếng mát lạnh trong suốt dùng để giải nhiệt cho mùa hè nóng nực. Hàn Hiểu Quân mang theo An Hồng cùng em họ của mình, ở trong sân mức nước chơi đùa cực kỳ vui vẻ, sau đó lại dùng nước giếng ướp lạnh dưa hấu để ăn. An

Hồng vô cùng cao hứng, làm cô nghĩ đến thời gian vui vẻ khi còn ở thôn Hạnh Phúc. Những ngày sung sướng như vậy, sau này cũng sẽ không có nữa.

Suốt ba ngày ở Nhật Chiêu, An Hồng theo chân Hàn Hiểu Quân đi chơi khắp nơi. Ăn bánh nướng áp chảo, ăn cháo ngô, ăn hải sản. Mỗi ngày đều tự do tự tại như thần tiên.

Sau đó, bọn họ từ biệt bác Hàn Hiểu Quân, ngồi xe rồi lại chuyển sang đi thuyền, từ Hoàng Đảo đến Thanh Đảo.

Đến Thanh Đảo giống như đi du lịch sinh thái, lên rừng xuống biển.

Trên bãi tắm ở Thanh Đảo có rất nhiều du khách làm An Hồng cảm thấy không được thoải mái như lúc còn ở Nhật Chiêu.

Nhưng là hải sản ở Thanh Đảo ăn càng ngon. Mỗi bữa ăn uống kèm bia lạnh, bốn người có thể chén hết một số lượng lớn đồ ăn.

Cha Hàn nghĩ dạy An Hồng uống bia, mẹ Hàn có chút do dự, Hàn Hiểu Quân hỏi An Hồng: "Em có muốn uống không?"

An Hồng hưng phấn không ngừng gật đầu.

Sau đó, cô nâng lên một cốc bia, ừng ực ừng ực uống hơn nửa cốc, cuối cùng còn quệt quệt mồm, vẫn chưa thỏa mãn nói: "Thật sự sảng khoái."

Cha Hàn cha trợn mắt há hốc mồm: "Thì ra là con chính là tiểu sâu rượu."

An Hồng hả hê cười: "Ba con mới là sâu rượu."

Nghĩ đến người cha trong truyền thuyết của An Hồng bị ngọc độc rượu giả mà chết đi, ba người cha Hàn, mẹ Hàn và Hàn Hiểu Quân đều cảm thấy đầu đồ mồ hôi.

Hóa ra tửu lượng cũng sẽ đi truyền nha.

Buổi tối, Hàn Hiểu Quân lôi kéo An Hồng ra bờ biển chơi.

Mấy cô gái Thanh Đảo ai nấy cũng cao gầy xinh đẹp, hơn nữa lại rất bạo, dám mặc đồ tắm trên đường đi lại.

Họ liên tiếp nhìn về phía Hàn Hiểu Quân.

Nhìn thấy cảnh tượng ong bướm như vậy, An Hồng có chút ngây ngô, len lén ngó sang Hàn Hiểu Quân, anh vẫn là ngồi im với một khuôn mặt không biểu tình.

Tìm chỗ ngồi trên bãi tắm ven biển, Hàn Hiểu Quân lặng lẽ móc ra thuốc lá và bật lửa.

"Anh không sợ em sẽ mách ba anh à?" An Hồng liếc mắt nhìn anh.

"Em hả?" Hàn Hiểu Quân cười, "Em sẽ không làm vậy."

Một tay anh chống trên cát, hai chân duỗi về phía trước, nhìn trời sao phun ra một vòng khói.

"A Hồng, em nhìn xem, bờ biển ban đêm đặc biệt nhiều sao, thật xinh đẹp."

An Hồng cũng học bộ dáng của anh, nhìn hướng lên trời.

Khắp trời đầy sao quả nhiên sáng chói mắt, ở thành phố J, vô luận như thế nào cũng không thấy được cảnh tượng này.

Trầm mặc ngắm những vì sao hồi lâu, Hàn Hiểu Quân mới mở miệng:

"Trường anh học có chương trình đại học 3+2, ý định của anh là sau khi thi đậu tốt nghiệp trung học, chỉ cần thêm 2 năm là có thể lấy được bằng đại học. Hơn nữa chuyên ngành của anh là cơ điện, về sau sẽ dễ dàng tìm việc."

An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, không hiểu lời của anh là có ý gì.

Hàn Hiểu Quân cũng xoay đầu lại, ánh mắt của anh dịu dàng như nước.

"A Hồng, anh có thể bắt đầu thực tập vào năm thứ hai đại học, đến lúc đó anh sẽ trở về thành phố J tìm việc làm."

"Cái gì?"

"Nói cách khác. Khi em học lớp 11, anh liền có thể trở về."

Anh cười lên, khoe mắt cong cong, lộ ra hàm răng trắng đều, "Chúng ta không cần đợi đến lúc em học đại học năm nhất, là có thể ở chung một chỗ."

An Hồng trong óc trống rỗng, đây là..... hứa hẹn sao?

Nhìn khuôn mặt Hàn Hiểu Quân, lại ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời lóng lánh ánh sao. An Hồng nghĩ, có phải mình đang nằm mơ không?

Cô chỉ mới 12 tuổi, ý tứ trong lời nói này của Hàn Hiểu Quân, còn không phải là có thể hiểu được hoàn toàn.

Cho dù là trong nháy mắt nghĩ tới vấn đề đó liền lập tức phản bác "không thể nào".

Cô là An Hồng, là một cô gái vô cùng bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn, hoàn cảnh gia đình phức tạp, dáng dấp lại xấu xí, đầu cũng ngốc nghếch. Mà Hàn Hiểu Quân lại là người thông minh, anh tuấn, cao ráo, tình tình tốt đẹp, gia đình ấm áp, kinh tế khá giả. Mọi cái đều ưu tú.

Mà mình, không có gì cả.

Cho đến lúc nằm trên xe từ thanh Đảo trở về thành phố J, trong lòng An Hồng vẫn còn suy nghĩ về ý nghĩa trong lời nói của Hàn Hiểu Quân.

Nghĩ không ra, cũng không thêm nghĩ nữa, cô nhìn Hàn Hiểu Quân nằm bên cạnh, thân người cao ráo, nằm trên giường phải co chân lại, ngủ cũng không được thoải mái.

An Hồng lại quay đầu nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ. Càng xa biển, sao trời lại càng mờ hồ ám đạm, chờ lúc về đến thành phố J, sẽ chỉ còn lại bầu trời đêm mờ mịt mờ khói bụi cùng ánh trăng lạnh lẽo.

Theo buồng xe lay động, mí mắt An Hồng từ từ nhắm lại, mấy ngày chơi bởi khiến mọi người đều vô cùng mệt mỏi.

Cô nhắm mắt nghĩ thầm: nếu như đây là một giấc mộng, chỉ mong vĩnh viễn sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Quy Tắc Ngầm Của Cuộc Hành Trình

Bầu trời đầy sao cứ dần dần mờ hồ, cơ thể hơi lay động.

An Hồng mở mắt, suy nghĩ trong chốc lát, mới nhớ là mình đang trên xe buýt từ thành phố T đi huyện Y.

Tư thế của cô rất thoải mái, đầu tựa vào một bả vai ấm áp, trong hơi thở có thể ngửi thấy được mùi nước hoa nam tính rất dễ chịu, một cánh tay đang nắm lấy bả vai cô, ngón tay không biết vô tình hay cố ý chạm vào cánh tay trái.

An Hồng ngẩng đầu lên, Lộ Vân Phàm cũng vừa mới vừa mở mắt.

"Đã tỉnh rồi hả?" Âm thanh trầm thấp, nghe giọng nói của anh lúc này có chút cảm giác an tĩnh lạ thường.

"Vâng." An Hồng ngồi thẳng người, tránh khỏi lồng ngực anh, "Thật xin lỗi, tôi đã ngủ thiếp đi."

"Không sao." Anh lạnh lùng trả lời.

Hành trình Lộ Vân Phàm đi huyện Y xem hoa cải dầu có chút khác thường.

Buổi chiều thứ sáu, dưới ánh mắt phức tạp của Ngũ tổng cùng Tân Duy, An Hồng xin tan làm sớm, về đến nhà, sau khi thu thập xong hành lý, đứng năm giờ, Tiểu Cao lái xe đưa Lộ Vân Phàm tới đón cô.

Bọn họ đi đến bến xe thành phố T.

An Hồng rất kinh ngạc, cô vẫn cho là Tiểu Cao sẽ đi cùng nhưng Lộ Vân Phàm lại muốn đi xe khách.

An Hồng nói nếu không thì cô sẽ lái xe, chạy đến nơi cũng chỉ mất một tiếng đồng hồ, vừa nhanh vừa tiện.

Lộ Vân Phàm không đồng ý.

Tiểu Cao vô cùng lo lắng, nhưng là nhìn khuôn mặt âm trầm của người kia đưa ra quyết định như vậy, bọn họ ai cũng không dám lên tiếng nữa. Lúc gần đi, Tiểu Cao lặng lẽ đưa danh thiếp cho An Hồng: "Quản lý An, nhờ cô chăm sóc cho Lộ tổng! Nếu như có tình huống khẩn cấp xảy ra, cô hãy điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay."

Nói xong một hơi khiến An Hồng không sao hiểu được, chăm sóc? Tình huống khẩn cấp? Có ý gì đây?

Cô cũng không hỏi nhiều, nhận lấy danh thiếp nói OK, nghĩ thầm người trợ lý này của Lộ Vân Phàm thật đúng là rất tỷ mỉ.

Chuyến "đi công tác" lần này, An Hồng đặt cho nó một cái tên là —— Quy tắc ngầm của cuộc hành trình.

Cô nghĩ, bởi vì sáu năm qua, Phong Nguyên cũng là tạo điều kiện cho mình, Tần Duy lại ưu ái cô, vì công trình cao ốc Sang Ý trị giá 300 triệu, cô sẽ làm tất cả mọi việc? Dù bằng bất cứ giá nào đi!

Huống chi, đối phương là Lộ Vân Phàm.

Ánh đèn bên trong xe mờ ảo, cô phải ghé sát vào cửa sổ mới có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài. Xe buýt phi như bay trên đường cao tốc, đi qua chỗ nào cũng đơn điệu một màu làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Có bao nhiêu năm cô không ngồi xe công cộng? Kể từ lúc mua xe vào năm 2008, tất cả những nơi có thể lái xe đến trong vòng 5 giờ đồng hồ, đều là tự cô hoặc đồng nghiệp lái xe đi, địa điểm xa một chút thì ngồi tàu hỏa hoặc máy bay.

Xe buýt đi với tốc độ cao cũng không phải là một phương tiện an toàn, không biết vì sao Lộ Vân Phàm khẳng khái muốn đi.

Hai người ngồi ở trên xe trong mùi vị hỗn tạp, không khí có chút xấu hổ.

An Hồng lặng lẽ nhìn biểu tình lạnh nhạt của người bên cạnh, quyết định sẽ không tiếp tục nói chuyện cùng anh trước khi đến nơi.

Lộ Vân Phàm đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế, nhìn cũng không được thoải mái. Nhưng thấy bộ dáng người bên cạnh dán đầu vào cửa kính ngó ra ngoài xem xét một cách thú vị, trên môi anh bất giác nở nụ cười. Mới vừa rồi, cô cứ an tĩnh như vậy, dựa vào bờ vai anh ngủ thiếp đi, Lộ Vân Phàm lặng lẽ cúi đầu nhìn vào tay trái của mình, trên đầu ngón tay hình như còn lưu lại hơi ấm của cô.

Anh nhớ đến buổi tối hôm đó, phía dưới khu nhà An Hồng, cô lao đảo đi về phía anh, ôm anh từ sau lưng, một khắc kia trái tim anh như bị bóp nghẹt lại, thân thể cứng ngắc run rẩy.

Anh nghe được cô hỏi: "Lộ Vân Phàm, những năm này, anh sống có tốt không?"

Anh không có trả lời cô vì căn bản anh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Anh đưa lưng về phía cô, hai mắt nhắm chặt lại, kìm nén những giọt nước mắt đang rơi xuống.

Xe đến bến đã là 9 giờ tối.

An Hồng lôi hành lý của Lộ Vân Phàm ra từ trong khoang hành lý - thấy một chiếc vali du lịch vô cùng lớn thì không khỏi bức bối: "Lộ tổng, đi du lịch Châu Âu thì cũng không cần nhiều đồ như thế này?"

Lộ Vân Phàm liếc nhìn cô một cái, nói: "Đây là nhu yếu phẩm cần thiết hàng ngày."

An Hồng nhìn cái vali chết tiệt có lẽ cũng phải cao đến eo cô: "Vậy anh tự mình kéo đi."

"Tôi kéo hơi bất tiện, liền nhờ quản lý An giúp đỡ."

Lộ Vân Phàm đi đứng canggung, nói vậy cũng không sai.

"Không tiện mà còn mang nhiều đồ như vậy!" An Hồng đem túi du lịch nhỏ của mình đặt lên hành lý của Lộ Vân Phàm rồi kéo đi: "Lộ Vân Phàm, đã nhiều năm trôi qua mà tính tình xấu xa của anh cũng không có thay đổi chút nào."

"Tính cách của tôi sao?" Anh đứng lại trước mặt, quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, "An An, trên cái thế giới này, sợ rằng cũng không thể tìm ra một ai như cô, bụng đang đói mà có người mời ăn thì kêu no rồi để từ chối?"

Nghe một tiếng "An An" như vậy, An Hồng còn có thể nói cái gì nữa?

Hai người đi tới lối ra bến xe, lên một chiếc taxi, đến khách sạn bốn sao duy nhất ở đây, sau khi danh tiếng hoa cái đầu ở huyện Y trở nên phổ biến thì một khách sạn được xây dựng lên, lúc này đang là mùa hoa nở rộ, giá phòng đắt đỏ làm người ta cũng phải cân nhắc.

An Hồng đi làm thủ tục đặt phòng, cô hỏi Lộ Vân Phàm đưa thẻ căn cước: "Thuê một phòng hay hai phòng?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm, trong kẽ răng khạc ra hai chữ: "Hai phòng."

"Hai phòng?" An Hồng nhíu mày, "Anh không phải là muốn ở cùng tôi hay sao? Thuê hai phòng có phải rất lãng phí?"

Rất thành công nhìn đến vẻ mặt anh trong nháy mắt tối sầm lại

Chỉ là, chỉ là trong chốc lát, anh liền cười nói: "Vẫn còn nhiều thời gian mà quản lý An, tôi sẽ không làm cô thất vọng"

Sau khi làm xong thủ tục nhận phòng, Lộ Vân Phàm lại báo ngày hôm sau sẽ nhập đoàn đi xem hoa cải đầu, sáng sớm sẽ lên đường.

Rốt cuộc chia nhau chìa khóa phòng, là hai phòng cạnh nhau. An Hồng cất hành lý, nhanh chóng tắm rửa gội đầu, hai tiếng chờ đợi trên xe bus làm cô cảm thấy mình sắp bốc mùi rồi.

Tắm xong là 10h rưỡi tối, vì đã ngủ một giấc trên xe buýt nên lúc này An Hồng không hề buồn ngủ.

Sau khi lăn tó lủ lủ trên giường nửa tiếng đồng hồ, cô đứng lên rót một ly cà phê, lại nhớ ra mình không mang thuốc lá.

An Hồng rất khó ngủ, lạ giường thường khiến cô tỉnh giấc.

Bình thường vẫn hay dùng thuốc ngủ nhưng lâu dài cũng không tốt, vì vậy chỉ có thể dựa vào rượu cồn.

Thuốc lá, rượu, cà phê, đều là đồ vật mang tính kích thích khiến người ta hưng phấn, nhưng với An Hồng thì khác, cô cần chúng để ngủ ngon hơn.

Buổi tối đi trên xe, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm cũng chưa ăn cơm tối, lúc này cô cảm thấy đói bụng.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định đi ăn chút gì đó, uống chút rượu, mua bao thuốc.

Rời khỏi phòng, cô cũng từng nghĩ hỏi xem Lộ Vân Phàm có muốn đi hay không, nhưng cuối cùng lại thay đổi ý định.

Đón xe tới khách sạn thì cô nhìn thấy bên trên một con đường có quán ăn đêm.

Men theo trí nhớ đi tới, quả nhiên đến nơi. Một con đường không dài, hai bên là quán ăn ngoài trời, đầu bếp đang xào nấu đồ ăn trên bếp, mùi thơm nước mũi, xung quanh đều là khách đang ngồi uống bia ăn thịt nướng.

Cô gọi một ít đồ nướng, một chai bia, tự mình ngồi xuống thưởng thức. Gió nhẹ thổi qua, cảm thấy cực kỳ vừa lòng.

Một mình ăn uống ngon hơn một tiếng đồng hồ, điện thoại di động vang lên, cô đột nhiên có dự cảm không lành.

Nhận điện thoại, bên tai quả nhiên truyền đến âm thanh lạnh lẽo của Lộ Vân Phàm: "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ăn bên ngoài." An Hồng có ý cảm xiên thịt dê băm băm một miếng lớn, phát ra tiếng kêu chộp chộp, "Lộ tổng, bây giờ đã 12 giờ mà tôi còn chưa có ăn cơm tối, ra ngoài ăn một chút cũng không sao chứ?"

"....."

"Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây."

"Đợi chút."

"Hả?"

"Tôi gọi điện đến phòng cô nhưng không ai nhắc máy. Sợ cô xảy ra chuyện." Âm thanh nhàn nhạt, "Không có việc gì là tốt rồi."

Trong lòng An Hồng liền mềm nhũn: "Tôi lập tức đi trở về, anh hãy nghỉ ngơi đi."

"....."

"Mà..... Có chuyện gì sao?"

Chờ cả ngày, mới nghe được anh phun ra mấy chữ:

"Tôi cũng đói bụng."

"....."

"Lúc nào quay về, cô mua ít đồ ăn giúp tôi."

"Trong khách sạn có dịch vụ đồ ăn 24/24."

"Tôi muốn ăn Toan Lạt Phấn."

"Đêm hôm khuya khoắt, tôi biết đi đâu mà tìm Toan Lạt Phấn?"

"Tôi mặc kệ cô, tôi ở đây chờ." Anh cúp điện thoại, giọng điệu vô lại giống như đứa con nít.

An Hồng bắt mắt, khẩu vị cũng tiêu tán.

Rạng sáng mua Toan Lạt Phấn, biết đi đâu mà tìm?

An Hồng tìm một gian hàng mua com rang bò, lại mang theo bốn lon bia cùng thuốc lá mới ung dung trở về khách sạn.

Gõ cửa phòng một hồi lâu, Lộ Vân Phàm mới ra mở cửa.

Anh vừa tắm, tóc còn ướt, trên người mặc bộ quần áo ngủ, khuôn mặt lạnh lùng.

An Hồng nghênh ngang đi vào phòng, nhìn thấy vali to đùng vẫn nằm yên tĩnh trong góc, không biết bên trong chứa những thứ gì.

Cô đem đồ ăn trong tay đặt lên tủ TV, nói với Lộ Vân Phàm: "Tôi không tìm được Toan Lạt Phấn, chỉ có com rang thịt bò. Tôi nhớ là..... anh cũng rất thích ăn món này."

Nghe được lời của cô..., Nét mặt Lộ Vân Phàm nhu hòa một chút, anh đi tới bên cạnh An Hồng, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi ăn com.

An Hồng ngồi ghé lên tủ TV, nhìn anh ăn tĩnh lặng, cô móc ra bao thuốc, đốt một điếu.

Sau khi ăn xong, Lộ Vân Phàm lấy ra một lon bia từ trong túi xách, mở nắp, uống một hớp, quay trở lại mép giường.

Áp suất thấp quanh quần trong phòng, trên TV đang chiếu một tiết mục giải trí nhàm chán.. An Hồng hút tiếp một điếu, Lộ Vân Phàm cũng ngồi yên không nhúc nhích, thỉnh thoảng giờ tay uống một hớp bia...

An Hồng cũng lấy ra một lon, mở ra một hơi liền uống cạn nửa lon.

Sau đó, cô để xuống, từ từ đi tới trước mặt Lộ Vân Phàm, cúi đầu nhìn anh.

Lộ Vân Phàm cũng ngẩng đầu nhìn An Hồng, ánh mắt của anh bình tĩnh kiết, đôi môi nhẹ nhàng mím lại, nét mặt có chút cảm xúc không rõ ràng.

An Hồng nhẹ nhàng lấy lon bia trong tay anh để lên tủ đầu giường. Sau đó vươn tay khẽ chạm vào khuôn mặt tái nhợt, cúi đầu hôn lên môi anh.

Nụ hôn của cô êm ái, nhẹ nhàng quyến luyến, còn mang theo mùi bia thoang thoảng. Lúc đầu Lộ Vân Phàm cũng không kịp phản ứng, anh khép hờ đôi mắt, ánh mắt mê ly như đang chìm trong ảo cảnh.

Rốt cuộc, khi anh biết đây chính là sự thật, anh giờ tay ôm lấy hông An Hồng, kịch liệt đáp trả. Nụ hôn của anh mãnh liệt, mang tính xâm lược, chiếm đoạt.

An Hồng mặc một bộ quần áo thể thao dài tay rộng rãi, khoác cái áo len dệt kim màu nâu hờ hờ cổ, cô cúi người xuống, Lộ Vân Phàm có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh xuân trước ngực cô.

Hai người răng môi cắn bó, chiếc lưỡi mềm mại quấn quýt nhau, Lộ Vân Phàm rất nhanh cảm thấy trong người khô nóng, một bộ vị nào đó cũng nổi lên phản ứng. Bàn tay anh trượt vào bên trong áo An Hồng, di chuyển trên thân thể cô, đến trước ngực thì khẽ vuốt ve. Nghe An Hồng phát ra âm thanh rên rỉ, hô hấp của anh bắt đầu nặng nề, làn da ửng hồng lấm tấm mồ hôi, trong đôi mắt đã sớm đầy lên ngọn lửa. An Hồng ôm đầu Lộ Vân Phàm, ngón tay mon trón gương mặt của anh, trên người anh vẫn chưa khô, cô ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của dầu gội và sữa tắm anh vẫn dùng, cô chạm khẽ vành tai của anh, cần cổ đẹp đẽ cùng xương quai xanh quyến rũ, tay dần dần trượt xuống.

Bàn tay mềm mại mở vạt áo ngủ rộng thùng thình dò xét thân thể anh. Khuôn ngực đầy đặn, cơ bụng rắn chắc. An Hồng khẽ vuốt ve, cảm giác dục vọng đang dâng trào khắp cơ thể.

Hai người thở hổn hển, An Hồng đưa tay vào trong quần ngủ của Lộ Vân Phàm, cảm nhận được bộ phận cứng rắn, đôi mắt mê ly, chuẩn bị tiến trong quần lót, đang lúc cao trào, đột nhiên Lộ Vân Phàm nắm lấy bàn tay đang càn quấy của cô.

Hai người đều dừng lại động tác.

An Hồng thở hổn hển mê muội nhìn, lúc này, hơn nửa người anh đã nghiêng dựa vào trên giường, mà cô, đang nửa nằm ở bên cạnh, chân trái ma xát vào chân trái của anh.

"Không còn sớm, đi về nghỉ ngơi đi." Lộ Vân Phàm giọng nói nhỏ lại, rõ ràng là mang theo chút ản nhĩn.

An Hồng tiến tới bên lỗ tai anh, hơi thở thơm như hoa lan: "Không phải anh kêu tôi đến phục vụ hay sao?" Tay tiếp tục chưa từ bỏ ý định thò vào trong qua lớp quần lót, trêu chọc Tiểu Lộ đang cứng rắn.

Lộ Vân Phàm kéo tay cô ra, găm nhẹ: "Đủ rồi!"

An Hồng cả kinh, nhìn mặt anh, có chút không thể hiểu được.

Lộ Vân Phàm ổn định hô hấp, cười một tiếng trầm thấp: "Quản lý An, tôi còn chưa đến mức đói khát như vậy."

An Hồng ngẩn người, từ trên người anh bước xuống, kéo chặt áo dệt kim hở cổ, khoanh tay, đứng ở bên giường trên cao nhìn xuống.

Cô lạnh lùng hỏi: "Lộ Vân Phàm, cuối cùng anh muốn gì?"

Cô vô cùng nghi ngờ, bỏ xuống tôn nghiêm làm theo ý anh nhưng lại bị cự tuyệt.

Lộ Vân Phàm ngồi thẳng người, cánh tay dài duỗi đến đầu giường lấy một tấm danh thiếp sắc sỡ, đặt lên tay An Hồng: "Quản lý An, cô không thấy rằng hành động của cô cùng nội dung trên thẻ này, không có khác gì nhau hay sao?"

Khuôn mặt An Hồng trong nháy mắt biến sắc. Cô cắn môi một cái, xoay người đi đến cửa phòng.

Lúc sắp đóng cửa, cô quay đầu lại nhìn Lộ Vân Phàm, anh vẫn giữ vững tư thế ngồi như cũ.

Hít sâu một cái, An Hồng cười lạnh: "Lộ Vân Phàm, ở trước mặt tôi, anh còn muốn giả bộ làm Liễu Hạ Huệ?"

"Phanh" một cái, cửa đóng sầm lại, cô trở về phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Kết Quả

Một đêm này, hai người đều không thể ngủ.

Sáng sớm, năm giờ rưỡi An Hồng đã rời giường. Thay áo ba lỗ, quần short, cột tóc lên rồi ra ngoài chạy bộ.

Chạy bộ ở thành thị xa lạ này khiến cô cảm thấy rất mới mẻ.

Sáng sớm mùa xuân trên huyện nhỏ lại có một loại cảnh tượng tương đối sinh động. Cô đeo tai nghe chạy qua mấy con phố, trở lại khách sạn là 6h40. Mặc dù thời tiết có chút lạnh nhưng sau khi chạy, cả người An Hồng nóng lên.

Thở hổn hển đứng chờ thang máy, lại đụng phải Lộ Vân Phàm vừa mới xuống lầu ăn sáng.

Hai người vừa thấy mặt nhau đều nghĩ đến tình huống tối hôm qua, có chút cảm thấy lúng túng.

Lộ Vân Phàm mặc chiếc áo len dệt kim hở cổ màu xanh dương mà cô thích, quần jean, chân đi đôi giày da lười màu nâu, nhìn cũng biết là vô cùng đắt đỏ.

Anh nhìn thấy khuôn mặt An Hồng đỏ mề hời, bởi vì vận động mà đỏ lên, chân tay thon thả lộ ra bên ngoài, cặp mắt dài đang nhìn anh quan sát, không khỏi có chút dờ dẫm.

"Sao cô lại ở chỗ này?" anh hỏi.

An Hồng tháo tai nghe MP4 ra trả lời: "Anh nhìn mà không hiểu sao? Chạy bộ."

"Cô nhanh một chút đi lên tám, còn phải ăn sáng, sau đó 7h40 sẽ lên đường." Anh khẽ ho nhẹ, cau mày nói, "Cô mặc phong phanh như vậy không sợ bị cảm lạnh à?"

An Hồng cười nham nhở: "Tôi rất khoẻ mạnh, cũng không yếu ớt giống như Lộ tổng. Đúng rồi, Lộ tổng, sáng sớm ngày mai anh có muốn chạy bộ cùng tôi hay không?" Cô hướng ánh mắt giáo hoạt lên đùi anh, chợt làm ra biểu tình ảo não "Ồi trời ạ, thật xin lỗi! Tôi quên mất thân thể anh hơi bất tiện..... Lộ tổng, anh chắc không thể chạy được đi?"

Nói xong cũng không quay đầu, đi vào thang máy, lúc xoay người nhìn qua cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, thấy bóng lưng cứng ngắc bên ngoài, trong lòng An Hồng cười to! Mẹ nó thật là đã nghiền!

An Hồng và Lộ Vân Phàm nhập đoàn cùng 17 người khác, hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người lên xe, ở trên đường giới thiệu về phong thổ của huyện Y.

An Hồng ngồi cạnh Lộ Vân Phàm, bởi vì câu chuyện đùa giỡn lúc sáng, hai người cũng không nói chuyện với nhau. Trước mặt bọn họ ngồi một đôi tình nhân còn ít tuổi, đang thân mật tựa đầu trò chuyện rất tình cảm, cô gái thỉnh thoảng cười duyên mấy tiếng. An Hồng nhìn dáng vẻ tươi trẻ của họ, trong lòng ngực đột nhiên dâng lên một cảm xúc mơ hồ.

1 giờ sau, xe du lịch đến dưới chân núi, hướng dẫn viên cho mọi người xuống xe, nói đây là địa điểm đẹp nhất để ngắm hoa cải dầu, mọi người có hai giờ tự do hoạt động, ngắm hoa chụp hình, sau đó tập hợp lại để đi ăn cơm trưa.

An Hồng cùng Lộ Vân Phàm bước xuống, cô cảm thấy không khí cực kỳ mát mẻ, ngẩng đầu là trời cao xanh thẳm, mây trắng nhẹ bay, xa xa là núi non biêng biếc, bên cạnh là một mảnh hoa cải dầu vàng óng điểm tô mấy ngôi nhà tường trắng ngói đen, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

"Thật là xinh đẹp!" An Hồng hít sâu một hơi, quay đầu cười với Lộ Vân Phàm, "Ha ha, anh cảm thấy như thế nào?"

Lộ Vân Phàm cũng bị cảnh đẹp hấp dẫn, có lẽ anh đã quên đi chuyện bức bối lúc sáng, nhảy mấy bước tới bên cạnh An Hồng, rất tự nhiên cầm tay cô nói: "Chúng ta đi xuống xem một chút"

Hai người đi vào vườn hoa cải dầu, Lộ Vân Phàm dắt tay An Hồng đi rất chậm. Bên trong có rất nhiều vũng bùn, đường gồ ghề, anh cẩn thận từng li từng tí, vẫn không quên nhắc nhở An Hồng chú ý.

Hai người đi một hồi, nhìn thấy những người khách du lịch khác đều chụp hình, Lộ Vân Phàm nói: "Lấy máy chụp hình ra, tôi chụp cho cô vài bức."

An Hồng tròn mắt: "Máy chụp hình? Tôi không mang máy chụp hình."

"Cô đi ra ngoài chơi thế nào mà lại không mang theo máy chụp hình?"

"Lộ tổng, anh nên hiểu rõ, rốt cuộc là ai muốn đi?"

"Những thứ đồ này không phải luôn là để phụ nữ chuẩn bị hay sao?"

"Anh cũng không có nói cho tôi!"

"Bởi vì tôi thật không nghĩ đến cô sẽ đàn như vậy."

"Tôi đàn?" An Hồng nhú mày, "Lộ Vân Phàm, tôi cùng anh đi đến đây vui chơi, mong anh tôn trọng tôi có được hay không? Anh muốn máy chụp hình, tôi lập tức mua cho anh là được rồi."

Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên cười: "Cô gấp cái gì, điện thoại di động cũng có thể chụp được."

Sau đó anh lấy điện thoại di động ra, kêu An Hồng tạo dáng trong vườn hoa cải dầu, chụp liên tục rất nhiều hình.

"Tôi cũng chụp cho anh vài bức." An Hồng mang điện thoại ra "Khó có dịp đến đây một lần."

"Không cần."

"Nào để tôi chụp cho."

"Tôi không chụp."

"Tại sao vậy?"

"Không thích."

"Cắt ~~ trước kia anh rất thích chụp hình còn gì."

Lộ Vân Phàm đen mặt, An Hồng nhanh nhanh ngậm miệng. Lúc này, bọn họ gặp phải cặp đôi ngồi ghế trước ở trên xe. Bé trai vui sướng chạy đến gần, ngó khuôn mặt đen ngòm của Lộ Vân Phàm thì ngây cả người, quay lại nhìn An Hồng đề nghị: "Chị, chị chụp giúp bọn em nhé."

"Được." An Hồng nhận lấy máy chụp hình, hai người trẻ tuổi ở trong vườn hoa ôm nhau rất tình cảm, một lúc lại dang tay giống như trong phim Titanic, một lúc lại vòng tay lên đầu thành hình trái tim.

Chụp xong mấy tấm, cô hỏi cậu bé: "Em trai cũng chụp giúp chị vài tấm đi."

Cậu bé sáng khoái đồng ý. An Hồng lấy điện thoại trong tay Lộ Vân Phàm đưa cho cậu bé, sau đó kéo tay anh dựa vào lồng ngực anh

An Hồng cười đến vô tâm vô phé: "Lộ tổng, vui vẻ lên chút nào ~"

Một tay Lộ Vân Phàm khoác lên vai An Hồng, miệng mím chặt. Hai người đồng thời nhìn về phía ống kính.

Cậu bé chụp liền mấy tấm, trả lại điện thoại cho Lộ Vân Phàm nói: "Hình như sắp hết pin rồi."

Cô bé im lặng đứng ở bên cạnh nhìn, lúc gần đi khẽ nói với An Hồng: "Chị ơi, bạn trai chị thật là đẹp trai vô cùng, không khác gì người mẫu nha. Chính là khuôn mặt quá mức nghiêm túc."

An Hồng vui vẻ muốn chết đi được.

Sau khi đôi tình nhân nhỏ rời đi, hai người đi tiếp vào trong vườn hoa thăm thú, thời gian chậm chậm trôi qua, thời tiết rất tốt, phong cảnh thì vẫn đẹp như thế, nhưng nét mặt Lộ Văn Phàm càng ngày càng nặng nề.

An Hồng nhìn anh cau mày, mím môi, dáng vẻ khó nhọc đi từng bước từng bước, trong lòng thờ dài một hơi, đề nghị đi về điểm tập kết trước, Lộ Văn Phàm cũng không cự tuyệt, hai người cùng nhau chậm rãi đi về.

Ngồi ở quán nhỏ chờ đoàn, An Hồng lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi, Lộ Văn Phàm cũng lấy điện thoại xem lại hình chụp vừa rồi.

Mây trắng nổi bật trên nền trời xanh. Trong vườn hoa rực rỡ sắc màu, anh nhìn thấy cô gái đang ôm mình. Lông mày mảnh mai, mắt nhỏ, cười đến âm áp vô cùng, nụ cười mê hoặc lòng người nhất trên đời này. Sau đó, anh nhìn chính mình, khoe miệng hơi nhếch, ôm lấy vai người bên cạnh, vẻ mặt thỏa mãn, trong lòng anh hoảng hốt, thì ra là giữa lúc bất tri bất giác, tấm hình kia đã biểu lộ ra tâm sự của anh

Điện thoại di động báo lượng pin sắp hết, Lộ Văn Phàm thờ dài, đặt điện thoại ở chế độ tiết kiệm pin rồi bỏ vào túi.

Ngẩng đầu lên, phát hiện An Hồng đã sớm kết thúc trò chơi, đang nghiêng đầu đang nhìn anh, đối diện với ánh mắt anh, không hề né tránh.

Cô nhìn Lộ Văn Phàm ngồi ngoài cửa sổ bị ánh mặt trời bao phủ, anh mặc áo len màu xanh dương mềm mại, khuôn mặt trắng trẻo trầm tĩnh, ánh mắt âm trầm, cả người giống như một câu chuyện xưa huyền bí khó hiểu.

Hai tuần gặp gỡ Lộ Văn Phàm, khắp nơi đều lộ ra quý dị. Rõ ràng hai người đã mất đi liên lạc sáu năm, lúc gặp lại còn giả vờ như không quen biết, thế nhưng hai ngày nay, những sự trùng hợp ngẫu nhiên, giống như bánh xe vận mệnh đang bắt đầu lăn, trong nháy mắt khiến cho An Hồng tin tưởng rằng, không chừng Lộ Văn Phàm đúng là nghiệt duyên kiếp trước của cô.

Cô thấy anh nhìn mình, nở nụ cười, rót cuộc hỏi lên nghi ngờ trong lòng suốt mấy ngày qua:

"Cuộc sống của tôi đang rất tốt, Lộ Văn Phàm, đã nhiều năm trôi qua như vậy, tại sao anh lại tới tìm tôi."

Lộ Văn Phàm cười khẽ, anh nói: "Cô có phải hay không đang đánh giá bản thân mình quá cao rồi, việc chúng ta gặp nhau chỉ là trùng hợp."

"Vậy sao?" An Hồng nheo mắt lại, "Tôi nói cho anh biết một điều, chắc chắn là tôi không tin."

Lộ Văn Phàm không nói thêm gì nữa, An Hồng thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, tiếp tục nói

"Hai tuần lễ này bởi vì sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của tôi hoàn toàn rối loạn. Trước khi anh đến đây, công việc của tôi rất suôn sẻ, ngủ ngon, tình cảm cùng bạn trai cũng thật tốt. Sau khi gặp anh, tôi cãi nhau với bạn trai, còn bị cấp trên giao hết việc trên người, nếu như bị đồng nghiệp cùng công ty biết, tôi làm sao còn ở lại Phong Nguyên mà làm việc được? Còn nữa, mỗi ngày tôi đều không được ngủ ngon giấc, anh nhìn xem, mắt tôi đã thâm quầng lên rồi."

Lộ Văn Phàm quan sát cô, phát hiện ra sắc mặt của cô thật không tốt lắm, anh nói: "Xin lỗi cô, tôi thật sự không biết, thì ra là tôi đối với cô còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy."

An Hồng cười cười, nói tiếp: "Tôi vẫn cho là, nhiều năm đã trôi qua, giữa tôi và anh sẽ không còn bất cứ điều gì liên quan đến nhau nữa, tôi đã quên đi quá khứ, cố gắng sống tốt cuộc sống hiện tại, chỉ là tôi không thể hiểu được, Lộ Văn Phàm, tại sao anh còn tìm đến tôi? Chuyện này đối với anh và tôi có gì tốt?"

Nghe cô nói, khuôn mặt Lộ Văn Phàm trở nên lạnh lẽo, lời nói của cô có ý trách móc nặng nề. Giống như đang chất vấn anh, tại sao anh lại không hiểu chuyện, đều qua lâu như vậy, vì sao lại còn xuất hiện?

Đúng vậy, tại sao vậy chứ?

Lộ Văn Phàm cũng không trả lời được.

Tuy rằng đi tới thành phố T cũng chỉ có hai tuần lễ, thế nhưng anh lại nhìn ra rất nhiều vấn đề khiến anh phát điên.

Thứ nhất, An Hồng có được một công việc ổn định, có vị trí cao, đồng nghiệp yêu mến. Ở trong công ty được lãnh đạo nâng đỡ, cuộc sống trôi qua như cà gặp nước.

Thứ hai, cô mua nhà, mua xe, đã sớm vượt qua cuộc sống mà cô vẫn mong muốn.

Thứ ba, cô có một người bạn trai phù hợp, đã dự tính sẽ kết hôn vào mùa thu.

Thứ tư, cô kết giao với những người bạn mới. Chủ nhật sẽ cùng nhau đi dạo phố, uống cà phê, nói chuyện phiếm.

Thứ năm, cô cũng không phải là đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ, bởi vì cô vẫn giữ liên lạc với Trần Hàng, bọn họ thậm chí cùng nhau đi quán bar uống rượu say, mặc cho anh đưa cô về.

Thứ sáu, là quan trọng nhất một chút, hiện tại, An Hồng nhìn vô cùng xinh đẹp ưu nhã, phong cách xuất chúng.

Mà anh thì sao? Cho dù là đi bộ, cũng khiến cho lòng anh dâng lên cảm giác thất bại.

Đã lâu lắm rồi, anh không có chán ghét chính mình đến như vậy.

Trong lòng Lộ Vân Phàm bắt đầu đưa ra kết luận, không sai, sáu năm qua, cuộc sống của An Hồng trôi qua thật tốt. Tựa như bất kỳ cô gái 28 tuổi nào trên thế giới này.

Chỉ là anh không hiểu, cô sống tốt, tại sao lại làm anh khổ sở như vậy, chẳng lẽ phải nhìn thấy cô nghèo rớt mồng tơi, hồn bay phách lạc mới khiến anh thỏa mãn sao?

Thì ra là..... Những năm này, cho tới bây giờ, người đắm chìm trong trong khổ sở, giằng giụa sống không bằng chết chỉ có mình anh mà thôi.

Sau khi hiểu ra tất cả, đã bao nhiêu lần Lộ Vân Phàm tự hỏi chính mình, đến tận cùng là vì sao anh còn muốn xuất hiện trước mặt An Hồng?

Đoàn người quay trở lại, hướng dẫn viên du lịch kiểm tra lại danh sách, sau đó xe đưa họ đi đến nhà hàng dùng bữa.

Bữa ăn theo đoàn đương nhiên là những món ăn đơn giản, An Hồng hỏi Lộ Vân Phàm có muốn ra ngoài ăn riêng, Lộ Vân Phàm nói không cần. Bọn họ cùng 6 người khác ngồi chung, trên bàn ăn, mọi người trò chuyện, trao đổi kinh nghiệm du lịch.

Ngồi ở bên cạnh An Hồng là một người phụ nữ trung niên khoảng 50 tuổi, cô nhìn An Hồng rồi lại ngó Lộ Vân Phàm, khẽ rí tai An Hồng nói: "Em gái, bạn trai em nhìn thật soái, chẳng qua chị thấy có phải hay không đi đứng không tiện."

An Hồng sững sờ, cười nhỏ giọng trả lời: "Dạ, anh ấy đã từng bị chấn thương."

"Ồ Bắc Kinh chị có quen bác sĩ khoa chỉnh hình, em có muốn chị giới thiệu cho không, tuổi còn trẻ thế này, nếu có thể hồi phục lại được chút ít cũng tốt."

"Em cảm ơn chị, nhưng mà anh ấy vẫn luôn chữa bệnh ở nước ngoài."

"A, nước ngoài sao, đó là rất tốt."

An Hồng không nói nữa, quay đầu lại mới phát hiện Lộ Vân Phàm đang dùng một loại ánh mắt không rõ nhìn cô, trong lòng cô cả kinh, nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi tuy cố tình nói nhỏ nhưng không biết anh có nghe được hay không.

Lộ Vân Phàm dĩ nhiên nghe được.

Anh tiến tới bên tai An Hồng nói: "Thì ra là cô biết tôi đi nước ngoài, có phải cô vẫn luôn quan tâm đến chuyện của tôi đúng không?"

An Hồng nhẹ giọng trả lời anh: "Chúng ta có nhiều bạn học như vậy, bọn họ đều nhắc đến, chẳng lẽ tôi còn có thể giả bộ không nghe thấy?"

"A, như vậy, cô có nghe nói đến chuyện khác hay không?"

"Không có." An Hồng giương mắt nhìn anh, ánh mắt thân thiện, sau đó cô liền nổi lên nghi ngờ.

Bởi vì Lộ Vân Phàm lại bắt đầu tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cuối Cùng, Anh Cũng Tìm Được Em

Kế hoạch buổi chiều là đi dạo khu chợ nổi tiếng ở huyện Y và thăm một Tự Miếu.

Sắc mặt Lộ Vân Phàm kém đến cực điểm. Đi được hơn nửa tiếng, anh nói: "Tôi thấy hơi mệt, muốn ngồi nghỉ một chút."

"Từ lúc nào mà anh lại trở nên yếu ớt như vậy?" An Hồng nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh, "Tôi vẫn không có hỏi anh...chân anh rớt cuộc là thế nào, khi đó..... bị thương nặng như vậy sao? Vì sao mỗi lần đi một đoạn đường ngắn đã mệt mỏi?"

Lộ Vân Phàm mím môi, xem ra là không chuẩn bị để trả lời vấn đề này.

An Hồng thở dài: "Vậy chúng ta tìm chỗ nào ngồi nghỉ một chút."

Trong chợ không quá đông mà cũng không có quán trà hay quán rượu nào, An Hồng tìm được một băng ghế đá ở lối vào cửa hàng tạp hóa.

Sau khi hai người ngồi xuống, cô buồn buồn không vui, sắc mặt anh âm trầm.

Ngồi một lát, An Hồng cũng không chịu nổi. Cô đứng lên nói: "Anh ngồi nghỉ ngơi đi, tôi ra phía trước xem một chút, thuận tiện mua ít đặc sản mang về, rất nhanh sẽ trở lại."

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu, ngay khi cô xoay người rời đi, ánh mắt của anh trở nên ủ dột.

An Hồng tình lực dồi dào, trong lòng lại có điểm buồn bực, lúc đi dạo liền quên mất thời gian.

Từ đầu này chợ đi đến đầu kia, còn rẽ vào mấy cái ngõ nhỏ bên cạnh.

Thị trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa mà trang nhã, người dân địa phương thuần phác thiện lương, từng cái ngõ đan xen nhau, khiến cô nhớ lại quãng tuổi thơ đẹp đẽ lúc còn ở thôn Hạnh Phúc.

Có hai đứa bé đang chơi đùa, một lớn một nhỏ, bé trai lớn tuổi hơn, còn cô bé tết tóc trên đầu, đuổi nhau chạy qua người cô. Cô an tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn hai người cười nói chơi đùa, về mặt ngây thơ.

Khung cảnh này, thật giống như trong giấc mơ của cô.....

Có nước rơi lên mặt An Hồng, cô giật mình sờ lên má, mới phát hiện không phải nước mắt, mà là trời mưa.

Những tỉnh phía Nam, trước và sau Thanh Minh, luôn là có mưa xuân.

Bọn nhỏ hốt hoảng chạy về phía cuối ngõ.

An Hồng đứng một chỗ nhìn quanh, cô đang ở một ngã tư nhỏ, cảnh tượng trước mặt đều giống nhau.

Cô phát hiện, mình bị lạc đường. Gọi cho Lộ Vân Phàm, điện thoại đã tắt máy. Cô khẽ trấn tĩnh, men theo trí nhớ đi trở về.

Mưa rơi càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã biến thành cơn mưa lớn.

An Hồng đứng trú mưa dưới mái hiên, không khỏi lo lắng cho Lộ Vân Phàm. Mưa thế này, anh lại không mang dù, không biết có tìm được chỗ trú hay không, không biết..... chân của anh có vấn đề gì không, còn có thể đi được hay không.

Đột nhiên nhớ lại trong điện thoại di động của mình có lưu số của hướng dẫn viên du lịch, vội vàng gọi, biết được mọi người đã lên xe, chỉ còn sót lại Lộ Vân Phàm và cô.

An Hồng quyết định rất nhanh, nhờ hướng dẫn viên chờ bọn họ 20 phút, nếu như trong vòng 20 phút bọn họ không đến chỗ tập hợp, thì mọi người cứ đi. Cô tin tưởng, mình nhất định tìm được Lộ Vân Phàm.

An Hồng vọt vào trong mưa, không cần tới 1 phút, toàn thân cô đã ướt đầm. Trời mưa rất lớn, còn có sấm sét, trong lòng An Hồng bối rối, trên con phố xa lạ, đi cả cây số cũng không thấy ai, muốn hỏi đường cũng không được.

Lại chạy tiếp mấy phút, cô nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa mới mở. Lập tức cảm thấy mừng như điên, An Hồng chạy vào hỏi đường, mua 2 cái ô.

Đợi đến lúc cô trở lại cửa tiệm nơi cô cùng Lộ Vân Phàm tách ra thì cũng đã 2 tiếng kể từ khi cô rời đi. Lộ Vân Phàm không có ở đây, không biết đã đi nơi nào.

Hướng dẫn viên cùng những người khác không chờ được bọn họ, gọi điện thoại tới hỏi thăm tình huống, An Hồng liền nói bọn họ đi trước.

Cả người cô ướt sũng, đứng trước cửa tiệm nhìn xung quanh, tóc mai dính trên mặt, mưa lớn làm cô không mở nổi mắt, chỉ có thể há miệng thở hổn hển, híp mắt tìm bốn phía.

Trong lòng cô chỉ có một mong muốn: Lộ Vân Phàm, Lộ Vân Phàm, anh đang ở đâu? ngàn vạn lần ** không nên gặp chuyện xấu!

"An An!"

An Hồng nghe được giọng nói của Lộ Vân Phàm, xoay người lại, mới nhìn đến anh đang ở cách đó không xa, che một cái ô, nhếch nhác đứng ở trong mưa.

Bộ quần áo sáng màu bị lấm bẩn, dính rất nhiều bùn đất, vốn là một đôi giày cực phẩm giờ này cũng không nhìn ra được màu sắc, ống quần jean bên trái cũng dính đầy bùn.

Tóc của anh đã sớm ướt đầm, chống cái ô đứng trong mưa, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng lúc này đã là một mảnh trắng bệch. Thấy An Hồng ở trước mặt vẫn bình an vô sự thì Lộ Vân Phàm mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm thấy yên lòng.

An Hồng vội vã chạy đến trước mặt anh, còn chưa tới kịp nói một câu, thân thể Lộ Văn Phàm mềm nhũn, ngã lên người An Hồng.

Kể từ lúc trời bắt đầu mưa, anh liền cố gắng chống đỡ, đứng lên đi tìm cô.

Dọc theo đường chính ở trong chợ đi tới đi lui một lần cũng không nhìn thấy bóng dáng cô, anh bắt đầu lo lắng, xem xét hai bên đường phố chen chúc ngõ nhỏ, anh không dám đi vào. Điện thoại của anh hết pin nên đã sập nguồn, nếu ra khỏi đường chính, bọn họ sẽ ngày càng cách xa.

Vì vậy đang đi qua đi lại trên đường, không ngờ lại bị vấp ngã.

Có bao nhiêu năm, mình không có bị ngã?

Chịu đựng sự đau đớn từ mất cá chân trái truyền đến, Lộ Văn Phàm cắn răng đứng lên tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng, đang lao đảo, rốt cuộc gặp được bóng dáng đó đang đứng trong mưa nhìn xung quanh.

Trước khi mất đi ý thức, anh khẽ nói:

"An An, cuối cùng, anh cũng tìm được em."

"Lộ Văn Phàm! Lộ Văn Phàm! Đây! Anh không cần làm em sợ!"

Dưới màn mưa như trút nước, mặc kệ An Hồng có kêu như thế nào, Lộ Văn Phàm cũng không có tỉnh lại. Cô căn bản không chịu được sức nặng của Lộ Văn Phàm, lại không đủ sức dìu anh đi đến dưới mái hiên, chỉ có thể mặc cho anh nằm ở trên con đường đầy bùn đất, cô quỳ gối bên cạnh anh, cõng áo khoác che nước mưa trên đầu.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt tỉnh mạch của anh, An Hồng vô cùng luống cuống, hướng bốn phía bắt đầu hô to: "Cứu với!!! Có người không!!!! Cứu với
_____"

Cảnh tượng này, gọi lại ký ức thê lương, sự khổ sở như thủy triều đánh tới trong lòng, đã nhiều năm như vậy, trong nội tâm vẫn luôn lạnh lẽo. An Hồng ôm Lộ Văn Phàm thật chặt ở trong lòng, để cho anh gối đầu lên đùi mình, nước mắt cùng nước mưa hòa vào nhau rơi xuống, thân mình cô run rẩy, càng không ngừng ghé vào tai anh thì thầm: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì, sẽ không có chuyện, sẽ không, sẽ không....."

Tầm mắt mơ hồ xuất hiện vài bóng người, bọn họ đang nhanh chóng chạy về phía cô, chờ hình ảnh dần dần rõ ràng, An Hồng mới phát hiện là mấy người đàn ông trong thôn.

Ngẩng mặt lên, cô hướng bọn họ kêu: "Van cầu mọi người, mau cứu anh ấy!!!"

Lộ Văn Phàm được chở trên một cái công nông đưa đi đến bệnh viện huyện.

Bệnh viện nhỏ hiếm khi gặp phải tình huống như thế này, nhìn thấy bệnh nhân cấp cứu, bác sĩ y tá đều có chút luống cuống.

Giường cấp cứu chuyển qua cửa, Lộ Văn Phàm được mấy nam nhân cùng nhau dùng sức bê lên giường, sau đó nhanh chóng đẩy vào.

An Hồng nhếch nhác đi theo bên cạnh, đi như chạy.

Có y tá tới hỏi thông tin người bệnh.

"Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Là tôi!" An Hồng vội tới trước mặt cô ta.

"Tên họ bệnh nhân?"

"Lộ Văn Phàm."

"Số tuổi?"

"26 tuổi chẵn."

"Quê quán?"

"Thành phố J."

"Tại sao lại bất tỉnh?"

"Anh ấy, chân của anh ấy không tốt lắm, hôm nay lại đi bộ nhiều, sau đó gặp mưa, chắc còn bị vấp ngã vì quần áo cũng dính bùn." Thật ra thì An Hồng cũng không hiểu rõ, Lộ Văn Phàm cũng coi như là khỏe mạnh, tại sao đột nhiên lại ngất xỉu.

"Lịch sử bệnh trạng?"

"Bệnh sử, bệnh sử....." An Hồng cẩn thận nhớ lại, "6 năm trước, anh ấy bị tai nạn xe cộ, chân bị thương, gãy xương. Còn có chấn thương sọ não, chảy máu trong, đùi phải bị thương nghiêm trọng, hiện tại đi lại có chút cà nhắc!" Giống như..... Chính là chỗ này.

Y tá giương mắt liếc cô một cái, nói: "Vậy trước tiên chụp chiếu kiểm tra xem thế nào, cô đi nộp viện phí đi" Nói xong liền xoay người rời đi.

Các thôn dân giúp đỡ đưa Lộ Văn Phàm đến bệnh viện, nói lời tạm biệt với An Hồng, An Hồng vội vàng rút ra 500 đưa cho họ, liên tục nói cảm ơn. Bọn họ từ chối không xong, liền nhận lấy, kéo nhau rời khỏi bệnh viện.

Làm xong thủ tục, An Hồng mệt mỏi ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi, ngồi xuống mới cảm thấy rất khó chịu, cả người đều ướt đẫm, nhưng là lúc này cô không có hơi sức đứng lên.

Đột nhiên nghĩ đến lời nhờ vả của Tiểu Cao lúc chuẩn bị xuất phát, đây tuyệt đối có thể coi là tình huống đặc biệt đi! Cô lục tìm trong túi mới nhớ ra danh thiếp của Tiểu Cao đã để lại ở khách sạn, điện thoại của Lộ Văn Phàm mặc dù là ở trong túi xách, nhưng đã hết pin từ lâu. An Hồng nghĩ, chờ Lộ Văn Phàm tỉnh lại, quay về phòng khách sạn gọi điện, lúc này cũng không vội.

Không biết đã qua bao lâu, An Hồng ngồi thần thờ quên cả thời gian. Mãi cho đến y tá trước đó lại qua tìm cô. An Hồng kỳ quái phát hiện, gương mặt nhỏ của cô y tá có vẻ phiếm hồng, mang theo ý thẹn thùng.

Cô ta nói: "Bệnh nhân đã được chuyển đến phòng 109 rồi, tạm thời không có vấn đề gì, đêm nay nằm viện quan sát, ngày mai tình là có thể xuất viện, phim chụp của anh ta, bác sĩ Vương đang kiểm tra."

An Hồng thở ra một hơi, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, cô nói: "Cảm ơn các vị, vậy tôi đi xem anh ấy một chút."

Đang muốn nhắc chân, y tá gọi cô lại, hỏi: "Xin hỏi cô là cô An sao?"

"Vâng, là tôi." An Hồng nghi ngờ.

"Cô An, là thế này, trong quá trình kiểm tra, bệnh nhân có tỉnh táo một chút, anh ấy đặc biệt nói là trong thời gian trị liệu trong viện, tuyệt đối không được để cô biết, cho nên thật xin lỗi, cô không thể đi vào được."

An ngờ ngác, lửa giận trong lòng "ngùn ngụt" trỗi dậy, lúc này tóc tai cô bù xù, cả người vừa ướt vừa lạnh, lại chờ ở bên ngoài hai tiếng để đổi lấy một câu: "Không muốn gặp?"

Khuôn mặt cô càng lạnh lùng, nói: "Nếu như tôi nhất định phải đi vào thì thế nào?"

Y tá nhìn ánh mắt sắc bén của cô có chút sợ hãi, ngập ngừng nói: "Bệnh nhân đã nói rồi, nếu như cô cố tình tìm hiểu, đi vào gặp anh ấy, anh ấy sẽ kiện bệnh viện chúng tôi xâm phạm quyền riêng tư."

"Haaa...!" An Hồng khó có thể tin, "Anh ta cho là mình đang ở Mi hã! Lại còn xâm phạm quyền riêng tư? Tiền của anh ta đều ở chỗ tôi, cô không sợ tôi không thanh toán viện phí sao!" Nói xong liền đi đến phòng bệnh.

Y tá vừa đuổi theo vừa kêu: "Cô An, xin cô đừng làm khó tôi."

An Hồng không để ý đến cô ta, chỉ lo tìm số phòng.

103, 105, 107! số 109!

Đang muốn đẩy cửa, y tá trực tiếp ngăn ở trước mặt cô, gương mặt hồng hồng tỏ ra kiên định: "Cô làm sao vậy chứ! bệnh nhân đã nói không muốn gặp cô rồi!"

"Anh ấy không muốn gặp tôi thì liên quan gì đến cô?" An Hồng tức giận thật sự, bắt đầu không lựa lời nói, "Tôi là bạn gái anh ấy!"

"Cô không phải!" Y tá hất cổ phản bác.

"Ồ! Không phải, chẳng lẽ là cô sao?" Nói xong, An Hồng liền kéo y tá đẩy sang một bên, y ta cắn chặt răng, giữ chặt cửa kêu lên:

"Làm sao cô có thể là bạn gái anh ấy đây? Chỉ bằng những lời cô vừa mới nói về tiểu sử bệnh trạng sao, cũng không chứng minh được."

"Như thế nào mới gọi là đúng hả?" Lòng này An Hồng dựng lên, cô rất cao, tay dùng lực liền đem y tá đẩy sang một bên, cầm tay nắm mở cửa ra. Y tá cũng không kịp ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* Điều Liên Quan Đến Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vẫn Không Thay Đổi

Hình ảnh rơi vào trong mắt làm An Hồng vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cô đứng ngơ ngác ở tại cửa ra vào, một cái tay còn giữ trên cửa, một tay khác cứng đờ rũ xuống.

Đây là cái gì?

Là cô đang bị hoa mắt sao? Cái đó, đang được dựa vào tủ ở đầu giường, rõ ràng chính là một cái chân! Một cái chân già!!

Lộ Vân Phàm dùng thuốc giảm đau có chứa chất an thần, đang yên tĩnh nằm ở trên giường bệnh. Anh đã thay một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng, nhìn qua cũng biết là được vệ sinh sạch sẽ, lúc này lông mày khẽ nhíu lại, chìm vào giấc ngủ.

Cánh tay của anh đặt ở bên ngoài, tự nhiên buông xuống hai bên người.

Chân anh ở phía dưới chân —— chân trái vẫn còn, nhưng từ phía trên đùi phải trở xuống, đã không thấy gì.

An Hồng che miệng lại, ép buộc mình không được phát ra tiếng, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, tuôn rơi xuống đất. Cô quả nhiên không phải là bạn gái của anh, có người bạn gái nào, ngay cả việc người yêu mình bị mất một chân cũng không biết?

Đột nhiên nghĩ đến một tuần lễ trước, Lộ Vân Phàm nói với cô:

"Có những vết thương, cả đời không bao giờ quên được."

Trong lòng cô gào thét, sáu năm này, anh làm thế nào mà vượt qua được?!

An Hồng đi gặp bác sĩ Vương, đó là một người phụ nữ khỏe mạnh tầm hơn 40 hơn tuổi, sắc mặt ngăm đen, dáng vẻ cùng với bất kỳ người phụ nữ thôn quê nào cũng không có sự khác biệt, cời xuống áo blu trắng là có thể trực tiếp vào trong vườn làm việc tay chân. Thật sự không có cách nào đem vị bác sỹ này cùng nghề nghiệp có liên quan đến nhau.

Trong tay bác sỹ Vương đang cầm máy ảnh chụp Xquang, nhìn thấy An Hồng đi vào, nói: "Mời ngồi."

An Hồng ngồi xuống, bác sĩ Vương dùng một thứ tiếng phổ thông không đúng tiêu chuẩn hỏi cô: "Cô là người nhà bệnh nhân?"

An Hồng gật đầu, vốn đang là khí khái bùng bùng, hiện tại có chút chột dạ.

"Vậy thì cô đã hiểu rõ tình trạng của bệnh nhân, tôi cũng sẽ tóm tắt lại một chút. Bệnh nhân bị cắt mất đùi phải, khôi phục cũng không tệ lắm. Vấn đề nằm ở chân trái, đã từng bị gãy xương, được dùng thép để cố định, mấy năm trước đã lấy ra

Chân trái bị thương nặng như vậy, cho dù là người khỏe mạnh đến vậy, muốn khôi phục lại cũng mất một thời gian rất lâu. Hơn nữa, khi đã hồi phục, lúc chống gậy đi lại, còn đem trọng tâm cơ thể chuyển đến chân còn lại. Thế nhưng bệnh nhân lại không có chân phải, chân trái thì bị thương nặng, việc khôi phục sẽ vô cùng khó khăn phức tạp.

Hiện tại lúc đi bộ trọng tâm đều là đè ở trên chân trái, cho nên chân trái bị áp lực rất nặng. Sau khi gãy xương xác thực cần luyện tập thích hợp, nhưng không được quá độ, nếu không sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Giống như bệnh nhân này, chân trái căn bản là không chịu nổi cử động trong một thời gian dài, cô xem, đây là mất cả chân trái của bệnh nhân, nơi này có một vết rạn xương nhỏ, hẳn là hôm té ngã gây ra." Ngón tay bác sỹ Vương chỉ vào cuộn phim, An Hồng nhìn hình ảnh xương trắng trên tấm phim chụp màu đen, da đầu tê dại một hồi.

"Hiện tại vào ngày mưa dầm, nếu bệnh nhân tỉnh, chân trái sẽ bị đau không khác gì kim châm, vì vậy tôi mới cho bệnh nhân dùng thuốc giảm đau để có thể nghỉ ngơi một đêm."

An Hồng hỏi: "Bác sĩ, vậy mất cả chân trái của anh ấy có cần phải đắp thạch cao hay không?"

"Không cần, chỉ là một vết rạn xương nhỏ mà thôi, chăm sóc mấy ngày là khỏe, chủ yếu là nhất định phải khống chế không cho bệnh nhân đi lại nhiều, tuyệt đối không thể hoạt động mạnh. Còn nữa, tốt nhất nên sử dụng gậy, đối với việc khôi phục cũng tốt và an toàn hơn."

Nói xong một phen, ấn tượng của An Hồng về hình ảnh một bác sĩ đối với người phụ nữ này hoàn toàn thay đổi.

Cô lại hỏi: "Như vậy, ngày mai sau khi anh ấy tỉnh, sẽ ra viện như thế nào? Còn có thể đi sao?"

"Đương nhiên là không thể đi! Phải sử dụng xe lăn. Mất cả chân bị nứt xương cần được chăm sóc cẩn trọng. Tôi thấy là bệnh nhân đã từng được trị liệu vô cùng tốt, thoát nhìn rất tân tiến. Hơn nữa chân giả cũng là đồ cao cấp, giá thành vô cùng đắt đỏ, tuy là đắt giá nhưng bước đi so với hàng sản xuất trong nước thuận tiện hơn rất nhiều. Anh ta đã được trị liệu ở đâu? Bắc Kinh? Hay là Thượng Hải?"

"Không, là ở Los Angeles." An Hồng trả lời, trong lòng vẫn là không tưởng tượng nổi —— đuôi bị cắt, xe lăn, chân giả, những từ này, là đang nói về Lộ Văn Phàm.

"Vậy sao..... Không trách được, cô là người nhà bệnh nhân, nhất định phải đồn đốc giám sát. Ở cái tuổi giống như anh ta, luôn cạy vào việc mình còn trẻ, cho rằng cái gì cũng tự mình quyết định, rất kiên cường, luôn biểu hiện sự mạnh mẽ ra bên ngoài, nhưng lại không hiểu được, làm như thế rất có hại, sau này về già sẽ nếm mùi đau khổ. Cô phải khuyên anh ta, không nên ép buộc bản thân, việc bị thương ngã bệnh là hết sức bình thường, cần chăm sóc như thế nào thì cứ vậy mà làm, nửa điểm cũng không được qua loa."

An Hồng không ngừng gật đầu.

Lúc rời đi, bác sĩ Vương nói: "Còn nữa, cô phải luôn khích lệ anh ta, tuổi còn trẻ mà lại anh tuấn như thế, chính là tâm khí quá cao ngạo. Con đường phía trước còn rất dài. Đùi phải của anh ta bị cắt, chân trái cũng không tốt, đối với sinh hoạt có ảnh hưởng rất lớn, cô nhất định phải khích lệ và trợ giúp anh ta nhiều hơn, ở thời điểm này, sức mạnh của tình yêu là rất cần thiết."

An Hồng cũng không có phản bác cái gì, mà là nặng nề gật đầu, nói: "Tôi đã biết, bác sĩ Vương, thật lòng cảm ơn cô."

Trở lại phòng bệnh của Lộ Văn Phàm, cô y tá lúc trước vừa mới đo nhiệt độ cho anh, nhìn thấy An Hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, "Hừ" một tiếng bước ra cửa.

An Hồng cũng không thêm so đo cùng cô ta, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lộ Văn Phàm.

Từ lúc gặp lại tới nay, cũng chỉ là hai tuần lễ, giữa hai người bọn họ đã xảy ra rất nhiều việc, vào lúc này còn huyền ảo tới tận bệnh viện. Lộ Văn Phàm lặng lẽ nằm ở trên giường, lần đầu tiên, An Hồng có thể tỉ mỉ quan sát anh.

Sáu năm, người thanh niên trẻ tuổi như ánh mặt trời năm đó, hôm nay đã trở thành một người đàn ông. Anh vẫn anh tuấn như vậy, nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt trắng nõn, mũi thẳng, cằm thon, còn có cặp mắt kia, dù nhắm lại nhưng vẫn lộ ra đau thương. Anh thực sự đã trưởng thành, trong quá khứ, vẻ mặt bất lực như vậy, đã có khi nào xuất hiện qua trên gương mặt Lộ Văn Phàm?.

An Hồng đưa tay ra đặt lên má anh, có vẻ hơi nóng, cô biết anh đang sốt. Cô nhớ lại từ rất lâu trước kia, lúc Lộ Văn Phàm đứng ở trước mặt cô, nụ cười trong sáng, khi đó, cả ngày anh luôn vui vẻ, không buồn lo, cũng không biết trời cao đất rộng, gây ra rất nhiều họa, khiến cô tức giận. Thình thoảng anh lại bá đạo cổ chấp, đôi lúc lại ngọt ngào ôn nhu, có khi ngây thơ hẹp hòi, là chàng trai đơn thuần vui vẻ nhất trên đời.

Mà lúc này, Lộ Văn Phàm nằm ở trên giường bệnh, thân thể khiếm khuyết, xa lạ. An Hồng rất khó có thể hình dung được bóng dáng kiêu ngạo trong quá khứ và hình ảnh hiện tại là cùng một người. Theo lời bác sĩ Vương, chân giả đang tựa vào tủ đầu giường, đùi phải hẳn là nằm ở dưới chỗ này.

Bỗng nhiên lồm xồm, cũng đang nhắc nhở cô, Lộ Văn Phàm đã thay đổi.

Cô nắm tay anh, đem áp vào bên má, hôn, liên tục nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Nước mắt theo gương mặt rơi xuống, nhỏ xuống lòng bàn tay của Lộ Văn Phàm, giống như là anh cảm nhận được, lông mày nhíu chặt lại. An Hồng cả kinh nhìn anh, sắc mặt của anh chỉ là hơi đỏ một chút, lại lâm vào ngủ mê man.

Hỏi bác sĩ Vương mới biết được, trong thời gian ngắn Lộ Văn Phàm chưa thể tỉnh lại, An Hồng liền trả 50 đồng để thuê một người hộ lý trong bệnh viện, giúp cô chăm sóc Lộ Văn Phàm 2 tiếng, cô đón xe trở về khách sạn.

Cô đi về phòng mình trước, nhanh chóng tắm gội, thay quần áo sạch sẽ. Sau khi tìm được danh thiếp của Tiểu Cao để trong túi sách, cô đi đến phòng của Lộ Văn Phàm.

Căn phòng đã được nhân viên phục vụ quét dọn, cùng với đêm trước lúc An Hồng đi vào cũng không có gì khác biệt, chỉ có một ít dao cạo râu, IPAD cùng một ít đồ vật linh tinh, bộ quần áo mặc lúc trước cũng đặt chỉnh tề bên ngoài, quần áo của Lộ Văn Phàm đều được đặt trong cái vali du lịch. An Hồng mở khóa vali du lịch, trong nháy mắt liền ngậy ngấn cả người.

Trừ một ít quần áo để thay đổi, bên trong túi du lịch còn có một chiếc quai trượng màu đen làm từ kim loại.

An Hồng từng đọc trên mạng, thấy những vận động viên thể thao lúc bị thương, thường dùng quai trượng này.

Cô chợt hiểu ra, đồ vật này đã trở thành nhu yếu phẩm cần thiết của Lộ Văn Phàm, cho nên anh mới chuẩn bị một cái vali thật lớn để đem nó giấu đi.

Anh giấu đi đau đớn, giấu đi bí mật của anh, không muốn làm cho An Hồng biết, nhưng mà anh lại muốn cùng cô đi ra ngoài chơi, anh biết rất rõ ràng, thân thể của mình không chịu được chuyến đi này, nhưng lại vẫn cố chấp.

Đây chẳng phải là phong cách làm việc của Lộ Văn Phàm hay sao?

An Hồng cười chảy nước mắt, phát hiện thật ra thì anh cũng không có gì thay đổi!

Từng giọt mưa rơi tí tách xuống đất suốt đêm.

Khi Lộ Văn Phàm tỉnh lại, trời đã sáng.

Sau khi tỉnh lại, con đau nơi chân trái dồn dập kéo đến. Anh không khỏi cắn chặt răng, hai tay nắm chặt ga giường.

Cứ mỗi ngày mưa dầm, sẽ phải chịu đựng tra tấn như vậy, không biết đã bao nhiêu lần. Anh nhìn lên trần nhà, mồ hôi trên trán rịn ra, lại một cơn đau kịch liệt làm anh không nhận được rên lên một tiếng.

Tiếp đó, anh liền ngậy ngấn cả người.

An Hồng ngủ gục bên giường bệnh cả đêm, trên người đắp một chiếc chăn. Buổi tối căn bản là không được ngủ ngon giấc, cô vẫn ngồi hút thuốc ở trong khu vực hút thuốc, cho đến lúc trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Động tĩnh của Lộ Vân Phàm làm cô tỉnh giấc, An Hồng ngẩng đầu lên, lắc lắc cái cổ cứng ngắc, mắt đen thâm quầng mở to nhìn chăm chăm về phía người đàn ông với sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên giường bệnh, mà anh, cũng đang nhìn cô chăm chú. Môi của anh mím chặt, trên cằm lún phún râu, trong ánh mắt chứa đầy hốt hoảng cùng lo lắng.

Sau đó, An Hồng quan sát anh, đầu tiên rất nhanh nhìn từ tay, lướt qua chân hướng về chỗ lồm xồm ở trên đùi phải, tiếp đó quay đầu nhìn về chân giả đang để một bên, cuối cùng, cô thần thờ rời tầm mắt nhìn về khuôn mặt tái nhợt kia.

An Hồng cũng không nói chuyện, đầu bù tóc rối nhìn anh chăm chăm.

Cực kỳ lâu về sau, Lộ Vân Phàm nói: "Em xem đủ chưa?"

"Không có." An Hồng hơi há hốc miệng về phía anh.

"Em đi ra ngoài rửa mặt đi, bộ dáng của em không khác gì quỷ."

"Còn không phải là bởi vì anh!"

Về mặt Lộ Vân Phàm âm trầm, An Hồng đứng lên đi ra ngoài cửa, đi hai bước, lại quay người lại.

Cô đưa tay đặt lên trán của Lộ Vân Phàm, nói: "Đã bớt nóng, anh..... Bây giờ anh có cảm giác như thế nào?"

Ánh mắt Lộ Vân Phàm phức tạp: "Anh rất khỏe."

"Được rồi....." Cô âm ỉ lại xoay người đi ra ngoài, liền nghe được âm thanh của anh truyền đến từ sau lưng:

"An An."

"Hả?" Cô xoay người.

"Tìm giúp anh một người hộ lý nam." Âm thanh của anh khô cứng.

"Làm sao? Anh muốn làm cái gì, em có thể giúp anh."

"Không cần!!" Anh đột nhiên lên giọng, An Hồng ngậy ngấn cả người.

Lộ Vân Phàm dùng cùi chỏ chống đỡ thân thể, nửa người tựa lên giường, anh nhìn An Hồng. An Hồng cũng nhìn anh, hai người nhìn nhau chăm chăm, một lát sau, An Hồng nói: "Không cần thì không cần, anh quát em làm cái gì."

"....."

"Anh..... Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

"Theo em thì anh muốn làm gì?!" Lộ Vân Phàm cá giận.

"Làm sao mà em biết được anh muốn làm gì!" giọng nói của An Hồng cũng lớn lên.

"Anh muốn đi nhà cầu! Em có thể giúp anh sao!!"

"Có cái gì không thể chứ! Trên người anh có chỗ nào mà em chưa từng nhìn qua". An Hồng nhướn cao lông mày, từ trên cao nhìn xuống, còn dùng ánh mắt đem toàn thân anh quét từ đầu đến chân một lần.

Lộ Vân Phàm không nháy mắt, nhìn cô chăm chăm, đôi mắt của anh thật xinh đẹp, mắt hai mí mặc dù không lớn, nhưng lông mi thon dài, con ngươi tinh khiết, nhìn tựa như hồ nước sâu thẳm. Trong khi An Hồng suy nghĩ nửa đắm chìm trong đôi mắt như hồ sâu kia, Lộ Vân Phàm vồ vồ chỗ lồm xồm ở trên đùi phải, chậm rãi hỏi:

"Nơi này, em cũng xem rồi?"

An Hồng lập tức ngậm miệng, cô chớp mắt mấy cái, nuốt nước miếng, nói một tiếng "không có" liền chạy ra khỏi phòng bệnh.

Cô vừa rời đi, khí lực trên người Lộ Vân Phàm liền tan biến, cả người mất hết sức lực, lại nằm trở lại trên giường bệnh, anh thở dài một hơi, tiếp tục chịu đựng đau đớn từ chân trái truyền đến, trong lòng như ngã vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Anh Không Sao, Đừng Lo Lắng

An Hồng giúp Lộ Vân Phàm tìm một hộ lý nam, cô đi vào trong nhà vệ sinh thu thập một chút, nhìn cô gái trong gương, khuôn mặt tiều tụy, ánh mắt lại vô cùng kiên định. Cô gọi điện thoại cho Tiểu Cao, cũng hỏi anh có mang xe lăn cho Lộ Vân Phàm hay không. Tiểu Cao vội vàng đi, nói không có mang theo, nhưng cũng không sao, anh có thể lập tức đi mua.

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng qua khu vực hút thuốc chờ hơn một tiếng, đợi cho người hộ lý rời đi. Cô mang cháo và bánh bao nhân rau mua ở nhà ăn của bệnh viện đi vào trong phòng, lúc này Lộ Vân Phàm đã hoàn toàn chỉnh chỉnh ngồi dựa lưng ở trên giường bệnh.

Trời đã sáng rõ, mặc dù phòng của Lộ Vân Phàm ở dưới lầu một, nhưng bên ngoài cửa sổ chính là đại viện, cũng không có tòa nhà nào ngăn trở.

Không biết mưa đã ngừng từ bao giờ, bầu trời trong lành, ánh sáng ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên giường bệnh, An Hồng thấy anh ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, cả người được bao phủ giữa một mảnh nắng mai màu vàng. Khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt thần nhiên, mái tóc đen bình thường vẫn được chải chuốt, giờ đây rủ xuống rải rác trước mặt. Anh không cạo râu, thoát nhìn có vẻ buồn bã chán chường, đáng vẻ ấy khiến An Hồng vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn thấy cô đi vào, sắc mặt có chút lúng túng, trầm mặc một lúc, anh nói: "Điện thoại di động của anh hết pin, anh đưa em số của Tiểu Cao..... bây giờ em hãy gọi cho cậu ấy để cậu ấy lập tức lái xe đến đón chúng ta."

An Hồng nói: "Em đã gọi điện cho cậu ấy rồi, em có danh thiếp, đại khái chưa tới một tiếng đồng hồ là có thể đến nơi."

"Ừ." Lộ Vân Phàm đáp một tiếng, ngay sau đó lại không nói thêm gì nữa.

An Hồng đi tới, đem bữa ăn sáng đặt lên tủ đầu giường, nói: "Em đã mua điểm tâm, anh có muốn ăn một chút không?"

Lộ Vân Phàm chậm rãi lắc đầu.

An Hồng thở dài, từ trong ngăn kéo phòng bệnh lôi ra một ít đồ, trở lại bên giường anh, cô nói: "Đây là điện thoại di động của anh, sạc điện thoại em cũng mang đến rồi, đã giúp anh sạc xong. Đây là dao cạo râu, anh có thể dùng. Còn đây là quần áo để thay, lúc anh xuất viện có thể mặc, còn có cái này....."

Cô nhìn đồ vật đang cầm trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Lộ Vân Phàm, nói tiếp, "Đây là quái trượng của anh, em nghĩ có lẽ anh sẽ cần đến nó."

Quái trượng làm từ hợp kim ti-tan màu đen nằm ở trên tay An Hồng, phát ra ánh sáng u ám, đâm vào mắt của Lộ Vân Phàm. Anh gắt gao nhìn tay An Hồng, không nói không rằng, đột lấy cây gậy rồi dùng sức ném ra ngoài, âm thanh kim loại rơi xuống đất vô cùng bén nhọn chói tai. An Hồng cũng sợ nhìn anh, Lộ Vân Phàm lại giành lấy điện thoại di động cùng dao cạo râu ném ra ngoài, chiếc iphone màu đen lập tức bị vỡ thành những mảnh nhỏ. Sau đó, anh hất tất cả mọi thứ trên tủ đầu giường —— đèn bàn, bình hoa, ly nước, bình thuốc, hộp khăn giấy..... Còn có bữa sáng mà An Hồng mua, chén cháo nóng bị anh dùng sức hất, trúng người An Hồng, nước cháo nóng văng khắp nơi, rơi cả vào mu bàn tay cô làm cô cảm thấy đau nhói. Lộ Vân Phàm thấy chưa đủ, bắt đầu kéo giá truyền dịch bên giường bệnh, khung kim loại bị lôi mạnh cuối cùng đổ ầm ầm xuống đất.

Khí lực của anh rất lớn, giống như điên cuồng, đem cánh tay hất tất cả những gì có thể xuống dưới đất, nhưng là cắn răng một tiếng cũng không nói. Sáng sớm yên tĩnh khiến cả phòng bệnh tràn đầy âm thanh đập đồ vật "Bang bang bang", làm cho bác sĩ cùng y tá kéo đến rất nhanh.

An Hồng nhanh chóng chắn ở cửa, cô dựa cửa, tỉnh táo nói: "Tâm tình của anh ấy đang không được tốt, có nổi nóng một chút, tất cả thiệt hại tôi sẽ bồi thường, mong mọi người cho tôi xin chút thời gian."

Cô y tá cũng ở đây mấy ngày trước mở miệng nói: "Cô là thầy thuốc hay là chúng tôi là thầy thuốc, nói không chừng là bệnh nhân không thoải mái, cho chúng tôi đi vào xem một chút."

An Hồng không đồng ý, chỉ là đưa ánh mắt nhìn về phía bác sĩ Vương, bác sĩ Vương nhìn qua người cô thấy một mảnh hỗn loạn trong phòng bệnh, kéo y tá qua một bên nói: "Không có chuyện gì, bệnh nhân chỉ cần tỉnh là có thể xuất viện, anh ta là đang nóng giận phát tiết, không có đáng ngại."

Y tá không thuận theo: "Nhưng là....."

"Cô là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?" Bác sĩ Vương nghiêm mặt lên, giống như một vị trưởng thôn.

Y tá lập tức không lên tiếng, hai mắt căm giận nhìn trừng trừng An Hồng.

An Hồng nói: "Bác sĩ Vương, cảm ơn cô."

Bác sĩ Vương vỗ vỗ vai cô, quét mắt qua mu bàn tay cô, nói: "Tốt nhất cô nên khích lệ anh ta một chút, cũng đừng quên bôi thuốc cho mình. Còn nữa, đừng có quên tiền bồi thường là được?"

An Hồng đóng cửa, lui vào trong phòng bệnh, mắt liếc nhìn người đàn ông đang mệt mỏi thở hồng hộc trên giường, cô đi tới ngồi xuống ghế bên cạnh, khoanh tay nhìn anh.

Lòng ngực Lộ Vân Phàm phập phồng kịch liệt, mấy loại cảm xúc tràn lan trong lòng, có điên cuồng, ảo não, nhục nhã, tự ti, bất kham, còn có —— vô lực.

Anh đã cực nhọc ẩn giấu bí mật mà cứ như vậy bị cô phát hiện ra, ở cái huyện thành nhỏ này, bầu trời sau cơn mưa thật trong trẻo, Lộ Vân Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên, hôm nay lại là một ngày đẹp trời, rất nhiều du khách từ xa đến ngắm hoa cải dầu, vui vẻ giống như ngày hôm trước.

Mà anh thì sao, lúc này chỉ có thể cùng thân thể không hoàn chỉnh, nằm trên giường bệnh đơn sơ trong bệnh viện.

Lộ Vân Phàm khom lưng, hai cánh tay chậm rãi nâng lên che lại đôi mắt, bả vai run run.

Sau đó, anh cảm thấy mình tiến vào một cái ôm ấm áp trong ngực. Anh ngửi thấy một mùi hương quen thuộc thoang thoảng, là mùi hương trong trí nhớ của anh, nghe cô nói:

"Lộ Vân Phàm, đừng náo."

Lúc đầu, Lộ Vân Phàm chính là thần thờ, ở trong ngực An Hồng không cử động, dần dần, anh vươn tay ôm lấy cô. Đợi đến khi hai người ôm nhau thật chặt, An Hồng nghe được tiếng khóc trầm thấp đè nén.

Đàn ông không dễ dàng rơi lệ.

Không dễ dàng rơi lệ, chỉ là chưa thương tâm mà thôi.....

An Hồng vỗ nhẹ lưng Lộ Vân Phàm, đầu anh chôn sâu ở cổ của cô, không để cô nhìn thấy mặt mình, anh nghe An Hồng thở dài một cái, ghé vào tai anh ôn nhu nói: "Lộ Vân Phàm, làm sao anh lại ngốc như vậy đây."

Tiểu Cao mang đến chiếc xe lăn màu đen mới mua.

An Hồng báo cho Lộ Vân Phàm mắt cá chân trái bị nứt xương, cuối cùng anh cũng không cật mạnh, thay xong áo gió màu đen, quần đen, dùng chân giả chống đỡ xuống giường, sau khi ngồi lên xe lăn liền di chuyển ra khỏi phòng bệnh.

Dĩ nhiên, lúc anh làm những điều này, An Hồng đã sớm bị mời ra cửa.

An Hồng thanh toán xong tất cả chi phí, thu thập đồ vật của Lộ Vân Phàm —— bao gồm cả quần áo bẩn cùng điện thoại di động bị đập nát. Cô nói lời cảm ơn với bác sĩ Vương một lần nữa, đi tới cửa chính bệnh viện để gặp Lộ Vân Phàm thì nhìn thấy Y tá đang lưu luyến không muốn nói lời từ biệt với anh.

Lộ Vân Phàm ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn cô y tá, khóe mắt lóe lóe liếc nhìn An Hồng đang đi tới, khuôn mặt thâm trầm, anh đột nhiên cười yếu ớt, trên mặt khó có được vẻ ôn hòa nói với cô y tá: "Ngày hôm qua thật cảm ơn mọi người, cô xem, bạn gái của tôi đã tới, chúng tôi phải đi rồi hẹn gặp lại."

An Hồng liếc nhìn gương mặt cô y tá, từ hồng chuyển sang trắng lại từ trắng chuyển sang xanh lá, sau khi nhìn Lộ Vân Phàm mấy lần, rốt cục cúi đầu chạy trở lại bệnh viện. .

An Hồng đi tới, cười nói: "Này, xem ra anh thật không có sao, vẫn còn sức trâu chọc người khác." Cô mở cốp xe, để tất cả đồ đạc vào bên trong.

"Anh đang nói thật lòng." Âm thanh của anh nhàn nhạt.

"Thật sao? Anh bạn Liễu Hạ Huệ." An Hồng quay đầu lại, không khỏi ngăn ra. Lộ Vân Phàm miễn cưỡng ngồi trên xe lăn, đã khôi phục vẻ mặt thần thờ. Bình thường là một người cao to như vậy, hiện tại phải cúi đầu xuống nói chuyện cùng anh, cô có cảm giác không quen.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, nói: "An Hồng, em không được quên, anh và em không có chia tay."

"Em nhớ được em có gửi cho anh một bức thư chia tay đấy thôi." An Hồng bật cười vì tính trẻ con của anh.

"Vậy hiện tại anh sẽ cho em câu trả lời, anh không đồng ý."

"....."

Lúc này Tiểu Cao tới đây, đưa cho Lộ Vân Phàm một cây quai trượng, ý bảo Lộ Vân Phàm dùng lúc lên xe.

Lộ Vân Phàm nhận lấy quai trượng, ngẩng mặt nhìn An Hồng, gật đầu với Tiểu Cao một cái. Tay phải anh sử dụng quai trượng, được Tiểu Cao đỡ, dùng chân giả bên phải đứng lên, chân trái hơi cong, cánh tay trái dùng sức vòng qua vai Tiểu Cao, Tiểu Cao giữ thật chặt hông của anh, hai người cùng nhau cất bước, từng bước lên xe.

An Hồng vẫn đứng ở bên phải đỡ anh, nhìn mồ hôi rịn trên trán anh, còn có bộ dáng căng cứng hàm răng, trong lòng cô đau rất đau.

Lộ Vân Phàm rót cuộc ngồi xuống ở trên xe, anh thò ra một hơi, theo thói quen lấy tay đề lên đùi phải, rất nhanh sau đó ngẩng đầu liếc nhìn An Hồng, quả nhiên phát hiện ra cô đang nhìn mình chăm chăm, trong lòng Lộ Vân Phàm ảo não, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ba người về khách sạn trước, Tiểu Cao đi thu thập hành lý của Lộ Vân Phàm, An Hồng cũng về phòng thu thập hành lý của mình, cuối cùng có thể lên đường rồi đi huyện Y rồi.

Trên đường trở về thành phố T, Tiểu Cao chuyên tâm lái xe, Lộ Vân Phàm tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt, không nói lời nào. Anh mặc một thân quần áo đen, vẻ mặt nghiêm túc, hồi phục lại bộ dáng lạnh nhạt xa cách lúc còn ở thành phố T.

An Hồng vẫn luôn nhìn anh, cô lo lắng anh sẽ không thoải mái, sẽ bị đau, sợ xe lắc lư sẽ khiến cho anh khó chịu, mỗi lần Tiểu Cao phanh xe đều làm cho lòng cô run sợ.

Mất luôn là vô tình hay cố ý liếc về phía đùi phải của Lộ Vân Phàm, An Hồng cũng chưa có nhìn thấy thân thể tàn khuyết của anh, chỉ là cách một lớp chăn, cô cũng biết được chân anh bị cắt khá cao.

Cô cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, cái chân này của Lộ Vân Phàm là giả, cứng ngắt không có sinh khí. Mà anh còn phải kéo một cái chân như vậy cùng cô đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ, đến trung tâm thương mại, đi dạo công viên, thậm chí còn đi du lịch. Hành động bất chấp hậu quả của anh, thật là một chút cũng không có thay đổi.

Sau đó An Hồng liền nghĩ đến, rất nhiều năm về trước, thời điểm anh bị thương, thời điểm anh làm giải phẫu hay quá trình hồi phục..... Không biết có người ở bên cạnh không, anh có sợ hãi không.

Không biết..... Khi đó Lộ Vân Phàm, có thể hay không, rất hận cô.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, một cái tay đặt lên mu bàn tay An Hồng, gắt gao cảm lấy.

An Hồng ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt thâm trầm của Lộ Vân Phàm, lúc này, tinh thần của anh đã tốt hơn rất nhiều, cùng với hình ảnh mắt không chế trong bệnh viện sớm đã khác xa.

Lộ Vân Phàm phát hiện trên mu bàn tay An Hồng ửng đỏ, nổi bọt nước.

Anh nhú mày, nói: "Bị từ lúc nào?"

"Không nhớ, em không sao." An Hồng rút tay về.

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, nhớ lại hình như là do cháo nóng cô mua về bị anh ném ra ngoài. Trong lòng anh khẽ chửi rủa một câu, lập tức kêu Tiểu Cao đi tiệm thuốc gần đây mua thuốc trị bỏng.

Sau khi mua được thuốc mỡ, bông băng, Lộ Vân Phàm ngồi ở phía sau xe hơi bôi thuốc cho An Hồng. Bên trong không gian chật hẹp, hai người ngồi rất gần, có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc của đối phương. Đầu ngón tay Lộ Vân Phàm có chút lạnh, sờ nhẹ lên mu bàn tay của An Hồng, có một chút run rẩy.

An Hồng khép ánh mắt, nói: "Em thật sự không có việc gì, anh quên sao, em không sợ đau."

Lộ Vân Phàm lắc đầu một cái, anh nói: "Anh chỉ là đang suy nghĩ, giống như em và anh ở chung một chỗ, cuối cùng anh vẫn là người làm em bị thương."

"Cái này căn bản không tính là gì." An Hồng đề mặc cho anh cầm lấy tay mình, ngừng một chút, nói, "Ngược lại, anh....."

"Anh không sao, em đừng lo lắng." cô chưa kịp nói xong, Lộ Vân Phàm đã trả lời.

Chỉ là, anh thậm chí cũng không dám ngẩng đầu.

An Hồng cười, so với khóc nhìn còn khó hơn.

Ở sân bay thành phố T, lúc chia tay Lộ Vân Phàm, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ.

An Hồng cúi người xuống ôm lấy anh, nói: "Chăm sóc bản thân thật tốt, đừng cậy mạnh, chân không có dưỡng tốt không cho phép xuống đất, biết không?"

"Ừ." Anh khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, nói, "Hơn một tuần nữa là Thanh Minh, em sẽ trở về thành phố J sao?"

"Sẽ về, em đã sớm xin nghỉ phép."

"Được..... Vậy lúc em trở lại, gọi điện thoại cho anh có được không?" Âm thanh của anh nghe rất tội nghiệp, ánh mắt cũng trở nên vô tội, tràn đầy mùi vị khẩn cầu.

"Được." An Hồng mỉm cười, nghĩ thầm Lộ Vân Phàm rốt cuộc vẫn là Lộ Vân Phàm, mặc kệ bao nhiêu năm trôi qua, mặc kệ anh có xảy ra bao nhiêu biến hóa, nhưng là từ trong xương, bản tính cũng không có thay đổi.

"An An, anh đi đây,, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Nhìn Tiểu Cao đẩy chiếc xe lăn màu đen càng ngày càng xa, An Hồng khoanh tay đứng yên thật lâu.

Chuyến du lịch đi đến huyện Y lần này, sự việc phát triển khiến cô ứng phó không kịp. Vốn chỉ cho là một quy tắc ngầm của cuộc hành trình, vì công vì tư đều muốn thỏa mãn yêu cầu của Lộ Vân Phàm. Kết quả lại.....

Thôi, lần này Lộ Vân Phàm đi, sẽ không còn dính líu gì đến cô, nghĩ đến đó, An Hồng lên xe bus của sân bay đi về trong thành phố, sau khi đến nhà đã là buổi chiều, cô tắt điện thoại nằm ngủ một giấc, ngủ thẳng đến 12 giờ đêm mới giật mình tỉnh lại.

Rời giường hút thuốc lá, uống rượu, nghĩ đến bản thân cả một ngày một đêm vẫn chưa được ăn gì, lập tức đi ăn một bát mì ăn liền. Sau đó cô mở MSN nói chuyện phiếm cùng Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm: chỗ chị đang là nửa đêm, chị còn làm gì mà chưa đi ngủ?

An Hồng: không ngủ được, nhớ em.

Tiêu Lâm nhớ cái rắm! Mấy ngày rồi chị chưa có trả lời mail của em, ai mà thèm tin.

An Hồng: gần đây tâm tình không tốt

Tiêu Lâm: tại sao?

An Hồng: đụng phải một cô nhân

Tiêu lâm: Lộ Vân Phàm?

An Hồng: mẹ nó! Làm sao em biết

Tiêu Lâm:.....

An Hồng: chị cảm thấy phiền chết được

Tiêu Lâm: Chị vẫn thích anh ta phải không?

An Hồng: NO!

Tiêu Lâm: chị mạnh miệng quá ~

An Hồng:.....

Tiêu Lâm: Nếu là anh ta chưa kết hôn, chưa có bạn gái, hai người quay lại với nhau cũng được.

An Hồng: Không thể nào

Tiêu Lâm: Tại sao vậy

An Hồng: Có rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, bọn chị không thể quay lại được.

Tiêu Lâm: Nếu chị còn thích anh ta thì Ok, còn về phần anh ta, em không nghĩ là anh ta sẽ yêu người khác.

An Hồng: Em không hiểu được

Tiêu Lâm: Em có cái gì mà không hiểu được, chị còn nghĩ em là con nít sao, không nói chuyện với chị nữa, em phải lên lớp đây.

An Hồng: a, 88

Tiêu Lâm: 88

2 phút sau.

Tiêu Lâm: Chị à, phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng làm em lo lắng.

An Hồng trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hãy Để Quá Khứ Trôi Qua

Sáng sớm ngày thứ hai, An Hồng ăn mặc vô cùng xinh đẹp.

Tóc dài thả phía sau, cài một chiếc kẹp hồ điệp xinh xắn màu đen. Cô mặc một chiếc váy đen mỏng, kiểu dáng đơn giản, dài đến đầu gối làm lộ ra đôi chân dài thon thả. Bên ngoài mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, chân đi đôi dép cao gót cùng màu, dáng người cao ráo, linh hoạt. Gương mặt được trang điểm tinh tế, tay cầm chiếc túi da báo, lúc đi lại ở trong công ty đều khiến cho mọi người phải liếc nhìn.

Ai cũng không hiểu, quản lý An từ trước đến nay vẫn luôn nghiêm túc chỉnh tề lại có thể sử dụng màu sắc rực rỡ như thế, hơn nữa, làn da của cô cũng không trắng, mặc màu đỏ trên người lờ lờ không thích hợp, nhưng mà một thân quần áo như thế này, kết hợp với những đường nét tinh tế trên khuôn mặt, lại có vẻ ưu nhã quyến rũ, nhìn vô cùng thanh lịch và nữ tính.

Tân Duy thấy An Hồng ngừng đầu ưỡn ngực tới làm việc, tổ chức cuộc họp buổi sáng, báo cáo công việc, lập kế hoạch, không thấy có gì khác thường, trong lòng cũng mơ hồ thờ phào nhẹ nhõm, không dám đi đến hỏi chuyện.

Hỏi như thế nào đây? Chẳng lẽ vỗ vỗ bả vai của cô, nói: Tiêu An, Chủ nhật cùng Lộ tổng ở huyện Y có vấn đề gì hay không?

Nhìn sắc mặt bình thản của An Hồng trên hành lang đi qua đi lại, giao phó công việc cho cấp dưới, Tân Duy lắc đầu một cái, trở về phòng làm việc của mình.

Giờ tan tầm, An Hồng gặp phải Triệu Đức Sinh đang đứng cạnh chiếc xe ở ngay cửa công ty, anh nhìn thấy cô mặc váy thì rất sững sốt.

An Hồng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Triệu Đức Sinh cau mày nhìn cô, kể từ tối thứ năm tuần trước khi cô giận dữ bỏ đi, đã bốn ngày nay cô không hề liên lạc với anh, mà anh, vì tính tự ái của đàn ông, cũng không gọi điện cho cô, trong lòng lại luôn nhớ đến những lúc hai người ở bên cạnh nhau.

An Hồng là một phụ nữ xinh đẹp và thành đạt, Triệu Đức Sinh biết rõ, anh không thể kiểm soát được cô, cô rất ngoan cố, ở một số phương diện lại cực kỳ cố chấp, ví dụ như, lúc ở trước mặt anh, cô chưa bao giờ tỏ vẻ yếu đuối, luôn luôn mạnh mẽ. Triệu Đức Sinh nhớ đến những thực tập sinh cấp cao vừa mới được tuyển vào bộ phận, hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ngây ngô e lệ, nếu có bị trách cứ vài câu, sẽ đỏ mặt khổ sở nửa ngày. Mỗi khi mang theo ra cửa làm việc, lại là một dáng vẻ hào hứng, các cô đều rất kính trọng, tôn sùng anh, thậm chí còn nhìn anh với ánh mắt e ngại. Không có một ai, giống như An Hồng vậy, nhìn thấy anh đứng đợi cô ở cửa công ty, cũng không tỏ ra vui vẻ, chỉ hỏi một cách thờ ơ Sao anh lại tới đây?

Hơn nữa, cô còn trang điểm lộng lẫy như thế, Triệu Đức Sinh thiếu chút nữa thì hộc máu.

"Cùng nhau ăn cơm đi." Anh trầm giọng nói.

"Hôm nay không được." An Hồng lắc lắc chìa khóa xe cùng một tập hồ sơ lớn trên tay, "Tối nay em phải về nhà làm thêm giờ, có một số việc tồn đọng, em cần phải làm xong."

"An Hồng, anh muốn nói chuyện cùng em."

An Hồng nhìn anh chằm chằm, thờ dãi: "Thật xin lỗi, Đức Sinh, mấy hôm nay em vô cùng mệt mỏi, đợi vài ngày nữa có thời gian, em sẽ gọi điện cho anh, có được không?"

Triệu Đức Sinh trợn mắt nhìn cô một lát, nghiêm mặt mở cửa bước lên xe, đóng một cái "rầm", bực bội rời đi.

An Hồng nhìn xe của anh biến khỏi tầm mắt, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Những ngày vừa qua, cô thực sự không còn tinh lực để đối phó với những khúc mắc của Triệu Đức Sinh.

Cô thậm chí còn nghĩ rằng, nếu Triệu Đức Sinh nói: An Hồng, chúng ta chia tay đi. Cô chắc chắn sẽ đồng ý.

Cô không muốn yêu đương gì cả, một chút cũng không muốn. Nghĩ đến lúc cô cùng Triệu Đức Sinh cùng nhau ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, còn Lộ Văn Phàm thì chỉ có một chân ngồi trên xe lăn, cô đã cảm thấy khó thở.

Tại sao lại nghĩ đến Lộ Văn Phàm? An Hồng lắc đầu một cái, hôm qua vừa mới nói lời tạm biệt mà thôi, nhưng là, đôi mắt đau thương của anh, cùng với dáng vẻ đau đớn lúc anh ngủ say, còn có tiếng khóc òe nén ở cổ họng đều ở trong đầu An Hồng. Cả một đêm, cô chìm trong một giấc mơ lộn xộn, thân người cao lớn của Lộ Văn Phàm, khuôn mặt vui vẻ, đột nhiên biến thành một người cô độc ngồi trên xe lăn.

An Hồng hết ngủ lại thức, lại ngủ. Buổi sáng tỉnh dậy đầu cô như vỡ ra. Cô đi chạy bộ rồi về tắm, cố gắng để bản thân nhìn thật tươi tắn, che giấu tâm tình bi thương, lấy một loại tinh thần thư thái xuất hiện trước mặt các đồng nghiệp.

Hơn một tuần lễ, An Hồng điên cuồng làm thêm giờ, đi qua đi lại Thành Đô trong vòng hai ngày. Sau khi trở lại, cô an bài công việc trong phòng ban, cùng Tần Duy xác nhận thời gian nghỉ phép năm, dọn dẹp hành lý lên máy bay đi thành phố J..

Cô cũng không liên lạc với Triệu Đức Sinh.

Mà sau khi Lộ Văn Phàm rời đi không gọi điện cho cô, và cô cũng thế.

Mặc dù là tưởng nhớ như hình với bóng, nhưng An Hồng lựa chọn quên đi.

3 ngày Thanh minh cùng với 3 ngày phép năm, cộng thêm 2 ngày thứ bảy và chủ nhật, An Hồng có tất cả 8 ngày nghỉ.

Xuống khỏi máy bay, cô đi đến khách sạn đã đặt phòng từ trước, sau khi sắp xếp hành lý, liền chạy đến bệnh viện nơi Trần Hàng đang làm việc.

Bác sĩ Trần đang trực, thấy An Hồng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, có chút ngoài ý muốn lại có chút vui mừng..

"Tại sao lại không gọi điện cho anh, anh đi đón em."

"Ngồi xe buýt sân bay cũng vậy thôi mà."

"Em chờ anh một chút, anh sắp tan làm, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Vâng."

Ngồi trên xe Trần Hàng, An Hồng tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Thành phố này là nơi cô sinh ra và lớn lên, sáu năm qua đã thay đổi rất nhiều, đất đai mở rộng, mấy huyện xung quanh cũng được sát nhập vào thành phố, tàu điện ngầm, cầu vượt nối tiếp nhau. Một thị trấn nhỏ bé, sạch sẽ, xanh tươi giờ đây đã trở thành một thành phố lớn. Mỗi năm quay trở về, An Hồng lại cảm thấy nó trở nên xa lạ một chút, khác hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của cô.

"Đó là nơi em sống khi còn nhỏ." An Hồng chỉ ngón tay vào một khu dân cư. Trước khi những tòa nhà này được xây dựng, ở đây chỉ là những ngôi nhà cấp bốn, gọi là thôn Hạnh Phúc."

"Sau đó thì sao?" Trần Hàng hỏi.

"Sau đó..... Sau đó nó bị phá hủy, mọi người được đền bù một căn hộ trong khu dân cư Hòa Bình, anh không phải là đã đến nhà em rồi sao?"

"À."

"Khi em còn nhỏ, thời gian ở thôn Hạnh Phúc là vui sướng và vô tư nhất." An Hồng nhắm mắt lại, tựa như đang tưởng niệm, trong miệng vẫn chậm rãi nói, "Có rất nhiều trẻ con cùng nhau chơi đùa, còn có một con chó ỉm thực thật dài, có thể mua được kẹo trái cây rất ngon."

"An Hồng."

"Vâng?"

"Đừng nghĩ về nó nữa."

"..."

"Quá khứ đã trôi qua." Nhìn về phía Trần Hàng có vẻ lạnh nhạt, thờ ơ nhưng An Hồng biết anh đang nghĩ gì.

Lúc này, đài phát thanh trên xe đang phát một bài hát đã cũ, giọng nữ âm vực có chút khàn khàn, bi thương, An Hồng lập tức ngây người.

"Đã bao lâu không gặp em,

Cứ ngỡ rằng em ở tận nơi đâu,

Thì ra vẫn ngủ trong trái tim anh,

Trong hơi thở của anh
Khoảng cách là bao xa
Tuồng rằng, không còn thấy hơi thở của em
Nào ai biết hình bóng em lại quá sâu đậm
Quay đầu lại liền thấy em
Hãy để quá khứ trôi qua
Không còn kịp nữa
Lại một lần thích em
Mây trắng vờn quanh bầu trời xanh
A —— nếu như không thể mãi mãi ở bên nhau
Cũng ít nhất cho chúng ta
Dừng khí nhớ về nhau
Được ôm lấy em
Để em hiểu được
Mong muốn trong trái tim anh
Mong được gặp lại em
Tìm hiểu tin tức về em
Hóa ra, em vẫn luôn ở trong anh
Nắm giữ ký ức của anh..."

An Hồng tựa vào cửa kính, lắng nghe ca khúc, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, vào giây phút này, cô điên cuồng nhớ đến người kia, nỗi nhớ thấm vào trong xương tủy, trong máu và trong mỗi tế bào của cơ thể.

Trong bữa tối, Trần Hàng thấy tâm tình An Hồng không tốt, liền chọc cười làm cô vui vẻ, An Hồng hiểu được nỗi lo lắng của anh, nói: "Trần Hàng, cảm ơn anh, em không sao."

"Ừ." Trần Hàng thấp giọng đáp lại, "Ngày mai em đi viếng mộ à?"

"Vâng."

"Có muốn anh đi cùng em hay không?"

"Không cần đâu." An Hồng cười cười, "Em còn muốn ngồi nói chuyện với họ một chút."

Trần Hàng gật đầu một cái, không nói nữa.

Ngày thứ hai, An Hồng thức dậy rất sớm, mang theo hoa tươi và tiền vàng đi đến nghĩa trang phía Bắc thành phố J.

Quét xong mộ đã là buổi trưa, cô đón xe taxi, bảo tài xế đưa đến trung học Ngọc Lan.

Tài xế nói: "Trung học Ngọc Lan sẽ được chuyển đi chỗ khác. Khu học đường mới ở ngoại ô cũng sắp xây xong, tháng 9 sẽ chính thức khai giảng."

An Hồng sững sốt, hỏi: "Vậy còn trường cũ thì sao?"

"Trường cũ nằm ở vị trí tốt, trong trung tâm thành phố giá nhà ở lúc này rất đắt đỏ, chắc là sẽ phá đi rồi xây dựng các trung tâm thương mại hay tòa nhà văn phòng."

"Vậy sao..." An Hồng cảm thấy mất mát, những ký ức quý giá cứ thế mà biến mất.

Sau khi xuống xe, An Hồng tản bộ đến cổng sắt lớn của trung học Ngọc Lan, trường đang trong kỳ nghỉ nên cánh cửa đóng chặt. Qua cánh cửa sắt, An

Hồng nhìn thấy hai khu nhà giảng đường cùng sân vận động nho nhỏ, qua nhiều năm như vậy, tất cả vẫn không có gì thay đổi.

Trung học Ngọc Lan rất nhỏ và yên tĩnh, nó nằm kéo dài trên một con đường nhỏ, trước cổng trường có một cây đa cổ thụ cành lá rậm rạp, bên cạnh là phố ẩm thực, vào buổi tối rất nhộn nhịp. An Hồng đã tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp được 13 năm, nhưng những niềm vui nỗi buồn vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mắt.

Sau khi xem một chút, An Hồng đi về phía khu phố ẩm thực, tìm đến một quán bán Toan Lạt Phấn, hiện đang là giờ ăn trưa nên cửa hàng nào cũng rất đông khách.

"Ông chủ, cho tôi một chén Toan lạt phấn, có nhiều rau thơm." Cô ngồi ở bàn ăn ngoài trời.

"Có ~~~" ông chủ trẻ tuổi từ bên trong nói vọng ra, chỉ chốc lát liền bung ra một chén, thấy An Hồng ngồi đó thì sững sốt thật lâu.

"Ui! An Hồng ~ "

"Bạn học cũ, phản ứng năm nay còn chậm hơn so với năm ngoái đấy nhé." An Hồng cười híp mắt.

"Ôi trời ạ! Mỗi lần bạn đến đây đều là thần không biết quỷ không hay, cũng phải cho mình chuẩn bị tâm lý chứ."

"La Lập Sơn, gần đây thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, vợ mình vừa mới sinh thêm một tiểu tử mập mạp." La Lập Sơn cười, đầu anh cao vọt, khuôn mặt vuông, vẫn mặc trên người bộ quần áo đầu bếp, ngồi xuống nói chuyện với An Hồng, "Còn bạn thì sao, gần đây như thế nào?"

"Vẫn như vậy thôi." An Hồng ăn toan lạt phấn, nói, "Bạn quả là không học được tay nghề của ba, ba bạn làm ăn ngon hơn nhiều."

"Chớ nói nhảm, mình là được chân truyền từ ba mình đó. Ở chỗ này, có ai mà không biết Toan Lạt Phấn của La gia là ngon nhất."

An Hồng cười.

La Lập Sơn lại hỏi cô: "Bạn cũng nên lập gia đình đi, bay nhảy bên ngoài làm cái gì, tuổi cũng còn ít đâu, mình thấy lo lắng thay cho bạn đó."

"Bạn gấp gáp cái gì chứ?" An Hồng vừa ăn vừa cười, "Mình còn rất trẻ có được hay không."

"Năm ngoái Thiệu Dục Hoa cũng đã kết hôn, cậu ấy muốn gửi thiệp mời cho bạn, mà mình lại quên mất, bạn cũng không có ở đây, có dự định gì sao."

"Bạn hiểu rõ mình mà." An Hồng nói, "Nghe nói nơi này sắp bị san bằng, bạn đã có kế hoạch gì chưa?"

"Phố ẩm thực này do chính phủ bỏ tiền đầu tư, nếu muốn phá bỏ, chắc chắn phải tìm một địa điểm khác cho các hộ kinh doanh. Dù sao cũng có chút không ổn, gia đình mình đã ở đây hơn một thập kỷ, bản thân mình cũng làm được bốn năm rồi."

"Hôm khác mình sẽ ghé thăm cha của bạn, mình thật nhớ hương vị toan lạt phấn mà ông làm."

"Ai, Bạn có ý gì chứ!"

Lúc rời đi, La Lập Sơn vỗ đầu một cái, nói với An Hồng: "Đúng rồi, bạn có còn có nhớ hay không, hồi còn ở học trung học đệ nhất cấp, lớp (6) có một thân đồng, bộ dáng rất bánh bao, hai năm gần đây vẫn thường đến chỗ mình ăn toan lạt phấn, đòi cho nhiều rau thơm giống như bạn vậy đó, ngồi một mình chậm rãi ăn."

Trái tim An Hồng nhảy lên.

"Mình cũng không nói với cậu ấy là năm nào bạn cũng tới, khi đó hai người cơ bản là biết nhau phải không, cũng chính là gây ra ồn ào tương đối lớn. Mình cũng không nhớ rõ lắm. Bây giờ cậu ấy nhìn thật cao to, đẹp trai nha. Nhưng mà hình như chân có vấn đề, bước đi cà nhắc, còn phải dùng đến quả trượng, thật là đáng tiếc."

Khỏe miệng An Hồng giật giật, nói: "Mình phải đi rồi, còn có chút chuyện cần làm, lần sau mình sẽ quay lại ăn toan lạt phấn."

"Được, tạm biệt." La Lập Sơn vẫy tay sau lưng cô.

An Hồng xoay người rời đi khu phố ẩm thực, lúc đi qua trung học Ngọc Lan lại phảng phất nhìn thấy người thiếu niên đang đứng dưới gốc cây đa cổ thụ.

Nhiều năm đã trôi qua, tại sao trí nhớ vẫn còn in hằn?

Tuy La Lập Sơn không nhớ nhưng trong lòng An Hồng đều rất rõ ràng.

Đó là thời thanh xuân của cô, là giai đoạn từ một cô bé trở thành thiếu nữ.

An Hồng nhớ lại quãng đường đã qua, quay trở về năm 1995.

Hết chương 4

Tác giả có lời muốn nói: Các cô gái, vô cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Kết thúc chương bốn, kế tiếp là những năm tháng học trung học đệ nhất cấp của An Hồng.

Mị biết là có một số nàng không muốn đọc về những chuyện đã qua, chỉ quan tâm đến hiện tại, nhưng đây chính là mạch truyện.

Hon nữa mị cũng tách ra làm hai phần riêng biệt khi viết về quá khứ và hiện tại.

Cho nên kính xin đại gia tiếp tục ủng hộ.

Ở phần trước có bàn đến vấn đề An Hồng hút thuốc lá..

Mị là mị nghĩ rằng, mỗi người trên bước đường trưởng thành sẽ có những thói quen khác nhau, có những trải nghiệm khác nhau.

Đối với An Hồng mà nói thì việc hút thuốc là giống như là một hình thức để xả stress, giống như, Lâm Thái cả đời sẽ không hút thuốc, hay Thạch Tuấn cũng vậy, bởi vì anh ta là ca sĩ~

Cho nên, về vấn đề Tiểu An Hồng hút thuốc lá, hy vọng mọi người có thể hiểu cho cô ấy.

Chương năm, Hàn Hiểu Quân sẽ xuất hiện ~

Ngoài ra: Bài hát được nhắc đến trong chương này là ca khúc 《nhịp tim》của Lâm Hiểu Bồi mà mị rất thích, khi viết truyện, trong đầu liền xuất hiện bài hát này, ha ha ~ các nàng ai chưa nghe thì có thể xem thử, rất là tâm trạng nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Lên Trung Học Có Vui Không

Kỳ nghỉ hè tuy ngắn nhưng rất thoải mái vui vẻ. Sau khi từ Thanh Đảo trở về, An Hồng và Hàn Hiểu Quân vẫn ở chung một chỗ. Hai nhà cách nhau khá xa, mỗi ngày An Hồng đều đi xe buýt đến nhà Hàn Hiểu Quân, hoặc là ngồi trong phòng điều hòa chơi game hoặc cùng nhau ra ngoài bơi lội, đánh cầu, leo núi.

Chung cư ở khu nhà Hàn Hiểu Quân có một sân bóng rổ, trẻ con xung quanh đó đều thích đến chơi bóng. Hàn Hiểu Quân cũng không ngoại lệ, anh mua một trái bóng rổ, thường đưa An Hồng đi cùng, thi đấu 3 chọi 3 với mấy đứa bé sống trong khu nhà. Dáng người anh cao ráo, khỏe mạnh, ném bóng cũng rất chính xác, vẫn luôn giành được những tiếng reo hò ủng hộ. An Hồng chống cằm ngồi ở phía bên ngoài sân nhìn anh, nghe mọi người khen ngợi anh, trong lòng há hê vui mừng, chẳng khác nào người ta đang khen mình vậy.

Mẹ Hàn nhìn An Hồng cả ngày chạy tới chạy lui vội vàng vàng, liền hỏi ý kiến bà ngoại, muốn An Hồng mang theo quần áo đến ở nhà Hàn một thời gian. An Hồng tất nhiên không từ chối, nhà Hàn Hiểu Quân vừa to vừa đẹp, lại có dư phòng cho khách cùng với TV truyền hình cáp, mỗi gian phòng đều có điều hòa nhiệt độ, trong phòng tắm có bồn cầu tự hoại và một cái bồn tắm thật lớn, điều kiện thoải mái như thế, cái phòng nhỏ tí xíu của An Hồng thật không thể so sánh nổi..

Cha Hàn mẹ Hàn vẫn đi sớm về khuya như cũ để mở cửa hàng, hiện tại trong nhà chỉ còn lại hai đứa nhóc tự sinh hoạt với nhau. Hàn Hiểu Quân sẽ mặc tạp dề nấu cho An Hồng ăn, tay nghề của anh thực sự được chân truyền từ cha, mùi vị vô cùng ngon làm cho An Hồng phải ăn thêm một chén cơm. An Hồng chủ động làm việc nhà, lau sàn, rửa chén, giặt quần áo. Mẹ Hàn dạy cô cách sử dụng máy giặt, An Hồng học rất nhanh, mỗi ngày đều phơi phơi thu thu vô cùng bận rộn. Chỉ là, mỗi lần phơi hoặc thu quần lót của Hàn Hiểu Quân, An Hồng luôn là đỏ mặt, tim đập thình thịch, giống như mình đang chuyện gì đó xấu hổ.

Hai tuần sau, bà ngoại gọi An Hồng về nhà, bà nói một cô gái mà đi ở trong nhà người khác như vậy rất không tốt, cho dù Hàn Hiểu Quân và cô là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nhưng như vậy cũng không ra thể thống gì.

Cuối tháng tám, Hàn Hiểu Quân trở về huyện W, trước khi đi, anh đưa cho An Hồng một chiếc xe đạp nữ mới tinh hiệu Angel. Anh hướng dẫn An Hồng cách sử dụng. 8 tuổi, An Hồng đã được Hàn Hiểu Quân dạy đi xe, đây là lần đầu tiên có được chiếc xe đạp của chính mình, lại còn do Hàn Hiểu Quân tặng, cô cực kỳ vui vẻ..

Sau khi Hàn Hiểu Quân rời đi, An Hồng cũng thu hồi tâm trạng, chuẩn bị để trở thành học sinh trung học đệ nhất cấp.

Kỳ nghỉ hè này mặc dù không có bài tập, nhưng An Hồng cũng không lười biếng, cô tự đi mua mấy bộ đề toán thi Olympic, mỗi ngày làm một chút. Cô không hề cảm thấy nhàm chán vô vị, ngược lại vô cùng thú vị và kích thích, nhất là sau khi tốn rất nhiều thời gian để giải quyết được một vấn đề khó

khăn, cảm giác thông suốt khiến cô hưng phấn.

Ngày 1 tháng 9, bắt đầu đi học.

An Hồng hẹn Tổng Lý Đình cùng đến trường để báo danh, từ nhà mới đi đến trường mất khoảng 25 phút, nếu chạy xe thì chỉ cần 10 phút là tới nơi. Vào thời điểm đó, lên trung học đệ nhất cấp, rất thịnh hành việc đi xe đạp đến trường.

An Hồng cười xe đạp mới, đeo cặp sách mà bà ngoại mua cho, mặc bộ quần áo mới mẹ mua, cô đứng ở ngã tư đường chờ Tổng Lý Đình.

Tâm tình của cô rất tốt, gió sớm nhẹ nhàng thổi qua tóc, cô hứng lấy ánh mặt trời đang mọc lên từ phía đông, ngửa mặt mỉm cười, trong lòng tràn đầy khao khát đối với cuộc sống của một học sinh trung học.

Cuối cùng Tổng Lý Đình cũng chạy xe đến, sau khi nhìn thấy cô thì ngạc nhiên nói: "An Hồng, làm sao mà bạn lại bị phơi nắng đến nổi đen xì như thế này! Nhìn không khác gì người Châu Phi cả. Ah? Bạn vẫn còn đeo niềng sao?"

Mấy câu nói liền khiến cho tâm tình đang tốt đẹp của An Hồng bị phá hủy không còn chút nào.

Trung học Ngọc Lan rất nhỏ, thật sự rất nhỏ.

6 năm học tại trường tiểu học Ánh Rạng Đông vô cùng rộng rãi, tầm mắt của An Hồng rất cao. Lần đầu nhìn thấy ngôi trường này, tọa lạc trên một con phố nhỏ, xung quanh là khu dân cư sinh sống, trong lòng An Hồng thất vọng vô cùng.

Trước cổng trường có một cây đa cổ thụ rất lớn, xuyên qua cánh cửa sắt loang lổ, có thể nhìn thấy hai dãy nhà ba tầng. Không có sân vận động, không có hội trường, chỉ có một bãi đất trống nằm giữa cổng trường và khu giảng đường ba tầng, bên cạnh là cột cờ thẳng đứng cắm quốc kỳ đang phất phơ, có lẽ đây là sân tập thể dục. Giữa hai khu giảng đường được sơn mấy đường chạy, An Hồng nhìn thấy không khỏi cau mày, thật đúng là biết cách tận dụng!

Khai giảng năm học mới, trong trường rất náo nhiệt, đông đúc. Đi vào bên trong không xa có một bảng thông báo, sau khi An Hồng cùng Tổng Lý Đình gửi xe ở nhà để xe, liền tiến đến xem xét, hóa ra là thông báo chia lớp của năm nhất.

Năm nhất tổng cộng chỉ có 6 lớp, nhưng mỗi lớp đều có 50 học sinh. Hai người bắt đầu kiểm tra từ lớp 6/1, Tổng Lý Đình tìm thấy tên của mình rất nhanh chóng, cô ở lớp 6/2, mà An Hồng có tên trong danh sách lớp 6/4, Tổng Lý Đình đứng một bên thờ dài thờ ngắn, nói cảm thấy thật tiếc khi không học cùng lớp với An Hồng, lúc này trong lòng An Hồng đang rất hồi hộp, bởi vì cô nhìn thấy rất rõ, một cái tên khác—— Tần Nguyệt, học cùng lớp với cô, tâm tình lập tức vui vẻ.

Tìm được lớp 6/4, An Hồng cúi đầu, từ cửa sau đi vào trong lớp, cô có thói quen không muốn người khác để ý đến mình. Nhưng là, rất nhanh cô nghe được một âm thanh đang nhẹ nhàng gọi: "An Hồng! An Hồng!"

Ngẩng đầu nhìn lại, chính là vẻ mặt tươi cười của Tần Nguyệt, cô vẫy tay với An Hồng, chỉ chỗ trống bên cạnh nói: "Chúng ta ngồi chung đi!"

An Hồng rất kích động, mím môi đi tới ngồi bên cạnh Tần Nguyệt, ở trong lớp học xa lạ này, cô thật không thể nào tin được, mình lại ngồi cùng bàn với Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt cười hi hi quan sát An Hồng, nói: "Kỳ nghỉ hè vừa rồi bạn đi đâu? Tại sao lại đen thế này."

An Hồng nói: "Mình đi Thanh Đảo và Nhật Chiêu."

Tần Nguyệt bùng tình hiểu ra: "Thì ra là đi biển, thảo nào, mình thực sự rất hâm mộ bạn, kỳ nghỉ hè hàng năm mình đều phải về nhà bà ngoại ở Liễu Châu-Quảng Tây chơi một tháng, không được đi đâu cả."

An Hồng cười, thì ra là cũng có người hâm mộ mình đấy nhé.

Sau học kỳ quân sự, cuộc sống học sinh trung học đệ nhất cấp của An Hồng chính thức bắt đầu.

Thành tích của cô không cao không thấp, thân hình nhỏ gầy, làn da ngăm đen, dáng vẻ cũng không xinh đẹp, còn đeo một bộ niềng răng kỳ quái, tất nhiên là không được bạn bè cùng giáo viên ưa thích. An Hồng cũng đã đoán trước được điều này, dù sao lúc còn học tiểu học, cuộc sống của cô trôi qua luôn là như vậy, đã sớm trở thành thói quen.

Tuy nhiên, cô và Tần Nguyệt trở thành đôi bạn rất thân. Hai người giống như hình với bóng, không thể tách rời.

Trong lớp tiếng Anh, giáo viên yêu cầu mọi người lấy tên tiếng Anh, sau đó luyện tập đối thoại với bạn cùng bàn.

Tên tiếng Anh của Tần Nguyệt là Jessica, còn An Hồng, thì vô cùng đơn giản, Ann.

Đây là lần đầu tiên An Hồng học tiếng Anh, bởi vì miệng còn đeo niềng răng nên phát âm không chuẩn, lúc đối thoại cứ lắp ba lắp bắp. Tần Nguyệt phát âm rất lưu loát, cô nói hỏi còn học tiểu học đã học qua Anh văn được mấy năm. Cô thường giúp An Hồng cải thiện phát âm và hướng dẫn cô học ngữ pháp.

Thành tích các môn khoa học tự nhiên của An Hồng rất tốt, văn học lại hơi kém, hiện tại lại có thêm môn tiếng Anh khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối.

Thành tích của Tần Nguyệt vẫn tốt như cũ, đáng vẻ dễ mến, khuôn mặt đầy đặn, da trắng, mắt to trong veo như nước, rất được các bạn cùng lớp yêu thích. Mới chỉ hơn một tuần lễ, đã nhận được hai bức thư tỏ tình từ hai bạn nam trong lớp.

An Hồng cũng không cảm thấy lạ, cô quyết tâm dành thời gian cho việc học tập. Thỉnh thoảng Tần Nguyệt sẽ than thở với An Hồng, loại sự tình này khiến cô rất đau đầu, một người chưa có kinh nghiệm như An Hồng, cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể hòa theo những học sinh khác, trêu chọc cô.

An Hồng biết, trong lớp có rất nhiều nữ sinh ghen tỵ với Tần Nguyệt, có mấy người học cùng trường tiểu học Ánh Rạng Đông, tất nhiên là biết Tần Nguyệt, phần đông là từ những trường tiểu học khác, nói không chừng lúc còn đi học ở đó cũng là rất được hâm mộ, lên đến trung học đệ nhất cấp, bị người khác cướp đi danh tiếng, trong lòng luôn cảm thấy căm tức.

Hơn nữa, Tần Nguyệt cũng không phải là nữ sinh đẹp nhất trong lớp, nhưng mà cô rất tự nhiên phóng khoáng, không giả bộ bên lên, là một người ôn hòa, thái độ nhiệt tình, không ra vẻ nũng nịu đáng yêu trước mặt nam sinh, cũng không tỏ ra thanh cao sĩ diện trước mặt nữ sinh, tính cách lại lạc quan vui vẻ càng làm tăng thêm hào cảm.

An Hồng cảm thấy rất may mắn khi có một người bạn như Tần Nguyệt, cô luôn nghĩ như vậy.

An Hồng vốn định để cho cuộc sống thời học sinh trung học trôi qua thật yên bình, vậy mà cũng không được như ý nguyện.

Nam sinh năm nhất, vừa mới bước vào thời kỳ trưởng thành, nóng vội bộp chộp, tinh lực dư thừa, luôn dùng mọi phương pháp để tìm kiếm thú vui.

Không biết từ lúc nào, mấy học sinh có chút nghịch ngợm bắt đầu đặt biệt danh cho các bạn cùng lớp.

Đáng vẻ xinh xắn, biệt danh cũng dễ nghe, ví dụ như, tên có một chữ "Na", mọi người liền gọi là "Na Na", khuôn mặt trẻ con thì được gọi là "búp bê", họ "Quê" thì gọi là "Tiểu Quê".

Nếu là bộ dáng khó coi, thành tích cũng không nổi trội, hoặc trên người có khiếm khuyết, liền bị xui xẻo đặt cho "Biệt danh". La Lập Sơn mắt nhỏ thì gọi là "Mắt nhái bén", Từ Khiết mập mạp là "Heo mập", Trương Minh đeo kính là "Gà vờn bốn mắt". An Hồng thì rất thảm, cô có rất nhiều biệt danh, nào là "Hắc Tinh Tinh", "khí đột", "răng sắt".....

Ngay từ lúc bắt đầu, An Hồng còn không thèm để ý, nhưng là sau một thời gian dài, mỗi lần các bạn học nữ trong lớp đều gọi cô là: "răng sắt."

Cuối cùng cô cũng cảm thấy tức giận.

Có một ngày, sau khi kết thúc buổi học, nam sinh ở bàn trên chuyển xuống kết quả bài kiểm tra trắc nghiệm, nói một câu: "Này, khí đột, cậu giỏi thật đấy."

Cậu bé có lẽ cũng không có ác ý, bởi vì An Hồng học toán rất tốt, hơn nữa, bình thường cô vẫn hay trò chuyện một vài câu với cậu ta, nên cũng chỉ là buột miệng mà nói ra biệt danh ấy, cũng giống như phần lớn các bạn khác ở trong lớp.

Nhưng mà An Hồng lập tức nổi giận.

Cô hung hăng đá một cước vào ghế ngồi sau đó đứng lên cầm bài thi ném vào đầu cậu ta.

"Nói lăng nhăng cái gì!! Thử nói lung tung một lần nữa xem!!" Cô gào lên, cậu bé bị đánh lập tức bối rối, sau khi kịp phản ứng, nó đứng lên đẩy An Hồng một cái, kêu: "Bạn điên hả."

An Hồng đáng người nhỏ bé, sức lực hiển nhiên không thể so sánh với học sinh nam, cơ thể chao đảo một hồi mới đứng vững.

Lúc này, các bạn trong lớp đều nhìn về phía bọn họ, Tần Nguyệt vội vàng đứng lên kéo An Hồng, nói: "An Hồng, đừng kích động đừng kích động."

An Hồng đứng ngơ ngác, nhìn vẻ mặt khinh bỉ của nam sinh kia, lại nghiêng đầu một chút xem Tần Nguyệt, a..... Bạn ấy thật là xinh đẹp. Nhưng tại sao mình lại có cảm giác không cam lòng.

Tâm tư của nữ sinh rất nhạy cảm và tinh tế, hốc mắt An Hồng ẩm ướt, gương mặt đỏ bừng, cô đột ngột xoay người chạy ra khỏi phòng học.

Chạy một lúc lâu, cô dừng lại ở bên trong nhà để xe ở bên cạnh khu giảng đường số hai, cô để mặc cho nước mắt của mình rơi xuống, đã lâu rồi, không có cảm giác bị ức khuất đến như vậy.

Lúc này, có một người chạy đến bên cạnh cô, An Hồng lau nước mắt nhìn lên, thì ra là lớp trưởng Thiệu Dục Hoa.

Đó là một nam sinh có dáng người cao gầy, trên mặt còn có một ít tàn nhang, nhưng là một người rất hài hước, hơn nữa năng lực quản lý lại xuất sắc, thành tích học tập ưu tú, thầy giáo Đồng chủ nhiệm lớp liền giao cho cậu ta làm lớp trưởng, còn Tần Nguyệt là lớp phó.

Ánh mắt Thiệu Dục Hoa rất sáng, con ngươi hơi nhỏ, giọng nói điềm đạm "An Hồng, sắp vào lớp rồi, chúng ta cùng trở lại nhé, Tần Nguyệt đang khuyên răn Lỗ Cường, lúc bạn quay về, cậu ấy sẽ xin lỗi bạn."

An Hồng suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, cô vẫn là không có lá gan cúp cua, hướng chỉ lớp trưởng đại nhân cũng tự mình đến, nếu không cùng cậu ấy trở về cũng quá không nề mặt rồi.

Trên đường đi, Thiệu Dục Hoa hỏi An Hồng: "Đầu tháng 11 sẽ tổ chức đại hội thể thao, mình nghe Tần Nguyệt nói bạn chạy khá tốt, lần này có dự định tham gia hay không?"

An Hồng nhỏ giọng trả lời: "Sao cũng được."

Thiệu Dục Hoa nói: "Vây hay là theo như năng lực của bạn, đăng ký chạy 130m có được không?"

Trái tim An Hồng chợt cảm thấy ấm áp, thì ra là Tần Nguyệt biết là mình chạy 130m, hơn nữa, lớp trưởng cũng đã biết.

Cô gật đầu nói: "Được, mình sẽ đăng ký." Trong lòng đã có quyết định, muốn thi đấu thật tốt, không thể để cho Tần Nguyệt mất thể diện.

Lỗ Cường quả nhiên nói lời xin lỗi với An Hồng. Từ đó về sau, cũng không có ai dám gọi cô là "Con khi đột" hoặc là "Hắc Tinh Tinh", nhưng vẫn có người gọi cô là "răng sắt", thậm chí còn có người len lén kêu "người phụ nữ thô lỗ", "Mẫu Dạ Xoa", Thiệu Dục Hoa trấn áp qua mấy lần cũng không có hiệu quả gì, còn có bạn học cùng trường tiểu học Ánh Rạng Đông trước kia, đem chuyện An Hồng gây gỗ cùng thầy giáo hỏi năm lớp ba mang ra nói một lượt, từ đó về sau, các bạn học đều nhìn cô với ánh mắt rất khác, làm cho An Hồng một phen buồn bực.

Tần Nguyệt chỉ có thể an ủi cô, các bạn học đều không có ác ý, nghĩ thoáng đi một chút, hướng chỉ cái tên "răng sắt" cũng khá dễ thương, gọi cũng chẳng sao.

Đại hội thể dục thể thao của trường trung học Ngọc Lan được tổ chức ở sân vận động của cung thiếu nhi. Chỉ có ba cấp học nên dùng một ngày rưỡi là xong. An Hồng ở trong nhóm học sinh nữ năm thứ nhất thi chạy 130m, đạt hạng hai, cuối cùng cũng thay đổi một chút hình ảnh một kẻ vô dụng của mình ở trong mắt các bạn học. Tần Nguyệt thể dục thể thao cũng không tồi, tham gia thi nhảy xa đạt hạng nhất.

Buổi chiều ngày hôm sau, đại hội thể dục thể thao kết thúc, nhà trường cho nghỉ học, các bạn cũng giải tán hết. Tần Nguyệt gọi mấy bạn học cũ ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông đi về thăm trường cũ. Cô gọi An Hồng đi cùng, An Hồng nghĩ đến đây là năm cuối cùng mà cô giáo Hạ còn dạy học ở tiểu học Ánh Rạng Đông, cô cũng vô cùng nhớ nhung, liền gật đầu đồng ý.

Đến trường tiểu học Ánh Rạng Đông, mọi người so với những học sinh năm đầu thì không khác gì lão đại, nhìn học sinh trong trường đều là nhỏ tuổi hơn mình, có cảm giác rất là đặc ý. Sau đó tất cả đều tách ra để đi thăm thầy cô giáo của mình, An Hồng trực tiếp đi đến phòng làm việc của cô giáo Hạ.

Hiện đang là giờ nghỉ, cô giáo Hạ không có ở đây. Thật bất ngờ, trong phòng làm việc An Hồng lại gặp được một người đã mấy tháng không thấy - Lộ Vân Phàm, cậu bé đang mang bài tập của lớp đến đây.

Mái tóc của Lộ Vân Phàm được cắt ngắn, khuôn mặt vẫn xinh xắn như vậy, nó nhìn thấy An Hồng thì hai mắt mở lớn, lập tức chạy đến bên cạnh. An Hồng để phòng nhìn tới nhìn lui, hóa ra nó chạy qua là để so chiều cao cùng với cô.

"Bây giờ bạn cao bao nhiêu rồi?" Lộ Vân Phàm hỏi.

"1m46." An Hồng trả lời, đây là chiều cao đo được lúc kiểm tra sức khỏe hôm nhập học.

"Thấp vậy á, mình đã 1m47 rồi." Lộ Vân Phàm rất hả hê, nhếch môi cười, mình rốt cuộc cao hơn An Hồng.

An Hồng cau mày nhìn nó, sau đó Lộ Vân Phàm liền phát hiện niềng răng ở trong miệng cô, về mặt nó vô cùng tò mò hỏi: "Cái gì sáng lấp lánh ở trong miệng bạn thế kia?"

An Hồng lập tức ngậm miệng lại, Lộ Vân Phàm không bỏ qua, đưa tay cạy miệng cô để xem đó là cái gì, An Hồng gạt tay nó ra, tay phải che miệng kêu lên: "Làm cái gì đấy hả! Làm cái gì đấy hả!"

Lộ Vân Phàm xoa xoa tay, nhún nhún vai nói: "Có gì đặc biệt hơn người chứ, không cho nhìn thì thôi, sao phải đánh mình."

Lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên, Lộ Vân Phàm lưu luyến không muốn quay trở về lớp học, ánh mắt nó long lanh, hỏi An Hồng: "Này, học trung học vui lắm hay sao?"

An Hồng lớn tiếng trả lời: "Quả thực là rất vui, học sinh tiểu học không thể cảm nhận được đâu!"

Lộ Vân Phàm "Hừ" một tiếng, xoay người chạy mất.

Lúc này cô giáo Hạ trở về phòng làm việc, thấy An Hồng thì rất vui vẻ, một già một trẻ thao thao bất tuyệt nói chuyện thật lâu, cô giáo Hạ biết được hiện tại thành tích số học của An Hồng rất tốt, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Lúc An Hồng rời đi, ngang qua lớp học của Lộ Vân Phàm, không hiểu sao lại đưa mắt nhìn vào bên trong. Chỉ liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy một thằng nhóc đang ngồi ngay bàn đầu tiên. Không ngờ, lúc này Lộ Vân Phàm cũng đang dùng một đôi mắt đen nhánh trong trẻo nhìn cô. Trong lòng An Hồng "Lộp bộp" một chút, dời đi tầm mắt chạy ra khỏi trường học, không biết vì sao, ánh mắt của thằng nhóc thoắt tha này khiến cho lòng cô dâng lên một cảm giác bối rối không nói thành lời.

Chương 36: Bạn Thích Anh Ấy Đúng Không

An Hồng tự hỏi bản thân, trung học cơ sở rất vui hay sao? Đáp án dĩ nhiên là: NO.

Phần lớn thời gian cô đều ở cùng một chỗ với Tần Nguyệt, nhưng mà Tần Nguyệt cũng không chỉ có một người bạn là cô, cũng giống hồi còn học tiểu học, bên cạnh bạn ấy luôn luôn có mấy nam sinh nữ sinh vây quanh.

An Hồng rất ít khi tiếp xúc với bọn họ, bởi vì những người đó không thích cô. An Hồng xấu xí, không có quần áo đẹp, không biết trang điểm, mà nữ sinh năm nhất lại thấy hứng thú với những thứ này, cho nên họ cảm thấy không hợp với An Hồng.

An Hồng không để tâm đến vấn đề này, cô còn có một người bạn khác, đó chính là anh bạn mặt vuông mắt hí - La Lập Sơn. La Lập Sơn là một người đôn hậu, chất phác, thành tích thường thường, cậu ấy ngồi ở hàng ghế phía sau An Hồng, mỗi khi gặp phải đề toán khó, không dám đi hỏi thầy cô giáo mà thường nhờ các bạn giúp đỡ, tuy nhiên bạn cùng bàn lại không thích cậu ấy, vì vậy hầu như mỗi lần có thắc mắc, đều là do An Hồng giải đáp, tiếp xúc lâu dần, hai người liền trở nên thân thiết.

La Lập Sơn vì muốn cảm ơn An Hồng, đưa cho cô mượn truyện tranh thiếu niên Nhật Bản, An Hồng rất vui vẻ, càng ra sức phụ đạo, trong lúc vô tình lại giúp La Lập Sơn nâng cao thành tích toán học.

Thời gian chậm rãi lướt qua.

Thời điểm gần cuối kỳ, An Hồng kinh ngạc phát hiện ra, không biết từ lúc nào mà trong lòng cô xuất hiện một cảm giác không rõ đối với Thiệu Dục Hoa. Cô đặc biệt chú ý đến cậu ấy, lúc cậu ấy phát biểu trong lớp, cô sẽ hồi hộp, lúc cậu ấy tổ chức họp lớp, cô sẽ đặc biệt quan tâm đến, cho dù là có lúc Thiệu Dục Hoa vô tình liếc nhìn cô một cái, cũng sẽ khiến cô đỏ mặt nửa ngày. Cô không hiểu mình đang bị làm sao, cô viết thư cho Hàn Hiểu Quân, tất nhiên không nhắc đến vấn đề này trong thư, chỉ là muốn tâm sự cho vui nổi lòng.

Cô vẫn luôn nhớ đến Hàn Hiểu Quân, rất nhớ. Hàn Hiểu Quân cao như vậy, đẹp trai như vậy, dịu dàng như vậy, so với bất kỳ bạn học nam nào ở trong lớp An Hồng cũng hơn rất nhiều. Tại sao Hàn Hiểu Quân có thể đối xử tốt với cô mà những người khác lại ghét cô đến thế?

An Hồng nghĩ không ra, giữa một hồi hoang mang bối rối, nửa học kỳ đầu năm nhất kết thúc.

Trong thời gian nghỉ đông, bà ngoại nhận được chìa khóa nhà mới —— phòng 301, đơn nguyên 1, chung cư Hòa Bình.

Khu vực này rất rộng lớn, là khu vực tái định cư nằm ở nửa phía Đông của thôn Hạnh Phúc trước kia, căn hộ rộng 67m2 được chia thành 2 phòng ngủ.

Bà ngoại rất cao hứng, mang theo An Hồng đi tới đi lui trong căn hộ xây thô, chỉ vào căn phòng hướng bắc, nói với An Hồng: "Tiểu Niếp, cái này sau này sẽ là phòng của con, có thích không?"

Gian phòng kia rộng chừng 10m2, An Hồng kiểm chế tâm tình đang kích động, gạt đầu một cái, sau đó sờ sờ khung cửa, sờ sờ vách tường, sờ sờ cửa sổ thủy tinh, trong lòng tưởng tượng sau khi trang trí xong thì sẽ như thế nào. Có giống phòng ngủ với rèm cửa màu hồng của Tiểu Lâm, có nội thất màu hồng, có thật nhiều gối bông hay không?

Mùa xuân, mẹ và bác sĩ Tiêu đưa Tiểu Lâm trở về, bọn họ tìm người làm khoán lắp đặt thiết bị trong nhà, chọn ngày khởi công. An Hồng không để ý những việc này, cô nhân nhả hưởng thụ kỳ nghỉ đông, nhớ nhung Hàn Hiểu Quân, thỉnh thoảng lại đến nhà Tần Nguyệt chơi.

An Hồng thế nào cũng không có nghĩ đến, hào phóng tự nhiên như Tần Nguyệt, trong nhà lại mở quán gà nướng.

Lần đầu tiên đi đến, An Hồng tìm biển số nhà liền nhìn thấy cửa tiệm treo biển "Cửa hàng gà nướng ngon". Cô ngây người nửa ngày, sau đó liền nhìn thấy một người đội nón trắng sau quầy kính, cười hi hi gọi cô: "An Hồng, bạn tới rồi!"

Tần Nguyệt lau sạch sẽ đôi tay chạy đến, cô mặc bộ đầu bếp màu trắng, nhìn có chút khôi hài. Cô đưa An Hồng vào trong nhà, lầu một hướng ra đường được sử dụng làm cửa hàng, gia đình 3 người ở bên trong có hai phòng. Tần Nguyệt nói: "Mẹ của mình làm kế toán trong xí nghiệp, ba mở quán gà nướng đã nhiều năm..., ngày nghỉ mình thường ra giúp một tay. Đợi lát nữa bạn mang một con về nhà, gà nướng ba mình làm là ngon nhất đấy."

An hoành đầu đầy hắc tuyến, sau lại nhìn thấy ba của Tần Nguyệt là một người đàn ông trung tuổi rất cường tráng, ông nhìn An Hồng nói: "Bạn nhỏ, nhìn cháu gầy còm như vậy, trong nhà không được ăn no hay sao?"

Thực sự thì An Hồng so với các bạn nữ trong lớp có chút hơi nhỏ, lúc rời khỏi nhà Tần Nguyệt, cha Tần còn gói cho cô hai con gà nướng, An Hồng nói thế nào cũng không từ chối được đành phải xách về nhà, lại bị bà ngoại mắng cho một trận.

Chỉ là gà nướng, mùi vị rất ngon.

Sau khi nhập học, An Hồng đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống của một học sinh trung học cơ sở. Thành tích của cô cũng bình thường, chỉ có toán học là đứng trong top 10, nhưng là sau khi cộng điểm của các môn khoa học xã hội, ví dụ như văn học, tiếng Anh, chính trị, lịch sử thì điểm tổng kết lập tức bị kéo xuống hạng trung bình.

Thiệu Dục Hoa là người học giỏi số học nhất trong lớp cô, An Hồng rất sùng bái cậu ấy, tuy rằng thành tích số học của cô trong số những nữ sinh cũng coi là rất tốt, nhưng là so với mấy bạn nam thì vẫn còn kém một chút. An Hồng cũng không biết phải làm thế nào để nâng cao thành tích, dù sao tất cả mọi kiến thức cô đều hiểu, sự chênh lệch ở đây, có thể nằm ở những đề bài rất khó giải quyết.

Thanh niên choai choai 13, 14 tuổi bắt đầu có những hoạt động giao lưu. Lúc này, trong khối học sinh trung học cơ sở nổi lên hai trào lưu khác nhau, — một là trượt patin và hai là đánh bóng bàn.

Đánh bóng bàn căn bản đều là các nam sinh tham dự, nữ sinh thì thích trượt patin, An Hồng cũng vậy.

Lần đầu tiên đi trượt patin là do Thiệu Dục Hoa và Tần Nguyệt tổ chức, trong lớp có 10 người đi. Sân trượt băng nằm ở sân vận động thành phố, 6 đồng tiền cho 2 tiếng trượt, giá tiền tuy đắt nhưng học sinh vẫn rất thích, thậm chí nếu đi muộn cũng không thuê được giày.

An Hồng không biết trượt, La Lập Sơn liền chủ động dạy cô, cậu cầm tay cô, từ từ trượt ở trong sân, dạy cô hạ thấp trọng tâm, hai tay thẳng bằng, mũi chân hướng ra ngoài từng bước từng bước trượt.

An Hồng học tập rất chăm chỉ, cô cũng cảm kích sự nhiệt tình của La Lập Sơn. Lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thiệu Dục Hoa đang cầm tay Tần Nguyệt, nhẹ nhàng lướt qua người cô. Trong lòng An Hồng ngờ ngẩn, không để ý dưới chân, liền ngã dập mông, liền lụy La Lập Sơn cũng bị vấp ngã.

Tần Nguyệt thấy cô bị ngã xuống, lập tức đi đến dìu cô. An Hồng ngẩng đầu lên, nhìn được Thiệu Dục Hoa đang tủm tỉm cười đi theo sau Tần Nguyệt, khoát tay mà nói: "Minh không sao, các bạn đi chơi đi, không cần phải để ý đến đến mình."

Tần Nguyệt nói: "Vậy để mình dạy bạn nhé, rất là đơn giản."

Thiệu Dục Hoa tiếp lời: "Đảm bảo còn đơn giản hơn cả một đề toán thi đấu Olympic nữa, bạn sẽ học được rất nhanh."

Sau đó, La Lập Sơn, Thiệu Dục Hoa và Tần Nguyệt cùng nhau hướng dẫn An Hồng, ngược lại, An Hồng không có tâm tư học, cô trượt mãi mà không được, cho đến lúc kết thúc mới miễn cưỡng đi được mấy bước.

Cho nên sau này, dù An Hồng vẫn rất thích trượt patin, nhưng nếu Thiệu Dục Hoa đi cùng thì cô sẽ không đi. Chỉ khi nào chỉ có Tần Nguyệt cùng mấy bạn nữ, cô mới gia nhập.

Ánh mắt Thiệu Dục Hoa nhìn Tần Nguyệt rõ ràng có hứng thú như vậy, An Hồng cũng có thể thấy được, cô không tin Tần Nguyệt lại không phát hiện ra.

Đầu tháng năm, An Hồng cùng bà ngoại dọn nhà, cuối cùng chuyển từ căn phòng đi thuê đến ngôi nhà của chính mình.

Trong nhà trang hoàng cũng không xa hoa, nhưng rất đơn giản và ấm áp. Rất nhiều ý tưởng hay đều là chủ ý của bác sĩ Tiêu, ông là một người thông minh. Vì lắp đặt trang thiết bị cho ngôi nhà mà bà ngoại đã phải sử dụng tiền để dành và tiền đền bù di dời, tốn rất là nhiều tiền. Mẹ muốn đưa cho bà ngoại một khoản nhưng bà ngoại không đồng ý.

Trong nhà có điện thoại bàn, điều hòa không khí và TV, còn có bồn cầu tự hoại, trước tiên An Hồng gọi điện cho Hàn Hiểu Quân, trong loa truyền đến giọng nói của Hàn Hiểu Quân, cô sung sướng cười không ngấm được miệng.

Phòng của An Hồng tuy không phải màu hồng nhưng cũng là một không gian mà bất cứ nữ sinh nào mong muốn. Giường gỗ đơn sắc, tủ treo quần áo, giá sách, bàn gỗ, tập đầu giường, còn có bàn trang điểm màu hồng-xanh lá cây được trang trí bằng những quả cầu trắng, khăn trải giường màu cam họa tiết kẻ ô, tất cả đều làm cô vui mừng.

Chủ nhật tuần thứ hai sau khi dọn nhà, cô mời Tần Nguyệt đến chơi, cô không kịp chờ đợi để khoe với Tần Nguyệt gian phòng của mình, còn rất hưng phấn cho bạn xem album ảnh.

Từ nhỏ đến lớn, An Hồng rất ít chụp ảnh, bởi vì bà ngoại không có máy chụp hình, thỉnh thoảng chụp mấy lần đều là đi theo cha Hàn, mẹ Hàn cùng Hàn Hiểu Quân ra ngoài chơi.

Tần Nguyệt nhìn thấy ảnh chụp chung của An Hồng và Hàn Hiểu Quân ở Thanh Đảo, chụp rất nhiều, cô hỏi An Hồng: "Đây là ai vậy, nhìn có vẻ quen. Bạn và anh ấy chụp không ít hình, là anh họ sao?"

An Hồng cười lắc lắc đầu, nói: "Anh ấy là hàng xóm từ nhỏ lớn lên cùng với mình, bọn mình chơi rất thân với nhau. Anh ấy cũng tốt nghiệp trường tiểu học Ánh Rạng Đông, hơn bọn mình 3 lớp."

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Mình cũng có chút ấn tượng, lúc anh ấy ở trường tiểu học rất được hâm mộ đấy. Không ngờ hai người lại biết nhau."

An Hồng rất há hê, nói: "Lúc mình 3 tuổi liền bắt đầu chơi cùng một chỗ với anh ấy rồi đó."

Tần Nguyệt đột nhiên hỏi: "An Hồng, bạn thích anh ấy phải không?"

Trong lòng An Hồng hoảng hốt, vội vàng trả lời: "Không đâu, mình coi anh ấy là anh trai mình."

Nhưng mà trong lòng lại rối loạn một hồi.

Tần Nguyệt cười hi hi nói: "Thật sao? Mặt của bạn đều đỏ lên rồi."

"Đương nhiên là thật!" An Hồng lớn tiếng trả lời.

Tần Nguyệt liền thu lại tươi cười, nói: "Vậy sao ~ anh ấy thực sự rất là đẹp trai, so với mấy bạn nam trong lớp đều đẹp hơn. Thế mà bạn lại không thích anh ấy, thật kỳ quái." Trên mặt cô hiện ra vẻ mặt ngượng ngùng của thiếu nữ.

An Hồng cười ha ha, nói: "Chẳng lẽ bạn thích anh ấy sao?"

Tần Nguyệt kêu "Dừng ~" một tiếng, nói: "Mình không biết anh ấy thì làm sao mà thích được, chỉ là nhìn anh ấy đẹp trai như vậy, thì thấy rất đẹp mắt mà thôi."

An Hồng có chút bối rối, đầu hơi nóng lên liền nói: "Vậy, đợi anh ấy trở lại lúc nghỉ hè, mình sẽ giới thiệu để cho hai người quen nhau."

Cô cho là Tần Nguyệt sẽ đáp "Không cần", nhưng mà, lại nghe được bạn ấy vui vẻ nói: "Thật nha, vậy thì tốt quá, đến lúc đó bạn không được quên nha."

Thi cuối kỳ, An Hồng bị tiếng Anh và Ngữ văn kéo chân sau, điểm tổng kết chỉ xếp thứ 33 trên 54 người. Cô có chút không hài lòng. Nhưng kỳ nghỉ hè lại tới, An Hồng rất nhanh sẽ quên mất vấn đề này, bởi vì Hàn Hiểu Quân trở lại.

An Hồng hết lòng tuân thủ lời hứa, vào trung tuần tháng 7, sắp xếp cho Tần Nguyệt gặp Hàn Hiểu Quân.

Đó là ở tại một cửa hàng KFC trong trung tâm thành phố. Hàn Hiểu Quân đã sắp 17 tuổi, so với trong hình càng thêm anh tuấn, lông mày rậm, mặt to rạng rỡ, nụ cười ôn hòa trên môi, An Hồng thấy có nhìn thế nào cũng không thể đủ.

Cô đang cầm Cola, chỉ vào Tần Nguyệt và nói với Hàn Hiểu Quân: "Đây là bạn tốt nhất của em, Tần Nguyệt."

Sau đó lại nói với Tần Nguyệt: "Đây là anh trai mình, Hàn Hiểu Quân."

Nghe An Hồng nói vậy, trong nháy mắt, khuôn mặt Hàn Hiểu Quân thoáng chốc đình trệ, sau đó rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Tần Nguyệt cũng là nhân nhật cười, hôm ấy cô ăn mặc phá lệ xinh đẹp, váy đầm màu hồng nhạt, buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt trong trẻo, khuôn mặt tròn trịa ửng hồng. Anh Hồng không phải là đứa ngốc, có chút hiểu ra tâm tư của Tần Nguyệt đối với Hàn Hiểu Quân, nhưng mà cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Có lẽ là bởi vì cô hết sức tin tưởng Hàn Hiểu Quân.

Đó là kỳ nghỉ hè của ba người.

Lúc Hàn Hiểu Quân đi chơi bóng rổ, Tần Nguyệt và An Hồng cùng đi xem. An Hồng cũng không cảm thấy có gì không ổn, cô thích Hàn Hiểu Quân, cũng thích Tần Nguyệt, cô hi vọng hai người sẽ trở thành bạn tốt. Dĩ nhiên, chỉ là bạn tốt mà thôi.

Ba người cùng đi bơi lội, leo núi, Tần Nguyệt mặc vào đồ tắm thì đáng người là một đường cong hình chữ S, cô cao 1m58, đã có phong thái một thiếu nữ yêu kiều. Mà An Hồng, trước ngực mặc dù có nhô lên một chút nhưng nhìn thế nào cũng giống một con nhóc. Suốt cả một năm, cô chỉ cao có 3cm, lúc này là 1m49, người gầy nhỏ tong teo, không giống với học sinh trung học cơ sở.

Hàn Hiểu Quân trêu chọc cô: "A Hồng, bây giờ em mà đi mua vé tàu, nói không chừng còn có thể được giảm một nửa."

Tần Nguyệt che miệng cười, An Hồng liền đuổi theo đánh anh, trong lòng lại nổi lên một chút thắc mắc.

Cái đó của mình..... Thế nào còn chưa tới đây?

Bà ngoại cũng cảm thấy kỳ quái, khẩu vị của An Hồng rất tốt, một mình có thể ăn hết nửa con gà nướng, làm sao lại trở mẫn trệ như vậy? Chu kỳ kinh nguyệt chưa tới còn coi như không tính, nhưng là cô cũng không cao lên, không béo ra, ngực cũng chậm phát triển. Sẽ không phải là có vấn đề về sức khỏe đây chứ?

Bà đưa An Hồng đi gặp bác sĩ, Tây y nói tất cả bình thường, Trung y thì cho mấy thang thuốc, nói bà ngoại mỗi ngày sắc cho An Hồng uống.

Vì vậy, suốt thời gian nghỉ hè, trong nhà lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc bắc khó ngửi, An Hồng bịt mũi uống thuốc nửa tháng, một chút thay đổi trên người cũng không thấy.

Mẹ Hàn gọi điện thoại tới kêu An Hồng đến ở nhà bà vài ngày, bà ngoại khéo léo từ chối. Hàn Hiểu Quân đã là một thanh niên, cháu gái mình mặc dù chưa trở mẫn nhưng dù sao cũng đã 13 tuổi. Mẹ Hàn cha Hàn hàng ngày đều không ở nhà, chỉ có hai đứa bé ở với nhau, lỡ xảy ra chuyện gì thì ai chịu

trách nhiệm?

Cho nên, nửa đầu kỳ nghỉ hè, An Hồng cùng Hàn Hiểu Quân gặp gỡ cũng không nhiều. Đối với sự phản đối của bà ngoại, An Hồng có chút không hiểu vì sao, nhưng cô nguyện ý nghe theo lời bà. Bà ngoại đã lớn tuổi mà vẫn phải chăm sóc cô, trong lòng An Hồng vừa cảm động vừa áy náy. Cho nên, những gì cô có thể làm được đó là nghe lời bà ngoại, giúp bà làm việc nhà, cố gắng học tập tốt. Nếu mình ngoan ngoãn, mẹ ở bên ngoài mới có thể yên tâm, vì thế nên bà ngoại cũng bớt lo lắng.

Về thời kỳ nổi loạn tuổi vị thành niên, An Hồng có nghe nói đến, nhưng cô vẫn còn chưa trưởng thành, làm sao có thể nổi loạn.

Nửa sau kỳ nghỉ hè, cũng giống như những năm trước, Tần Nguyệt đi đến nhà bà ngoại ở Liễu Châu - Quảng Tây.

Vì vậy, chỉ còn lại An Hồng và Hàn Hiểu Quân.

Có một ngày, hai người hẹn nhau đi thư viện đọc sách. Đọc theo đường đi, Hàn Hiểu Quân cũng có chút không tập trung. An Hồng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi anh có chuyện gì.

Hàn Hiểu Quân phục hồi tinh thần, nháy nháy mắt với An Hồng, sau đó lấy ví da, mở ra cho An Hồng nhìn. .

An Hồng không hiểu, đến gần xem thử, hóa ra là một tấm ảnh nhỏ nhỏ. Một cô bé xa lạ, tóc ngắn, đang mỉm cười.

Trong đầu An Hồng "Oanh" một tiếng, cái gì cũng không kịp phản ứng.

Hàn Hiểu Quân nói: "Đây là bạn học cùng lớp cấp ba của anh, tên là Tiểu Nhã.."

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh một chút, lại cúi đầu xem cô bé trong hình, không thể nói là vô cùng xinh đẹp, cũng không khó coi, chỉ là một cô bé bình thường ở quê mà thôi.

Hàn Hiểu Quân nói: "Bạn ấy nói thích anh, muốn trở thành bạn gái anh, A Hồng, theo em anh có nên đồng ý không?"

An Hồng nhăn mày, chui chui lỗ mũi, nói: "Anh có đồng ý hay không, có liên quan gì đến em?"

Hàn Hiểu Quân cười cười, nói: "Anh rất muốn biết ý kiến của em."

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy Hàn Hiểu Quân càng trở nên xa lạ, cô nói: "Đây là chuyện riêng của anh, đừng hỏi em"

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân liền ảm đạm.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân hình như kể một chút về cô bé này, nhưng An Hồng nghe không rõ, bên tai chỉ có âm thanh ông ông. Đầu cô đã chết lặng.

Cô nhớ, một năm trước đó anh nói "Chúng ta không cần chờ đến lúc em học năm thứ nhất đại học, có thể ở chung một chỗ" —— là anh đã nói những lời đó.

An Hồng không biết Hàn Hiểu Quân có việc gì, mới qua nửa tháng 8, anh đã vội vã trở về huyện W. An Hồng cũng không đi tiễn, cô chưa hỏi phục lại sau cơn chấn động vừa rồi.

Cuối tháng 8, Tần Nguyệt từ Liễu châu trở lại, trong lòng không biết tại sao, An Hồng lại kể chuyện Hàn Hiểu Quân đang yêu. Sau khi nghe xong, Tần Nguyệt có chút sững sờ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, cười nói: "Lá gan anh ấy thật lớn, lại yêu sớm như vậy."

An Hồng cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, địa phương nhỏ thật đúng là loạn."

Tần Nguyệt cúi đầu, có chút buồn bã ỉu xiu, trong lòng An Hồng cũng là một hồi mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cho Mình Mượn 5 Đồng

Sau khi nhập học, An Hồng và Tần Nguyệt bắt đầu lên năm thứ hai.

Ở lễ khai giảng, An Hồng gặp được người đã một năm không thấy, Lộ Vân Phàm, nó thực sự đã thi vào trung học Ngọc Lan. An Hồng rất sửng sốt, cô vẫn cho rằng với gia cảnh của Lộ Vân Phàm, tối thiểu sẽ giống như Giang Nghiên Nhi, thi vào tam trung, thậm chí là học trường song ngữ hoặc một trường trung học ngoại ngữ nội trú. Mặc dù nó khẳng định rằng mình sẽ đăng ký vào Ngọc Lan, nhưng An Hồng cũng chỉ cho là nó nói cho vui miệng mà thôi.

Lộ Vân Phàm cao hơn một chút xíu, chiều cao đã vượt qua 1m50 rồi. Tuy nhiên, so với mấy học sinh nam cùng lớp, vẫn có vẻ gầy gò trắng trẻo, nhưng mà gương mặt lại vô cùng khả ái.

Nó đã hơn 11 tuổi, An Hồng phải thừa nhận rằng Lộ Vân Phàm là đứa bé trai xinh đẹp nhất mà cô từng gặp, làn da vô cùng mịn màng, ngũ quan tinh tế, giống hệt nam chính trong các bộ truyện tranh thiếu nữ của Nhật Bản, tất nhiên là phiên bản em bé.

Mặc dù Hàn Hiểu Quân cũng đẹp trai, nhưng đã có hương vị thiếu niên, dáng người cao lớn, màu da lúa mạch, mắt to mày rậm, còn có xương hàm tinh tế như tạc tượng, cả người đều lộ ra tuổi trẻ nhiệt huyết. Mà Lộ Vân Phàm, vẫn còn chưa phát triển, lúc này có thể hình dung chỉ có ba từ —— xinh đẹp, rất đẹp, thật xinh đẹp!

Lộ Vân Phàm cũng nhìn thấy An Hồng, nó tròn mắt nhìn cô, An Hồng bị nó nhìn trừng trừng liền cảm thấy sống lưng run lên, nhũn mảy một cái rồi nhanh chóng chạy đi.

Sau khi lên năm hai, An Hồng bị ảnh hưởng bởi các bạn nữ trong lớp, vô cùng si mê truyện tranh thiếu nữ Nhật Bản và tiểu thuyết ngôn tình của Đài Loan.

Ngày thường xem những bộ phim chiếu trên tivi, cũng có nói đến tình yêu nhưng là tình yêu của những người trưởng thành. Chỉ có ở trong truyện tranh thiếu nữ Nhật Bản cùng với tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, An Hồng mới có thể tìm được tình yêu mà những cô gái đang ở cái tuổi của cô luôn nghĩ đến.

Ngây ngô và trong sáng như vậy, chạm nhẹ cánh tay có thể khiến cho mặt đỏ tím đập nửa ngày, nhìn lâu một chút cũng làm cho cả người buổi tối ngủ không yên, hiểu lầm một chút cũng khiến nội tâm đau đớn muốn chết; còn có... chính là —— hương vị của nụ hôn đầu, có phải rất ngọt ngào, rất lãng mạn như vậy không, khiến cho người ta choáng váng?

Cô đi đến hiệu sách nhỏ thuê truyện đọc, 1 đồng tiền 3 quyển trong một ngày, tiền tiêu vặt cô tiết kiệm được phần lớn đều dùng để đi thuê sách.

13 tuổi rưỡi, An Hồng trở thành thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu, trong mơ, thỉnh thoảng xuất hiện Thiệu Dục Hoa nhưng phần lớn đều là Hàn Hiểu Quân.

Học sinh nữ bắt đầu yêu thích các đại minh tinh, Tứ Đại Thiên Vương, Lâm Chí Dĩnh, Kim Thành Vũ..... Còn có người vừa mới gia nhập ngành giải trí như Phạm Hiểu Huyền, Hứa Như Vân, Vương Lực Hoành, Trần Dịch Tấn.....

Tiền tiêu vặt của An Hồng không nhiều lắm, cô không có máy nghe nhạc, cũng không mua được băng đĩa, cơ bản là đều mượn Tần Nguyệt, mang về cho vào máy ghi âm của bà ngoại để nghe. Tần Nguyệt rất rộng rãi, vừa mua được băng đĩa nào hay sẽ chủ động đưa cho cô, vì vậy, An Hồng nghe được rất nhiều ca khúc mà mình yêu thích, thành ra cũng không bị lạc hậu so với trào lưu.

Ở trong trường, cô rất ít khi gặp phải Lộ Vân Phàm. Cho dù gặp mặt, hai người cũng là người từng ta...ta từng người đi lướt qua nhau.

Lúc ấy, bộ phim Một Thoáng Mơ của nữ văn sĩ Quỳnh Dao đang làm mưa làm gió khắp cả nước. An Hồng không chỉ xem phim mà còn đọc truyện rất kỹ. Lưu Đức Khải trong vai Phí Vân Phàm chính là một nam nhân cực phẩm, An Hồng liền nhận nhân vật đó là của mình.

Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến thần tượng.

Có lúc, cô đã nghĩ, thật ra thì Hàn Hiểu Quân cùng Phí Vân Phàm có một chút giống nhau. Đều rất cao lớn đẹp trai, lại ôn nhu hòa nhã. Chỉ là An Hồng không biết, ai là Uông Tử Lăng của anh.

Mà Lộ Vân Phàm, bởi vì có cùng tên với Phí Vân Phàm nên bị quấy rầy.

Trong lớp, các bạn nữ đều ông a ông ọ gọi nó là "Vân Phàm~~ Vân Phàm~~", làm cho nó sồn hết cả da gà.

Lúc về nhà nó liền phản nản với Giang Bội, kêu gào muốn đổi tên.

Giang Bội nói: "Mẹ con vốn là fan hâm mộ của nhà văn Quỳnh Dao, thích nhất nhân vật Phí Vân Phàm trong cuốn《 Một thoáng mộng mơ 》, lúc mang thai liền nói với ba con, nếu sinh ra bé trai sẽ gọi Lộ Vân Phàm, sinh ra bé gái là Từ Lăng. Đây là tên mẹ con đặt cho, con vẫn muốn đổi sao?"

Nghe câu trả lời như vậy, đầu nhỏ của Lộ Vân Phàm tiu ngưu cúi xuống, lần đầu có hiểu biết đối với tên của chính mình. Hơn nữa, nó không chỉ muốn đọc 《 Một thoáng mộng mơ 》 mà còn xem cả phim chiếu trên TV, để coi một chút, nhân vật Phí Vân Phàm là người như thế nào mà mẹ nó lại thích. Nó biết chính mình là một đứa bé được mọi người yêu quý, nhưng có một người, hình như là không có hứng thú gì với nó. Lộ Vân Phàm rất thất vọng, nó nghĩ có thể tìm được đáp án trên người Phí Vân Phàm.

Nhưng là, sự thật chứng minh, tiểu thuyết ngôn tình và phim tình yêu nhiều tập không hề thích hợp với bé trai 11 tuổi rưỡi.

Nhiều lần, nó vừa xem vừa ngủ quên trên ghế salon, Giang Bội lại bế nó mang vào trong phòng.

Đầu tháng 11, An Hồng tham dự đại hội thể dục thể thao dành cho học sinh năm hai cấp trung học cơ sở, tất nhiên là cô đăng ký thi chạy 130m.

Buổi sáng tham gia đấu loại, rất dễ dàng được vào chung kết diễn ra vào buổi chiều.

Cô mặc một bộ quần áo thể thao sáng màu, đứng ở phía bên ngoài sân, quan sát năm nhất thi đấu và chờ đợi Tần Nguyệt kết thúc đấu loại rồi cùng nhau quay lại khán đài.

Lúc này, bóng dáng nho nhỏ của Lộ Vân Phàm xuất hiện trong tầm mắt của An Hồng.

Nó đi tới bên cạnh cô, cười nói: "Minh vừa mới xem bạn thi đấu, bạn chạy cũng nhanh đấy."

An Hồng nói: "Đây là thể mạnh của mình, năm ngoái mình đạt hạng hai."

Lộ Vân Phàm nói: "Bạn vẫn luôn đăng ký chạy 130m đúng không, đã bắt đầu thi từ năm thứ tư tiểu học."

An Hồng ngạc nhiên: "Làm sao mà bạn biết?"

"Minh cái gì cũng biết." Lộ Vân Phàm cười hà hà.

Khóe miệng An Hồng co giật: "Vậy bạn có đăng ký thi đấu hay không?"

"Không có." Nó lắc đầu.

"Không phải là bạn rất giỏi hay sao, tại sao không vì tập thể lớp mà giành vinh quang?" Giọng điệu của cô tràn đầy sự chế nhạo, đâm trúng chỗ đau của Lộ Vân Phàm. Nó còn chưa có trở mã, căn bản không cách nào cạnh tranh cùng những đứa lớn hơn nó 1,2 tuổi.

Nó hăm hừ nói: "Bạn cứ đợi đấy, đến lúc học cấp ba, nhất định mình sẽ đạt hạng nhất chạy 130m!"

An Hồng cười "hì hì" một tiếng, nói: "Cấp ba á? Khi bạn vào cấp ba thì mình làm sao mà thấy được, chúng ta sẽ không học chung một trường."

Lộ Vân Phàm nổi giận, nó nói: "Vậy thì chúng ta cùng thi vào một trường, sau đó mình sẽ chạy cho bạn xem!"

An Hồng tròn mắt một cái, không có ý kiến.

Bắt đầu từ giữa trưa, bụng An Hồng có cảm giác ần ần đau đớn. Cô cho là mình ăn phải đồ ăn hỏng, chạy đi rửa tay.

Cái cảm giác đau đớn từng trận ập tới khiến sắc mặt cô trắng bệch, mồ hôi đầm đìa trên trán. Tần Nguyệt nhìn dáng vẻ của cô không bình thường, quan tâm hỏi: "An Hồng, bạn làm sao vậy? Buổi chiều có muốn về nhà nghỉ ngơi hay không?"

An Hồng cắn răng lắc đầu một cái, nói: "Buổi chiều mình còn thi đấu, chỉ cần chịu đựng một lúc là được."

Loại đau đớn này làm eo cô không thể đứng thẳng lên được, lúc đứng vào hàng để xuất phát thì bụng vẫn còn vô cùng khó chịu, An Hồng nghĩ, cố gắng kiên trì một lúc, chạy xong có thể về nhà nghỉ.

Kết quả thành tích của cô rất kém, chỉ đứng thứ năm. Máy học trong lớp đi cổ vũ cũng rồi rít tẩn đi. Chỉ có La Lập Sơn mang đến cho cô một bình nước.

Bộ dáng An Hồng nhìn có vẻ không ổn, nhưng mà Tần Nguyệt đang tham gia chung kết nhảy xa, bên cạnh cô không có bất kỳ ai nên căn bản là cũng không có người chú ý đến cô đang rất khó chịu trong người.

An Hồng gắng gượng đi tới nhà vệ sinh, cô nghĩ muốn rửa mặt cho tỉnh táo.

Không biết từ lúc nào có người đi theo sau lưng, An Hồng nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ.

Nhanh chân đi đến nhà vệ sinh của sân vận động, An Hồng đột nhiên quay đầu lại liền phát hiện ra đó là Lộ Vân Phàm.

Một tay nó đang cầm bình nước, một tay cầm bịch khăn giấy, thấy An Hồng đột nhiên quay đầu lại nhìn thì hết hồn, ngơ ngác nhìn cô.

An Hồng không còn hơi sức, hỏi nó: "Bạn đi theo mình à?"

Lộ Vân Phàm chột đỏ mặt, nó ngậm miệng nửa ngày thì phun ra một câu: "Bạn...Bạn cũng có giỏi gì đâu, còn khoác lác là mình đứng thứ hai."

An Hồng bị nó làm cho tức điên, đang đau bụng gần chế còn bị thằng nhóc thối tha này cười nhạo, cô "Hừ" một tiếng, nói: "Dù sao cũng hơn những người khác cái gì cũng không tham gia được!"

Nói xong, cô liền xoay người nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Đột nhiên, trong cơ thể dâng lên cảm giác kỳ dị, phía dưới có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, nhanh chóng thấm ướt quần.

Cô sững sờ đứng lại, sau đó liền nghe được Lộ Vân Phàm ở sau lưng kêu lên một tiếng thảm thiết, nó bị dọa sợ đến mức đầu lưỡi cứng cả lại:

"A a a ————— An! An! An Hồng!! Bạn! Có cái gì trên quần bạn thế kia?? Bạn! Bạn! Cái mông bạn đang bị chảy máu!!!"

An Hồng cúi đầu nhìn chiếc quần sáng màu của mình, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ ửng.

Cô bình tĩnh lại, thò tay móc túi - một xu cũng không có, chỉ có thẻ mặt dày hỏi Lộ Vân Phàm:

"Này, bạn có mang tiền không? Cho mình mượn 5 đồng."

Lộ Vân Phàm há hốc miệng nhìn cô, hoàn toàn ngây ngốc.

Kể từ khi kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên xuất hiện, cơ thể An Hồng bắt đầu xảy ra biến hóa cực lớn.

Thứ nhất, dáng người nhanh chóng cao lên, giống như măng non mùa xuân, từng đoạn từng đoạn dài thêm ra, kết thúc năm thứ hai, cô đã cao 1m62, hơn nửa năm cao thêm 12cm, vượt qua 1m60 - Tần Nguyệt.

Thứ hai, cô bắt đầu có mụn trứng cá, vốn là da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, bây giờ rất nhiều mụn trứng cá, giống hệt cây kem đậu đỏ cô thường ăn khi mùa hè đến.

Thứ ba, tóc cô cũng không khô cứng vàng hoe như trước mà ngày càng đen nhánh, mềm mại.

Thứ tư, ngực cô bắt đầu phát triển, còn rất lớn, mông cũng có thịt, dáng người mảnh khảnh, eo thon mềm mại.

Chính là có một vấn đề vô cùng hồng bét, tất cả quần áo cũ đều không mặc vừa, lại càng thêm thiếu thốn.

Tóm lại, cho đến khi kỳ thi cuối kỳ năm thứ hai kết thúc, An Hồng từ một đứa trẻ gầy gò đen đúa, lột xác thành thiếu nữ yếu điệu, cao ráo. Dĩ nhiên, nếu không tính đến khuôn mặt như cây kem đậu đỏ cùng với hàm răng đang bị niềng.

Kể từ sau đại hội thể dục thể thao, trừ việc còn nợ Lộ Vân Phàm 5 đồng tiền, đã 8 tháng, An Hồng không có nói một câu với nó.

Cô vô cùng quần bách, lần đầu tiên mua băng vệ sinh lại là đi vay tiền một thằng nhãi. Nghĩ đến vẻ mặt ngây người như phỗng của Lộ Vân Phàm, cô liền buồn bực muốn chết.

Lộ Vân Phàm cũng cảm thấy rất kỳ cục, nó rút cuộc cũng hiểu được thời kỳ trưởng thành đặc biệt của nữ sinh, nhớ lại thời điểm nhìn quần An Hồng chảy ra máu cùng khuôn mặt nhăn nhó vì đau, nó thực sự muốn quên đi.

Vì vậy, hai người bọn họ, mặc dù ở trong trường vẫn hay gặp mặt nhưng cũng sẽ làm bộ như không biết, đi lướt qua nhau.

Một năm này, vóc dáng Lộ Vân Phàm cũng bắt đầu cao, hết năm nhất đã tới 1m59.

Hơn nữa, nó hạ quyết tâm làm một quyết định quan trọng.

Chương trình của năm thứ hai khó hơn năm nhất rất nhiều, bởi vì có thêm Vật lý và Hóa học, điểm số giữa các bạn học trong lớp cũng có sự chênh lệch lớn. Nhưng mà đối với An Hồng, thành thích Lý Hóa lại rất tốt. Ở kỳ thi cuối kỳ, cũng vì thành tích xuất sắc ở các môn khoa học tự nhiên, lần đầu tiên An Hồng xếp thứ 9 trong lớp, khiến cô cũng khó mà tin được.

Cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ, báo cáo tin tức tốt, cô giáo Hạ rất vui vẻ, khuyến khích An Hồng tiếp tục duy trì.

Sau đó, An Hồng hết sức phấn khởi đón kỳ nghỉ hè, bởi vì Hàn Hiểu Quân sẽ quay trở về, đây chính là thời khắc mà cô chờ đợi nhất trong một năm. An Hồng đã quên đi sự kiện "Bạn gái" của Hàn Hiểu Quân, cô chỉ gấp gấp muốn cho Hàn Hiểu Quân thấy được sự thay đổi của mình, lúc này, đứng bên cạnh Hàn Hiểu Quân, cô sẽ không còn giống như đứa trẻ ngây ngô nữa.

Ngày 7 tháng 1 năm đó, Hongkong sát nhập lại đại lục trở thành một sự kiện vui sướng trên khắp cả nước.

An Hồng nhận được điện thoại của Hàn Hiểu Quân, anh nói có kế hoạch ở lại thực tập ở huyện W, không trở về thành phố J.

An Hồng kinh ngạc, không thể tin được những lời anh nói: "Anh lừa em à, có phải muốn cho em ngạc nhiên đúng không?"

Hàn Hiểu Quân lạnh nhạt nói: "Anh không lừa em, anh đã nói qua với cha mẹ rồi. Tiểu Nhã sẽ đi thực tập cùng một công ty với anh, em còn nhớ Tiểu Nhã không? Đó là bạn gái anh."

An Hồng che miệng khóc, cố gắng không phát ra âm thanh. Cô cúp điện thoại, cười chính mình si tâm vọng tưởng. Hàn Hiểu Quân cách cô ngày càng xa, cô vẫn luôn cố gắng lớn lên thật nhanh, muốn nhanh chóng được ở bên cạnh anh, nhưng mà, anh đã sớm thay đổi.

Bọn họ sẽ không bao giờ giống như trước, cùng nhau ngắm sao trời, cầm tay nhau chạy khắp ngõ ngách trong con phố nhỏ.

Đầu tháng 8, An Hồng tham gia lớp học thêm các môn khoa học tự nhiên.

Vốn dĩ cô không có ý định tham gia, nhưng vì Tần Nguyệt về nhà bà ngoại ở Liễu Châu, mà Hàn Hiểu Quân cũng không trở lại, chỉ có một mình cô thực sự rất nhàm chán, hơn nữa cô cũng muốn tập trung học, liền nộp tiền tham gia.

Lớp học thêm cho năm hai được chia làm hai lớp, ban 1,2,3 ở chung một lớp, ban 4,5,6 ở một lớp, mỗi ban khoảng 40 học sinh.

Ngày đầu tiên vào học, An Hồng bắt ngờ gặp Lộ Vân Phàm ở trong lớp, cô kinh ngạc há hốc miệng.

Lộ Vân Phàm cười nham nhở với cô, nó nói: "An Hồng, mình lại nhảy lớp rồi, sau khi khai giảng, mình chính là học sinh lớp 6."

Lớp học hè chỉ học vào buổi sáng, sau khi tan học, một đám choai choai về nhà ăn cơm rồi hẹn nhau buổi chiều ra ngoài chơi.

Cha của La Lập Sơn mở một cửa hàng bán Toan Lạt Phấn gần trung học Ngọc Lan, ăn vô cùng ngon, khiến cho An Hồng chảy cả nước miếng mỗi khi nghĩ đến. Có lúc, sau khi tan học buổi sáng, cô sẽ đến cửa hàng của cha La, mua một chén Toan Lạt Phấn giá 3 đồng, cha La sẽ cho cô một phần lớn, buổi chiều, cô cùng La Lập Sơn đọc truyện tranh, tiểu thuyết hoặc là làm bài tập hè để giết thời gian.

Một ngày nọ, Thiệu Dục Hoa lại tổ chức đi trượt patin, gọi An Hồng và La Lập Sơn cùng đi nhưng An Hồng từ chối. La Lập Sơn nói: "An Hồng, chúng ta cùng đi đi, lâu lắm rồi không trượt, mấy hôm nay cũng không quá nóng, vừa đúng lúc có thể vận động một chút."

Trong lòng An Hồng vẫn có chút ngăn cách với Thiệu Dục Hoa, Thiệu Dục Hoa đáng thương lại hoàn toàn không biết tại sao. An Hồng nhìn La Lập Sơn đang cố thuyết phục mình, không muốn phụ ý tốt, gật đầu đồng ý.

Lộ Vân Phàm ngồi ở bên trái phía trước An Hồng, nó ngồi bên cạnh nghe được mọi người nói chuyện, lúc này mới lên tiếng: "Các bạn đi trượt patin à? Mình có thể đi cùng được không?"

Ánh mắt của nó sáng long lanh, nụ cười thuần khiết vô hại, Thiệu Dục Hoa lập tức gật đầu: "Dĩ nhiên có thể chứ, thần đồng, cũng nên làm quen với các bạn mới chứ nhỉ."

"Thần đồng" chính là biệt danh của Lộ Vân Phàm.

Lộ Vân Phàm cười hi hi, vuốt vết sẹo ở cùi chỏ trên tay phải, nói: "Mình vừa lên lớp 6, cũng không quen biết ai nhưng lại vô cùng thân thiết với An Hồng."

An Hồng đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tại Sao Anh Không Trở Lại

Lộ Vân Phàm trượt patin rất giỏi, đây là điều mà An Hồng không nghĩ tới.

Cơ thể nhỏ bé của nó linh hoạt lướt trên sân. Thời điểm hiện tại chính là mùa hè, không có nhiều người đến chơi, An Hồng nhìn nó trượt, thỉnh thoảng còn xoay một vòng, có chút ngây ngốc.

Lộ Vân Phàm lướt qua bên người cô cười cười, làm mặt quỷ. An Hồng không khỏi bĩu môi, có cái gì đặc biệt hơn người cơ chứ, đúng là thằng nhóc thói tha thích khoe khoang! Cô nghĩ.

Mấy phút sau, Lộ Vân Phàm trượt đến trước mặt cô, dừng lại một cách tiêu sái, nhìn bộ dáng lão đạo của cô, nói: "Đần độn, thì ra bạn không biết trượt, thảo nào không chịu tới."

"Ai cần bạn quan tâm!" An Hồng tức giận.

"Tại sao bạn lại hung dữ như vậy!" Lộ Vân Phàm nói, sau đó vươn tay, "Mình dạy cho bạn nhé."

"Không! Có! Nhu! Cầu!" An Hồng nói lớn tiếng, đập vào tay nó rồi vội vàng lướt đi, không được mấy bước liền ngã dập mông trên đất.

Lộ Vân Phàm vừa cười vừa trượt đến bên người cô, duỗi tay về phía cô nói: "Nổi nóng cái gì chứ, đưa tay cho mình để mình dạy bạn."

An Hồng ngẩng đầu nhìn nó, thấy một đôi mắt xinh đẹp đen như mực, giống như quỷ thần xui khiến, đưa tay cho nó cầm.

Lộ Vân Phàm dùng sức, An Hồng khẽ chống một tay liền đứng lên.

Hai người đứng đối diện nhau, An Hồng vẫn cao hơn Lộ Vân Phàm một chút nhưng Lộ Vân Phàm cũng không để ý. Nó kéo tay cô, chỉ ra những điểm quan trọng cần lưu ý, so với La Lập Sơn hay Tần Nguyệt đều cẩn thận, kiên nhẫn hơn. Trong lòng An Hồng yên tĩnh, dần dần cũng bắt đầu trượt được. Cô lôi kéo tay Lộ Vân Phàm, hai người trượt dọc theo sân băng một vòng lại một vòng, tốc độ ngày càng nhanh, cảm giác càng ngày càng hưng phấn,

cuối cùng nhẹ nhàng nở nụ cười

Sau khi dừng lại, Lộ Vân Phàm thở hắt hắt hỏi cô: "Như thế nào, rất đã đúng không?"

An Hồng một mồm nói không ra lời, chỉ là gật đầu, sau một lúc lâu, cô hỏi: "Bạn học trượt băng ở đâu, trượt giỏi thật đấy."

Lộ Vân Phàm lại lộ ra nụ cười dương dương đắc ý: "Đây thì tính là cái gì, mùa đông mình còn đi Hắc Long Giang trượt tuyết, cái đó mới đã nghiền!"

An Hồng kinh ngạc há to miệng, thậm chí cô còn không biết, thì ra là ở Trung Quốc cũng có khu trượt tuyết.

Lúc này, Thiệu Dục Hoa trượt đến bên cạnh bọn họ, hỏi: "An Hồng, cuối cùng bạn cũng học được rồi, lúc này mình thấy bạn trượt rất giỏi."

An Hồng vốn đang nắm tay Lộ Vân Phàm, thấy Thiệu Dục Hoa đi tới, lập tức buông tay.

Lộ Vân Phàm nghi ngờ nhìn về mặt không được tự nhiên của An Hồng, lại nhìn Thiệu Dục Hoa, đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Mắt nó híp lại, bĩu cái miệng nhỏ, cảm thấy không vui.

Sau khi quay về trường học, nó lại khôi phục thái độ đối chọi gay gắt với An Hồng, đối với cô không có một câu nói tử tế, thường mang theo mĩa mai châm chọc.

An Hồng cảm thấy không giải thích được, giống như ngày đó, cái người vừa nói vừa cười cùng cô ở sân patin, vui vẻ trượt băng đột nhiên biến mất.

Lộ Vân Phàm đặt cho An Hồng một biệt danh mới —— răng đen.

Có nghĩa là, da đen, mặt mụn mang niềng răng.

Chỉ trong thời gian ngắn, biệt danh này liền được những học sinh tham gia học hè nhiệt tình hưởng ứng.

Hầu như tất cả mọi người đều gọi An Hồng là răng đen. Mỗi lần An Hồng nhìn thấy Lộ Vân Phàm đều giận đến ngứa răng, hận không thể cắn xé bản mặt xinh đẹp vô tội của nó.

Môn học cuối cùng là toán học. Thầy giáo dạy toán đưa ra mấy đề bài chứng minh hình học tương đối khó, để cho học sinh suy nghĩ phương pháp giải còn thầy quay về phòng làm việc, nói là nửa tiếng sau sẽ trở lại.

Đây là thế mạnh của An Hồng, đối với những bài tập càng khó khăn, cô giống như một người lính đang đối mặt với pháo đài bất khả xâm phạm của quân địch, cả người tràn đầy ý chí chiến đấu.

Chỉ là không ngờ, bởi vì một đề bài, giữa cô và Lộ Vân Phàm bắt đầu nổi lên tranh cãi gay gắt.

Ban đầu, đề tài tranh cãi của hai người còn xoay quanh bài tập.

Dần dần, bọn họ liên bắt đầu không giữ mồm giữ miệng nữa.

Lộ Vân Phàm nói: "Bạn giải quyết vấn đề quá phức tạp, có nhiều bước, cũng không cần phiền toái như vậy!"

An Hồng nói: "Mình thích làm theo cách khó hiểu như vậy thì sao, có liên quan gì đến bạn"

"Đầu óc đàn thì cứ nói thẳng ra là đàn, mình còn có thể tốt bụng dạy cho bạn, một chút khiêm tốn cũng không có!"

"Ai mà thèm bạn dạy cho!! Bạn nghĩ rằng mình là ai hả!"

Lộ Vân Phàm nổi giận, nói lớn tiếng: "Tôi cũng không thèm!! Đi mà soi gương xem lại chính mình đi!!!"

An Hồng đứng lên, giọng nói cũng lớn hơn: "Lộ Vân Phàm! Bạn không cần nghĩ là nháy lớp thì ngon lắm, bạn mới là người cần đi soi lại gương!! Bạn chỉ là một thằng nhóc thôi tha! Một thằng nhãi con!"

Lộ Vân Phàm nhảy dựng lên, mắt mở thật to: "Vậy còn bạn! Bạn cho rằng mình đẹp lắm à!! Ngoại hình xấu như vậy! Tôi nhìn thấy liền cảm thấy ghê tởm!"

Lời này vô cùng đã kích, An Hồng ngậy ngậy cả người. Trong lớp có một số bạn học khác lớp, nhìn họ giống như đang xem kịch vui, những người quen thì chuẩn bị tới hòa giải, Lộ Vân Phàm nhìn về mặt ngậy ngậy của An Hồng, cũng cảm thấy lời nói của mình thật quá đáng, vừa định mở miệng, liền nghe thấy An Hồng nói:

"Tôi biết bạn chính là nhắm vào tôi... tôi không biết đã làm gì chọc giận đến bạn, mà tôi cũng không cần so đo điều đó. Bạn đặt biệt danh cho tôi, tôi không để ý, bạn muốn nói gì tôi cũng không quan tâm, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng. Sau ngày khai giảng tôi cũng không còn gặp lại bạn nữa, bạn ở đâu thì cứ ở đó đi!!!"

Lộ Vân Phàm vốn đã dao động một chút, lần này lại vô cùng tức giận nói "Bạn cho rằng bạn có thể tránh sao? Có tin hay không tôi sẽ được chuyển đến lớp của bạn! Bạn không muốn gặp tôi.....tôi lại càng muốn để bạn nhìn thấy."

An Hồng lạnh lùng nói: "Lộ Vân Phàm! Có biết hay không, bạn thật đáng ghét! Tại sao bạn lại đáng ghét như thế, tôi chỉ hi vọng bạn sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!"

Lộ Vân Phàm cười nhạo một cái, nó nói: "Bạn không hy vọng tôi xuất hiện trước mặt, vậy bạn muốn ai xuất hiện đây?"

Sau đó nó chỉ ngón tay vào Thiệu Dục Hoa, lớn tiếng hỏi, "Là người đó sao? Là Thiệu Dục Hoa sao? Có phải bạn chỉ muốn cậu ấy xuất hiện trước mặt mình có đúng không?"

Trong nháy mắt, An Hồng liền sững sờ, cô không hiểu tại sao Lộ Vân Phàm lại nói ra những lời này. Khuôn mặt cô đỏ bừng, liếc mắt nhìn Thiệu Dục Hoa, nét mặt cũng đang vô cùng kinh ngạc.

Môi của cô nhẹ run, nói: "Bạn nói linh tinh cái gì!"

Lộ Vân Phàm cười lạnh, nó nói: "Hừ! Bạn đừng cho là tôi không biết, bạn thích Thiệu Dục Hoa đúng không?"

Các bạn học khác lập tức ồn ào hẳn lên, có người chụm đầu ghé tai nói, có người nhẹ giọng giễu cợt, có người trợn mắt hà hốc mồm.....

Đây là một bí mật, không ai biết.

Bắt đầu từ năm nhất, An Hồng liền đem nó giấu vào trong lòng. Theo thời gian trôi đi, thực ra thì cô cũng không còn thích Thiệu Dục Hoa được nữa, nhất là khi phát hiện ra người trong lòng Thiệu Dục Hoa là Tần Nguyệt.

Chỉ là, lúc đối mặt với Thiệu Dục Hoa thì cô lại nhớ đến tình cảm mơ hồ ban đầu ấy, sau đó liền thấy xấu hổ và khó chịu. Cho nên cô luôn cảm thấy không được tự nhiên khi đối mặt với Thiệu Dục Hoa.

Cho dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, hôm nay, bí mật này lại bị Lộ Vân Phàm nói ra, hơn nữa lại là nói trước mặt tất cả các bạn học.

An Hồng thật muốn đào một cái hố trên đất để chui vào.

Nàng không còn mặt mũi nào, có thể nghe được tiếng xì xào bàn luận xung quanh. Máu xông lên đầu, cô không kiềm chế được nữa, hốc mắt đỏ lên, cô nhanh chóng thu thập sách vở, quay người bỏ chạy ra khỏi phòng học.

Nghĩ thầm, thật may mắn, đây là buổi học cuối cùng rồi.

Cô chạy về phía trước, sau lưng có người đuổi theo.. Là ai chứ? Trong lòng An Hồng nghĩ, là Thiệu Dục Hoa sao? Giống như hồi năm nhất, cô bỏ chạy đi, sau đó Thiệu Dục Hoa tìm được. Hoặc là La Lập Sơn? Bạn ấy vẫn là bạn tốt của cô, nói không chừng cũng là vì an ủi cô mà đuổi theo.

Thế nhưng mặc kệ là ai, cô cũng không muốn dừng lại.

An Hồng chạy đến phía dưới cây đa trước cổng trường học thì đột nhiên bị người phía sau kéo tay.

Cô chợt quay đầu lại, thấy khuôn mặt luống cuống vội vàng của Lộ Vân Phàm. Nó cau mày, mở miệng thở hổn hển, trong đôi mắt bao phủ bởi hàng mi dài mang theo ủy khuất, tay nó nắm chặt lấy tay phải của cô.

"An ——"

Nó mới vừa mở miệng, An Hồng liền hung hăng hất tay nó ra, cuối cùng nước mắt chảy xuống.

Cô rống lên với Lộ Vân Phàm: "Cút ngay! Không nên đụng vào tôi! Không phải là bạn đã nói rằng nhìn thấy tôi là muốn nôn sao! Đồ khốn kiếp!"

Từ nhỏ cô không được cha mẹ giáo dục thật tốt, đối với ngôn từ thô tục lại rất quen thuộc.

Lộ Vân Phàm sợ ngây người, nó nhìn khuôn mặt khóc lóc thảm thương của An Hồng, biết là mình vừa mới nói chuyện không nên nói, trong lòng vô cùng áy náy. Nhưng là muốn nó nói lời xin lỗi, đến chết nó cũng không nói ra được. Nó chỉ biết đuổi theo cô, lại nghĩ không ra sẽ nói cái gì.

Vì vậy, trong khi nó vẫn còn đang ngăn người, An Hồng rút cuộc chạy xa khỏi tầm mắt của nó.

An Hồng khóc thút thút bước đi trên đường, qua một bùng điện thoại công cộng, cô đi tới, bấm số điện thoại mà cô vẫn ghi nhớ kỹ trong lòng. Chờ thật lâu cuối cùng cũng kết nối.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh dịu dàng mong nhớ: "Alo ——"

An Hồng không nhận được, "Ô ô ô ô" khóc ra thành tiếng, cô hét vào trong ống nghe: "Hiếu Quân, Hiếu Quân, em rất nhớ anh, tại sao anh không trở lại!! Hàn Hiếu Quân, tại sao anh không trở lại! Tại sao anh không trở lại!!"

Hai ngày về sau, Hàn Hiểu Quân mệt mỏi phong trần xuất hiện trước mặt An Hồng.

Bà ngoại đi ra ngoài mua thức ăn, An Hồng ở trong phòng nhỏ của mình, đã bình tĩnh lại, bối rối vận ngón tay, nhìn về phía Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân nhìn cô không sao, rót cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Anh xoa đầu cô: "Nhóc con, một năm không gặp, thế nào trở nên cao như vậy rồi?"

Nghe được giọng nói của anh, An Hồng không kiềm chế được nữa, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, cái gì mà không ra thể thống, bị cô quên sạch. Cô nhào vào trong ngực Hàn Hiểu Quân khóc lóc một hồi.

Lòng ngực của Hàn Hiểu Quân, giọng nói của Hàn Hiểu Quân, khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Hàn Hiểu Quân, cho tới bây giờ đều là món ăn tinh thần của cô, là sự quan tâm hiếm có mà từ nhỏ đến lớn cô nhận được. Cho dù sự quan tâm ấy cách cô càng ngày càng xa, nhưng mỗi khi anh xuất hiện bên cạnh, An Hồng chỉ muốn ôm chặt lấy.

Bị uất ức ở trong trường, không có người trút bầu tâm sự, Lúc này tiếng khóc phát ra càng lớn.

Thấy cô khóc lớn như vậy, Hàn Hiểu Quân không biết đã xảy ra việc gì, dịu dàng vuốt lưng cô, thủ thi đỗ dành.

Lúc Hàn Hiểu Quân trở lại, đã là 20 tháng 8, anh đặt vé xe lửa trở về huyện W ngày 27 tháng 8, muốn ở chơi cùng An Hồng 1 tuần lễ.

Hai người bọn họ, đã qua nhiều năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Cô nhóc An Hồng này đang từ từ lớn lên, nhất là trong một năm này, anh gặp lại cô, cũng sắp không nhận ra được. Trong ấn tượng của Hàn Hiểu Quân, An Hồng vẫn là một bộ dáng nhỏ bé, gầy tong teo, tóc vàng hoe, đôi mắt nhỏ dài, có lúc rất nghe lời, có lúc lại rất nghịch ngợm, thỉnh thoảng sẽ nũng nịu với anh, cho dù học trung học đệ nhất cấp vẫn là đứa bé chưa trưởng thành.

Nhưng là bây giờ, An Hồng tuy gầy nhưng lại cao vọt lên, Hàn Hiểu Quân 1m78 đứng bên cạnh cô cũng không cách biệt nhiều lắm. Anh nhìn dáng vẻ An Hồng đỏ mặt xấu hổ, hít nước mũi, tìm khăn giấy khắp nơi, trong lòng liền cười lên, cô bé 3 tuổi giống như cái đuôi luôn theo sau anh, cuối cùng cũng trưởng thành.

Suốt một tuần, ngày nào An Hồng cũng bám lấy Hàn Hiểu Quân, bà ngoại nói với cô, con gái nhà lành, không nên qua lại thân thiết cùng con trai như vậy. Bà ngoại tuy lớn tuổi nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, mẹ từng nói với bà, mẹ không có ở bên cạnh An Hồng, con gái ở tuổi mới lớn, còn đang đi học, cần phải đề phòng yêu đương sớm. Bà ngoại luôn nhớ kỹ trong lòng.

Nhưng mà lần này, An Hồng không nghe theo lời bà ngoại, cô nói: "Hiểu Quân chỉ ở lại vài ngày, lập tức sẽ quay về, đã một năm con không gặp anh ấy....., sao lại không cho con đi chơi cùng anh ấy?"

Bà ngoại nhìn đôi mắt ủy ủy khuất khuất của cô, cũng hiểu được rằng, đối với An Hồng, Hàn Hiểu Quân là một người rất quan trọng. Bà nghĩ, dù sao Hàn Hiểu Quân rất nhanh sẽ trở về với ông bà nội, hai đứa bé này ở với nhau vài ngày cũng không thể xảy ra chuyện gì, liền một mắt nhắm một mắt mở.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân, dĩ nhiên là không làm ra chuyện gì. Bọn họ cũng giống như một năm trước, cùng nhau chơi game, cùng nhau bơi lội, cùng nhau đánh cầu, chơi bi sắt, An Hồng đi xem Hàn Hiểu Quân chơi bóng rổ 3 đối 3, hoặc là mỗi người một quyển truyện tranh, ngồi trên ghế salon trong nhà Hàn Hiểu Quân, yên tĩnh đọc.

Chỉ là lúc ở trong hồ bơi, sau khi An Hồng thay đồ tắm, xuất hiện trước mặt Hàn Hiểu Quân thì khuôn mặt Hàn Hiểu Quân có chút nóng, điều này trong quá khứ chưa từng xảy ra. An Hồng vẫn đang trong quá trình phát triển, thân hình thon thả, vóc dáng tinh tế, cô lặng lẽ quan sát nửa người bên trên Hàn Hiểu Quân đang cời trần cùng đôi chân thon dài, khuôn mặt cũng hiện lên một mảnh ửng đỏ.

Một ngày trước khi Hàn Hiểu Quân rời đi, hai người cùng đến rạp xem phim.

Rạp chiếu phim đã bắt đầu từ vài năm trước, phim chiếu hè đặc biệt giảm giá cho học sinh, chỉ cần đưa thẻ học sinh, vé ban ngày được giảm 50 phần trăm, vì vậy mà học sinh trung học đi xem phim rất nhiều, tụ tập thành từng nhóm, xếp thành một hàng dài.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân nghiên cứu áp phích một hồi lâu, quyết định xem《Jumanji》, sau đó, Hàn Hiểu quân đi xếp hàng mua vé, An Hồng đi đến dưới gốc cây chờ anh.

Ngày đó, An Hồng mặc một chiếc đầm hoa văn màu xanh nhạt, đó là mẹ Hàn mới mua cho cô. An Hồng đã có vóc dáng của một thiếu nữ, mặc váy nhìn giống như một cô gái trưởng thành.

Hơn nữa, ngày hôm sau Hàn Hiểu quân sẽ phải trở về, An Hồng cũng muốn ăn mặc đẹp một chút, có thể lưu lại ấn tượng tốt cho anh. Cho dù khuôn mặt cô còn nhiều mụn, miệng đeo niềng răng, nhưng tâm tư của nữ sinh thì ai cũng không ngăn cản được.

Vào lúc này, Lộ Văn Phàm nhìn thấy An Hồng.

Giang Bội đưa nó và Giang Nghiên Nhi đi xem phim, Giang Bội đang mua vé còn Giang Nghiên Nhi chưa tới, Lộ Văn Phàm một tay cầm kem, một tay cầm popcorn, đứng dưới ánh mặt trời ăn rất vui vẻ.

Vừa nghiêng đầu, liền thấy bên dưới tầng cây ven đường, An Hồng đang đứng yên lặng.

Từ ngày đó, An Hồng vừa khóc vừa chạy đi trước mặt nó, đã hơn một tuần lễ không gặp.

Mấy ngày nay, nó thường nghĩ đến khuôn mặt giàn giụa nước mắt của An Hồng, còn có ánh mắt tức giận nhìn nó chằm chằm.

Lộ Vân Phàm biết, lời của mình làm tổn thương trái tim cô, có lẽ, từ nay về sau An Hồng sẽ không bao giờ để ý đến nó nữa.

Nó biết trong chuyện này, hoàn toàn là do lỗi của nó, chỉ là, nó vốn kiêu ngạo, người trong nhà lại vô cùng cưng chiều, mặc kệ là đúng hay sai, cho tới bây giờ cũng không có thói quen nói lời xin lỗi.

Hơn nữa, nó nghĩ, nó cũng là nói lời nói thật, An Hồng thực sự thích Thiệu Dục Hoa, nếu không thì cũng không có biểu hiện mất tự nhiên trước mặt Thiệu Dục Hoa.

Vừa nghĩ tới việc An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, trong lòng Lộ Vân Phàm lại dâng lên một sự tức giận. Nó nghĩ, cô thật không có mắt nhìn, Thiệu Dục Hoa thì có gì hay ho, đáng người không cao, thể lực kém, chỉ là thành tích các môn khoa học tự nhiên không tệ, là lớp trưởng mà thôi. Lộ Vân Phàm cắn răng nghĩ, An Hồng, bạn còn chưa biết được năng lực của tôi đâu, nhất định sẽ khiến bạn phải kinh ngạc!

Nhưng mà này, bạn học Lộ Vân Phàm, tại sao bạn lại không nghĩ đến, An Hồng có thích ai thì liên quan gì đến bạn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bạn Yêu Sớm Sao

Lúc An Hồng thấy Lộ Vân Phàm, nó đã nhìn cô chằm chằm một hồi lâu.

Nhìn Lộ Vân Phàm, khắp người An Hồng nổi gai ốc, tâm tình trở nên rất tệ.

Lộ Vân Phàm nói cô xấu xí, thấy cô liền ghê tởm, cô vẫn luôn ghi nhớ những lời này ở trong đầu, mỗi lần nghĩ đến lại vô cùng buồn bực.

An Hồng biết mình không xinh đẹp, cũng bị học sinh nam đặt cho biệt danh khó nghe, nhưng chưa có ai đứng trước mặt cô nói rằng cô xấu xí, đối với thiếu nữ 14 tuổi mà nói chính là sự dả kích rất lớn.

Hơn nữa, Lộ Vân Phàm còn nói trước mặt các bạn rằng cô thích Thiệu Dục Hoa! An Hồng không dám tưởng tượng, sau ngày khai giảng sắp tới, cô sẽ bị cuốn vào vòng xoáy dư luận như thế nào.

Lộ Vân Phàm, cái thằng nhãi thối tha mà cô biết đến lần đầu vào ngày sinh nhật 10 tuổi ấy, tại sao sẽ làm cho người ta cảm thấy đáng ghét! Vậy mà ông trời còn để cho nó có một khuôn mặt ưa nhìn, thật là quá bất công!

Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm, đột nhiên đi vài bước về phía cô, vừa đi vừa nói: "Răng đau đen! Sao bạn ở đây hả?"

An Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, không có ý định nói chuyện với nó.

Lộ Vân Phàm liền cười, quan sát cô, nói: "Hôm nay bạn lại còn mặc váy cơ đấy..., bạn tới xem phim sao?"

An Hồng tiếp tục không lên tiếng, làm như không nghe thấy, Lộ Vân Phàm có chút tức giận, đang muốn phát tác, chợt nhìn thấy một người thiếu niên đi về phía An Hồng.

Hàn Hiểu Quân mua vé xong liền trở lại, anh đi đến dưới gốc cây, nói với An Hồng: "Còn 40 phút mới đến giờ, chúng ta tìm một chỗ đi mua đồ uống đi."

Hàn Hiểu Quân mặc áo sơ mi kẻ ô ngắn tay màu xanh da trời, quần lửng cao bồi, lộ ra đôi bắp chân trắng tấp, chân đi đôi giày bóng đá Nike màu xám tro, cả người cao lớn rắn rỏi, phong độ đẹp trai.

Vừa bắt đầu, anh cũng không có chú ý tới sự khác thường của An Hồng, chỉ là rất nhanh, anh liền phát hiện ra sắc mặt cổ quái của cô.

Tầm mắt cô đang tập trung ở một chỗ.

Hàn Hiểu Quân nhìn theo ánh mắt An Hồng, chỉ thấy cách đó không xa đang đứng một đứa bé trai xinh đẹp, mặc áo T-shirt in hình chuột Mickey, một tay cầm popcorn, một tay cầm kem đang nhìn bọn họ. Mặt trời rất chói chang, cậu bé lại đang ngoác nhìn hai người, kem bị tan ra, chảy xuống tay của nó.

Hàn Hiểu Quân khề cau mày, hỏi An Hồng: "Cậu ta là ai? Là bạn học của em sao?"

"Không phải." An Hồng cắn răng trả lời, "Cậu ta là đồ quỷ đáng ghét."

Lúc này, Lộ Vân Phàm đột nhiên tiến lại gần vài bước, nó nói: "An Hồng, bạn xem phim nào?"

An Hồng cười lạnh một tiếng, kéo tay Hàn Hiểu Quân nói: "Chúng ta đi đi, đừng để ý đến nó."

Tầm mắt Lộ Vân Phàm tập trung ở hình ảnh hai người đang nắm tay nhau, nó lớn tiếng hỏi: "Tại sao lại vội vã đi như vậy, bạn còn chưa giới thiệu đâu nhé, đây là ai vậy?"

Nó cười hi hi, nụ cười còn xinh đẹp hơn hoa, nó nghiêng mắt nhìn lên người Hàn Hiểu Quân.

Từ này giờ Hàn Hiểu Quân không nói gì, chỉ là đứng một bên nhìn bọn họ, tay anh vẫn nắm tay An Hồng.

Đột nhiên An Hồng dựa lên người Hàn Hiểu Quân, hai tay ôm lấy cánh tay trái của anh, đầu tựa lên vai anh, nói lớn: "Giới thiệu với bạn, đây là Hàn Hiểu Quân, bạn trai của mình!"

Thân thể của cô khẽ run, ánh mắt mơ hồ, cô cũng không biết tại sao mình lại muốn diễn một màn kịch trẻ con như vậy ở trước mặt Lộ Vân Phàm.

Qua nhiên Lộ Vân Phàm ngạc nhiên ngây cả người, nụ cười của nó chợt tắt, lạnh lùng nói: "Làm sao có thể, đây là anh họ của bạn, là anh họ... Đây, bạn đừng nghĩ sẽ lừa được tôi!"

Mồ hôi trên trán An Hồng chảy xuống, sau đó cô cảm thấy Hàn Hiểu Quân buông cánh tay cô ra, sắc mặt cô lập tức trở nên trắng bệch.

Hàn Hiểu Quân đang muốn phủ nhận quan hệ này sao?

Bỗng nhiên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì có một cánh tay vòng qua vai cô.

Hàn Hiểu Quân hơi dùng lực một chút, cả người An Hồng ngã vào trong ngực anh, cô ngẩng đầu lên nhìn lại, vẻ mặt Hàn Hiểu Quân thật dịu dàng, ánh mắt kiên định, anh khẽ mỉm cười, nói: "Em trai, tôi chính là bạn trai của cô ấy, em có ý kiến gì không?"

Lộ Vân Phàm ngây ngẩn cả người, ngay cả An Hồng cũng ngây ngốc.

Lộ Vân Phàm nói: "Không ngờ hai người lại diễn trò lừa gạt tôi, tôi không tin!"

Hàn Hiểu Quân nói: "Hả? Vậy như thế này, thì cậu có thể tin rồi."

Anh chậm rãi cúi đầu, nhắm mắt lại, hôn lên gò má An Hồng.

Bờ môi của anh rất mềm mại, trên người còn mang theo hơi thở đặc trưng của thiếu niên, lúc môi anh chạm vào má An Hồng, trong nháy mắt, cả người cô bất động, trong đầu trống rỗng quên cả hô hấp.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu lên, ý vị sâu xa nhìn chăm chú Lộ Vân Phàm, khóe môi còn treo một nụ cười.

Khuôn mặt An Hồng đã biến thành màu gan heo.

Mặt Lộ Vân Phàm tái mét. Nó tròn mắt há hốc mồm, sừng sốt 1 phút liền gào lên:

"An! An Hồng!! Bạn yêu sớm saooooo —————!!"

Đây là lần đầu tiên Lộ Vân Phàm gặp Hàn Hiểu Quân.

Mãi cho đến hơn nhiều năm sau, Lộ Vân Phàm vẫn có thể nhớ lại tình cảnh lúc ấy, còn nữa, hình ảnh kia mang đến một cảm giác kinh động.

Trước đó, nó vẫn cho là An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, đối với Thiệu Dục Hoa, nó vẫn luôn tỏ thái độ coi thường.

Nhưng là, khi cái người tên Hàn Hiểu Quân này xuất hiện trước mặt nó, nói mình là bạn trai An Hồng thì đây là lần đầu tiên Lộ Vân Phàm cảm thấy mình thất bại thảm hại.

Mặc kệ là phương diện nào, Hàn Hiểu Quân đều xuất sắc hơn so với nó.

Cho tới bây giờ, Lộ Vân Phàm vẫn không quan tâm đến khuôn mặt xinh đẹp này, ngược lại, nó vẫn muốn trở thành—— một thanh niên giống như Hàn Hiểu Quân, đáng người cao lớn, vẻ mặt trầm tĩnh, hai mắt biết cười tỏa ánh sáng ra bốn phía.

Nó không nghĩ tới, bên cạnh An Hồng lại tồn tại một người như vậy.

Đợi đến lúc Giang Bội mua xong vé xem phim, tìm được Lộ Vân Phàm thì bộ dáng của nó đã giống như một trái cà héo.

An Hồng và Hàn Hiểu Quân đã sớm rời đi, Giang Bội nhìn Lộ Vân Phàm, nói: "Đừng ngơ ngẩn dưới trời nắng làm gì, cũng không biết mà tìm bóng cây tránh nắng một chút, con nhìn kem trong tay xem, con đã lớn như vậy rồi mà có khác gì trẻ con hay không."

Lúc này Lộ Vân Phàm không chào đón cái từ "Đứa bé", nó lập tức giận dữ, hung hăng ném que kem đã chảy lên trên mặt đất, nói: "Ai là đứa bé! Con mới không phải đứa bé!! Con đã 12 tuổi!!"

Giang Bội nhìn bộ dáng tức giận đùng đùng của nó, vừa tức vừa buồn cười, nói: "Được rồi được rồi, tiểu tử tông, con không phải là đứa bé, đã là một thiếu niên rồi, nhanh đi rửa tay, Nghiên Nhi đã đến, đang mua đồ ăn đó, chúng ta có thể vào sảnh rồi."

"Con không xem!! Muốn xem mọi người tự xem đi!!" Lộ Vân Phàm ném một câu nói, quay đầu mà chạy.

Nó chạy dưới ánh mặt trời, mồ hôi chảy ròng ròng, thì ra là, thì ra là, nó vẫn luôn nghĩ sai rồi, An Hồng không thích Thiệu Dục Hoa, người bạn ấy thích, rõ ràng chính là cái người tên Hàn Hiểu Quân ấy!

Lúc Tần Nguyệt trở lại thành phố J, Hàn Hiểu Quân đã ngồi trên tàu đi rồi.

An Hồng lôi kéo Tần Nguyệt trốn vào căn phòng điều hòa của mình, kể cho cô nghe chuyện xảy ra trong mùa hè.

Nhắc đến Lộ Vân Phàm, cô liền cắn răng nghiêng lợi, nói đến Hàn Hiểu quân, thì lại vui mừng bùng bùng.

Dĩ nhiên, cô che giấu một màn "Bạn trai" kịch tính kia.

Sau lễ khai giảng năm ba, như An Hồng dự đoán, "Tình yêu" giữa cô và Thiệu Dục Hoa bị rất nhiều người truyền tới truyền lui, mọi người có suy nghĩ rằng An Hồng thích Thiệu Dục Hoa, giống như cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Cô chỉ là một nữ sinh tầm thường như vậy, còn Thiệu Dục Hoa, mặc dù không phải là siêu đẹp trai, nhưng thành tích tốt, là người hài hước, lại là lớp trưởng, dù sao cũng là một học sinh ưu tú, căn bản là An Hồng không xứng với cậu ta.

An Hồng đã sớm chuẩn bị tư tưởng, thật may là những lời đồn này cũng không quá kịch liệt, vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của cô, chỉ là ở trong lớp, lúc chạm mặt Thiệu Dục Hoa, cô không có dũng khí nói chuyện cùng.

Có lúc ở trường học gặp phải Lộ Vân Phàm, giống như kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt. Tần Nguyệt và La Lập Sơn phải dùng sức mới lôi kéo An Hồng đi, bọn họ đều sợ cô không kiềm chế được sẽ xông lên đánh vỡ đầu Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm chỉ là âm dương quái khí nhìn chằm chằm An Hồng, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

An Hồng dồn hết sức lực cố gắng học hành, cô đã lên năm ba, thành tích cũng ở trong nhóm đầu, khoa học tự nhiên rất giỏi, Anh vẫn lại không được tốt. Cô bắt đầu điên cuồng học thuộc lòng từ mới, làm đề thi mẫu, cô tin tưởng rằng cần cù bù thông minh, mình có ưu thế về các môn khoa học tự nhiên, học ít lại cũng không sao, nhưng đối với môn tiếng Anh, nếu không cố gắng gấp bội, cô cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác để nâng cao thành tích.

Thấm thoát đã đến kỳ thi cuối kỳ năm ba, lần đầu tiên trường học đem bảng xếp hạng thành tích của năm ba dán lên bảng thông báo. An Hồng làm bài khá tốt, cô rất hưng phấn muốn biết mình xếp hạng mấy trong số 300 học sinh. Ngày công bố kết quả, cô và Tần Nguyệt lách đi vào nhìn, đó là danh sách 100 học sinh đứng đầu cùng thành tích đạt được, An Hồng và Tần Nguyệt đều có tên trong đó. An Hồng đứng thứ 75, Tần Nguyệt là 67, tổng điểm hai người chỉ cách nhau 8 điểm, đều cảm thấy rất hài lòng.

An Hồng không khỏi nghĩ xem một chút đứng hạng đầu là ai, liếc một cái liền cả kinh biến sắc —— Lộ Vân Phàm lại có thể cao hơn người đứng thứ hai 2 điểm, đứng đầu bảng thành tích năm ba.

Sự dă kích này thật là tới rất mãnh liệt, thế nào thì An Hồng cũng không nghĩ đến, thằng nhóc nhỏ hơn mình hai tuổi lại có thành tích tốt như vậy! Cô biết là nó nhảy lớp..., nhưng thật sự là không ngờ, lại có thể giỏi đến thế.

An Hồng không phải là một đứa trẻ không hiểu chuyện, trong lòng cô âm thầm đánh giá Lộ Vân Phàm lại một lần. Nó phách lối, nó kiêu ngạo, không ai bì kịp, nó ngang ngạnh ngỗ ngược, trên mặt luôn luôn là nụ cười hả hê, biện pháp giải đề bài ở lớp học hè môn toán học thực sự là đơn giản và dễ hiểu.

Thì ra là, nó thực sự có khả năng này.

Kỳ nghỉ đông cùng năm trước không có gì khác biệt. An Hồng đã nỗ lực học tập vất vả, muốn nghỉ ngơi thư giãn một chút.

Cô quyết định đi thăm cô giáo Hạ.

Cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ trước một ngày, hẹn 1h chiều hôm sau sẽ tới nhà cô, An Hồng mua một ít trái cây, cưỡi xe đạp bắt đầu đi.

Đến nhà cô giáo Hạ, cô vui vẻ đón tiếp, nói: "Ôi trời An Hồng, con đã cao đến vậy rồi!" An Hồng ngượng ngừng cười cười, lấy xuống cái găng tay, khăn quàng cổ, đột nhiên ngăn cả người.

Ngồi ở trong phòng khách nhà cô giáo Hạ, đang bóc cam ăn, không phải là cái tên Lộ Vân Phàm đáng ghét đó hay sao?!

Hai người liếc nhìn đối phương mấy lần, cũng không có nói chuyện.

Cô giáo Hạ nhiệt tình kêu An Hồng ngồi xuống, bắt đầu hỏi cô tình hình học tập, một già một trẻ nói chuyện rất vui vẻ. Lộ Vân Phàm vẫn ngồi bên cạnh ăn uống, nó không hề khách sáo một chút nào, ăn xong cam thì gặm mía, xong mía lại chuyển sang chocolate, hết chocolate thì quay qua cắn hạt dưa.

Âm thanh cắn hạt dưa "Hạp hạp" của nó rất to, cuối cùng cũng khuấy rầy đến cuộc trò chuyện vui vẻ của hai người.

Cô giáo Hạ buồn cười nhìn Lộ Vân Phàm nói: "Lộ Vân Phàm, con đến nhà ta là để cắn hạt dưa sao?"

Lộ Vân Phàm cười híp mắt nói: "Cô giáo Hạ, hai người đang tán gẫu, con không muốn quấy rầy."

"Cái thằng nhóc này, không phải là con và An Hồng biết nhau hay sao, khi đó hai đứa vẫn hay cãi nhau trong phòng làm việc của ta đấy thôi."

An Hồng bĩu môi, nói: "Cô giáo, chuyện trước đây đã qua lâu như vậy, con đã sớm quên hết."

"Con cũng quên mất rồi!" Lộ Vân Phàm không chịu yếu thế nói.

"Hai cái đứa này ~~~" Cuối cùng cô giáo Hạ cũng phát hiện bọn họ có cái gì không đúng, cười nói "Không phải là là đứa vẫn còn cãi vã đến bây giờ đấy chứ, đều lớn cả rồi."

Hai người đều không nói.

Cô giáo Hạ hỏi An Hồng: "Con định đăng ký nguyện vọng thi cấp ba như thế nào?"

"Con vẫn chưa nghĩ ra, hoặc là Tam Trung hoặc là Thất Trung thôi ạ." An Hồng ngoan ngoãn trả lời, hai trường này đều yêu cầu rất cao, dựa trên thành tích của cô vẫn có thể nắm chắc.

"Tam trung không cần suy tính." Cô giáo Hạ nói, "Tam trung từ trước đến giờ nổi tiếng về Khoa Văn, không thích hợp với con. Thất Trung thì có thể cân nhắc, con có nghĩ tới việc đăng kí Nhị Trung không?"

"À?" An Hồng giật mình, Nhị Trung trung là trường điểm, tốt nhất thành phố J, mỗi năm đều lấy điểm rất cao.

"Từ trước đến giờ, khoa học tự nhiên ở Nhị Trung rất tốt, mấy người chủ nhiệm khoa đều vô cùng xuất sắc. Thành tích khoa học tự nhiên của con tốt như vậy, nếu có thể vào Nhị Trung, tương lai thi tốt nghiệp cũng chắc chắn hơn."

"Nhưng mà thành tích của con ở trung học Ngọc Lan chỉ đứng hạng 70, thi vào Nhị Trung, có phần không nắm chắc."

"Ồ..... Vậy thì có hơi khó một chút, Lộ Vân Phàm, con có đăng ký vào đó không?"

Lộ Vân Phàm nhổ vò hạt dưa trong miệng ra, mắt cũng không nhấc lên, nói: "Nhị Trung, con cũng không có sự lựa chọn nào khác."

Nhìn bộ dạng đắc ý của nó, An Hồng không chịu nổi.

Lúc An Hồng nói lời từ biệt, Lộ Vân Phàm cũng dọn dẹp nùi vò hạt dưa trước mặt, đứng lên chào cô giáo Hạ, đi theo An Hồng xuống dưới nhà.

An Hồng đạp xe, phát hiện Lộ Vân Phàm cũng đi xe đạp đuổi theo.

Đầu nó đội một chiếc mũ len màu cafe, bên trên còn gắn một quả cầu bằng lông, trên cổ đeo khăn quàng cùng màu, nó mặc chiếc áo lông màu đỏ, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, nhìn rất đẹp.

Lộ Vân Phàm đi song song cùng An Hồng, hỏi cô: "Bạn đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"À..... Mình muốn đi thuê mấy quyển truyện tranh, bạn có đi hay không?"

"Không đi."

"Bạn đã đọc qua《Slamdunk》cú nhảy thần thánh chưa?"

Trong lòng An Hồng khẽ động, khi đó, thanh thiếu niên cả nước đều đọc truyện《Slamdunk》, đọc đi đọc lại cũng chưa đã. Nhưng mà hai hiệu sách gần trung học Ngọc Lan lại không có truyện này, An Hồng vẫn luôn muốn xem nội dung tiếp theo, nghe Lộ Vân Phàm nói thì rất hứng thú.

Cô nói: "Gần trường không có cho thuê."

Lộ Vân Phàm cười với cô: "Mình biết một hiệu sách có truyện này! Chỉ là đi hơi xa một chút, mất nửa tiếng, bạn có đi không?"

"Xa vậy hả..... Thế thì thôi vậy." An Hồng suy nghĩ một chút, đạp xe cùng thằng nhóc thối tha này nửa tiếng, không phải là sẽ bị giày vò hay sao.

"Một đồng tiền có thể mượn 4 quyển đấy." Nó nói rất nhẹ.

"A!! Đi! Mình đi!"

Thật là không thể dùng tiền mà so đo.

Hai người đứng ở trong hiệu sách để chọn, An Hồng đang cầm mấy cuốn xem đến say mê, hiệu sách ở hơi xa nhưng sách lại mới, cô vô cùng vui vẻ.

Đang xem xét, Lộ Vân Phàm ở bên cạnh hỏi cô: "Trong《Slamdunk》, bạn thích nhất người nào vậy?"

"Mitsui Shou." An Hồng không chút nghĩ ngợi trả lời, trong lòng nghĩ đến dáng vẻ của Mitsui Shou, dần dần lại biến thành hình ảnh Hàn Hiểu Quân.

"Mitsui Shou thì có gì tốt, mình thích nhất tiền đạo Rukawa, đấy là một thiên tài."

An Hồng không lên tiếng.

"Này, bạn có cảm thấy mình rất giống Rukawa hay không? Mấy bạn nữ trong lớp đều nói mình như vậy."

An Hồng nghiêng đầu liếc nó một cái, Lộ Vân Phàm đang toét miệng cười đến rất vui mừng, khoe miệng cô co quắp một cái, nói: "Rukawa? Mình lại cảm thấy bạn lại rất giống Kasuragi, rất ngốc nghếch. Hơn nữa, Rukawa cao 1m87, bạn thì sao? Bạn được 1m67 sao?"

Bị đá kích, nó sùng mặt lên, "Hừ" một tiếng, cũng không nói chuyện nữa.

20 phút sau, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm đều cầm truyện mà mình thích ra khỏi hiệu sách, vừa đi tới cửa, Lộ Vân Phàm liền hét lên thăm thiết:

"A a a ————— xe đạp của mình!?"

Hai chiếc xe đạp dựng song song trước cửa hiệu sách, chỉ còn lại chiếc xe cũ hiệu Angel của An Hồng, chiếc xe đắt giá Giant Manufacturing của Lộ Vân Phàm đã không cánh mà bay, trên đất chỉ còn vứt lại một cái khóa đã bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Liên Quan Gì Đến Bạn

Thấy xe của mình vẫn còn đó, An Hồng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn bộ dáng tức giận của Lộ Vân Phàm, cô vẫn có chút lo lắng, hỏi nó: "Xe bị trộm mất rồi, làm thế nào bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Đành chịu!" Con người Lộ Vân Phàm nhìn tới nhìn lui, hỏi "Này, xe của bạn có thể chở thêm người sao?"

An Hồng gạt mình, ngó ngó yên xe Angel: "Chờ thì chờ được, chẳng qua mình sẽ không đèo bạn đâu."

"Vớ vẩn! Ai cần bạn đèo, mình sẽ đèo bạn đi."

"Bạn á?" An Hồng quan sát thân thể gầy gò của Lộ Vân Phàm từ trên xuống dưới một chút "Bạn đèo nổi sao?"

"Nói nhảm! Không đèo được thì mình sẽ dám chắc chắn hay sao. Hơn nữa, làm gì có việc đàn ông để cho phụ nữ đèo mình đi!"

An Hồng có chút sững sờ.

"Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, mở khóa ra!" Nó bị trộm mất xe, con giận còn đang bốc lên, giọng nói cũng không được tốt.

Thực ra An Hồng rất muốn từ chối, nhưng mà nhớ đến việc nó đưa cô đi thuê truyện, dọc đường cũng không gây khó khăn cho cô, chỉ nói về chuyện học hành, đăng ký nguyện vọng thi cấp ba.....lúc này nó đang bị trộm mất xe, cô cảm thấy từ chối giúp đỡ nó thì cũng không hay lắm.

Nghĩ ngợi một lúc, cô liền mở khóa xe đạp, Lộ Vân Phàm ném quyển truyện tranh vào giỏ xe, nhảy lên, lấy chân nhún 1 cái rồi nói: "Độ cao cũng vừa vắn."

"Đó là bởi vì bạn quá lùn, đây là xe nữ, còn nói vừa vắn cái gì."

"Mình vẫn sẽ cao lên nữa!" Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm nói, "Ba mình rất cao, mẹ mình cũng vậy, tương lai mình sẽ cao!"

"Có thật không?" An Hồng cười phá lên, cũng không khách khí, nói "Vậy mình ngồi lên nha!"

"Ngồi đi." Lộ Vân Phàm cảm thấy An Hồng đã ngồi lên yên xe phía sau liền bảo cô "Bạn ngồi yên nha, mình đi đây."

An Hồng nắm lấy lò xo phía dưới yên xe, nhìn Lộ Vân Phàm đạp chân một cái, bánh xe liền lao đảo. Trong lòng cô có chút sợ hãi bởi vì cô không tin tưởng Lộ Vân Phàm.

Cô nghĩ đến mấy năm trước, lúc cô còn rất nhỏ thì Hàn Hiểu Quân đã biết đi xe, lại cô xuyên qua khắp ngõ lớn ngõ nhỏ ở thành phố J. Vào lúc đó, nếu không làm thì Hàn Hiểu Quân cũng bằng tuổi Lộ Vân Phàm bây giờ, ngồi trên xe Hàn Hiểu Quân, cô vô cùng yên tâm.

Lộ Vân Phàm đi rất cẩn thận, người nó nghiêng về phía trước, chân ra sức đạp bàn đạp, có thể thấy rằng đằng một người phía sau vẫn làm nó phải cố gắng hết sức. Nhất là những lúc lên dốc, cả người nó phải cúi gập xuống mới có thể đạp lên được.

"Cái xe này cũng quá cũ rồi, tại sao bạn không mua xe mới?" Nó vừa nói vừa thở hồng hộc.

Mắt An Hồng tròn trắng, nói: "Liên quan gì đến bạn?"

Đây là xe đạp Hàn Hiểu Quân tặng cô, An Hồng bảo dưỡng rất cẩn thận, lau rửa, thay dầu đúng hạn, bánh xe hồng thì đổi, vành xe hồng thì thay, hai năm rưỡi cũng chưa có hỏng hóc gì lớn, hơn nữa còn chưa có bị trộm mất đâu.

Lộ Vân Phàm bị cô bật lại một câu, nửa ngày cũng không lên tiếng, lát sau nó lại mở miệng: "Này, răng đen, bạn trai của bạn đâu rồi?"

An Hồng bực bội, rất muốn nói một câu "Liên quan gì đến bạn", nhưng mà vẫn không nói, chỉ nghiêm túc trả lời nó: "Anh ấy đang ở tỉnh A, năm nay học lớp 12."

"Sắp thi tốt nghiệp rồi, vậy lúc thi đại học anh ta sẽ về đây sao?"

"Không biết..... Có lẽ là vậy...!" An Hồng nói qua loa.

"Bạn và anh ta tại sao lại quen nhau?"

"Từ nhỏ đã biết."

"Là lúc còn rất nhỏ à?"

"3 tuổi."

"À? Nhỏ như vậy! À à!!" Lộ Vân Phàm kêu lên một tiếng, không chú ý đến mặt đường, lọt vào một cái hố, chiếc xe lắc lư thiếu chút nữa làm An Hồng ngã xuống.

"Bạn đang làm cái gì đấy! Muốn làm mình ngã chết à!!" Cô tức giận nói.

"Ai bảo bạn không ôm chặt!"

"Bạn nói xem mình phải ôm vào chỗ nào đây!"

"Bạn..... Ôm eo mình đi, sẽ an toàn....." Giọng nói của nó không lớn, An Hồng lại nghe rất rõ, vì suy nghĩ cho tính mạng của mình, cô do dự ôm lấy eo Lộ Vân Phàm.

Eo của nó rất nhỏ, cơ thể nó ở dưới lớp áo lông vẫn còn là một đứa trẻ. An Hồng nghĩ đến mùa hè năm trước lúc cô ôm eo Hàn Hiểu Quân khóc lớn thì trong tay đã có cảm giác, hông của Hàn Hiểu Quân rất cứng cáp, cơ bụng rắn chắc, bờ vai rất rộng, ở trong ngực anh cảm thấy vô cùng áp áp, An Hồng nhớ đến lúc ở trước cửa rạp chiếu phim, Hàn Hiểu Quân nói "Tôi chính là bạn trai cô ấy", mặt lập tức đỏ lên.

Lúc này, Lộ Vân Phàm lên tiếng: "Bạn thực sự không đăng ký vào Nhị Trung sao?"

"Không."

"Tại sao vậy?"

"Thì không đậu thì đăng ký làm gì, thi trượt thì chỉ có vào học bổ túc, không phải là sẽ bị mẹ mình mắng chết sao."

"Thì cũng không khó như vậy."

"Bạn đứng hạng nhất, tất nhiên là cảm thấy đơn giản rồi. Tiếng Anh của mình quá yếu, chỉ được 80 trên 100 điểm, bài thi bổ sung 50 điểm chỉ được nhiều nhất là 30, tổng điểm liền bị kéo xuống thấp."

"Tiếng Anh hả? Bình thường nghe nhiều nói nhiều là học tốt thôi."

"..... Mình không thích tiếng Anh."

"Mình có một bộ đề tiếng Anh, đối với kỳ thi rất có ích, nếu bạn cần thì lấy mà dùng."

"Thật sao?"

"Ừ. Thật ra thì mình cảm thấy mấy bộ đề này rất phiền, nhưng vì cuộc thi, luyện tập một chút sẽ tốt hơn."

"Vậy thì bạn cho mình mượn nhé."

"Không cần phải đợi đến khai giảng, bây giờ qua nhà mình mà lấy."

"Không cần, đã mượn rồi mình muốn về nhà." Lúc này đã là 4 giờ chiều, An Hồng cảm thấy đến nhà người khác có vẻ không thích hợp, lỡ người nhà Lộ Vân Phàm giữ cô lại....

"Được rồi." Lộ Vân Phàm có chút thất vọng, hỏi, "Nhà bạn ở chỗ nào?"

"Chung cư Hòa Bình."

"A, vậy là rất gần nhà mình."

"Nhà bạn ở đâu?"

"Tóm lại là cách nhà bạn không xa, mình đưa bạn về nhà trước."

Sau đó, hai người câu có câu không trò chuyện một hồi, Lộ Vân Phàm cưỡi xe đạp, đèo An Hồng quẹo vào khu chung cư Hòa Bình. Đến phía dưới nhà An Hồng, An Hồng nhảy xuống xe, thấy giữa mùa đông mà đầu Lộ Vân Phàm đồ đầy mồ hôi. Nó tháo mũ xuống, lộ ra mái tóc không khác gì tổ quạ, mở miệng hồn hên nói: "Mệt chết đi được! Tại sao bạn lại nặng như vậy!"

"Bạn đừng có nói vậy! Mình mới 83 cân thôi!"

"À..... Được..... Vậy mình đi trước, bạn lên nhà đi, bái bai."

"Này, rốt cuộc thì nhà bạn ở đâu vậy?" An Hồng hỏi lại nó.

Lộ Vân Phàm tránh không được liền nói: "Ở Kim Thủy Uyển."

An Hồng giật mình, Kim Thủy Uyển là khu biệt thự, cách chung cư Hòa Bình ước chừng 2km, cũng không tính là xa nhưng tuyệt đối không gần chút nào.

Khu đó vốn là ngoại ô nhưng sau khi cải tạo lại liền trở thành một khu vực rất tốt.

An Hồng nói: "Vừa rồi không phải là đi ngang qua đó sao? Tại sao bạn không nói sớm, mình có thể đưa bạn về."

Lộ Vân Phàm nhìn cô rất nghiêm túc: "Bạn là con gái, mình là con trai, mình không yên tâm để bạn về nhà một mình."

An Hồng ngây ngốc hỏi: "Vậy bây giờ bạn về nhà kiểu gì?"

"Đi trở về chứ sao." Lộ Vân Phàm cười lên, xoa xoa mái tóc rồi đội nón lên lên, "Mình đi đây, hẹn gặp lại, lần sau mình sẽ mang bộ đề tiếng Anh đưa cho bạn."

"A, cảm ơn, hẹn gặp lại." Nhìn bóng dáng màu đỏ của Lộ Vân Phàm dần dần đi xa, An Hồng đột nhiên phát hiện ra, cái thẳng nhóc thối tha này thực ra không đến nỗi đáng ghét như thế, đây là lần đầu tiên bọn họ bình an vô sự bên nhau nửa ngày.

Trong kỳ nghỉ đông, An Hồng cũng không gặp lại Lộ Vân Phàm, ngày 29 tháng 1, cô gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân chúc mừng sinh nhật tuổi 18 thật vui vẻ.

Đây là một kỷ niệm đáng nhớ - Hàn Hiểu Quân —— trưởng thành. Ngày học đầu tiên sau hôm khai giảng, Lộ Vân Phàm đưa cho An Hồng mượn bộ đề tiếng Anh, trên hành lang, An Hồng nhận lấy bộ đề hỏi: "Lúc nào thì mình cần phải trả lại cho bạn?"

"Bạn không cần phải trả, mình đều đã làm hết rồi. Bên trong có những chỗ mình đánh dấu ngôi sao năm cánh, bạn xem cẩn thận chút, rất có tác dụng."

"A, được, cảm ơn bạn nha."

"Không có việc gì, bạn....." Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, nói, "Nếu thi giữa kỳ mà bạn nằm trong danh sách 30 người đứng đầu thì bạn có đăng ký Nhị Trung không?"

An Hồng há miệng nhìn nó, chưa hiểu nó muốn nói gì.

Lộ Vân Phàm đỏ mặt nói: "Mình..... Mình không phải đã nói muốn cùng bạn thi vào cùng trường cấp ba để chạy 130m cho bạn xem hay sao."

An Hồng im lặng, cái gì mà hứa với hẹn, lúc đó rõ ràng là một lời nói giận hờn mà thôi.

Cô nói: "Đến lúc đó rồi hãy tính, bây giờ nói còn quá sớm đấy."

"Ừ..... Được rồi." Lộ Vân Phàm cúi gằm đầu, trở về lớp học của mình.

Học kỳ cuối cùng chính thức bắt đầu, vì cuộc thi vào cấp ba, học sinh năm ba của trung học Ngọc Lan bắt đầu giờ tự học buổi tối.

Trong trường cũng không cung cấp bữa tối, nhà An Hồng cách trường 30 phút đi xe, cô cũng không muốn về nhà ăn cơm, liền nói với bà ngoại tình hình cụ thể, mỗi ngày đều nhận tiền để mua bữa tối.

Tần Nguyệt cũng không về nhà ăn cơm, hàng ngày cô đều cùng An Hồng tìm kiếm đồ ăn ngon bên cạnh trường học, đổi hết quán này đến quán khác, nhưng mà ăn nhiều nhất vẫn là Toan Lạt Phấn của nhà La Lập Sơn. Đó là món ăn An Hồng vô cùng yêu thích, mỗi lần đều gọi một tô thật lớn, thêm tương ớt, ăn đến đổ mồ hôi.

Có một ngày, Tần Nguyệt có chuyện phải về nhà ăn cơm, một mình An Hồng ở trong tiệm của cha La ăn Toan Lạt Phấn thì gặp Lộ Vân Phàm. Lộ Vân Phàm cũng không thường xuyên tham gia tự học buổi tối, thành tích của nó đủ để thi đỗ, cộng thêm tuổi quá nhỏ, về nhà muộn sẽ không an toàn, nhà trường đặc biệt miễn cho nó tham gia tự học buổi tối.

Nó ngồi xuống bên người An Hồng, hỏi cô: "Bạn đang ăn cái gì vậy?"

An Hồng nhìn nó như một sinh vật lạ: "Toan Lạt Phấn, bạn chưa ăn bao giờ sao?"

Lộ Vân Phàm lắc đầu một cái, An Hồng than thở: "Đồ ăn mỹ vị như vậy bạn đều chưa từng được ăn, cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa!"

Lộ Vân Phàm nghe cô nói thế, lập tức gọi chủ quán mang đến một chén Toan Lạt Phấn: "Con muốn một phần giống như của bạn ấy!"

Nó ăn rất từ tốn, nói với An Hồng: "Thật đúng là ăn rất ngon."

An Hồng cười: "Không tệ đúng không, tiệm này là ba của một bạn học cùng lớp mình mở, đã được nhiều năm,.....làm ngon nhất đó."

Hai người ăn xong bữa ăn tối, vẫn còn cách thời gian tự học một lúc, Lộ Vân Phàm rủ cô đi dạo phố ẩm thực, An Hồng nghĩ ngợi đã học cả ngày dài, cũng nên nghỉ ngơi chút, liền đồng ý.

Đi ngang qua một gian hàng bán kẹo Hồ Lô đường, mắt An Hồng chăm chú nhìn các loại mút quả, Lộ Vân Phàm nhìn thấy, hỏi: "Bạn muốn ăn mút quả sao? Mình mời bạn."

An Hồng lắc đầu một cái.

"Thật mà, bạn đừng khách khí với mình." Nó nghiêm túc nói.

An Hồng nhếch môi, cho nó nhìn răng: "Mình không thể ăn đồ ngọt."

"Cái niềng răng này của bạn khi nào mới có thể tháo xuống? Khó coi chết đi được." Lộ Vân Phàm cau mày nói.

An Hồng không quá cao hứng, trả lời nó: "Sau khi thi cấp ba, mình vẫn phải đeo 3 năm nữa."

"Chắc chắn là bạn đã ăn quá nhiều đồ ngọt, bạn xem xem, răng mình rất tốt!" Nó há miệng ra, lộ ra hàm răng trắng bóc đều đặn, giống như trong quảng cáo kem đánh răng.

An Hồng thật không thể chịu được sự khoe khoang của nó, nói: "Giờ tự học buổi tối sắp bắt đầu, mình trở về lớp học đây."

"À..... Đúng rồi, bộ đề lần trước mình đưa, bạn làm chưa?"

"Làm rồi."

"Cảm thấy thế nào?"

"Cũng được, chỉ là gần đây không có kỳ thi nào nên chưa biết hiệu quả ra sao,

"A, vậy thi xong bạn nói cho mình biết nhé."

"Được....." An Hồng cảm thấy thật là kỳ quái, tại sao Lộ Vân Phàm luôn muốn biết thành tích của cô chứ!

Cuối tháng tư, thi giữa kỳ kết thúc, thành tích của An Hồng xếp hạng 59, cao hơn so với Tần Nguyệt, lần đầu tiên tiếng Anh được 90 điểm làm cô vô cùng mừng rỡ.

Cô nghĩ, bộ đề của Vân Phàm thật đúng là có tác dụng.

Những năm này, cả nước đều phổ biến việc khuyến khích nâng cao chất lượng giáo dục dựa trên kết quả đạt được. Trung học Ngọc Lan cũng không ngoại lệ, sau khi kết thúc thi giữa kỳ, nhà trường tổ chức hai hoạt động ngoại khóa, đối với các học sinh, nhất là năm thứ ba mà nói, quả thật khó có thể

tưởng tượng.

Hoạt động đầu tiên, tổ chức cho thầy trò toàn trường xem bộ phim điện ảnh ——《Titanic》.

Trong rạp chiếu phim vang lên tiếng khóc của các học sinh nữ, hầu hết mọi người khóc từ đầu đến cuối phim, ngay cả mấy học sinh nam cũng ướm khóc mất. Một bộ phim tình yêu buồn bã như thế mà trường lại tổ chức đi xem, nhiều năm sau An Hồng vẫn không thể hiểu nổi.

Cô vẫn nhớ, khi cô và Tần Nguyệt rời khỏi phòng chiếu phim thì nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tình yêu của Jack và Rose, đối với các cô mà nói quá mức cuồng nhiệt, giống như pháo hoa thoáng qua rồi tan biến, ngay lúc đó An Hồng cũng không thể hiểu. Cô vẫn cảm thấy kỳ quái, mới biết nhau ba ngày tại sao có thể hứa hẹn sống chết, cô cho là tình yêu phải giống như nước chảy đá mòn, so sánh với vừa thấy đã yêu thì cô tin tưởng vào cái gọi là lâu ngày sinh tình hơn.

Giống như —— cô và Hàn Hiểu Quân, nếu như vậy có thể được gọi là tình yêu.

Chỉ là, đối với việc Jack vì Rose, tình nguyện hi sinh tính mạng của mình, An Hồng vẫn cảm thấy rất cảm động. Cô len lén nghĩ, nếu như mình bị rơi vào đại dương mênh mông lạnh giá, Hàn Hiểu Quân có nguyện ý hi sinh tính mạng để cứu cô hay không.

Đáp án khiến cô vui lòng chính là —— có.

Cô tin tưởng Hàn Hiểu Quân, giống như tin tưởng chính mình, cô cũng nguyện ý vì Hàn Hiểu Quân mà hi sinh tất cả, cô tin rằng Hàn Hiểu Quân cũng vậy.

Hoạt động thứ hai chính là tổ chức thi nhảy, lấy lớp học làm đơn vị, chia làm ba cấp thi đấu.

Rất nhiều phụ huynh đều cảm thấy khó hiểu, sắp thi cấp ba đến nơi rồi, còn phải để bọn nó bỏ ra thời gian quý báu mà luyện tập khiêu vũ, đây không phải là quấy rối hay sao, nhà trường đã nhiều lần làm công tác tư tưởng cho gia đình, mới có thể làm cho hoạt động này thuận lợi tiến hành.

Trái ngược với các bậc cha mẹ, học sinh lại rất tích cực, trong lúc học tập căng thẳng lại có cuộc thi thú vị như vậy, giúp các học sinh nam có cơ hội cảm tay bạn nữ mà mình thích, bọn họ đều tràn đầy mong đợi.

Dĩ nhiên, cái này cùng An Hồng cũng không có quan hệ, thi đấu khiêu vũ tập thể, mỗi lớp chỉ cần 8 học sinh nam và 8 học sinh nữ, người có bề ngoài bình thường như An Hồng, tất nhiên sẽ không có trong danh sách.

Tần Nguyệt đương nhiên là trúng cử, 16 học sinh tương đồng về ngoại hình và chiều cao, cùng nhau sắp xếp thời gian luyện tập. Có lúc An Hồng sẽ cùng với một số học sinh nữ khác đứng xem một lát, nhìn khuôn mặt tươi cười hăm hở của các bạn, trong lòng cô vẫn có chút hâm mộ.

5 ngày trước khi cuộc thi diễn ra, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đó là đầu tháng năm, bạn nữ xinh đẹp nhất trong lớp An Hồng là Cao Đình Khiết đột nhiên bị phát mẻ đay, toàn thân nổi đầy nốt đỏ, được người nhà đưa về. Bởi vậy mà nhóm học sinh nữ thiếu mất một người.

Lúc này, trang phục dành cho cuộc thi đã được đặt may, trên người là áo sơ mi trắng, cổ áo đeo nơ đỏ, bên dưới là váy hồng chấm bi trắng dài đến gối, váy xòe tương đối rộng, lúc xoay tròn tựa như một đóa hồng nở rộ.

Ủy viên văn nghệ tương đối nhứt đầu, bởi vì trang phục đã làm tốt, mà Cao Đình Khiết lại không thể nhảy, đành phải tìm một học sinh khác có chiều cao tương tự. Tần Nguyệt nói: "Cao Đình Khiết cao 1m65, mình thấy An Hồng có thể thay thế được, bạn ấy cao 1m66."

Cô giáo Đồng chủ nhiệm gọi An Hồng đến mặc thử váy của Cao Đình Khiết, vừa vặn, chỉ là trên mặt An Hồng có nhiều mụn, khiến cô Đồng có chút khó xử.

Tần Nguyệt nói: "Thưa cô, cô để cho An Hồng nhảy đi, chỉ còn 5 ngày nữa sẽ thi đấu, phải học rất gấp, con sẽ hướng dẫn An Hồng, đảm bảo trước khi thi bạn ấy sẽ học được."

Cô giáo Đồng cũng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Tần Nguyệt cười với An Hồng, An Hồng có chút lo lắng nhìn cô, mình có thể nhảy được không?

Mấy ngày sau, nhân giờ nghỉ và sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, Tần Nguyệt đều kéo An Hồng trên hành lang học khiêu vũ.

Thi đấu nhảy tập thể, âm nhạc và điệu nhảy của mỗi cấp đều giống nhau, Tần Nguyệt nhảy bước nam, bước nữ cô sẽ hướng dẫn cho An Hồng, như vậy thì thích hợp hơn. Chỉ là, học sinh nam vốn nhảy cặp cùng Cao Đình Khiết, khi nhìn thấy An Hồng trên hành lang thì không khỏi thất vọng, vẻ mặt chán nản, vốn dĩ là nữ sinh xinh đẹp nhất trong lớp làm bạn nhảy, hiện tại đổi thành bộ mặt xấu xí đầy mụn, ai mà vui cho được.

Có một ngày, Lộ Văn Phàm đi ngang qua lớp học năm ba, thấy An Hồng cùng Tần Nguyệt đang luyện tập ở cửa ra vào, nó thấy kỳ quái liền đứng nhìn một hồi rồi hỏi: "Răng đen, bạn đang làm gì ở đây thế?"

"Khiêu vũ." An Hồng tức giận trả lời, có một đoạn cô vẫn học không được, trong lòng vô cùng ảo não.

"Bạn muốn tham gia cuộc thi khiêu vũ tập thể à?" Lộ Văn Phàm há to mồm, nói, "Lớp các bạn không có học sinh nữ nào xinh đẹp hay sao?"

An Hồng cảm giận nhìn nó, nói: "Liên quan gì đến bạn?"

Lộ Văn Phàm cười tít mắt: "Vậy lúc thi đấu, mình cũng tham gia."

An Hồng nhìn khuôn mặt hả hê tự đắc của nó, trong lòng liên loạn, không cẩn thận đạp trúng chân Tần Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mình Có Thể Mời Bạn Nhảy Không?

An Hồng rất nghiêm túc học các bước nhảy, cô chưa bao giờ biểu diễn văn nghệ, ca múa đối với cô vô cùng xa lạ. Lần đầu tiên bắt đầu dĩ tham gia, muốn học được một điệu nhảy trong vòng năm ngày, mà còn phải thành thạo, thực sự có chút miễn cưỡng.

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, về đến nhà, cô cũng ở lì trong phòng, tự mình đếm nhịp, "1-2-3-4, hai hai ba bốn", tập bước chân, xoay tròn, khom lưng, dang tay. Áp lực của An Hồng rất lớn, cơ hội lần này là do Tần Nguyệt giúp cô có được nên cô cảm thấy rất cảm động. Lại nghĩ đến cô giáo Đồng, lớp phó văn nghệ đối với cô không tin tưởng, còn có sự chế nhạo của Lộ Văn Phàm khiến cô căng thẳng, buổi tối đi ngủ cũng nằm mơ thấy mình đang khiêu vũ. Nhưng cô vốn là một người quật cường, trong tiềm thức lại có chút mong đợi cuộc thi lần này, cô hi vọng mình có thể biểu hiện xuất sắc để cho mọi người sáng mắt.

Tâm tình thiếu nữ thay đổi trong nháy mắt, An Hồng 15 tuổi mong ước trong cuộc thi ngày hôm đó, cho dù cô không thể trở thành cô gái xinh đẹp nhất, nhưng tối thiểu cô cũng có thể đi tới trước mặt khán giả, dùng một điệu nhảy ghi lại năm tháng thanh xuân đẹp đẽ.

Đào mắt liền tới buổi sáng trước hôm so tài một ngày.

Tần Nguyệt và An Hồng đã cùng nhau luyện tập rất vất vả, cho rằng An Hồng hoàn toàn nhớ kỹ các bước nhảy, Tần Nguyệt nói: "Sau buổi chiều bạn tập hợp cùng mọi người để diễn tập, chỉ còn chiều nay và sáng ngày mai là có thể tập rượt thêm một lần. Bạn vẫn chưa cùng Trương Kiểm Lỗi nhảy với nhau, chỉ cần làm theo những gì bạn học được, sau đó luyện với cậu ta mấy lần là ổn rồi."

An Hồng có chút hưng phấn, đã học qua 4 ngày, cuối cùng cũng tới lúc tập luyện với mọi người, cô không biết mình có thể thuận lợi kết hợp với mọi người hay không.

Chính là không nghĩ đến, sau khi ăn cơm trưa xong, cô giáo Đồng đi tới lớp học, gọi lớp phó văn nghệ, Tần Nguyệt và An Hồng đi đến phòng làm việc.

An Hồng nghi ngờ đi vào bên trong, nhìn thấy Cao Đình Khiết đang ngồi trên ghế.

Bạn ấy rất yếu, sắc mặt tái nhợt, chỉ là trên mặt không còn nhìn thấy dấu vết của bệnh mê đay.

Trong lòng An Hồng "Lộp bộp" một cái, nghe cô giáo Đồng nói: "An Hồng, là như vậy, Cao Đình Khiết truyền nước mấy ngày, bệnh mê đay đã giảm bớt. Hôm nay đến đây muốn nói là trận đấu ngày mai bạn ấy có thể tham gia."

Lớp phó văn nghệ rất vui mừng, Tần Nguyệt lập tức nói: "An Hồng luyện đã nhiều ngày, bạn ấy hoàn toàn có thể nhảy được."

Lớp phó văn nghệ nói: "Nếu như Cao Đình Khiết có thể nhảy, đương nhiên là bạn ấy sẽ nhảy rất tốt, trước đó bạn ấy và chúng ta đã có thời gian luyện tập cùng nhau mà An Hồng thì chưa, hơn nữa, trang phục cũng là căn cứ vào số đo của Cao Đình Khiết."

Tần Nguyệt nhíu mày: "Cao Đình Khiết đang bị bệnh, nếu như bạn ấy không đủ sức khỏe để nhảy, chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến tập thể lớp hay sao?"

Cô giáo Đồng hỏi: "Tần Nguyệt, vậy em muốn như thế nào!"

Tần Nguyệt tức giận: "Đã vậy thì làm như thế này, để Cao Đình Khiết và An Hồng thi đấu, người nào nhảy tốt hơn thì được thi! An Hồng luyện tập cũng đã lâu rồi, em rất có lòng tin với bạn ấy!"

Lớp phó văn nghệ nói: "Vậy mình đi gọi Trương Kiểm Lỗi, để cho bọn họ kết hợp nhảy với nhau, mình cảm thấy chắc chắn Cao Đình Khiết sẽ nhảy tốt hơn."

Tần Nguyệt: "Phải nhảy mới biết được!"

Cô giáo Đồng chần chờ một lúc rồi nói: "Vậy thì..... Đi tìm Trương Kiểm Lỗi đến đây đi."

Lúc này Cao Đình Khiết đứng lên, gương mặt xinh đẹp, ánh mắt kiên định nói: "Điều nhảy này vốn là mình nhảy, mình nói có thể là có thể." Lúc nói chuyện, cô vẫn nhìn chăm chăm vào An Hồng, giống như là đang hạ thư khiêu chiến.

An Hồng vẫn không lên tiếng, thấy lớp phó văn nghệ phải ra khỏi cửa, cô đột nhiên nói: "Mình không nhảy nữa, vốn dĩ mình nhảy không đẹp, để Cao Đình Khiết nhảy đi."

Tần Nguyệt nhìn cô không thể tin được, cô giáo Đồng và lớp phó văn nghệ hình như thờ phào nhẹ nhõm. An Hồng nói: "Nếu đã không có việc gì, con trở về lớp, cô giáo, y phục trong ngăn kéo của con, lát con sẽ mang tới."

Sau đó, cô quay đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Tần Nguyệt chạy theo: "An Hồng, An Hồng, thật sự xin lỗi!"

An Hồng nghiêng đầu cười nhìn cô, khoác tay cô: "Giữa mình và bạn mà xin lỗi làm gì chứ, vốn là Cao Đình Khiết nhảy, bạn ấy xinh đẹp như vậy, đi thi đấu sẽ mang lại lợi thế cho lớp mình nữa đấy."

Tần Nguyệt vẫn cảm thấy có lỗi: "Mình thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, An Hồng, mình xin lỗi."

"Trời ạ, mình thật sự không có việc gì, mình cũng không thích khiêu vũ, luyện tập không thành thực, trong lòng lo sợ gần chết, không nhảy cũng tốt, rất cuộc tối nay không cần căng thẳng, còn được ngủ ngon."

"Nhưng....."

"Được rồi được rồi, mình thật sự không có việc gì, ngày mai mọi người hãy nhảy thật tốt, mang chiến thắng về, biết không?"

"Ừ." Tần Nguyệt cong miệng lên, trong lòng rất mất hứng.

Chiều ngày hôm sau, bởi vì khu đất trống trong trường quá nhỏ cho nên ba cấp học chia ra để so tài, chờ năm hai thi xong, các học sinh năm ba đều xách ghế đi đến bãi đất nhỏ, ngồi đúng thứ tự phân chia, bắt đầu biểu diễn từ lớp 6/3.

An Hồng ngồi trên ghế, lặng yên nhìn.

Âm nhạc và điệu nhảy giống nhau, khác ở trang phục. An Hồng không nhìn xem các lớp khác nhảy thế nào, cô chỉ quan tâm một điều là Cao Đình Khiết có nhảy được hay không.

Rất nhanh đến lượt lớp 6/4, 8 nam sinh mặc sơ mi cùng quần tây dài màu đen, 8 nữ sinh mặc váy chấm bi hồng, sơ mi trắng đứng trên mặt sân.

Một nữ sinh kết hợp với một nam sinh, mọi người đều đứng vào vị trí.

Âm nhạc vang lên, các nam sinh đồng loạt cúi người xuống, mu tay trái đặt sau lưng, tay phải khép vào bụng hành lễ, sau đó đứng thẳng người, đồng loạt đưa tay phải ra phía trước, các nữ sinh nhấc váy, gập nửa người đáp lễ, đặt tay lên tay nam sinh.

Bọn họ bắt đầu xoay tròn, tay nắm tay, thỉnh thoảng lại đá chân, dang tay, có lúc lại ở trong ngực nam sinh ngả lưng ra phía sau, trên mặt tràn đầy nụ cười sán lạn, ở trong tiếng nhạc réo rắt, ngập tràn nhiệt huyết thanh xuân.

Khỏe nhất An Hồng bỗng nhiên ảm uất, cô nhìn Cao Đình Khiết xoay tròn, trang phục trên người rực rỡ như vậy, bạn ấy đang cầm tay Trương Kiểm Lỗi, hai người đều rất xứng đôi, rất đẹp. An Hồng phát hiện ra rằng, so với Cao Đình Khiết, mình chỉ là bùn đất hèn mọn.

Cô len lén lau sạch nước mắt, vừa ngẩng đầu, bắt gặp một ánh mắt. Cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm, đang đứng cách một đám người, nhìn cô.

Nó đang ngồi trong khu vực lớp 6/6, ánh mắt lộ ra nghi ngờ. An Hồng biết nó đang suy nghĩ cái gì, nhìn thấy mình luyện tập nhưng lại không ra sân, nhất định sẽ kỳ quái.

An Hồng quay mặt đi, tiếp tục xem biểu diễn, rất nhanh, tiết mục biểu diễn của lớp 6/4 kết thúc. Các bạn học đi về chỗ, ríu ra ríu rít ngồi xuống, không che giấu được tâm tình đang hưng phấn. Tần Nguyệt ngồi bên cạnh An Hồng: "Bạn cảm thấy bọn mình nhảy thế nào?" An Hồng nói: "Thật hay nha, nhất định là trong 3 vị trí đầu!"

Đợi đến khi lớp 6/6 vào sân, tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Là bởi vì trang phục của bọn họ.

8 học sinh nam đều mặc tây trang màu đen, quần tây, bên trong mặc áo sơ mi trắng, trên cổ đeo nơ màu đen, 8 học sinh nữ mặc váy cúp ngực màu trắng, lộ ra vóc dáng yếu đuối, bọn họ đợi đến khi lớp 6/5 ra biểu diễn mới đi thay đổi trang phục, đưa đến cho mọi người một sự ngạc nhiên thật lớn.

Học sinh trung học cơ sở mà ăn mặc như vậy, thực sự là hiếm thấy, có thể nhìn ra được bọn họ cũng rất hưng phấn, nói gì đến các thầy cô và học sinh đang quan sát ở ngoài sân.

An Hồng thấy Lộ Vân Phàm, mặc âu phục màu đen, đẹp trai không ai bì được. Khuôn mặt lạnh lùng, tuy chưa cao đến 1m70 nhưng cả người tỏa ra hơi

thở quý tộc. An Hồng nhìn nó, đột nhiên cảm thấy trái tim cũng đập "thình thịch", cô nghĩ, quá đẹp trai cũng là một tai họa!

Ngoài dự đoán của mọi người, lớp 6/6 đạt hạng nhất, 6/4 hạng ba, còn có 3 lớp khác cũng giành được giải thưởng.

Kết thúc cuộc thi, nhà trường cho mọi người nghỉ. Tần Nguyệt còn phải ở lại để viết bảng tin, An Hồng thu thập sách vở đi về nhà trước.

Cô đẩy xe đạp đi ra cổng trường thì nhìn thấy bên dưới cây đa lớn có bóng dáng một người.

Lộ Vân Phàm đẩy xe đạp, đang đứng ở dưới cây đa cổ thụ, nó vẫn chưa đổi lại trang phục khiêu vũ lúc nãy, đến khi An Hồng đi ra, nó mới mỉm cười.

An Hồng nghi ngờ nhìn nó, Lộ Vân Phàm đẩy xe đạp đi tới, nói: "Gần đây mình có một bộ đề tiếng Anh rất hay, bạn muốn xem không?"

An Hồng không ngờ nó mở miệng sẽ nói đến cái này, nửa ngày cũng không kịp phản ứng, suy nghĩ một chút nói: "Được, bạn cho mình mượn xem một chút."

"Ở nhà mình, bạn theo mình đi lấy nhé."

"Hả? Ngày mai bạn mang đến giúp mình không được hay sao?"

"Tiện đường mà, bạn có đi hay không? Nhà mình còn có một cuốn sách ảnh của Leonardo do chú mình gửi từ Mỹ về, mình có thể cho bạn mượn."

An Hồng trực tiếp đầu hàng, cô nghĩ, Lộ Vân Phàm thật là hiểu được lòng người, mỗi lần đưa ra điều kiện đều là chọn đúng điểm yếu của cô.

Đang cùng nhau đi đến nhà Lộ Vân Phàm thì nó hỏi cô: "Trước đó không phải là bạn vẫn luyện tập khiêu vũ hay sao? Tại sao không ra sân?"

An Hồng nói: "Mình chỉ là người dự bị của người khác mà thôi. Bạn biết Cao Đình Khiết chứ, đây là hoa khôi lớp mình, nam sinh trong lớp bạn cũng có rất nhiều người thích đấy."

"Không biết." Nó không cần suy nghĩ liền trả lời cô.

"....."

Đến Kim Thủy Uyển, Lộ Vân Phàm mang theo An Hồng dừng lại trước một ngôi biệt thự ba tầng.

An Hồng nhìn căn nhà nguy nga lộng lẫy trước mặt, có chút bối rối. Cô nói: "Mình chờ bạn ở cửa, bạn đi lấy cho mình nhé?"

Lộ Vân Phàm quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, nói: "Nhà mình không có ai, ba mình không ở nhà, vợ ông ấy cũng đi làm."

"Vợ của ba bạn? Không phải là mẹ của bạn sao?"

"Không phải, là vợ hai của ba mình, bạn cũng gặp rồi đó, lúc còn học tiểu học, ở nhà Giang Nghiên Nhi, trong bệnh viện, là người đó."

"À..... Vậy..... Mẹ bạn đâu?"

"Mất rồi, bị bệnh mất lúc mình 1 tuổi."

"A..... Thật xin lỗi, mình..... Lúc mình 2 tuổi rưỡi ba mình cũng qua đời." Không biết vì sao, lúc này An Hồng có cảm giác hoàn cảnh của mình cùng với Lộ Vân Phàm rất giống nhau.

Lộ Vân Phàm nói: "Mình biết rõ, hồi tiểu học, lúc còn ở trong bệnh viện, giáo viên chủ nhiệm của bạn cũng nói rồi." Nói xong, nó đã mở cửa ra, sai bước đi vào bên trong. An Hồng rất kinh ngạc, nghĩ thầm trí nhớ của nó thật tốt!

An Hồng đi theo Lộ Vân Phàm vào phòng khách, cô há miệng nhìn xung quanh, cảm thấy đây chính là căn phòng đẹp nhất trên đời mà cô từng thấy.

Lộ Vân Phàm dẫn cô lên lầu ba, đi vào phòng nó.

Phòng của nó rất lớn, rất sáng sủa, đối với An Hồng lúc đó, không thể tính được là bao nhiêu mét vuông, chỉ biết trong phòng Lộ Vân Phàm có toilet, còn có ban công lớn.

Giá sách của nó vừa cao vừa to, phía trên chất đầy sách, còn có thật nhiều hình. An Hồng bước tới nhìn, thấy trong hình là Lộ Vân Phàm đang trượt tuyết, trên bãi biển, trên Trường Thành, bên cạnh tượng binh mã, còn có rất nhiều nơi mà cô không biết, giống như là ở nước ngoài. Lộ Vân Phàm ở trong hình từ nhỏ cho đến lớn, chỉ có một điểm giống nhau —— đó là trên mặt nó luôn có nụ cười hờ hờ.

Sau đó, cô nhìn thấy một tấm hình, nghiêng đầu nói với Lộ Vân Phàm: "Hàaaa...! Đây là Lao Sơn-Thanh Đảo, mình cũng đến rồi."

Lộ Vân Phàm cũng đi qua nhìn, nói: "A, đây là kỳ nghỉ hè của mình năm 1995."

"Thật? Mình cũng là đi hồi mùa hè năm 1995!"

"Thật? Mình ở Thanh Đảo từ ngày 26/7 đến 28/7, bạn thì sao?"

"Mình..... Mình nhớ không rõ, hình như cũng là trung tuần tháng 7. Tại sao bạn lại nhớ rõ ràng như thế?"

"Trí nhớ của mình từ trước đến giờ rất tốt." Nó thản nhiên nói, lấy từ trên giá một tập sách ảnh đưa cho An Hồng "Đây là sách ảnh của Leonardo, bạn cầm đi."

"A a!!" Tay An Hồng nhận lấy, nhìn thấy là sách ngoại văn, sách gốc bên Mỹ, cô lật ra, hình ảnh vô cùng rõ ràng, có rất nhiều cái cô chưa được thấy bao giờ "Mình ngại quá, đây là sách mà chú bạn mua cho mà."

"Mình không thích tác giả này, bạn không cầm thì mình cũng mang bỏ, cũng không còn chỗ để nữa." Nó chỉ chỉ giá sách, An Hồng vừa nhìn liền hiểu, nam sinh quả thực không thích Leonardo, cô nói: "Vậy thì..... Cảm ơn bạn nhiều."

"Không có việc gì, a, còn có bộ đề tiếng Anh." Lộ Văn Phàm lục ở trên giá sách nửa ngày, cuối cùng lấy ra một quyển sách thật dày đưa cho An Hồng.

"Cảm ơn." An Hồng bởi vì sự kiện khiêu vũ mà tâm tình ảm ức cũng tốt hơn.

Lộ Văn Phàm nhìn cô, đột nhiên đi tới cặp sách bên cạnh, lấy ra một băng nhạc, nhét vào chiếc máy cassette trên bàn.

An Hồng không hiểu, nhìn nó, Lộ Văn Phàm nhấn nút, lập tức ở trong phòng vang lên giai điệu nhẹ nhàng quen thuộc.

An Hồng kinh ngạc, đây chính là đoạn mở đầu của màn khiêu vũ tập thể.

Lúc này, Lộ Văn Phàm đi tới trước mặt An Hồng, trên người vẫn mặc âu phục màu đen, cổ đeo nơ đen. Nó nhìn cô, hơi quệt miệng, đột nhiên khom lưng hành lễ, đưa tay phải về phía An Hồng:

"An Hồng, mình có thể mời bạn nhảy một điệu sao?"

An Hồng mở miệng nhìn nó, đầu không kịp phản ứng. Trên người cô còn mặc đồng phục học sinh, cả người cứng đờ ngây ngốc.

Thấy âm nhạc bắt đầu lên, Lộ Văn Phàm không nói gì, cầm lấy tay cô.

An Hồng bị nắm tay xoay một vòng, bước đi, khom lưng, đá chân.

Dần dần, cảm giác lúc luyện tập cùng Tần Nguyệt cũng thức tỉnh, điệu nhảy này cô đã luyện rất nhiều ngày, thực nhuần nhuyễn. Cô ổn định tâm tình, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lộ Văn Phàm, đột nhiên quyết định phải nhảy thật tốt.

Âm nhạc rất hay, kể về thanh xuân tươi trẻ nhiệt huyết, An Hồng càng nhảy càng hăng, tay chân lỏng lẻo lúc luyện tập trên hành lang cùng Tần Nguyệt cũng không thấy. Cô lấy hết sức đuổi người ra, nắm chặt tay Lộ Văn Phàm, hai người kéo thẳng cánh tay, tách ra, Lộ Văn Phàm dùng lực, An Hồng liền xoay tròn trở lại trong ngực nó, sau đó cô khom lưng ngửa người ra phía sau, cánh tay vững vàng của Lộ Văn Phàm ôm lấy eo cô.

An Hồng nhìn thấy nó nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, một đôi mắt trong sáng lấp lánh vui vẻ, khuôn mặt đẹp trai đến chói mắt. An Hồng cũng không nhận được cười lộ ra, lộ ra niềng răng trong miệng, nhưng cô cũng không để ý chút nào, theo tiếng nhạc, cầm tay Lộ Văn Phàm, xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn, không ngừng xoay tròn..... Cho đến cuối cùng, Lộ Văn Phàm quỳ một chân trước mặt cô, kết thúc điệu nhảy.

Đêm hôm đó, An Hồng nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không thể ngủ được, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh lại. Những gì xảy ra ở nhà Lộ Văn Phàm vào buổi chiều giống như một giấc mộng, nhưng mà tập sách ảnh của Leonardo và bộ đề tiếng Anh đặt trên bàn cho cô biết đây là sự thật.

Đêm hôm đó, Lộ Văn Phàm nằm ở trên giường, cũng là làm thế nào cũng ngủ không được. Nó không hiểu mình bị làm sao, buổi chiều lúc ở trường, nhìn An Hồng chảy nước mắt, nó biết nhất định phải mời cô nhảy điệu nhảy này, nếu không nó sẽ hối hận cả đời.

Trong trần trọc không yên, rốt cuộc Lộ Văn Phàm ngủ thật say, nó mơ thấy An Hồng, khuôn mặt tươi cười, trên làn da ngăm ngăm có mụn trứng cá, đôi mắt nhỏ dài, còn có niềng răng kỳ quái. An Hồng tuyệt đối không thể coi là xinh đẹp, cũng không được tính là bình thường, nhưng trong mắt Lộ Văn Phàm, cô là người đặc biệt nhất.

Vào đêm trăng khuyết đó, lần đầu tiên trong đời, Lộ Văn Phàm bị mộng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Quyết Định Diên Rồ

Lúc điền nguyện vọng thi cấp ba, An Hồng rồi rầm nửa ngày, cô gọi điện cho cô giáo Hạ một lần nữa, muốn nghe ý kiến của bà. Cô giáo Hạ cẩn thận hỏi lại thành tích hai lần thi gần đây của An Hồng, sau đó khuyên cô điền Thất Trung ở thành phố J.

Tần Nguyệt hỏi cô đăng ký nguyện vọng vào đâu, An Hồng đã quyết định, nói: "Minh điền Thất Trung."

"Tại sao bạn không thi tam trung? Điền đầu vào thấp hơn, chúng ta chắc chắn sẽ thi đỗ."

An Hồng nói ra ý kiến của cô giáo Hạ: "Tam trung thiên về học văn, Thất Trung lại là Vật lý, thành tích khoa học tự nhiên của mình tốt, không thích hợp vào tam trung."

Tần Nguyệt suy nghĩ hai ngày, dần lòng điền nguyện vọng vào Thất Trung, cô nói: "Minh muốn học cùng trường với bạn."

An Hồng cười: "Được! Chúng ta cùng nhau thi!"

Trước lúc nộp nguyện vọng, Lộ Vân Phàm lại đến tìm An Hồng một lần nữa, nó hỏi cô vì sao không đăng ký Nhị Trung, bởi vì lần thi gần đây nhất, An Hồng được 94 điểm môn tiếng Anh, lần đầu tiên đứng ở vị trí 27 trong lớp.

An Hồng nói: "Đây là ngoại lệ, là may mắn, không phải là khả năng thật sự của mình."

Lộ Vân Phàm nói: "Bạn không muốn thử một chút sao!"

An Hồng rất bức mình: "Minh thi trường nào thì có quan hệ gì đến bạn! Tại sao bạn luôn xen vào? Nếu mình trượt Nhị Trung, bạn sẽ chịu trách nhiệm à?"

"Bạn nhất định sẽ thi đậu!"

"Minh thi hay bạn thi, làm sao bạn biết được là mình sẽ thi đậu? Bạn đúng là đồ quái gở!"

"Bạn mới quái gở đó! Bạn chính là kẻ nhất gan! Không dám làm! Bạn là đồ hèn nhát! Đồ hèn nhát!!"

"Bạn là đồ xấu xa!!" An Hồng nổi giận, cả hai người đều rống lên làm cho bạn học các lớp kéo nhau đi ra ngoài xem. La Lập Sơn lồi An Hồng ra, nói với Lộ Vân Phàm: "Thần đồng, bạn nhanh nhanh về lớp đi, sắp thi cấp ba đến nơi rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, cũng đã âm ỉ suốt một năm rồi."

Lộ Vân Phàm vừa nhìn An Hồng chằm chằm, vừa nghiêng đầu tức giận rời đi.

Từ đó về sau, mãi cho đến khi tốt nghiệp trung học cơ sở, An Hồng cũng không nói chuyện với nó.

Cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, ngày vẫn là như thế trôi qua, rất nhanh đến đầu tháng sáu, thời điểm thi cấp ba cũng tới.

An Hồng làm bài rất tốt, sau khi có kết quả thi và điểm chuẩn, cô thuận lợi trúng tuyển vào Thất Trung. Hơn nữa còn phát hiện ra rằng, với số điểm của cô, thế mà có thể đậu Nhị Trung.

Vào buổi lễ tốt nghiệp, An Hồng gặp Lộ Vân Phàm, nó chỉ lạnh nhạt nhìn cô một cái rồi quay đầu đi. An Hồng biết nó thi rất tốt, là trạng nguyên của trung học Ngọc Lan, không ngoài dự đoán trúng tuyển vào Nhị Trung.

Nghỉ hè lại tới, An Hồng nói chuyện điện thoại cùng Hàn Hiểu Quân, biết anh thuận lợi thi đậu trường đại học hệ 3+2, sau hai năm là có thể lấy bằng. An Hồng rất vui vẻ, hỏi anh khi nào quay trở lại, Hàn Hiểu Quân nói tháng 7 phải đi thực tập, đầu tháng 8 mới có thể trở về.

Nghĩ tới phải qua hơn một tháng mới nhìn thấy Hàn Hiểu Quân, An Hồng có chút mất mát.

Hạ tuần tháng 6, mẹ gọi An Hồng qua thành phố L ở vài ngày. An Hồng không muốn, quan hệ giữa cô và Tiêu Lâm không tốt, Tiêu Lâm sắp 10 tuổi, vô cùng tinh quái, thái độ đối với An Hồng ở trước mặt và sau lưng người khác hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà vì mẹ yêu cầu nên An Hồng không dám từ chối. Sau khi đến thành phố L, mẹ nhìn thấy khuôn mặt An Hồng thì vô cùng ngạc nhiên: "Hồng Hồng, sao mụn trứng cá trên mặt con lại nhiều thế này? So với lần trước còn nghiêm trọng hơn."

An Hồng cũng không biết là tại sao, mẹ mang cô đi đến khoa da liễu trong bệnh viện, mua thuốc bôi ngoài da kết hợp uống thuốc. Ở được 5 ngày, An Hồng bị Tiêu Lâm chọc giận, xin phép mẹ được trở về thành phố J. Mẹ suy nghĩ một chút, liền cùng cô trở về, đưa An Hồng đi bệnh viện tháo niềng răng.

Trải qua ròng rã ba năm đeo niềng, hàm răng An Hồng rất đều đặn. Cô soi gương nhếch miệng cười một tiếng, nhìn hàm răng trắng đều, trong lòng vui mừng tột độ. Cô nghĩ, cuối cùng cái biệt danh "Răng sắt" gắn liền 3 năm có thể vứt bỏ được rồi.

Hơn nữa, trải qua hơn một tuần lễ bôi thuốc ngoài da kết hợp với uống thuốc, mụn trứng cá trên mặt An Hồng đã giảm, cũng không mọc lại, hơn nữa còn không để lại sẹo.

An Hồng vô cùng vui vẻ, nhưng tâm tình sung sướng lại không có chỗ để chia sẻ.

Sau khi mẹ rời đi, ngày cuối tháng 6, An Hồng đột nhiên làm một quyết định điên rồ, sau đó lập tức bắt tay vào kế hoạch của mình.

Cô khăn trương, kích động, trong lòng thấp thòm tràn đầy mong đợi.

Cô nói với bà ngoại rằng mình muốn tham gia trại hè của trường, tổ chức trong 3 ngày. Đây là lần đầu tiên cô đề cập với bà ngoại về vấn đề này, bà ngoại hoàn toàn không nghi ngờ, sau đó An Hồng thuận lợi xin được 200 đồng.

Cô tới nhà ga, mua vé hạng thường đi đến tỉnh A, huyện W, chuẩn bị một ít hành lý, ngày 1 tháng 7 lên tàu xuất phát.

Lần đầu tiên An Hồng đi xe lửa đường dài, lại còn ngồi ghế cứng, cô hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm. Thời điểm này, từ thành phố J đến thành phố W đã rút ngắn từ 18 tiếng xuống còn 12 tiếng, nhưng mà phải chạy suốt một đêm.

An Hồng vẫn còn là một đứa bé, cô tựa lưng vào ghế ngồi, nặng nề ngủ thiếp đi. Đợi đến lúc tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, cô phát hiện ba lô nhỏ đặt ở trên khoang hành lý đã không cánh mà bay.

Cô sợ hãi, hoảng hốt nhìn xung quanh, tất cả tiền, quần áo, thức ăn đều ở trong túi xách, hiện tại trong người không còn một đồng, cũng không biết phải chạy đến nhờ nhân viên phục vụ trên tàu, chỉ ngây ngốc đứng một chỗ, chờ tàu vào ga.

8h sáng, cuối cùng tàu cũng đến thành phố W, An Hồng tay không đi ra khỏi nhà ga. Nhìn thành phố xa lạ này, cô không biết phải làm thế nào.

Cô nghĩ, mình có nên gọi một chiếc taxi đến nhà Hàn Hiểu Quân rồi sau đó để Hàn Hiểu Quân trả tiền hay không. Cô cảm thấy đây là một ý kiến tốt, lập tức vẫy một chiếc taxi để hỏi, sau đó biết được nhà Hàn Hiểu Quân ở huyện A, cách thành phố 40 cây số, thuê xe sẽ mất rất nhiều tiền, bình thường mọi người sử dụng xe buýt, đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

An Hồng choáng váng, cô hít sâu, cố gắng trấn tĩnh, quyết định tìm một cửa hàng tạp hóa, dùng điện thoại công cộng gọi cho Hàn Hiểu Quân, cô thực sự không muốn mang đến cho anh cái sự 'ngạc nhiên' này.

Lúc Hàn Hiểu Quân nhận được điện thoại của An Hồng, anh vô cùng ngạc nhiên, dùng tốc độ nhanh nhất đi xe buýt đến nhà ga thành phố W, tìm được An Hồng đang ngoan ngoãn ngồi chờ ở cửa hàng tạp hóa.

Lúc Hàn Hiểu Quân thấy cô, cô đang ngồi ở bậc thang phía trước cửa hàng uống cola, hai chân dài nhỏ đung đưa.

Nhìn thấy Hàn Hiểu Quân vội vã chạy đến, đôi mắt nhỏ của An Hồng híp lại, cô nói: "Hiểu Quân, anh trả tiền giúp em đi, em gọi điện thoại hết 5 xu, cola 2 đồng, tổng cộng là 2 đồng rưỡi."

Hàn Hiểu Quân một đầu mồ hôi, nhìn An Hồng nói: "Tại sao em đến đây?"

An Hồng cười hi hi: "Em nhớ anh lắm đó."

Cô nói ra những lời này rất tự nhiên, Hàn Hiểu Quân sửng sốt. Nhìn thiếu nữ 15 tuổi trước mặt, mái tóc đen nhánh cột đuôi ngựa, làn da ngăm ngăm, so với lần trước thì đẹp hơn nhiều, khi cười lên làm lộ ra hàm răng trắng bóng. Anh kinh ngạc phát hiện, hình như An Hồng có biến hóa rất rõ ràng, cô trở nên —— xinh đẹp.

An Hồng đi theo Hàn Hiểu Quân lên xe buýt về huyện A, anh đưa An Hồng về nhà mình. Đó là một ngôi nhà 4 tầng trong huyện nhỏ, mặc dù rộng nhưng không sửa sang mấy, nhìn có chút đơn sơ.

Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng vào nhà, gặp hai cụ già, Hàn Hiểu Quân giới thiệu: "Đây là ông bà anh, còn đây là An Hồng mà con vẫn kể với hai người."

An Hồng lập tức cúi người chào, ngoan ngoãn nói: "Con chào ông nội, bà nội ạ."

"A ~ con chính là An Hồng sao! Con bé xinh quá, người cũng rất cao!" bà nội Hàn đi đến bên An Hồng kéo tay cô, thân thiết hỏi, "Con bao nhiêu tuổi rồi? Lần đầu tiên tới huyện A phải không, cứ ở đây vài ngày, để Hiểu Quân đưa con đi chơi."

"Con 15 tuổi ạ." An Hồng trả lời.

"So với Hàn Hiểu Quân nhà chúng ta nhỏ hơn 3 tuổi, rất tốt rất tốt." bà nội Hàn thoạt nhìn rất thích An Hồng, quay đầu lại nói với ông nội Hàn, "Ông già, con bé này nhìn rất đáng yêu, ông thấy có đúng không?"

Ông nội Hàn đang hút thuốc, xem ra có chút nghiêm túc, ông nói: "Tiểu An, con làm sao đi đến đây được?"

"Con..... Con đi tàu đến."

"Hành lý của con đâu?"

"Bị trộm mất rồi ạ." An Hồng nhỏ giọng nói.

"À? Ôi trời ơi! Thật là nguy hiểm!" bà ngoại Hàn vội vàng nói.

Hàn Hiểu Quân: "Không có việc gì, anh sẽ mua quần áo cho em, đúng rồi, bà ngoại em có biết em đi đến đây không?"

An Hồng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của ông nội Hàn, chột dạ lắc đầu một cái.

"Con nhóc này, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!" Hàn Hiểu Quân thở dài "Trước tiên gọi điện cho bà ngoại em, đừng để bà lo lắng."

Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho bà ngoại, An Hồng ở một bên thấp thỏm nghe.

"Bà ngoại, bà có khỏe không, con là Hàn Hiểu Quân."

"....."

"Là như vậy, mấy ngày nay An Hồng sẽ ở nhà con, con nói với bà để bà không cần lo lắng."

"....."

"Trại hè? A..... Là như vậy, là con gọi con bé đến đây chơi mấy ngày, nó vừa thi xong vào cấp ba, rất là vất vả."

"....."

"Con xin lỗi, thật sự xin lỗi bà ngoại, là con không đúng, con cũng không muốn để nó ngồi tàu một mình rất nguy hiểm. Con cũng không nên để nó nói dối bà ngoại, chỉ là bây giờ nó đang ở đây, rất an toàn, bà ngoại yên tâm."

"....."

"Vâng, con hiểu ạ, bà ngoại, vốn là con muốn tháng 7 đi thực tập, nhưng nếu An Hồng đã ở đây rồi, con đưa nó đi chơi mấy ngày, đến trung tuần tháng 7 sẽ cùng nó về thành phố J, con không đi thực tập nữa."

"....."

"Bà yên tâm đi ạ! Lúc nó ở đây, con sẽ không để chuyện không hay xảy ra! Con hứa với bà!"

"....."

"

"Bà ngoại, bà nhìn con từ nhỏ đến lớn, bà vẫn còn không tin con sao?"

"....."

"Vâng, vâng, con cảm ơn bà, bà muốn nói chuyện với An Hồng ạ?"

An Hồng dừng cảm nhận điện thoại, mới nói một câu "Bà ngoại....." nghe được bà ngoại "đùng đùng" chửi mắng một trận.

Mãi mới chờ đến lúc bà ngoại cầu nhàu xong, gác điện thoại, cô mới thở ra một hơi, ngẩng đầu liền nhìn đến ánh mắt nghiêm túc của Hàn Hiểu Quân.

Cô lập tức nói lời xin lỗi: "Hiểu Quân em sai rồi! Hiểu Quân, em thực sự xin lỗi!"

Chỉ có lúc đối mặt Hàn Hiểu Quân thì An Hồng mới giống một cô gái chứ không phải con nhím xù lông.

Hàn Hiểu Quân nhìn cô tỏ vẻ đáng thương, lại nghĩ đến sự sợ hãi của cô khi bị trộm đồ trên tàu, nói một câu nặng lời cũng không được, anh xoa xoa đầu cô: "Lần sau không thể làm như vậy, có biết không? Em đã 15 tuổi rồi, tại sao lại hành động giống như trẻ con thế."

"Vâng, em không dám nữa đâu." An Hồng nói xong, liền cười hi hi.

Cô vô cùng vui vẻ! Cô muốn ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân, chờ đến trung tuần tháng 7!

Khi đó, chính là thời điểm nóng bỏng của World Cup 98 tổ chức ở Pháp, An Hồng đến nhà Hàn Hiểu Quân đã là ngày 2 tháng 7, rạng sáng ngày 3 tháng 7 có trận đấu.

Hàn Hiểu Quân ở phòng khách lầu một, vừa uống bia vừa xem Hà Lan đấu với Argentina, Argentina bị thua, anh rất buồn bực. Mãi cho đến trận thứ hai, khi Brazil đá thắng Đan Mạch thì tâm tình của anh mới vui vẻ trở lại.

An Hồng vẫn ngồi ở bên cạnh anh, lúc tỉnh, lúc mơ, cũng xem được nửa trận.

Hàn Hiểu Quân 18 tuổi rưỡi, cao 1m8, làn da khỏe mạnh, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, gương mặt góc cạnh, ngũ quan tuấn lãng, càng ngày càng đẹp trai, đối với An Hồng mà nói, anh đã là một người thanh niên trưởng thành. Cô nhìn anh hút thuốc, hít một hơi, cảm thấy rất quyền rũ.

An Hồng ngủ ở phòng dành cho khách, bà nội Hàn và ông nội Hàn đối với cô rất tốt, mỗi ngày đều làm nhiều món ăn khác nhau cho cô, An Hồng cũng không lười biếng, ban ngày thường giúp đỡ bà nội Hàn làm việc nhà, từ nhỏ cô đã làm nên làm cái gì cũng thuận tay, bà nội Hàn nhìn đáng về chăm chỉ của cô, trong lòng càng ngày càng thích.

Hàn Hiểu Quân không đi thực tập nữa, có lúc lại đưa An Hồng đi chơi, vùng ngoại ô huyện W có một vài chỗ phong cảnh cũng không tệ lắm, Hàn Hiểu Quân đưa cô đi chơi từng nơi một. Anh còn cho cô đi chợ huyện, mua một đồng lớn đồ ăn vặt và quần áo mới.

Buổi tối, hai người cùng nhau xem đá bóng, Hàn Hiểu Quân nói An Hồng đi ngủ trước, nhưng cô không chịu. Thậm chí An Hồng còn uống trộm một lon bia, đến lúc Hàn Hiểu Quân phát hiện ra, nhìn cô cũng không thấy có vấn đề gì.

Mấy ngày sau, đột nhiên An Hồng nhớ ra một chuyện, cô hỏi Hàn Hiểu Quân "Bạn gái của anh đâu?"

"Người nào?"

"Chị đó..... Tiểu Nhã."

"A, chia tay từ hè năm ngoái rồi."

"À?? Hè năm ngoái không phải là anh nói sẽ đi thực tập cùng chị ấy sao, không quay lại à?"

"Ừ, sau đó nhận được điện thoại của em, anh trở về còn gì. Đợi đến khi quay lại đây, anh nói với cô ấy sau khi tốt nghiệp đại học sẽ trở về thành phố J, cô ấy liền nói lời chia tay."

"Sao anh không nói em biết?" An Hồng cảm thấy buồn bực, chính mình phải khó chịu mất một năm.

"Cái này mà cũng nói với em hả! Nhóc con!" đôi mắt to xinh đẹp của Hàn Hiểu Quân cong lên, anh cung chiều vò tóc của cô, nói, "Anh chỉ cần học một năm rưỡi ở đây, sang năm thứ hai đại học có thể về thành phố J thực tập rồi."

"Thật sao? Thật tốt quá!"

"Anh không có ý định tìm bạn gái, rất vô nghĩa." Anh nhìn An Hồng, đột nhiên hỏi, "Em thì sao? Có nhóc con nào thích em không?"

"Em? Làm sao mà có, em xấu xí như thế này." Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng An Hồng lại nhớ đến Lộ Vân Phàm, nhưng mà cô lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Cô cho rằng Lộ Vân Phàm là một người rất kỳ quái, luôn làm những chuyện lạ lùng, nên cũng không thể hiện được điều gì.

"Ai nói vậy, anh cảm thấy bây giờ em rất xinh." Hàn Hiểu Quân nghiêm túc nói, ánh mắt thâm thúy.

"Cái gì?" An Hồng sững sờ.

Tối ngày hôm đó, An Hồng đứng ở trong nhà vệ sinh, soi gương, nhìn kỹ khuôn mặt mình, thấy không có điểm nào gọi là xinh đẹp. Cô nghĩ, chắc là Hàn Hiểu Quân trêu chọc cô mà thôi.

Trận chung kết World Cup 98, Pháp đá với Brazil, Hàn Hiểu Quân hẹn mấy bạn học cùng nhau đi xem. Anh đưa An Hồng đi đến nhà một bạn học cùng lớp.

Các bạn học của anh thấy An Hồng, cũng có chút tò mò, lớn gan hỏi Hàn Hiểu Quân: "Bạn gái mới?"

"Cút! Em gái mình đó."

Biểu hiện của An Hồng rất ngoan ngoãn, có nam sinh đến gần cô, mời cô uống rượu, Hàn Hiểu Quân ngăn lại: "Làm gì đó! Em gái mình mới 15 tuổi, uống gì mà uống!"

An Hồng không dám hé răng, nam sinh kia cũng không dám ép, mấy người bắt đầu hi hi ha ha xem đá bóng.

Trận bóng bắt đầu lúc nửa đêm, trong lúc mấy nam sinh 18 tuổi đang hưng phấn, An Hồng lại thấy buồn ngủ không đi nổi.

Dần dần, cô dựa vào trên người Hàn Hiểu Quân, ngủ thiếp đi.

Brazil thua, còn bị thua đau, 0-3, tâm trạng Hàn Hiểu Quân rất kém, An Hồng lại ngủ thực ngon, anh không có ý định đánh thức cô, trực tiếp cõng cô trên lưng, trong đêm tối, trên đường không một bóng người, đi 20 phút mang theo cô trở về nhà.

Lần trước cõng An Hồng là khi nào? Hàn Hiểu Quân nhớ lại, hình như là hồi 9 tuổi. Đao mắt đã qua 10 năm.

An Hồng nằm ở trên lưng Hàn Hiểu Quân, trước ngực mềm mại dán chặt vào tấm lưng rắn chắc của Hàn Hiểu Quân, làm anh có chút nóng. An Hồng ngủ rất say, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, Hàn Hiểu Quân nghe được, ổn định tâm tình, khước miêng cong lên.

Cô nhóc này, bao giờ thì em mới trưởng thành đây?

Mãi cho đến khi về tới nhà, lúc đưa An Hồng lên cầu thang thì cô tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện mình đang nằm trên lưng Hàn Hiểu Quân, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Hàn Hiểu Quân nghe được tiếng động sau lưng, hỏi: "Đã tỉnh rồi hả?"

"Vâng, Brazil thắng sao?"

"Thua."

"Ồ....." Hàn Hiểu Quân thích Brazil, Argentina, Italy, toàn bộ đều thua.

Vốn chính là như vậy, vô địch, vĩnh viễn đều chỉ có một, thua cuộc thì lại có rất nhiều.

Hai ngày sau, Hàn Hiểu Quân và An Hồng chào ông nội Hàn cùng bà nội Hàn, trở về thành phố J, anh mua vé giường nằm, anh nghỉ, không thể để cô nhóc này sợ hãi một lần nữa.

Đêm hôm đó. An Hồng nằm trên giường nằm của xe lửa, nhìn Hàn Hiểu Quân ở giường ngủ đối diện cách mình một lối đi nhỏ hẹp, trong lòng dâng lên một suy nghĩ kỳ quái.

Cô biết vì sao mình đi đến Huyện W, mặc dù cô mới 15 tuổi, mặc dù cô rất xấu, mặc dù cô và Hàn Hiểu Quân ở cùng thì ít, xa cách thì nhiều, nhưng mà dù đã qua nhiều năm, cô biết rõ một chuyện, cô thích Hàn Hiểu Quân, từ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thanh Minh, Em Đến Gặp Anh Không Được Sao

Lúc An Hồng tỉnh dậy ở trên giường khách sạn, đã là 9 giờ sáng.

Đêm hôm trước cô lôi kéo Trần Hàng đi quây bar uống rượu, có bác sĩ Trần nhắc nhở, cô cũng không uống quá nhiều. Trần Hàng đưa cho cô một bản khai kiểm tra sức khỏe, nói: "Nhân dịp mấy ngày ở thành phố J, em đến bệnh viện chỗ anh làm kiểm tra sức khỏe đi, anh đã nộp phí giúp em rồi."

An Hồng hỏi: "Tại sao hàng năm anh đều sắp xếp để em kiểm tra sức khỏe?"

Trần Hàng nói: "Em xem lại thói quen sinh hoạt của mình đi, vừa thuốc vừa rượu vừa thức đêm, làm sao anh có thể yên tâm được?"

An Hồng cũng không khách khí, sau khi nhận lấy nói: "Tại sao anh không đề cập đến việc em vẫn đi tập gym một tuần 2,3 ngày, buổi sáng thì chạy bộ? Em rất khỏe mạnh, kết quả kiểm tra sức khỏe hàng năm đều cho thấy không có vấn đề gì."

"Không có vấn đề là tốt nhất! Em còn muốn có vấn đề hay sao!"

An Hồng cười: "Bác sĩ Trần, anh thực sự là người tốt, nếu không chúng ta kết hôn đi."

Trần Hàng không nhịn được cũng cười, nói: "Được, vậy thì đi đăng ký thôi."

An Hồng cười ha ha: "Đùa thôi, em không dám, có mà người ta giết em mất."

Trần Hàng nói: "Em mà sợ cô ấy hả? Ha ha, anh không tin đâu."

An Hồng: "Em không sợ con bé, nhưng mà người đàn ông mà nó coi trọng, cả đời này em sẽ không tranh giành."

Trần Hàng cười lên, vẻ mặt nhu hòa, dường như đang nhớ tới một người khác.

Một lúc sau, anh hỏi: "Lần này em trở về, có liên lạc với Lộ Văn Phàm không?"

An Hồng lắc đầu.

"Muốn gặp anh ta sao?"

An Hồng tiếp tục lắc đầu.

Trần Hàng nhìn dáng vẻ của cô, nói: "Được rồi, anh mặc kệ chuyện của hai người, vốn dĩ anh và anh ta cũng không quen biết. Ngày mai em có kế hoạch gì?"

An Hồng nói: "Ngày mai là Thanh Minh, em không có hẹn ai, ở khách sạn nghỉ ngơi một chút thôi."

"Được, tối mai anh phải trực, không thể ăn cơm tối cũng em, em tự xử lý đi."

"Ha ha, em cũng đã lớn tuổi như thế này rồi, anh còn phải nhắc nhở em sao."

Sau khi An Hồng tỉnh lại, tắm rửa gội đầu, thay quần áo đi đến nhà ăn khách sạn dùng bữa sáng.

Hôm nay chính là Thanh Minh, trời lại mưa lâm thâm.

An Hồng ăn sáng xong trở về phòng, đứng ở cửa sổ nhìn thành phố mịt mù trong mưa.

Tiết Thanh Minh trời mưa không ngừng, người đi đường cũng vội vã. An Hồng cup mắt, trong lòng suy nghĩ miên man cho đến khi tiếng chuông điện thoại trên tủ đầu giường kéo cô quay lại thực tại.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn liền cảm thấy nhức đầu, lại là Lộ Văn Phàm - người đã hai tuần lễ không gặp.

Cô nhận điện thoại: "Vâng."

Giọng nói lười biếng từ đầu bên kia truyền đến: "Em có đến thành phố J không?"

"Có."

"Đến đây lúc nào?" Anh thấp giọng hỏi.

"Ngày hôm trước."

"....."

"Có chuyện gì sao?"

"Không phải em đã đồng ý khi nào đến thành phố J sẽ gọi điện thoại cho anh sao?"

"Em muốn đợi đến ngày 10/4, vẫn còn có 5 ngày, em sẽ gọi điện cho anh."

"Hôm nay em có đi viếng mộ không?"

"Không, em đã đi ngày hôm qua rồi."

"A, vậy hôm nay có kế hoạch gì không?"

"Không có, ở trong nhà khách nghỉ ngơi một chút."

"À....." Giọng của anh nghe có vẻ thất vọng.

An Hồng thờ dãi, rốt cuộc hỏi anh một câu hỏi mà anh vẫn đang chờ đợi, thật ra thì cũng là vấn đề mà cô quan tâm.

"Chân của anh khá lên chút nào không?"

"Cũng tốt rồi." Anh lạnh nhạt nói.

"Hôm nay có mưa, chân của anh có bị đau không?" An Hồng nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi, trong lòng có chút lo lắng.

"Đau." Anh dùng một từ khẳng định để trả lời cô.

"A..... Vậy thì anh hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"....."

"Không nên đi ra ngoài."

"An An."

"Hà?"

"Anh cho rằng em sẽ nói, em sẽ đến thăm anh."

An Hồng đỡ trán, nói: "Hôm nay là Thanh minh, em đến chỗ anh không tốt lắm đâu."

"Có liên quan gì, anh cũng đã chết qua một lần."

"....."

"Buổi chiều đến đây đi, hiện tại anh ở một mình. Khu Quảng Hòa, chỗ giao nhau giữa đường vòng và đường Thiên Trụ, tòa C, nhà 2302."

An Hồng chần chờ một chút vẫn đồng ý: "Được, ăn trưa xong em sẽ đến."

Căn bản là cô không tìm được lý do để từ chối.

Bữa sáng ăn quá muộn, An Hồng không có ý định ăn trưa, trong lòng chỉ nghĩ đến việc sẽ gặp Lộ Vân Phàm vào buổi chiều.

Cô ở trong phòng hút thuốc lá, uống bia, xem TV, xem 4 tiếng cũng không biết đang nói nội dung gì.

1 giờ chiều, cô mang túi xách đi ra ngoài, đứng ở cửa khách sạn chờ xe.

Tiết Thanh minh mà trời lại mưa, đợi 20 phút mà không có xe, gọi điện thoại cũng không có xe đến.

An Hồng suy nghĩ một chút địa chỉ mà Lộ Vân Phàm cho cô, mơ hồ nhớ lại vị trí của nó, cô tính ngồi xe buýt đi đến đó. Lúc này mưa không lớn, cô đội mưa đi đến trạm xe buýt gần đây, nhìn lộ trình rồi chọn một chuyến xe dừng cách khu nhà Lộ Vân Phàm một trạm. Xe tới, An Hồng lên xe trả tiền, thậm chí cô có chút hưng phấn vì đã nhiều năm không sử dụng xe buýt.

Xe xọc xạch khởi động, An Hồng ngồi gần cửa sổ, dọc theo đường phố không quá quen thuộc với cô, một lần nữa nhìn lại sự biến đổi lớn của thành phố này. Xe còn đi qua cổng trường cấp ba Thất Trung, An Hồng nhìn ngôi trường đã được sửa chữa, cảm thấy hết sức xa lạ.

Xe đến trạm, An Hồng xuống xe, lúc này mưa lớn hơn, An Hồng kéo chặt áo khoác, đứng dưới mái hiên ven đường, nhìn địa chỉ một cửa hàng bên đường, biết rằng mình đang ở khu đường vòng. Cô nhìn mưa ngày càng lớn, nghĩ thầm chờ ngót mưa sẽ tới nhà Lộ Vân Phàm, có lẽ đi qua một con đường là tới.

Cô nhìn đồng hồ, đã là 2 giờ 20 phút chiều, điện thoại di động đột ngột vang lên.

An Hồng biết nhất định là Lộ Vân Phàm gọi tới giục cô, cô nhận điện thoại, nói một tiếng "Vâng", liền nghe được giọng nói bất mãn của anh từ trong điện thoại truyền tới: "Em còn chưa đến?"

Cô kiên nhẫn nói với anh: "Em không chạy xe, không mang ô, em đi xe buýt đến, bây giờ mưa to quá, em đứng chờ đến khi mưa ngớt sẽ qua."

"Em đang ở chỗ nào?"

"Ở đây..... À..... Trạm xe buýt ngay lối rẽ trên đường vòng."

"Em đứng ở đó, đừng đi đâu, chờ một lát."

"Hả?" Cô chưa kịp phản ứng, Lộ Vân Phàm đã cúp điện thoại.

An Hồng nghĩ, có lẽ anh sẽ gọi người lái xe tới đón cô, những việc lao sư động chúng mà anh đã làm cũng không phải là một hai lần.

15 phút sau, mưa vẫn không ngớt, làm cho An Hồng cũng không nghĩ đến, một chiếc xe taxi dừng ở ven đường. Cửa sổ ghé sau xe hạ xuống, cô nhìn thấy Lộ Vân Phàm. An Hồng vừa định đội mưa chạy đến, Lộ Vân Phàm kêu lên "Em đứng đó! Chờ anh một lát!"

An Hồng ngây ngẩn cả người, thật sự dừng bước, chỉ thấy Lộ Vân Phàm mở cửa bước xuống xe. Anh mặc áo đen quần đen, tay trái cầm một chiếc dù màu đen, tay phải chống nạng màu đen, toàn thân màu đen làm nổi bật lên gương mặt trắng trẻo.

An Hồng nhìn anh, cảm thấy bộ quần áo này cùng giọng nói thanh thoát của anh rất tương xứng.

Về mặt Lộ Vân Phàm rất nghiêm túc, đôi môi mím chặt, chống nạng đi đến gần An Hồng, An Hồng thấy anh đi rất khó khăn. Lộ Vân Phàm đưa ô che lên đầu cô, trầm giọng nói: "Lên xe thôi."

An Hồng đứng dưới ô, cùng anh đi đến xe taxi, An Hồng mở cửa, sau khi lên xe, tự giác hướng bên trong ngồi xuống. Xe taxi chỉ mở cửa một bên, đợi An Hồng ngồi xong, Lộ Vân Phàm mới thu lại ô ngồi vào xe, anh lấy tay đỡ đuôi phải, nhíu mày, tay trái nắm lấy đầu gối chân trái.

An Hồng nhìn dáng vẻ khổ sở của anh, lo lắng hỏi: "Thế nào? Đau chân rồi hả?"

"Ừ..... Không có việc gì, một chút là ổn rồi." Anh cắn chặt hàm răng, nói địa chỉ cho tài xe, cuối cùng xe cũng khởi động.

Không tới hai phút, xe đã đến nơi, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng xuống xe, anh mở ô, nói với An Hồng: "Em đi về phía bên trái anh."

An Hồng sững sờ, nhớ tới trước đây thật lâu, cô đều đi về phía bên phải anh, nam trái nữ phải, đây là lý do mà Lộ Vân Phàm nói với cô, anh thích dùng tay phải dặt tay trái của cô, kiểu hành bước đi.

Nhưng bây giờ, tay phải của anh phải dùng nặng, anh không thể không thay đổi thói quen đó.

Đi vào tòa nhà C, lên tầng 23, phòng 2302, Lộ Vân Phàm thu ô cùng nặng ném trên sàn chỗ lối vào, sau đó bước lên một bước, ngồi lên xe lăn màu đen.

An Hồng sững sờ nhìn anh, không lên tiếng.

"Chết tiệt! Trời mưa thật là bức bối! Bức mình!" Anh gầm nhẹ, chuyển động xe lăn tiến vào toilet, một lúc sau mang ra hai chiếc khăn bông, đưa cho An Hồng một cái: "Em lau người đi.", một chiếc còn lại dùng lau đầu và quần áo của mình.

Mưa quá lớn, trên người và trên tóc bọn họ không tránh khỏi bị ướt.

An Hồng vừa lau tóc, vừa nhìn căn hộ của Lộ Vân Phàm, chỉ nhìn qua phòng khách và phòng ăn cũng biết là diện tích không lớn, có ba phòng ngủ, hai phòng có vẻ hơi nhỏ. Toàn bộ căn hộ chỉ hai màu đen trắng, mát mẻ và nam tính.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đột nhiên cúi người xuống, hai cánh tay ôm đầu gối chân trái, cả người bắt đầu run rẩy.

An Hồng liền vội vàng đi tới ngồi xổm ở trước mặt anh, hỏi: "Lộ Vân Phàm, đau lắm hả? Có muốn em đưa anh đi bệnh viện hay không?"

"Không cần....." Anh cắn răng trả lời, "Anh quen rồi, mỗi lần trời mưa đều như vậy! Mẹ nó! Mưa đến khi nào mới ngừng!!"

"Anh có muốn lên giường nghỉ ngơi một chút không?" An Hồng dịu dàng hỏi.

"Ừ." Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, ngồi thẳng lên, chuyển động xe lăn tiến vào phòng ngủ.

An Hồng muốn cùng đi vào, lại cảm thấy không tiện lắm, một lúc sau lại nghe được tiếng Lộ Vân Phàm ở trong phòng gọi cô: "Em vào đi, anh mở điều hòa rồi."

Đầu tháng tư thì thời tiết đã không quá lạnh, nhưng anh muốn mở điều hòa để giảm bớt độ ẩm không khí. An Hồng thờ dãi, đi vào phòng ngủ, thuận tay khép cửa lại.

Phòng ngủ của Lộ Vân Phàm rất lớn, cũng không có gì đặc biệt, phong cách cùng với phòng khách giống hệt nhau. Anh đắp chăn nằm dựa trên giường, xe lăn để bên cạnh, chiếc nặng màu đen dựa trên tủ đầu giường.

Lộ Vân Phàm cũng không có tháo chân giả bên phải ra, An Hồng biết làm như vậy anh sẽ không thoải mái nhưng chắc chắn anh không muốn biểu lộ sự tàn tật ở trước mặt cô, vì vậy cô quyết định cái gì cũng không nói.

Nhiệt độ trong phòng đang từ từ tăng lên.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, nói: "Em ngồi đâu cũng được, lấy ghế xoay kéo qua mà ngồi, muốn uống nước thì tự rót."

An Hồng gạt đầu, kéo ghế xoay phía trước bàn gỗ đến bên giường anh.

Hai người lẳng lặng nhìn đối phương, lại có chút lúng túng, không muốn biết nói cái gì.

An Hồng nhẹ giọng ho khan một tiếng, hỏi: "Chân trái của anh có thể đi được rồi sao?"

"Ừ." Anh trả lời, "Anh cũng đi cùng em rồi, giờ em mới hỏi đến?"

Đôi lúc giọng điệu khi nói chuyện của anh rất dễ gây bức bối, An Hồng cũng không thèm để bụng, hỏi: "Anh chuyển ra ngoài từ lúc nào?"

"Sau khi về nước."

"Vậy sao....." Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Anh về nước khi nào?"

"Em không biết?" Anh nhướn lông mày, có chút kinh ngạc.

An Hồng lắc đầu.

Đôi mắt Lộ Vân Phàm khép hờ, nói: "Cuối năm 2008, đã được 2 năm rồi."

"Sao anh lại đến Vũ Hoa làm việc, em nhớ trước kia anh không thích nó cơ mà."

"Ừm, không có lựa chọn, ba anh chỉ có mình anh, trước kia khi ông ấy còn khỏe thì muốn thế nào cũng được, hiện tại như vậy, không vào Vũ Hoa còn có thể đi đâu?" Giọng điệu của anh mang theo chút tự giễu, An Hồng nghe có chút cảm thấy chối tai.

"Ba anh và dì Bội vẫn đang ở thành phố J à?"

"Ừ, vẫn ở Kim Thủy Uyển, ba anh đã về hưu, không đến công ty nữa, Giang Bội đang giúp anh."

Từ nhỏ đến lớn, anh đều gọi là Giang Bội, mọi người cũng đã quen, ngay cả ba của anh - Lộ Kiến Vũ cũng không sửa được.

An Hồng vắt hết óc, không nghĩ ra được phải nói cái gì. Thật ra thì, cô có rất nhiều lời muốn nói với Lộ Vân Phàm, nhưng cô biết bây giờ còn chưa phải lúc, hơn nữa có mấy lời anh cũng không thích nghe.

Cô nghĩ, mình nên đi về, nhưng cô biết rõ ràng là cô ở đây chưa được đến 20 phút.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, đột nhiên hỏi "An An, em thực sự muốn kết hôn à?"

"Hả?" An Hồng nhìn anh, suy nghĩ một chút, nói "Chắc là không."

"Tại sao? Bạn trai của em nhìn cũng rất tốt."

"Em muốn chia tay với anh ấy." An Hồng không muốn nói dối Lộ Vân Phàm điều gì, thành thật nói với anh dự định trong khoảng thời gian này.

Lộ Vân Phàm có chút kinh ngạc, hỏi: "Chia tay?"

"Đúng vậy, em và anh ấy không hợp, anh ấy muốn em nghỉ việc về nhà làm nội trợ, ha ha." Cô cười hai tiếng, phát hiện ánh mắt của người đàn ông trên giường dần dần trở nên nhu hòa.

Anh nói: "An An, ngồi vào cạnh giường anh."

An Hồng đi qua ngồi.

Lộ Vân Phàm rất tự nhiên cầm tay cô, tay của anh ấm ấm, mà tay An Hồng hơi lạnh, ở trong tay anh cảm thấy rất thoải mái.

Anh nói: "An An, em có nghĩ đến việc trở về thành phố J không?"

An Hồng sững sờ, nói: "Trở về thành phố J? Không có!"

"Tại sao?"

"Không tại sao."

"Anh đã trở về, em không thể suy nghĩ lại sao?"

"....."

"An An....."

"Hả?" An Hồng vừa mới nói ra một tiếng, Lộ Vân Phàm đột nhiên ngồi thẳng người, tay phải kéo vai cô, cánh tay dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Sau đó, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Trong miệng hai người đều có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Nụ hôn của Lộ Vân Phàm mang theo phong cách riêng biệt của anh, vừa mạnh mẽ, bá đạo không thương hương tiếc ngọc chút nào.

Trong đầu An Hồng quay vòng vòng, dưới sự tấn công điên cuồng của Lộ Vân Phàm, cảm xúc đảo lộn.

Cô ngồi thẳng người, cánh tay vòng lên người anh, thân thể hai người dán chặt vào nhau, triền miên kịch liệt hôn.

An Hồng nghĩ, sau đó phải làm cái gì đây? Hoàn thành nốt quy tắc ngầm chưa kịp thực hiện ở huyện Y?

Cô không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì đối phương là Lộ Vân Phàm, nhưng mà cô rất lo lắng cho chân của anh.

Tay Lộ Vân Phàm tay đã di chuyển vào trong quần áo An Hồng, thậm chí cởi bỏ khóa áo ngực. Anh hôn lên cổ, lên xương quai xanh, hai tay nhiệt tình thăm dò thân thể đang trở nên nóng bỏng của cô.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên trong phòng khách.

"Leng keng —— leng keng —— leng keng ——"

Hai người đang dây dưa lập tức dừng lại động tác, tách nhau ra, tư thế cứng đờ nhìn đối phương, nhỏ giọng thở hỗn hển.

Tóc Lộ Vân Phàm tóc bị An Hồng nắm có chút rối loạn, xương quai xanh của An Hồng bị Lộ Vân Phàm găm cắn xuất hiện dấu vết ửng đỏ.

Chuông cửa ngừng một lúc lâu, tiếp đó lại kêu lên không ngừng, ánh mắt Lộ Vân Phàm có chút mê ly, anh nuốt nước bọt, nói: "Em ra mở cửa giúp anh."

An Hồng cũng không biết ai sẽ đến, thực ra thì ai tới cũng không liên quan đến cô, trong tiềm thức cô lại hi vọng trước cửa tốt nhất đừng xuất hiện một cô gái nào đó.

An Hồng đi ra bên ngoài, cài lại khóa áo ngực. Cô đến cửa lớn, nhìn qua mắt mèo, sau khi thấy rõ người bên ngoài, khuôn mặt tối lại, toàn thân cứng đờ.

Cô nhắm mắt mở cửa, nhìn thấy một người đang đứng đút tay vào túi quần —— Hứa Lạc Phong.

Cậu ta vẫn như vậy, dù bên ngoài đang mưa to gió lớn nhưng toàn thân vẫn khô ráo, quần áo phẳng phiu, giày đen bóng loáng dưới chân.

Tuy nhiên, một người phúc hắc, kín đáo, luôn biết khống chế tâm tình như Hứa Lạc Phong, cũng hoàn toàn không ngờ người ra mở cửa cho anh lại là người mà anh biết, An Hồng. Trên mặt vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà ngay lập tức, anh trở lại với hình ảnh lạnh lùng trầm mặc, đi vào cửa hỏi: "Lộ Vân Phàm đâu?"

An Hồng khoanh tay nhìn anh, lạnh lùng nói: "Ở phòng ngủ."

Hứa Lạc Phong cũng không nhìn cô nữa, giày cũng không cời, đi thẳng vào phòng ngủ.

Lộ Vân Phàm nhìn người khách không mời mà đến, quấy rầy chuyện tốt của mình nói: "Lạc Phong? Hôm nay là Thanh Minh, làm sao cậu lại tới?"

Hứa Lạc Phong đứng ở cuối giường nhìn thẳng vào mắt Lộ Vân Phàm đang nằm trên giường, đôi mắt hẹp dài híp lại, mở miệng nói:

"Hôm nay trời mưa, mình qua nhìn xem cậu chết chưa."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vừa Yêu Vừa Hận

Hứa Lạc Phong ở trong phòng ngủ của Lộ Vân Phàm, An Hồng không muốn đi vào. Cô đến nhà vệ sinh phòng khách, cảm thấy cũng không có gì đặc biệt, cùng với nhà vệ sinh công cộng dành cho người tàn tật mà cô từng thấy qua cũng không giống nhau. Trong lòng An Hồng có chút yên tâm, cô nghĩ, người đàn ông kia vẫn có thể sống cuộc sống bình thường, như vậy thật là tốt.

Từ toilet ra ngoài, An Hồng cầm túi xách đặt trên tủ giày, muốn nói lời tạm biệt với Lộ Vân Phàm.

Cô vừa đi tới cửa phòng ngủ, liền nghe được tiếng Lộ Vân Phàm rống lên: "Con mẹ nó, mình có chừng mực! !"

An Hồng sững sờ, vẫn là gõ cửa một cái rồi đi vào, cô đứng ở cạnh cửa ra vào, nhìn Hứa Lạc Phong lạnh nhạt cùng Lộ Vân Phàm đang ngồi trên giường, mây rậm nhứ lại, vẻ mặt bức bối.

An Hồng giờ túi xách về phía anh nói: "Em đi trước, anh nên nghỉ ngơi cho tốt."

Lộ Vân Phàm sững sờ, trên mặt hiện lên sự thất vọng, anh nhìn An Hồng một chút rồi nói với Hứa Lạc Phong: "Lạc Phong, bên ngoài mưa rất lớn, cậu giúp mình đưa An Hồng về."

An Hồng vừa định từ chối, liền nghe Hứa Lạc Phong mở miệng: "Hiện tại mình không rảnh, mình có chuyện quan trọng cần nói với cậu."

"Mẹ kiếp! Hứa Lạc Phong! Cậu. . . . ."

An Hồng vội vàng ngăn cản: "Không có việc gì, em có thể tự mình đi, anh cho em mượn một cái dù là được."

Lộ Vân Phàm nhìn chăm chăm Hứa Lạc Phong, đột nhiên duỗi tay, lấy ra một đồ vật từ trong tủ đầu giường, nói với An Hồng: "Cầm lấy!"

Tay anh vung lên, vật kia bay về hướng An Hồng. An Hồng đưa tay bắt lấy, phát hiện ra là một bộ chìa khóa xe ô tô.

"Ga ra tầng hầm, số 113, em dùng đi."

Nghe Lộ Vân Phàm nói, trong nháy mắt, sắc mặt Hứa Lạc Phong lạnh đi vài phần, An Hồng hốt hoảng: "Không cần đâu." Nói xong muốn đặt chìa khóa lên tủ giày.

Lộ Vân Phàm nói: "Kêu em dùng thì dùng đi ! Cũng không phải là cho em, chỉ là cho mượn vài ngày."

An Hồng hỏi: "Vậy nếu anh muốn đi xe thì làm thế nào?"

Lộ Vân Phàm ngẩn ra, ngay sau đó cười khò một tiếng: "Anh bây giờ không thể đi xe, em quên rồi!"

Trong lòng An Hồng đau xót, chỉ muốn nhanh một chút rời khỏi nơi thị phi này, cô cầm lấy chìa khóa nói: "Cảm ơn anh, em dùng hai ngày sẽ đưa lại cho anh."

Sau đó nhìn qua Hứa Lạc Phong rồi quay đầu rời khỏi nhà Lộ Vân Phàm.

Sau khi An Hồng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người đàn ông đang im lặng.

Hứa Lạc Phong đi tới bên giường Lộ Vân Phàm, ngồi vào ghế xoay, bắt chéo chân, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, hỏi anh: "Lúc nào thì liên lạc?"

"Tháng trước." Lộ Vân Phàm nhàn nhạt trả lời.

"Cậu có tính toán gì?" Anh lại hỏi.

Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn anh: "Mình không có tính toán gì cả, con mẹ nó, một chút cũng không! !"

Hứa Lạc Phong lạnh lùng nói: "Lộ Vân Phàm, cậu đã quên những chuyện cô ta làm với cậu sao? Người phụ nữ đó không xứng với cậu."

Lộ Vân Phàm cắn răng trừng mắt nhìn anh, không có lời nào để phản bác, anh hiểu được sự phẫn nộ của Hứa Lạc Phong, đây cũng là sự phẫn nộ của anh trong 6 năm qua, nhưng mà, anh nên làm gì đây? Lúc đối mặt với An Hồng, anh vừa mâu thuẫn vừa rối loạn, nếu có thể dùng một câu đơn giản để nói lên tâm tình của anh thì đó chính là —— vừa yêu vừa hận.

An Hồng đi thang máy xuống gara tầng hầm, tìm số 113, đó là một chiếc S350 màu đen, cô ngồi lên xe, hai tay đặt lên vô lăng ngây ngốc một lúc. Rốt cuộc nổ máy, đạp ga, lái xe đi ra khỏi tầng hầm.

An Hồng cũng không đi đâu, cô trở về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, nằm trên giường lớn.

Trong đầu cô trống rỗng, quá khứ, hiện tại, tương lai, một chút cô cũng không muốn nghĩ tới.

Sau một lúc lâu, cô rời giường, hút một điếu thuốc, mở laptop, viết thư cho Tiêu Lâm.

Một bức thư viết rất lâu, lan man lái nhai tâm tình rối bời của cô, viết xong cũng không thèm đọc lại, nhấn nút gửi đi. Cô nghĩ, để cho cô em gái đang ở nơi xa kia trở thành nơi trú bầu tâm sự, chắc nó cũng không có ý kiến gì.

An Hồng vẫn không rời khỏi phòng, bữa tối cũng gọi phục vụ mang đến tận nơi.

9 giờ tối, cô ngồi trước máy vi tính, vừa chơi game vừa hút thuốc, một bên là cà phê và mấy lon bia.

Điện thoại di động vang lên.

An Hồng không cần nhìn, cũng biết là Lộ Vân Phàm gọi đến.

"Alo."

"Ra ngoài uống một ly thôi." Anh nói trong điện thoại.

"Không được." An Hồng vừa mới vượt lên đứng đầu trò chơi, lại bởi vì một cuộc điện thoại mà thua, cô có chút ảo não.

"Anh ở nhà chờ em. Em đến đi." Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ.

An Hồng tắt trò chơi, nằm lại trên giường, nói vào trong điện thoại: "Sáng mai em phải đi kiểm tra sức khỏe, hôm nay không thể uống rượu."

Tay trái của cô đang lắc lắc một lon bia.

"Kiểm tra sức khỏe?" Giọng nói của Lộ Vân Phàm đột nhiên cất cao, "Em có bệnh sao?"

"Không phải, là kiểm tra sức khỏe thường niên."

"Tại sao em về thành phố J để kiểm tra sức khỏe?" Anh cảm thấy kỳ quái.

"Trần Hàng đăng ký giúp em."

". . . . ." Anh im lặng một chút, hỏi, "An An, quan hệ giữa em và Trần Hàng là thế nào?"

"Ha ha ha a ~~ Lộ Vân Phàm, anh hỏi cái này để làm gì?" An Hồng vui vẻ, không nhịn được cười lên.

"Không có gì. . . . . Chỉ là hỏi một chút." Giọng nói của anh nhỏ lại.

"Bạn bè bình thường."

Anh lập tức tin tưởng: "Vây. . . . . Vây em nghỉ ngơi sớm, ngày mai anh sẽ gọi điện cho em."

An Hồng đột nhiên hỏi: "Chân của anh có tốt hơn chút nào không?"

Lộ Vân Phàm chần chờ một chút rồi trả lời: "Tốt hơn rất nhiều."

"Ah, anh cũng ngủ sớm đi, mai em đến trả xe lại cho anh."

"Không cần, em cầm dùng mấy ngày đi, khi nào về lại thành phố T thì trả cũng được."

"Ngày mai em sẽ mang đến." An Hồng cười nhẹ, "Tránh cho người nào đó cả ngày lẫn đêm muốn em qua đón."

Lộ Vân Phàm hơi bối rối, trò vật của anh lại bị cô bóc mẽ, hơn nữa còn dùng giọng điệu đùa giỡn mà nói.

Anh có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Tùy em." Sau đó cúp máy.

An Hồng nhìn vào điện thoại đã ngắt tín hiệu, ngơ ngẩn một lúc. Cô ngẩng đầu lên, uống vài hớp bia, chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống cổ họng, cô cười lên, vứt bỏ vỏ lon, lại trở về bên máy tính tiếp tục chơi game.

Cô mở nhạc rất lớn, những bài hát tình yêu đau thương, ngón tay cầm điều thuốc cũng bắt đầu run rẩy, cô nhìn những chú khỉ con, gà con, ếch con bị sát nhập rồi biến mất trên màn hình máy tính, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Sáng hôm sau, thời tiết trong xanh.

Sau khi An Hồng tỉnh dậy, nhìn mặt trời đang nhô lên từ phương Đông, tảng đá trong lòng cuối cùng rơi xuống, cô biết lúc này mình đang lo lắng cho Lộ Vân Phàm, đáng về khổ sở của anh khi chân trái bị đau cứ quẩn quanh trong đầu cô. Cô nhớ anh, An Hồng không muốn nhưng lại không thể không thừa nhận điều này.

7 giờ 30 phút, An Hồng đi đến bệnh viện nơi Trần Hàng làm việc, cô dừng xe, nghĩ thầm, có xe vẫn tiện hơn.

Việc kiểm tra sức khỏe tiến hành rất thuận lợi, vì là ngày nghỉ sau tiết Thanh minh, người đến khám bệnh rất ít, chỉ hơn 1 tiếng đồng hồ, An Hồng đã kiểm tra xong hết các mục.

Ngồi ở cabin ăn bữa sáng, cô gọi điện thoại cho cô giáo Hạ.

Cô giáo Hạ nhận được điện thoại của An Hồng thì vô cùng vui vẻ, An Hồng hỏi cô mấy câu: "Cô giáo, buổi chiều cô có thời gian không, con muốn đến thăm cô."

"Có có ! Con đến đây! Một năm không gặp con, ta rất là nhớ."

"Vâng. Vây khoảng 2 giờ hơn con sẽ đi qua, lúc đó có ảnh hưởng đến giờ nghỉ trưa của cô không ạ?"

"Không có, ta sẽ ở nhà chờ con."

"Vâng, buổi chiều gặp lại." An Hồng cúp điện thoại, trong lòng tính toán, trước tiên đi đến nhà Lộ Vân Phàm trả xe, trở lại khách sạn nghỉ ngơi, ăn cơm trưa, đi mua ít đồ biếu, sau đó đến nhà cô giáo Hạ. Buổi tối làm cái gì đây? An Hồng suy nghĩ một chút, lại bấm điện thoại.

"Xin chào." Trong điện thoại truyền tới một giọng nói nhẹ nhàng, âm điệu nghiêm chỉnh.

"Ui! Có vẻ rất chuyên nghiệp."

"A a a a a —————" người phụ nữ đột nhiên hét ầm lên, "Minh không nhìn số mà nhắc máy nghe luôn! An Hồng! An Hồng! Cậu đang ở thành phố J à?"

"Ừ, tới mấy ngày rồi, buổi tối có rảnh không? Cùng nhau đi ăn cơm nhé."

"Aiiii. . . . . Thật là chán, tối nay mình phải đi tiếp khách cùng Boss, tối mai được không?"

"Được, tối mai nhé, cứ quyết định như vậy."

"OK, ngày mai mình gọi điện sau, An Hồng An Hồng, mình nhớ cậu muốn chết. Cái đồ không có lương tâm này, mười ngày nửa tháng cũng không thèm liên lạc với mình!"

An Hồng cười, nói: "Mình cũng nhớ cậu, nhưng công việc quá bận rộn nên cũng không còn cách nào khác."

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp: "Lâu Tinh Tinh, tôi nói cô chuẩn bị tài liệu từ sớm, đã xong chưa?"

Lâu Tinh Tinh vội vàng nhỏ giọng nói: "Aiza, mình cúp máy trước, Boss biến thái đang tức giận, bái bai."

An Hồng cười, ngắt điện thoại, suy nghĩ một chút cuối cùng nhắm mắt bấm số điện thoại của Lộ Văn Phàm.

Gần 9 giờ, cô không biết là anh ở nhà hay đi làm, điện thoại kết nối, cô nghe thấy giọng nói lười biếng của anh: "Alo ——"

Xem ra vẫn còn ở trên giường.

Cô nói: "Bây giờ em qua trả xe cho anh có được không?"

"Tùy em." Anh cúp điện thoại, làm An Hồng tức trợn mắt.

An Hồng dừng xe đúng số 113, đi thang máy lên tầng 23, cô nhấn chuông cửa nhà Lộ Văn Phàm, một lúc lâu sau anh mới ra mở cửa.

Lộ Văn Phàm không ngồi xe lăn, cũng không dùng nạng, anh mặc một chiếc áo len cổ chữ V, quần ni thể thao, khuôn mặt anh tuấn cùng với dáng người cao lớn rắn rỏi, đứng ở nơi đó nhìn cũng không có gì khác thường.

Anh nói: "Vào đi." Sau đó liền xoay người đi trở về. Khi anh quay người đi, cô thấy bước chân anh rất cứng ngắt, chậm rãi, cà nhắc, trong lòng An Hồng chưa xót.

An Hồng không muốn đi vào, cô đề chìa khóa xe lên tủ giày: "Em không vào, đưa lại chìa khóa cho anh là xong."

Bóng lưng Lộ Văn Phàm bóng lưng lập tức liền cứng lại, anh xoay người, đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm hỏi: "Em không muốn nhìn thấy anh?"

Mắt An Hồng nháy mấy cái, mỉm môi nói: "Lộ Văn Phàm, anh cảm thấy nói như vậy hay lắm sao?"

"Anh thấy rất bình thường!"

"Anh đừng có trẻ con như vậy nữa!"

Nghe được hai từ "Trẻ con", anh thực sự nổi giận. Thân thể nghiêng ngả bước nhanh mấy bước đến trước mặt An Hồng, đôi mắt tóe lửa, anh nói: "Đúng, anh chỉ là đồ trẻ con! Bởi vì thế nên mới tin tưởng những gì em nói! Tin em nên một chân cũng bị mất, em nói anh rất trẻ con sao! !"

An Hồng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: "Đó là chuyện ngoài ý muốn, Lộ Văn Phàm, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Anh không cần gì cả." vẻ mặt đau thương của anh dần dần trở lại bình thường, anh nói "Anh đói rồi, còn chưa có ăn sáng, em làm ít đồ ăn đi."

An Hồng xạm mặt lại, hít mấy hơi thật sâu mới kìm nén tâm tình đang muốn bùng phát, cô cời giày đi vào nhà, trực tiếp đến phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tâm Tư

Trong lúc An Hồng ở trong bếp nấu cơm, Lộ Văn Phàm dựa vào khung cửa nhìn cô, trong tay anh kẹp một điếu thuốc, híp mắt nhìn người phụ nữ đang mặc tạp dề trước mặt. Cô tùy tiện cột tóc, còn có một ít sợi tóc rơi xuống phía trước mặt, trên người mặc chiếc áo len màu xanh lá cây rộng thùng thình, quần jean đồng màu. Nét mặt cô bình thản, cầm cái xẻng chiên trứng, nhìn có chút ngây ngốc.

Lộ Văn Phàm dập thuốc, đi vào bếp, cầm lấy xẻng gỗ trên tay An Hồng, lật trứng trong chảo, một mặt có chút chấy xém, đang bốc khói "Xì xì".

"Nghĩ gì thế!" Lộ Văn Phàm cau mày, lúc này An Hồng mới hoàn hồn.

"Thôi, em đi ra ngoài đi, anh tự làm." Lộ Văn Phàm nhìn đáng vẻ mặt hờn của cô, lạnh lùng nói.

An Hồng cũng không đi ra ngoài, cô lùi lại mấy bước đứng ở trong bếp nhìn Lộ Văn Phàm chiêm trứng, cắt chân giò hun khói, làm salad, pha cà phê, hai người không ai nói tiếng nào.

Lộ Văn Phàm lấy ra mấy miếng bánh mì lát và nước sốt, cho trứng chiên, chân giò hun khói vào bên trong để làm sandwich. Anh vừa làm, vừa nói với cô, nhưng cũng không quay đầu lại: "Hoặc là em đi ra ngoài hoặc là nói chuyện, không cần phải đứng im như tượng ở chỗ này."

An Hồng suy nghĩ một chút, hỏi: "Buổi chiều anh có rảnh không?"

"Có việc gì?" Rốt cuộc anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

"Em muốn đi thăm cô giáo Hạ, anh có đi cùng không?"

"Cô giáo. . . . . Hạ?" Lộ Văn Phàm có chút kinh ngạc, nói, "Em vẫn liên lạc với cô ấy?"

"Cô là ân nhân của em, mọi năm em đều đến thăm cô."

"Đã hơn 10 năm anh không gặp cô rồi, bây giờ cô thế nào?" Lộ Văn Phàm nghĩ đến cô giáo Hạ, người phụ nữ với khuôn mặt nghiêm túc và mái tóc ngắn, trong trí nhớ, cô là người rất yêu thương anh. .

"Sức khỏe của cô cũng không tệ lắm, có chút bệnh nhỏ, dù sao đã hơn 70 rồi."

"Hơn 70? ?" Lộ Văn Phàm rất kinh ngạc.

"Anh nghĩ sao ? Em cũng gần 30 rồi. Anh có đi không? Nếu cô gặp được anh sẽ rất vui."

"Tại sao? Có lẽ cô cũng không còn nhớ được anh là ai."

"Không biết, mặc dù cô đã lớn tuổi, có chút hồ đồ, nhưng mà đối với chuyện đã qua lại nhớ đặc biệt rõ ràng. Hơn nữa, hiện tại học sinh đến thăm cô ngày càng ít, mỗi lần em tới, cô đều rất vui vẻ, mấy lần còn nhắc đến anh, nói thẳng bé xinh đẹp Lộ Văn Phàm hồi nhỏ thường hay gây gổ cùng em không biết hiện tại như thế nào."

Lộ Văn Phàm trầm ngâm một chút, giống như chìm trong ký ức, anh gật đầu nói: "Buổi chiều anh sẽ đi cùng em, đi siêu thị mua ít đồ trước rồi qua đó."

"Được."

Lộ Văn Phàm ăn xong bữa sáng, An Hồng giúp anh lau dọn bàn ăn cùng phòng bếp, sau khi làm xong hỏi: "Anh đều tự mình làm cơm à?"

"Có lúc tự làm, có lúc gọi đồ ăn ngoài, có lúc Giang Bội sẽ đến chuẩn bị giúp anh."

"A. . . . . Thời gian vẫn còn sớm, nếu không có gì thì em về khách sạn trước, sau đó sẽ trở lại đón anh." Cô nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn 10 giờ sáng, cô cũng không muốn ở cùng anh, rất là nguy hiểm, lửa cháy giữa hai người phát ra cũng không phải chỉ một hai lần.

Tất nhiên Lộ Văn Phàm không đồng ý: "Em chạy tới chạy lui không thấy mệt hả? Ngồi một lát đi, sau đó cùng đi ra ngoài ăn cơm trưa

."

An Hồng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy em ngồi xem tivi."

Cô ngồi trên ghế sofa, dùng điều khiển mở TV, bắt đầu xem.

Lộ Văn Phàm đi tới, ngồi xuống ở bên trái cô, tay phải không biết vô tình hay cô ý khoác lên sofa, ngón tay chạm vào vai phải An Hồng.

Sống lưng An Hồng cứng đờ, dịch sang bên phải ngồi cách xa nửa mét.

"Em sao thế? Chẳng lẽ anh sẽ ăn em sao?" Anh nhú mày.

"Lộ tổng, xin ngài tự trọng." An Hồng nghiêng đầu liếc nhìn anh, ánh mắt lạnh nhạt dập tắt ngọn lửa nhỏ đang bùng bùng trong lòng Lộ Văn Phàm.

Lộ Văn Phàm cắn răng nhìn cô, cũng không nói chuyện, hai người bắt đầu cùng nhau xem tivi. Chỉ là, trên TV đang chiếu cái gì thì hai người cũng không biết, suy nghĩ của bọn họ đang trôi dạt trên chín tầng mây.

11 giờ rưỡi, An Hồng đứng lên nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi." Thậm chí cô có chút hối hận mình nói ra đề nghị này, chỉ là, cô biết nếu cô giáo Hạ gặp được Lộ Văn Phàm chắc chắn rất vui mừng, cô nghĩ coi như là một phần quà tặng cho cô giáo Hạ, mình chỉ khó chịu lúng túng một lúc, cũng không sao.

Lộ Vân Phàm "Ừ" một tiếng, đứng lên lại ngồi xuống, không đứng dậy nổi, ngã ngồi lên ghế.

Anh cúi đầu, có chút ảo não, không nói gì.

An Hồng sững sốt một lúc, đưa tay ra nói: "Em kéo anh lên."

"Không cần!" Về mặt anh hờ hững, tay trái vịn vào ghế sofa, tay phải chống đỡ, chân trái dùng sức, người liền đứng lên, anh nói với An Hồng, "Tự tôi có thể làm được, không nhờ cô phải phí tâm, quản lý An."

An Hồng nghĩ thầm, anh thật đúng là người thù dai.

Lộ Vân Phàm thay quần áo mất rất nhiều thời gian, đến lúc nhìn anh đi từ trong phòng ra ngoài, hai mắt An Hồng tỏa sáng.

Anh không mặc quần áo màu đen mà là một chiếc áo khoác màu xanh lục, áo không cài khóa, bên trong là chiếc áo T-shirt màu trắng in một hình vẽ đơn giản màu đen, áo ôm sát người làm nổi bật thân hình rắn chắc, nhìn vừa trẻ trung vừa thời thượng. Bên dưới là quần jean đồng màu, giày da đen, tóc vuốt keo, gương mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, tràn đầy tinh thần.

Trong lòng An Hồng thầm cho 98 điểm, dù sao Lộ Vân Phàm chỉ là một thanh niên mới 26 tuổi, bình thường anh luôn mặc đồ đen ra vẻ âm trầm, nhưng An Hồng biết, đó cũng không phải là anh.

Nhưng mà lúc anh đi bộ sẽ không tránh khỏi bước đi cà nhắc, chậm rãi, An Hồng nhìn anh, trong lòng cảm thấy nặng nề.

An Hồng lái xe chờ Lộ Vân Phàm, trên đường hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Sau khi xuống xe, nhìn dáng vẻ Lộ Vân Phàm lúc đi bộ, cô đột nhiên phát hiện ra, anh không mang theo nặng.

Trong lòng An Hồng có chút lo lắng, sợ anh đi quá lâu chân trái sẽ bị đau, cô nói: "Nếu không anh ở tiệm cà phê chờ em một lát, đợi em mua về rồi chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Anh có thể đi."

An Hồng lập tức im miệng.

Lộ Vân Phàm mua cho cô giáo Hạ một chiếc máy mát xa nhỏ, An Hồng mua một chiếc áo lông cừu, mua xong, hai người tìm một tiệm cơm Tây ăn trưa.

Không khí trên bàn ăn rất lạnh, An Hồng hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện, Lộ Vân Phàm cũng vui đầu cắt thịt bò bít tết.

Một bữa cơm ăn vô cùng áp lực, An Hồng chỉ muốn nhanh chóng đi đến nhà cô giáo Hạ, sau đó nói một tiếng bái bai với người đàn ông này.

Lộ Vân Phàm đột nhiên mở miệng hỏi cô: "Chuyện ngày hôm qua anh hỏi em, em suy nghĩ thế nào?"

"Chuyện gì?" An Hồng không nhớ.

"Chính là việc anh muốn em trở về thành phố J." Anh bình thản nói.

"Không cần nghĩ."

". . . . . An An" giọng nói của anh đột nhiên ôn hòa rất nhiều, trong mắt cũng lộ ra một tia chờ mong, "Em không có ý định trở về sao?"

". . . . ." An Hồng đặt dao nĩa trong tay xuống, nói, "Lộ Vân Phàm, đây là cuộc sống của em, em cảm thấy ổn, không cần ai can thiệp vào. Cuộc sống của em ở thành phố T rất tốt, em muốn ở lại đó, việc này không có liên quan gì đến anh. Em ăn no rồi, anh từ từ mà ăn."

Nhìn thái độ của cô thay đổi, Lộ Vân Phàm cũng mất khẩu vị, giờ tay kê nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Nhà cô giáo Hạ ở lầu ba, là một khu chung cư cũ, không có thang máy.

Lúc leo lên cầu thang, Lộ Vân Phàm phải cố hết sức, một tay vịn vào lan can, từ từ bước từng bậc, anh đi rất thận trọng, An Hồng ở phía sau, biết rằng lúc này có nói gì cũng không thích hợp, cô tập trung theo dõi anh, đề phòng có sơ xuất xảy ra.

Đến khúc cua cuối cùng, Lộ Vân Phàm đột nhiên dừng bước, anh quay đầu hỏi An Hồng: "Có phải em cảm thấy rất thoải mái hay không?"

An Hồng ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, cô há miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Lộ Vân Phàm nhìn cô một cái, quay lại tiếp tục đi lên, đi qua đoạn bậc thang cuối cùng là đến nhà cô giáo Hạ.

Sau khi cửa được mở ra, cô giáo Hạ tóc hoa râm, lưng hơi còng nhìn An Hồng rất thân thiết, cười đến nỗi gương mặt nhăn nhoe cũng nở hoa, sau đó bà nhìn thấy Lộ Vân Phàm cao to đứng phía sau An Hồng, gương mặt hơi ngẩn ra.

"Cô giáo, người xem đây là ai?" An Hồng cười hi hi nói.

Cô giáo Hạ cẩn thận quan sát Lộ Văn Phàm, rót cuộc vui mừng nói: "Ôi trời! Đây không phải là thằng nhóc Lộ Văn Phàm từ nhỏ đã luôn cãi nhau với con hay sao!"

Lộ Văn Phàm cũng cười, nói: "Cô giáo Hạ, thật không phải, đã nhiều năm trôi qua con không đến thăm mà người còn nhớ rõ con như vậy."

Cô giáo Hạ cười "Ha ha ha": "Có thể không nhớ rõ sao ~ đứa bé này, hiện tại đã cao như vậy rồi, khi còn bé con không cao bằng An Hồng đâu đấy, nhanh nhanh nhanh, mau vào ngồi."

Dĩ nhiên bà nhớ hai đứa bé này, ban đầu khi tiếp nhận bọn họ, bà đều nghe qua tình huống gia đình từ giáo viên chủ nhiệm, đây là thói quen mà bà đã kiên trì trong suốt mấy chục năm đi dạy. Ở trong lớp, bà luôn đặc biệt quan tâm, thiên vị cho những đứa bé có hoàn cảnh đơn thân, mà An Hồng và Lộ Văn Phàm đều thuộc đối tượng đó.

Lúc Lộ Văn Phàm và An Hồng đi vào nhà, cô giáo Hạ đột nhiên hỏi: "Lộ Văn Phàm, chân con bị làm sao thế này?"

Trong lòng An Hồng hoảng hốt, nghe Lộ Văn Phàm thân nhiên nói: "Dạ, không có việc gì, mấy ngày trước con đá bóng cùng mấy bạn học cũ, không cẩn thận bị ngã, qua vài ngày là khỏi"

Nói xong, anh trừng mắt nhìn An Hồng, An Hồng lập tức hiểu ra tâm tư của anh.

Cô giáo Hạ đã lớn tuổi, có một số việc không nên để cho bà biết thì hơn.

Ba người ở trong phòng khách nhà cô giáo Hạ nói chuyện phiếm, bà hỏi thăm công việc cùng tình trạng hôn nhân của Lộ Văn Phàm, sau đó bắt đầu nhớ lại những chuyện đã qua. Đối với chuyện quá khứ, bà đặc biệt nhớ rất rõ, thái độ của Lộ Văn Phàm thay đổi khi nói chuyện với An Hồng, lúc này cả người lộ ra chín chắn lại lễ phép, khuôn mặt tươi cười, cùng bà nhắc lại chuyện xưa.

An Hồng ngồi ở bên cạnh nhìn anh, nghĩ thầm kỹ năng diễn xuất của anh cũng thật cao.

Lúc này, cô giáo Hạ bất chợt nghĩ tới một chuyện, bà nói với An Hồng: "Con có nhớ kỳ nghỉ đông năm đó, con tới nhà ta thì gặp Lộ Văn Phàm không?"

An Hồng sững sờ, gật đầu nói: "Nhớ ạ, con vẫn nhớ anh ấy không ngừng ăn đồ ăn, cũng không nói lời nào."

Lộ Văn Phàm đột nhiên chen miệng, nói: "Cô giáo, đã nhiều năm rồi, cô đừng nhắc chuyện này."

Cô giáo Hạ che miệng cười: "Chuyện như vậy ta đều ghen rất nhiều năm, nếu không nói thì nó làm ta ghen đến lúc nằm trong quan tài mất thôi."

An Hồng kỳ quái hỏi: "Chuyện gì vậy cô?"

Lộ Văn Phàm ho khan một tiếng, nói: "Không có gì, An Hồng, chúng ta cũng nên đi về, để cho cô giáo còn nghỉ ngơi."

An Hồng cau mày, cô giáo Hạ nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chính là trước ngày con tới nhà ta, không phải là con có gọi điện đến hay sao, lúc đó Lộ Văn Phàm đang ở đây, nó nghe thấy ngày hôm sau con sẽ tới, liền nói với ta hôm sau nó cũng muốn đến. Ta nói nó không cần đến, kết quả, 8 giờ sáng hôm sau nó đã chạy tới, đợi một buổi sáng, ở lại nhà ta ăn cơm trưa, chờ đến chiều thì con qua."

Khóe miệng An Hồng co giật, nhìn Lộ Văn Phàm, cô nghĩ vào thời điểm đó, anh mới có bao nhiêu tuổi, mà đã hao tâm tổn sức tạo cơ hội để vô tình gặp được cô.

Lộ Văn Phàm hơi lúng túng, anh vỗ vỗ vai cô giáo Hạ: "Cô giáo, có phải người muốn nói ra hết chuyện xấu hổ hồi nhỏ của con?"

Cô giáo Hạ mỉm cười: "Tâm tư của con ta lại không biết hay sao? Đúng rồi, hai người các con hiện tại thế nào, cũng không có đối tượng phải không, ta thấy hai đứa rất hợp, hay là nói chuyện yêu đương đi, để cho ta thành bà mai cũng được." Từ lúc Lộ Văn Phàm và An Hồng vào cửa, bà liền nhìn ra giữa bọn họ có chút không khí cổ quái, mà ánh mắt Lộ Văn Phàm nhìn An Hồng cũng không che giấu điều đó.

An Hồng cười khò một tiếng, không nói lời nào, Lộ Văn Phàm lại nói: "Cô giáo, không nói dối người, con có nghĩ đến nhưng mà An Hồng vẫn không đồng ý."

Cô giáo Hạ nói: "An Hồng, tại sao con không đồng ý? Lộ Văn Phàm là người tốt, thằng nhóc này đáng vẽ đáng hoàng, công việc lại tốt, hôm nay cô giáo Hạ thay nó làm chủ, con cũng lớn rồi, đã 28 tuổi đừng có chọn đông chọn tây nữa.."

An Hồng thờ dãi, nói: "Cô giáo, chuyện cũng không đơn giản như vậy." Cô gợn tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói, "Thời gian cũng không sớm, chúng con phải trở về, cô giáo, người chú ý giữ gìn sức khỏe, lần tới con sẽ đến thăm người."

Nói xong cô liền đứng lên, cô giáo Hạ cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể nhắc nhở: "A, được được, hai người các con cũng phải bảo trọng, người trẻ tuổi bây giờ áp lực công việc rất lớn, sức khỏe là quan trọng, phải nhớ ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể, ăn nhiều một chút. . . . ."

"Vâng vâng, cô giáo, con biết mà!" An Hồng nắm lấy tay cô giáo Hạ nói, "Người nghỉ ngơi thật tốt, chúng con phải đi rồi, hẹn gặp lại."

"A, hẹn gặp lại." Cô giáo Hạ quyền luyện không rời, nói lời tạm biệt, sau đó nói nhỏ với Lộ Vân Phàm, "Ta xem có hy vọng, con thêm chút sức lực nhé!"

Lộ Vân Phàm cười với cô, nói câu hẹn gặp lại rồi đi theo An Hồng xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Luôn Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Anh Đã Chết Qua Một Lần

Trên xe trở về, Lộ Vân Phàm lấy ra một điều thuốc châm lửa hút.

An Hồng cầm tay lái, nói: "Cho em một điều."

"Em đang lái xe, không được hút."

". . . . ."

"Lúc nào xuống xe anh sẽ đưa em."

". . . . ."

"Em lái xe cũng không tệ lắm."

"Đúng rồi, em vẫn muốn hỏi anh, lần trước đi huyện Y, tại sao anh không để em lái xe?"

"Đi đường vào buổi tối, anh không yên tâm."

"Vậy tại sao không để cho Tiểu Cao lái xe?"

"Anh không muốn tìm người đến làm kỳ đà cản mũi."

"Lộ Vân Phàm, có một chuyện em muốn nói rõ ràng với anh."

"Chuyện gì?"

"Chuyện anh mới nói ở nhà cô giáo Hạ."

". . . . ."

"Chúng ta đã kết thúc, đã kết thúc từ 6 năm trước."

"An An, anh đã nói với em, anh không đồng ý."

"Anh không đồng ý cũng vô dụng, hôm nay là lần cuối em gặp anh, sau đó sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nếu anh muốn dùng dự án Sang Ý để uy hiếp em...em nói cho anh biết, anh cứ tự nhiên. Cùng lắm thì em sẽ từ chức, công ty Phong Nguyên thiếu đi một hạng mục cũng không phá sản được." Mắt cô nhìn về phía trước, tập trung lái xe, nhàn nhạt nói ra những lời trên, giống như là đang tán gẫu.

"An Hồng, em cho rằng em là ai!" Giọng nói của Lộ Vân Phàm tăng lên, nghe cô nói như vậy ... .. anh thực sự muốn phát điên.

"Lộ Vân Phàm, vậy anh cho rằng anh là ai?" An Hồng nhăn mày, đôi mắt nhỏ dài híp lại, cô nghiêng đầu liếc anh một cái.

Lộ Vân Phàm nhìn gò mà cô, im lặng một lúc lâu, rồi cuộc nặng nề nói: "Em cho rằng em có thể chạy trốn thêm một lần nữa hay sao? Anh cho em biết, nếu lần này anh còn để em đi mất, thì con mẹ nó, anh sẽ không mang họ Lộ nữa!"

An Hồng hít sâu một cái, nói: "Coi em như van xin anh có được không? Bỏ qua cho em đi, chúng ta đã kết thúc thật rồi, em cảm thấy chúng ta không cần thiết phải gặp lại nhau nữa. Em . . . . . Em muốn nói tiếng xin lỗi với anh, em hiểu rõ em có lỗi, nhưng mà, anh nên hiểu là anh cũng thiếu em một lời xin lỗi."

Lộ Vân Phàm nghe được câu nói cuối cùng của cô, trái tim trong ngực như muốn nhảy ra ngoài, anh tròn to hai mắt nhìn cô, nếu không phải là cô đang lái xe, anh muốn nắm lấy vai cô, lay tỉnh cô, hỏi ra khúc mắc vẫn luôn tồn tại trong lòng anh suốt 6 năm qua.

Hai người không nói gì nữa, An Hồng lái xe vào tầng hầm khu nhà của Lộ Vân Phàm, cô rút chìa khóa xe giao cho anh: "Em đi đây, anh tự mình đi lên chắc không có vấn đề gì, Lộ Vân Phàm, em đang rất nghiêm túc, chúng ta đừng gặp nhau nữa, Bye—bye."

Nói xong, cô cầm túi xách mở cửa bước xuống xe, chưa đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng đóng cửa rất mạnh từ đằng sau truyền đến, anh đi nhanh về phía cô, thân thể không ngừng lay động, anh dùng sức kéo tay cô, buộc cô xoay người đối diện với mình. Mắt Lộ Vân Phàm nhìn thẳng vào An Hồng, lớn tiếng hỏi: "Không gặp lại? ! Em chắc chắn?"

"Lộ! Vân! Phàm!" An Hồng hất tay anh ra, "Anh thôi đi!"

"Không gặp lại? À? Em có tin hay không, ngày mai em sẽ chạy đến tìm anh!"

"Anh cứ mơ đi! !"

"Em tin hay không! !"

"Anh thích thì cứ nằm mơ đi! ! Lộ Vân Phàm! Em thật sự hết chịu nổi rồi! Anh đã 26 tuổi mà còn như con nít 6 tuổi vậy sao, rốt cuộc thì bao giờ anh mới có thể trưởng thành được! !"

"Con mẹ nó, anh đã chết qua một lần rồi! !" Lộ Vân Phàm đứng ở nơi đó, anh nhìn An Hồng, ngọn lửa hừng hực trong mắt dần dần hóa thành đau thương, anh chậm rãi nói lại một lần, "An An, anh đã bị ngột ngạt đến chết rồi."

Ánh mắt của anh đánh thẳng vào nội tâm An Hồng, cô che miệng lại, cố nén những giọt lệ, xoay người chạy đi.

An Hồng thuê xe trở lại khách sạn, cô mở Laptop, nghe nhạc, hút thuốc, cầm chai bia tu một hơi, cô ngồi ở dưới đất chỗ góc giường ngủ và tủ đầu giường, hai tay ôm đầu gối, toàn thân run lên, nước mắt lã lã rơi. Cô nghĩ, kết thúc! Kết thúc! ! Kết thúc! ! ! Mặc kệ như thế nào, tất cả đều kết thúc! !

Đây không phải là lỗi của cô, cũng không phải là lỗi của anh, nếu như nhất định phải trách, vậy thì trách ông trời đi! !

Hơn 9h tối, trong lúc cô đang mơ màng trên giường thì điện thoại di động vang lên.

Cô nhắc máy, là Tân Duy gọi tới.

"Tiểu An! Thật là thật xin lỗi, đang trong kỳ nghỉ đông mà tôi lại quấy rầy cô, nhưng mà có việc cần cô hỗ trợ. Tôi vừa nhận được điện thoại từ bộ phận quản lý dự án của tập đoàn Vũ Hoa, họ thông báo 10 giờ sáng mai muốn mở cuộc họp về cao ốc Sang Ý, tiến hành tại trụ sở của tập đoàn Vũ Hoa, sẽ phải đi đến thực nghiệm công trường nên cần phải người tham gia, nếu không coi như là tự động bỏ tư cách đầu thầu. Sợ là trong chốc lát sẽ không đặt được vé máy bay, sáng mai thì không kịp, lão Ngũ đã nói, cô đang ở thành phố J thì để cô đến đó, công việc rất đơn giản, dù sao cô cũng đã biết rõ, chuyện này cô có thể giúp được không?"

An Hồng há hốc miệng, cảm giác chết lặng, chỉ còn biết ngẩng đầu kêu than.

Cô làm sao có từ chối đây?

Người đàn ông ác ôn này! ! Cô nghĩ, mình thật sự là phải nhanh chóng chạy đến gặp Lộ Vân Phàm rồi.

Ngày hôm sau, 9 giờ 40 phút, An Hồng đi đến trụ sở của tập đoàn Vũ Hoa —— Tòa nhà Vũ Hoa.

Sau khi hỏi lễ tân ở lầu một vị trí của phòng quản lý dự án, cô đi vào thang máy.

Cô mặc bộ đồ công sở mua tạm ở siêu thị, quần áo màu đen, ống suông, cổ áo sơ mi màu vàng bên trong bề ra ngoài áo vest, nhìn rất nữ tính. Chân đi đôi giày cao gót, cầm túi đựng Laptop, tóc buộc đuôi ngựa, trên mặt được trang điểm tinh tế, bông tai kim cương nhỏ nhỏ lấp lánh trên tai, khiến cho người khác nhìn thấy cũng phải sáng mắt.

Khi quản lý An làm việc, dáng người thon thả thu hút, cử chỉ thành thục, khí thế, thực sự nhìn không ra chút sơ suất nào.

Đại biểu cho các đơn vị đầu thầu đã đến, mọi người đang chờ đợi ở phòng họp lớn, bởi vì cùng ngành nên có mấy công ty An Hồng cũng đã biết, sau khi gặp mặt thì nói chuyện tán gẫu với nhau, An Hồng ngồi nghe mọi người không ngừng kể khổ.

Có hai đơn vị, bởi vì không mua được vé máy bay, liền chạy xe với tốc độ nhanh nhất, đi mất hơn mười tiếng đồng hồ, hai nhà khác bay chuyến 7h30 vì sợ đến muộn, còn có hai nơi tới hôm qua mua được vé máy bay, ngồi chuyến 23h đến thành phố J là nửa đêm, còn một nhà ở ngay thành phố bên cạnh, đi xe vài tiếng là tới, để tham gia vào cuộc họp quái lạ không báo trước này.

An Hồng đỏ mặt, cô rất muốn an ủi bản thân mình, cuộc họp này hoàn toàn là kế hoạch của Vũ Hoa, không liên quan gì đến cô. Nhưng mà, sắp xếp thời gian vội vàng như thế, cô cũng không thuyết phục được chính mình. Chỉ đành phải phụ họa người khác nói: "Đúng vậy. Đúng vậy, cuộc họp này đúng là biến thái, cái người tổ chức cuộc họp này nào bị úng nước rồi."

Lúc này, cái người nào bị úng nước đang từ từ đi vào phòng họp lớn.

Lộ Vân Phàm mặc âu phục màu đen, cổ đeo cà vạt kẻ sọc màu vàng đậm, khuôn mặt lạnh lùng kéo ghế ngồi xuống. Trợ lý Tiểu Cao yêu cầu các đại

diện ký tên, sau đó phân phát tài liệu cho mọi người.

Đại diện các đơn vị đấu thầu cũng có chút kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới, cuộc họp bất ngờ nhỏ như vậy mà lại được chủ trì bởi Tổng Giám Đốc điều hành của Vũ Hoa. Bình thường, những cuộc họp thế này chỉ cần quản lý dự án tham gia là đủ.

Dáng vẻ An Hồng rất tự nhiên, cô nhận tài liệu, xem qua một chút. Chỉ là tài liệu giải đáp thắc mắc kêu gọi đầu tư cho cao ốc Sang Ý, cũng không phải là hạng mục cô phụ trách, xem một lúc cũng không nhìn ra được vấn đề.

Lộ Vân Phàm ngồi một chỗ, sắc mặt nghiêm trọng, ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người rồi nói: "Cảm ơn mọi người đã tham gia cuộc họp ngày hôm nay. Cuối tháng trước chúng tôi đã kết thúc khảo sát các đơn vị tham gia đấu thầu, xem qua kết quả khảo sát, chúng tôi đã chỉnh sửa tài liệu cho phù hợp, tất cả thông tin thay đổi đã ghi rõ trong tài liệu phát cho mọi người. Hôm nay chúng tôi tập họp các đơn vị khảo sát là muốn đưa mọi người đến công trường xem một chút. Cao ốc Sang Ý là hạng mục quan trọng của Vũ Hoa, hơn nữa vị trí của nó tương đối đặc biệt, là khu vực tiếp giáp với tòa thị chính và các danh lam thắng cảnh, đối với các phương diện đều có yêu cầu tương đối cao, tôi tin rằng sau khi xem qua công trường, mọi người sẽ có cái nhìn rõ ràng hơn. Đến lúc đó, nếu đơn vị nào còn có thắc mắc, có thể trực tiếp nói với bộ phận quản lý dự án, chúng tôi sẽ thống nhất câu trả lời rồi gửi lại cho mọi người, thời hạn cuối cùng là ngày 20 tháng 4. Về thời gian mở thầu, trong tài liệu bổ sung lần trước đã nói rất rõ, nếu không có gì xảy ra thì sẽ vẫn giữ nguyên. Nếu quý vị không có ý kiến gì, bây giờ chúng ta xuất phát đi đến công trường, Vũ Hoa đã chuẩn bị xe buýt để mọi người cùng đi."

Tất cả các đại diện rồi rít đứng dậy dọn dẹp tài liệu, An Hồng cất tài liệu vào túi laptop, cùng mọi người đi ra ngoài.

Đi tới bên cạnh Lộ Vân Phàm thì anh đứng dậy, mắt An Hồng nhìn thẳng, đi qua người anh, Lộ Vân Phàm ho nhẹ một tiếng, đột nhiên nói nói: "A, An quản lý, chào cô."

Có mấy người quay đầu lại nhìn An Hồng, An Hồng đành phải dừng bước, nghiêng đầu cười với Lộ Vân Phàm "Lộ tổng, chào anh."

"Thật đúng là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt." Anh đột nhiên phá lên cười rất vui vẻ, giống như một đứa bé, sau khi thắng cuộc thi hài lòng cười hả hê. An Hồng cũng mỉm cười nói: "Lộ tổng, chuyện trùng hợp không phải lúc nào cũng có thể xảy ra."

Sau đó cô xoay người đi theo những người khác ra khỏi phòng họp.

Lộ Vân Phàm không đi cùng mọi người đến công trường cao ốc Sang Ý, tập đoàn Vũ Hoa phái một quản lý dự án đi cùng đại diện các đơn vị đấu thầu, An Hồng đội nón bảo hộ, đi phía sau mọi người, nghe quản lý dự án giải thích tình trạng khu đất. Tay cô cầm ghi âm, ghi lại tất cả thắc mắc của mọi người đối với hạng mục này, cũng như câu trả lời của người quản lý, cô hoàn toàn không có ý kiến, chỉ cần mạng cái này về cho Tân Duy là được.

Vào buổi trưa, khảo sát công trường kết thúc, quản lý dự án nói tập đoàn Vũ Hoa đã chuẩn bị tiệc, Lộ tổng sẽ đi cùng. Những người khác vừa nghi hoặc vừa phấn khởi, phấn khởi là vì trước ngày mở thầu, có thể cùng Lộ tổng ăn cơm trưa, đây là cơ hội hiếm có để đặt vấn đề, còn nghi ngờ là vì trước giờ chưa có việc như vậy xảy ra, không biết là Vũ Hoa đang diễn trò gì.

Chỉ có An Hồng biết mục đích của Lộ Vân Phàm, chính là rất ấu trĩ. Cô đột nhiên quyết định tùy hứng một lần, cô nghĩ, Lộ Vân Phàm sẽ không vì sự vắng mặt của cô mà khiến Phong Nguyên mất tư cách đấu thầu. Cô nói với quản lý dự án là mình có việc gấp vào buổi chiều, không tham gia dự tiệc, nhờ quản lý nói tiếng xin lỗi với Lộ tổng.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người khác, cô bỏ mũ bảo hộ ra, rời khỏi công trường. Cô nghĩ, những người khác chắc chắn là không thể hiểu, cơ hội được ngồi ăn cơm cùng người có địa vị cao nhất trong tập đoàn mà lại bỏ đi? Có chuyện gì còn quan trọng hơn so với dự án đáng giá 300 triệu này sao?

Muốn nghĩ thế nào thì tùy!

An Hồng thuê xe trở về khách sạn, dọc theo đường đi điện thoại di động liên tục kêu, cô tắt âm, nhìn xuống, có điện thoại của Lộ Vân Phàm gọi đến, cũng có số cố định. Cô mở tài liệu của cao ốc Sang Ý ra, trên tài liệu thấy được số điện thoại của tập đoàn Vũ Hoa, phát hiện thấy giống hệt số điện thoại cố định trong di động của mình, chỉ khác hai số 0 ở cuối, cô cũng biết chắc chắn là Lộ Vân Phàm gọi.

Cô nhất quyết không nhấc máy.

Hơn một tiếng sau, chuông điện thoại cũng không reo nữa.

Trở về phòng, An Hồng tắm rửa sạch sẽ, gọi điện thoại cho Lâu Tĩnh Tĩnh, hẹn 5h chiều đến công ty gặp cô, cùng đi ăn tối.

Đêm hôm trước cô hầu như không ngủ, lúc này cảm thấy có chút mệt mỏi, cô tắt điện thoại, ngủ 4 tiếng thì tỉnh lại. Sau đó cũng không ngủ được nữa, An Hồng đi đến phòng Gym của khách sạn, tập trên máy chạy bộ.

Lúc đầu cô đi bộ với tốc độ 5.5 km/h, 20 phút sau cô bắt đầu chạy 10km/h trong suốt 20 phút, chạy như phát điên. Cho đến khi huấn luyện viên cảm thấy không nhìn nổi, bắt cô hạ tốc độ xuống.

An Hồng rời khỏi máy tập chạy, cả người ướt đẫm, há mồm thở dốc, gương mặt đỏ bừng, trái tim đập "thùng thùng thùng" liên tục.

Bước chân cô lao đảo, trong lòng trống rỗng, sự mệt mỏi rốt cuộc cũng làm cô quên mất một chuyện, cho dù chỉ là tạm thời.

5h rưỡi, An Hồng có mặt tại đại sảnh bên dưới lầu một ở tòa nhà công ty Lâu Tĩnh Tĩnh, tinh thần sáng khoái, quần áo thoải mái dễ chịu, khuôn mặt mỉm

cười, gặp lại bạn cũ có cảm giác rất mong chờ.

Lâu Tinh Tinh đi xuống cùng một người đàn ông, khuôn mặt đỏ bừng, đang tranh luận điều gì đó.

An Hồng thấy người đàn ông kia khoảng ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, lịch sự nho nhã, đeo kính, mặc bộ tây trang màu xám đậm.

Lâu Tinh Tinh nghiêng đầu nhìn thấy An Hồng, nở nụ cười ngọt ngào, nói mấy câu với Nhân Kính Nam rồi đi về phía An Hồng.

Một năm không gặp, cô cũng không có gì thay đổi, dáng người vẫn gầy gò mảnh mai, mắt to miệng nhỏ, bộ dáng dịu dàng đoan trang.

Nhưng An Hồng biết, đây chỉ giả bộ mà thôi.

Lâu Tinh Tinh giang hai tay, ôm chặt lấy An Hồng, nói như hét: "An Hồng An Hồng An Hồng An Hồng ~~~ mình nhớ cậu chết đi được!"

An Hồng cũng cười ôm chặt cô, sau khi buông ra, cô hỏi: "Người lúc này là Boss mới của cậu hả?"

"A —— đúng vậy!" Lâu Tinh Tinh tỏ vẻ coi thường, cô là một thư ký đã ở tuổi băm, chưa kết hôn, cô nói, "Chỉ đây thế nào cũng thấy anh ta không vừa mắt, chưa đến ba tháng đã bị giày vò gần chết! Chịu không nổi nhất là cái bộ dáng muốn bạo phát cục hoa của anh ta!"

An Hồng cười, hơn mười năm mà Tinh Tinh không thay đổi chút nào.

Cô nói: "Đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện."

Tác giả có lời muốn nói: Rất rắc rối sao? Ta bảo đảm, nửa chương sau sẽ có đường ngọt, rất ngọt nha ~~~ cạp cạp cạp cạp cạp cạp ~~~

Aiiiiii. . . . . Ta hiểu rõ việc che giấu bí mật rất là không phúc hậu, nhưng mà đây là tiểu thuyết dài kỳ ~ mọi người có thể nghĩ rằng ta chính là đang thừa nước đục thả câu ~~~ nói trước cho mọi người thì chương sau ta cũng không cần phải viết á....., có đúng không nàooooo?

Cho nên, các nàng hãy xem hiện tại và tận tình hưởng thụ trạng thái rối rắm này đi, thỉnh thoảng ta sẽ thả thêm chút đường rồi chút thịt, không phải là rất tốt hay sao ~~~ đừng quan tâm đến việc trước đó giữa họ đã xảy ra chuyện khi gió gi! Ha ha ha ha ha ha. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Có Khả Năng

Nhà hàng Hương Cảng.

Về mặt Lâu Tinh Tinh rất phong phú, hươ tay múa chân giải thích với An Hồng mâu thuẫn phát sinh giữa mình và Boss mới, An Hồng thấy khuôn mặt cô rạng rỡ, thần thái sáng láng, cười nói: "Tinh Tinh, cậu có phát hiện rằng lúc cậu nhắc tới anh ta, tinh thần rất hăng hái. Có phải..... Có phải cậu rất để ý đến anh ta đúng hay không?"

"Ha ha ha...! Làm sao có thể!" Lâu Tinh Tinh sững sờ nửa ngày, ảo não kêu lên.

An Hồng lắc đầu cười, nói: "Từ trước đến giờ cậu vẫn luôn như vậy, thích một người mà bản thân lại không hề biết."

Lâu Tinh Tinh nhìn cô, chu miệng nhỏ: "Cậu còn dám nói mình à! Chính cậu cũng không phải là như vậy sao!"

An Hồng cười một tiếng, nói: "Mình và cậu không giống nhau."

Lâu Tinh Tinh hỏi: "A, đúng rồi, lần trước cậu kể với mình về người bạn trai kia, Triệu gì đó, hiện tại thế nào rồi?"

An Hồng sững sờ, đã bao lâu cô không nghĩ đến Triệu Đức Sinh? cô nói: "Đoán chừng không vui, sau này trở về mình sẽ chia tay với anh ấy."

"À? Tại sao vậy?" Lâu Tinh Tinh nhớ tới lúc nói chuyện điện thoại với An Hồng hồi đầu tháng ba, An Hồng còn nói quan hệ hai người rất tốt, còn dự định sẽ kết hôn.

"Mình và anh ấy không hợp, hơn nữa gần đây trong lòng mình đang buồn bực, không có tâm tình ngồi nói mấy chuyện đó."

"Sao vậy?" Lâu Tinh Tinh nhìn An Hồng cụp mắt xuống, cô biết chắc là có việc phiền muộn gì đây.

"Ừ..... Gần đây mình có gặp một người, xảy ra chút vấn đề."

"Người nào? Chuyện gì?"

"Lộ Vân Phàm." An Hồng ngược mắt lên, nhìn Lâu Tinh Tinh, bình thản nói.

Lâu Tinh Tinh ngẩn cả người, nửa ngày mới mở miệng "Cậu ta trở về nước? Lâu rồi mình không có tin tức gì về cậu ta."

"Ừ, trở lại được hơn 2 năm rồi."

An Hồng cũng không dấu Lâu Tinh Tinh điều gì, kể với cô chuyện xảy ra trong một tháng vừa qua, tất nhiên chỉ nói qua loa, hơn nữa, nhìn phản ứng của Lâu Tinh Tinh, An Hồng nghĩ cô cũng không biết chuyện Lộ Vân Phàm bị cắt đuôi phải. Người đàn ông kia che giấu rất kỹ, đoán chừng chỉ có mấy người bạn thân thiết như Hứa Lạc Phong mới biết chuyện này.

Lâu Tinh Tinh cúi đầu suy nghĩ một lúc, hỏi: "An Hồng, cậu có tính toán gì không?"

An Hồng uống một hớp trà, lắc đầu mà nói: "Không có, nghị phép năm kết thúc, mình sẽ trở lại thành phố T, giữa mình và anh ấy không có quan hệ gì nữa."

"Chuyện cậu chia tay với bạn trai, có liên quan tới cậu ta à?"

"Không, không có liên quan gì đến..... Ừ..... Nói như thế nào nhỉ, có lẽ là có một chút liên quan mà thôi." An Hồng suy nghĩ, nếu Lộ Vân Phàm không xuất hiện, phải chăng cô và Triệu Đức Sinh vẫn ở trong mối quan hệ yêu đương không mặn không nhạt như trước? Chính cô cũng không có đáp án.

"Aiiii..... An Hồng, mình không biết nói thế này có đúng hay không, nhưng lúc hai người xảy ra chuyện mình không rõ lắm, dù sao bọn mình cũng không học chung trường đại học, nhưng mà mình nghĩ, hai người có thể bắt đầu lại một lần nữa không?"

"Bắt đầu lại lần nữa?" An Hồng lắc đầu, "Không thể nào."

"Tại sao lại không thể? Cậu cũng biết là hồi học cấp ba, chuyện Lộ Vân Phàm theo đuổi cậu nào động đến mức nào, khi đó rất nhiều học sinh nữ ghen tị đến chết đi..... cậu ta thật lòng thích cậu, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được. Hơn nữa, đến bây giờ cậu ta vẫn nghĩ đến cậu.....tại sao cậu không chịu suy nghĩ một chút?"

"Tinh Tinh, có rất nhiều việc cậu không biết. Mình và anh ấy.....đã không thể, hơn nữa, những chuyện xảy ra hồi cấp ba chỉ là chuyện con nít mà thôi."

"Nhưng bây giờ, cậu ta đã trưởng thành còn gì nữa." Lâu Tinh Tinh cầm lấy bàn tay An Hồng đang đặt trên bàn, nói, "An Hồng, mình có câu này, cậu đừng giận. Cuộc đời này, cậu không thể thoát khỏi lòng bàn tay Lộ Vân Phàm, nếu cậu ta không xuất hiện, có lẽ cậu sẽ tìm được người đàn ông khác, kết hôn rồi sống với nhau đến chết, nhưng chỉ cần cậu ta xuất hiện, cậu coi như xong."

An Hồng nhìn cô, há miệng không nói ra lời.

Trước khi tạm biệt, Lâu Tinh Tinh nói với An Hồng: "Đúng rồi, cậu biết không, hiện tại Thẩm Kha đang ở thành phố J đấy."

An Hồng cười: "Hà? Cậu ấy trở về nước?"

"Trở lại thăm người thân khoảng một tháng, đại khái là trước cuối tháng 4 sẽ đi."

"A —— đã nhiều năm mình không gặp cậu ấy, hình như là từ hồi nghỉ hè năm thứ ba đại học, sau khi học lớp cấp ba mình chưa gặp lại." An Hồng cau mày suy nghĩ một chút, đã là chuyện từ rất lâu rồi.

"Mình cũng vậy, sau đó cậu ấy đi Úc. Lần này cậu ấy trở về có viết mail cho mình, còn hỏi thăm cậu nữa đấy."

"Hà?"

"Ừ, mình nói là cuộc sống của cậu không tệ, đã có bạn trai, đang tính chuyện kết hôn, ha ha ha! Chắc là cậu ta thất vọng lắm."

An Hồng không nhịn được lắc đầu mỉm cười.

Lúc nửa đêm, cô tán gẫu với Tiêu Lâm trên MSN.

Tiêu Lâm nhận được thư của An Hồng, biết được cô đã đi đến nghĩa trang, cắm hoa cho phần mộ cha mẹ, cũng thay mặt mình tâm sự ít lời với họ. Tất nhiên là cô nghĩ rằng An Hồng lại nói làm nhảm gì đó.

Tiêu Lâm: An Hồng!! Em xin chị tỉnh táo lại cho em nhờ. Chị tin hay không em lập tức bay về tìm chị!

An Hồng: Chị không sao.

Tiêu Lâm: Cái rắm!! Em khuyên chị một câu, chị nên suy tính một chút, thử cùng Lộ Vân Phàm ở chung một chỗ lần nữa. Chuyện đã qua lâu rồi, còn có gì không thể buông.

An Hồng: Thật kỳ quái, tại sao mọi người đều khuyên chị quay lại với anh ấy?

Tiêu Lâm: Bởi vì trên cái thế giới này, không có người đàn ông nào yêu chị hơn Lộ Văn Phàm.

An Hồng: Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối, có lẽ người kia còn chưa xuất hiện.

Tiêu Lâm: Cũng bởi vì trên cái thế giới này, chị chỉ yêu một mình anh ta mà thôi.

An Hồng: Làm sao em biết? Chính bản thân chị còn không rõ.

Tiêu Lâm: Cả thế giới đều biết, duy nhất chị là không biết.

An Hồng cũng không nói gì, suy nghĩ về chuyện giữa bọn họ, việc đó có thể sao.

Cô giáo Hạ, Lâu Tình Tình, Tiêu Lâm, thậm chí là Trần Hàng, ý của họ là để cô buông xuống quá khứ, quay lại với anh một lần nữa.

Mà Lộ Văn Phàm, cũng nói với cô ý định này.

Mặc dù cô cự tuyệt một lần, hai lần, nhưng mà vẫn luôn nghĩ tới khả năng đó.

Cô cẩn thận nhớ lại đầu đuôi câu chuyện bọn họ chia tay, lúc anh đọc bức thư kia, tâm trạng như thế nào?

Sáu năm trôi qua, cô và anh sống ở hai thành phố khác nhau, cô cố gắng chôn sâu hình ảnh của anh, ở chỗ ai cũng không thể thấy được, tự nói với chính mình tất cả đều đã qua, nên tiếp tục bước về phía trước. Thời gian vĩnh viễn sẽ không vì ai mà dừng lại, cuộc sống mỗi ngày đều đang tiếp diễn, người đối bụng muốn ăn cơm, một nhọc thì buồn ngủ, công việc vĩnh viễn đều không làm xong, còn có thể quen biết nhiều bạn mới, đồng hồ báo thức tích tắc trôi qua, có việc gì mà không thể thay đổi được?

Tựa như lời hát trong một ca khúc: thời gian sẽ khiến cho tình cảm phai nhạt dần.

An Hồng vốn cho là, theo thời gian trôi qua, cuối cùng cô sẽ quên anh, mà anh cũng vậy.

Nhưng Lộ Văn Phàm nói, anh đã bị mắc kẹt.

An Hồng tắt máy vì tính, ở trong gian phòng tối đen, cô dựa lưng vào giường lớn, ngồi dưới đất, đốt điếu thuốc.

Đốm lửa đang âm thầm chọt sáng chọt tắt, cô đột nhiên nhớ lại hành động điên rồ của mình năm 15 tuổi. Khi đó lá gan của cô rất lớn, dám một mình ngồi trên tàu suốt đêm, đi đến thành phố xa lạ chỉ vì tìm người thiếu niên kia.

Cô nhớ đến anh, đáng vẻ ôn hòa, còn có ánh mắt luôn ngập tràn nụ cười, trong lòng lặng lẽ gọi:

Hiếu Quân, Hiếu Quân..... Bây giờ anh thế nào?

Đã một thời tuổi trẻ cuồng nhiệt, vui chơi tùy ý, không câu nệ, tại sao đến lúc này lại như bị trói buộc trong lớp kén vừa dày vừa nặng, rõ ràng đã có một khe hở nhưng lại không dám phá đi tầng trở ngại này để bước ra.

Anh nói anh bị mắc kẹt đến chết rồi, chẳng lẽ cô lại không.

An Hồng nghĩ: Hiếu Quân..... Hiếu Quân..... Rốt cuộc, em nên làm gì đây?

Trời sáng, An Hồng đi đến công viên nhỏ gần khách sạn để chạy bộ. Thời tiết đầu tháng tư rất thích hợp cho việc tập thể dục buổi sáng, chạy xong trở về phòng tắm rửa, ăn sáng rất ngon miệng.

Nhìn lịch đã đến ngày 8 tháng 4, An Hồng nghĩ đến lúc trở lại thành phố T rồi. Hai ngày nghỉ cuối cô sẽ nghỉ ngơi một chút rồi đưa tài liệu của cao ốc Sang Ý cho Tần Duy.

Cô gọi điện thoại book vé máy bay, chuyến bay lúc 1 giờ chiều ngày 9 tháng 4. Để điện thoại xuống, không hiểu sao An Hồng lại nghĩ đến Lộ Văn Phàm, kể từ một ngày trước, khi cô không tham gia bữa tiệc đó, anh liên tục gọi điện thoại tới nhưng cô không bắt máy, sau đó Lộ Văn Phàm cũng không liên lạc với cô nữa.

Từ trước đến giờ anh vốn là người kiêu ngạo, mặc dù đang ở trước mặt cô, anh đã một lần nữa cúi thấp đầu nhưng không có nghĩa là không có giới hạn.

An Hồng nhớ đến ý nghĩ buồn cười của mình đêm qua, cô đoán chắc là do hỗn hợp nicotin cùng men rượu làm phát sinh ra suy nghĩ quái quỷ đó. Giữa bọn họ đã thực sự kết thúc rồi.

Cô gọi điện thoại cho Trần Hàng, hẹn anh buổi tối cùng nhau ăn cơm, cũng nói cho anh biết chuyến bay trở về thành phố T vào ngày mai, Trần Hàng vui vẻ đồng ý, nói muốn đưa cô ra sân bay. Ở thành phố T, Trần Hàng đã trở thành người thân thiết nhất của An Hồng.

Kết thúc cuộc trò chuyện không bao lâu, chuông điện thoại di động lại vang lên.

An Hồng vừa nhìn số điện thoại gọi đến —— Lộ Văn Phàm.

Cô nhắc máy: "Alo."

"....."

"....."

An Hồng nghĩ, là muốn so kiên nhẫn sao? Được! Ở phương diện này, Lộ Văn Phàm còn chưa từng thắng nổi cô đâu.

Quả nhiên, anh lại thua thêm một lần.

"Em đang làm gì?" Lạnh lùng giọng nói.

"Không làm gì, đang ở khách sạn."

"Buổi tối có thời gian không?"

"Không có, em đi ăn cùng Trần Hằng."

"Hủy hẹn với anh ta."

"Hả?"

"Anh nói em hủy cuộc hẹn với anh ta."

"Tại sao?"

"Không phải em đã nói giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường thôi sao? Tối nay anh muốn em đi với anh đến một nơi."

"Em không rảnh, em đã có hẹn với anh ấy."

"....." Lộ Văn Phàm im lặng một lúc, giọng nói đột nhiên nhẹ nhàng hơn, "An An, buổi tối anh phải tham gia một bữa tiệc, em đi cùng anh được không, anh cần một người bạn gái."

An Hồng sững sờ, nghe giọng nói của anh mang theo nài nỉ, nghĩ đến chân anh đang bị thương, cô thực sự không đoán ra được ý đồ của anh. Có lẽ đây chỉ là lý do Lộ Văn Phàm nghĩ ra để gặp mặt, có lẽ đúng là anh không muốn đi dự tiệc một mình. Mặc dù Lộ tổng muốn tìm bạn gái là một chuyện dễ dàng, nhưng An Hồng biết, lúc này anh sẽ không làm như vậy.

Đột nhiên, An Hồng nghĩ tới khả năng đó, cô trừng mắt nhìn phía trước, lấy hết dũng khí, nói: "Được rồi."

"Hả?" Lộ Văn Phàm đột nhiên không kịp phản ứng lại, anh vô cùng kinh ngạc. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị tinh thần giằng co một trận, giống như những lần trước, nhưng cho dù thế nào thì anh cũng không nghĩ đến, An Hồng lại vui vẻ đồng ý.

"Nói cho em biết thời gian và địa điểm, em đến chỗ anh hay anh tới đón em? Quy mô và mục đích của bữa tiệc như thế nào, em còn đi chuẩn bị lễ phục."

"....." Anh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

"Không có tín hiệu hả?" An Hồng cầm điện thoại di động nhìn một chút, "Tại sao không nói lời nào?"

"À..... Là tiệc mừng ký kết thành công hợp đồng giữa Vũ Hoa và một công ty Hoa Kỳ, quy mô cũng bình thường thôi. 5 giờ Tiểu Cao sẽ đón anh, sau đó anh sẽ tới chỗ em...em cho anh địa chỉ khách sạn."

An Hồng đọc địa chỉ cho anh, nói: "Em sẽ chuẩn bị, buổi chiều gặp lại."

Cúp điện thoại, cô nghĩ, cho anh một cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội.

Chiếc kén mặc dù vô cùng dày nhưng vẫn có ngày phải phá kén mà ra, cô cũng muốn thử một lần.

An Hồng gọi điện thoại cho Trần Hằng, xin lỗi vì phải hủy bỏ cuộc hẹn, hơn nữa thành thật nói cho anh biết, buổi tối mình đi cùng Lộ Văn Phàm. Trần Hằng cười nói không sao, hơn nữa còn chúc cô vui vẻ.

1 giờ chiều, An Hồng đi trung tâm thương mại, chọn một chiếc váy đầm màu xanh nhạt, tay dài, cổ chữ V, ôm sát người, kiểu dáng đơn giản ưu nhã, chất liệu rất tốt, tay áo cùng cổ áo được thêu rất tinh tế, dài đến giữa đùi. Cô mặc lên người, ôm trọn vóc dáng mảnh mai uyển chuyển, An Hồng soi gương, cảm thấy rất hài lòng.

Tiếp đó, cô lại mua đôi giày cao gót đồng màu, một chiếc ví cầm tay nhỏ, sau khi mua đầy đủ, cô đi đến thẩm mỹ viện để chuyên viên trang điểm giúp cô

trang điểm đơn giản và làm tóc, mái tóc dài được búi nghiêng sau gáy, không dùng đến đồ trang sức.

An Hồng trở lại khách sạn, đeo bông tai kim cương, lúc này đã gần 5 giờ chiều.

5 giờ 10 phút, Lộ Vân Phàm gọi điện thoại đến, An Hồng xuống lầu, đi ra khỏi thang máy, nhìn thấy anh đang chờ ở sảnh.

Lộ Vân Phàm đứng ở cửa sổ sát đất trong sảnh khách sạn, quay lưng về phía An Hồng, anh mặc bộ âu phục màu đen, hai tay đút túi quần, cả người tự nhiên tùy ý đứng đó. An Hồng nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ diệu, chỉ cảm thấy không khí bên người đều ngừng lưu động, bên tai cũng không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Bên ngoài cửa sổ, ráng chiều vàng ươm chiếu lên người anh.

An Hồng nhìn cảnh tượng đó, mắt cô hơi nheo lại. Cô nghĩ đến một ngày kia, cũng là lúc trời chiều, Lộ Vân Phàm cùng cô đi trên đường nhỏ trong rừng gần trường học, gió thổi qua gương mặt hai người, cô ở phía sau, nheo mắt lại nhìn anh.

Khi đó mặc bộ quần áo đá bóng Real Madrid màu trắng, áo số 7, tay phải cầm một lon cola, tay trái cầm áo khoác thể thao vắt lên vai, chậm rãi.....

"Yes!!" Anh vui vẻ kêu lên, tinh thần phấn chấn cũng lan đến An Hồng đang ở sau lưng.

Cô mỉm cười, gọi anh:

"Lộ Vân Phàm."

Nghe được giọng nói của cô, anh quay đầu lại, ánh nắng chiều chiếu lên khuôn mặt anh, trầm mặc, bình thản, trong ánh mắt có chút cô đơn. An Hồng nhìn anh, dần dần dung hợp với khuôn mặt cười tủm tỉm ngây ngô trong quá khứ. Chỉ là, một giây kế tiếp, anh chậm rãi xoay người lại, đôi mắt cứng ngắc lập tức kéo An Hồng ra khỏi ký ức.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, An Hồng cảm nhận được sự kinh ngạc và tán thưởng trong mắt anh.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhìn anh cười nói: "Lộ tổng, hôm nay anh rất đẹp trai."

Rốt cuộc Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Anh Là Người Hẹp Hòi

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Hoa Tín nằm ở trung tâm thành phố, đây là một khách sạn 5 sao của tập đoàn Vũ Hoa.

Lúc An Hồng khoác tay Lộ Vân Phàm đi vào phòng tiệc, anh nói nhỏ bên tai cô: "Hôm nay em rất đẹp."

"Cảm ơn." An Hồng cười rạng rỡ, chỉ kẻ mắt màu đen hơi cong lên phía đuôi mắt, cặp mắt hẹp dài đeo lông mi giả trông vô cùng quyến rũ, ánh mắt linh động, phong tình vạn chủng. An Hồng không đẹp theo quan niệm truyền thống mà vẻ đẹp của cô mang nét riêng biệt khiến người ta khó có thể quên được.

Lộ Vân Phàm cũng rất phong độ, anh mặc bộ âu phục màu đen, vóc dáng cao lớn kiên nghị, nhìn rất phấn chấn. Tóc vuốt keo chỉnh tề, khuôn mặt anh tuần hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Anh và An Hồng đứng chung một chỗ, cho dù là về chiều cao hay dáng vẻ hay khí chất đều vô cùng xứng đôi.

Chỉ là, tư thế đi bộ của Lộ Vân Phàm khó tránh khỏi làm cho người khác cảm thấy kinh ngạc lại tiếc nuối, giống như một ly thủy tinh đắt tiền, tinh xảo sáng láng lại xuất hiện một vết nứt, làm người ta không nhìn được phải thờ dài.

Lộ Vân Phàm đi rất chậm, anh không thích những dịp như thế này, bởi vì chắc chắn sẽ có người quảng ánh mắt cổ quái về phía anh, khiến anh cảm thấy chán ghét..

Hết lần này tới lần khác, anh phải có mặt, thật may mắn là có cô ở cùng anh.

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, đột nhiên cảm thấy tâm tình bình tĩnh lại, những cảm xúc tiêu cực dường như cũng tiêu tán rất nhiều.

Quy mô bữa tiệc cũng không như lời Lộ Vân Phàm nói, ngược lại khá trang trọng.

Vàng son lộng lẫy, ánh sáng chói lọi, bữa tiệc tổ chức trong đại sảnh rộng 500m vuông, được bố trí sân khấu nhỏ, sàn nhảy, tiệc đứng kiểu Tây và khu vực ăn uống, hoa tươi và các đồ vật trang trí nhả nhện, thức ăn hấp dẫn, phong phú, ly rượu vang pha lê lấp lánh, bộ đồ ăn màu trắng được sắp xếp gọn gàng, còn có ban nhạc sống biểu diễn.

Lúc Lộ Vân Phàm và An Hồng đi vào trong phòng tiệc thì phần lớn khách mời đã đến, nhân viên bộ phận PR của Vũ Hoa đang tích cực đón tiếp khách mời từ các bên.

Dưới chiếc đèn pha lê khổng lồ, nhiều khách mời mặc đồ Trung Hoa đang đi dạo xung quanh, có người nhìn thấy Lộ Vân Phàm, lập tức tiến lên chào.

Lộ Vân Phàm bắt đầu bắt tay nói chuyện cùng mọi người, lúc này nhìn anh trầm tĩnh, khuôn mặt lạnh nhạt mỉm cười, mọi cử động đều thành thực, khôn ngoan. An Hồng ở bên cạnh anh, nghĩ thầm tuy có lúc anh ngây ngô khiến cô nổi điên nhưng chỉ số IQ của anh cao là không thể nghi ngờ. Nhìn dáng vẻ tính toán kỹ lưỡng của anh, cô nghĩ anh cũng đã biến thành một nhân vật hồ mưa gọi gió trên thương trường, giống như ba anh vậy.

Ở trên xe, An Hồng đã nghe Lộ Vân Phàm giới thiệu qua, biết được trong bữa tiệc có một số quan chức thành phố J, bộ phận quản lý cấp cao của Vũ Hoa, cùng quản lý cao cấp bên công ty Hoa Kỳ mà Vũ Hoa hợp tác, còn có đại diện của một số khách hàng đặc biệt của Vũ Hoa, cũng tham dự. Cô nói với phục vụ mang đến một ly sâm panh, nhìn Lộ Vân Phàm đứng ở phía xa đang nói chuyện cùng với một người đàn ông trung niên.

Đây không phải là lần đầu tiên cô tham dự bữa tiệc như thế này, cũng không cảm thấy khẩn trương lo lắng, ngược lại bởi vì ý tưởng "Thử một chút" ở trong lòng, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng.

An Hồng nghĩ, uống chút rượu ngon, ăn chút thức ăn ngon, xem một chút trai xinh gái đẹp trong phòng cũng là một chuyện thú vị. Nhưng mà, cô lại là người phụ nữ bên cạnh người lãnh đạo có vị trí cao nhất trong Vũ Hoa, điều này làm cô có cảm giác không quen.

An Hồng uống một hớp rượu, phát hiện ra mình bị rất nhiều người vô tình hay cố ý quan sát.

Cô là người phụ nữ mà Lộ Vân Phàm đưa đến, bọn họ nhất định đang suy đoán thân phận của cô.

Lúc này, người dẫn chương trình của bữa tiệc bắt đầu lên bục nói chuyện, sau khi ba hoa chém chòe một hồi về chuyện hợp tác giữa hai công ty, anh ta mời lãnh đạo Vũ Hoa lên đọc diễn văn.

An Hồng cho là Lộ Vân Phàm sẽ lên, lại thấy anh từ từ đi đến bên cạnh cô.

"Anh không lên phát biểu?" Cô hỏi.

Anh lắc đầu, nói: "Phó tổng biết làm những chuyện như vậy."

Một tràng vỗ tay vang lên, An Hồng nhìn thấy một người đàn ông trung niên lên bục đọc diễn văn.

Bài phát biểu dài dòng và nhàm chán, làm cho An Hồng cảm thấy không thú vị. Lộ Vân Phàm nhìn cô hỏi: "Rất nhàm chán?"

Cô ngẩng đầu cười với anh, nói: "Cũng may, có rượu uống là được." Sau đó bung ly rượu lên nhấp một ngụm.

"Tiểu tử quý." Anh cười lên, ánh mắt sáng ngời ấm áp như ánh mặt trời.

An Hồng ngây ngốc, cái tên này cũng đã lâu lắm rồi không nghe được.

Cô cười tươi, lắc ly rượu: "NO, hiện tại phải là Lão Tửu Quý rồi."

Sau khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, ban nhạc chơi một bản nhạc dance rất hay.

Có khách mời dùng buffet, có khách tụm năm tụm ba trò chuyện, có người uống rượu, có người hút thuốc lá, có nam nữ nắm tay đi vào sàn nhảy.

Lộ Vân Phàm đi vào phòng vệ sinh, An Hồng cầm ly rượu đi đến nơi để đồ ăn, muốn lấy chút đồ.

Đang phân vân lựa chọn giữa tôm hùm phô mai và cá hồi, sau lưng truyền đến một giọng nam dễ nghe: "Hi!"

An Hồng quay đầu lại, thấy một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo đang cười với cô. Anh ta mặc bộ tây trang màu xám đậm, dáng người rất đẹp, làn da hơi ngăm. Đường nét khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt xéch đào hoa, khóe miệng đang nở nụ cười quyến rũ.

Khóe miệng An Hồng cong lên, cười với anh ta: "Hi."

Người đàn ông nói: "Cô gái xinh đẹp, tôi đã để ý đến cô từ lâu, không biết tôi có vinh dự mời cô nhảy một điệu không?"

An Hồng nghĩ thầm, anh ta thật là một người thẳng thắn.

Nhưng mà cô vẫn tươi cười từ chối: "Thật xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ."

Người đàn ông không bức mình, ngược lại nói: "A, vậy thì thật là quá tốt, tôi là một thầy dạy nhảy, thích nhất là dạy một cô gái xinh đẹp, đảm bảo cô học

là sẽ nhảy được."

An Hồng nhìn ánh sáng trong mắt anh ta bắn ra bốn phía, nói: "Thật sự xin lỗi, bạn tôi vừa ra ngoài, anh ấy không thích tôi khiêu vũ cùng người khác." Cô nói sự thật.

"Bạn trai?" Anh ta nháy mắt hỏi.

An Hồng cười cười không nói lời nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Lộ Văn Phàm không phải là người hẹp hòi." Người đàn ông đột nhiên cười lên, khẳng định, "Cô không cần phải sợ cậu ta, nếu cậu ta nhìn thấy cô khiêu vũ cùng tôi, sẽ không làm khó dễ cho cô."

"Hả? Tại sao? Anh rất hiểu anh ấy?" An Hồng cảm thấy thú vị, nghe giọng nói anh ta không giống như là người của Vũ Hoa, có người nào dám nói bất kính với Boss của mình như vậy.

Người đàn ông cười nói: "Nhảy cùng tôi, tôi sẽ cho cô biết."

An Hồng hí mắt nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này hết sức đáng yêu, nhất là cái tính nết thoải tha giống hệt người kia.

Cô nói: "Được rồi, chỉ là, tôi còn chưa biết tên của anh."

"A! Sor-ry, tôi tên là Nico, còn cô, cô tên là gì?"

"Tôi là Ann." An Hồng cười hí mắt, sau đó đặt tay vào tay Nico, hai người cùng đi vào sàn nhảy.

Khi Lộ Văn Phàm từ toilet trở lại, lập tức nhận ra hình bóng trắng trắng trong sàn nhảy.

Thân thể của anh lập tức cứng ngắc, đôi mắt nhìn chằm chằm cặp nam nữ đang tươi cười.

Có người phục vụ bàn đi đến gần Lộ Văn Phàm, anh lấy một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng vừa cay vừa ngọt thiêu đốt cổ họng nhưng anh lại không hề cảm nhận được.

Thả ly rượu, anh lại lấy một ly, chỉ là cầm ở trong tay, ánh mắt vẫn dán vào hình ảnh của người nào đó trên sàn nhảy.

An Hồng và Nico nhảy rất vui vẻ, Nico thực sự là một bạn nhảy rất giỏi, anh ta cầm tay An Hồng, hai người cùng nhảy điệu Waltz. An Hồng xoay vòng một cách duyên dáng, cô cảm thấy mình và Nico phối hợp rất ăn ý, theo tiếng nhạc du dương, thư giãn và vui vẻ. Tâm tình của cô rất tốt, tất cả các phiền muộn buồn bực, có lẽ sẽ chấm dứt trong buổi tối hôm nay.

Sau khi âm nhạc lắng dần, cô và Nico nắm tay, bước chậm rãi.

Tay Nico nhẹ nhàng nắm lấy eo An Hồng, anh ta nói: "Cô lừa tôi, rõ ràng là cô nhảy rất tốt."

An Hồng ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Bây giờ có thể nói cho tôi biết được không?"

"À..... Tôi cùng Jesse quen biết đã rất nhiều năm, trong thời gian còn ở Mỹ." Nico cười.

"Jesse?"

"Chính là Lộ, Jesse Lộ, cô không biết tên tiếng Anh của cậu ấy?" Nico cảm thấy kỳ quái.

"Tôi là người Trung Quốc, anh ấy cũng là người Trung Quốc, tại sao người Trung Quốc lại cần lấy tên tiếng Anh?" An Hồng chế nhạo nhìn anh ta, nói, "Tôi ghét nhất loại người sinh ngoại, giống như mặt trăng của nước ngoài đều là kim cương hết."

Nico vô tội nói: "Không phải là cô cũng có tên tiếng anh đấy thôi? Còn nữa, cô đang ám chỉ tôi hả? Tôi vốn là người Mỹ."

Ách..... An Hồng cảm thấy lúng túng, hỏi: "Anh là bạn học cùng lớp lúc anh ấy đi du học?"

"No, Just Friends."

An Hồng bĩu môi, nói: "Tôi còn tưởng rằng hai người rất thân thiết, vậy tôi khuyên anh nên cẩn thận một chút."

"Why?"

"Bởi vì như anh biết, Jesse Lộ là người rất hẹp hòi, tôi sợ anh ấy nhìn thấy tôi và anh khiêu vũ sẽ đánh anh vỡ mũi." An Hồng nói xong cũng không nhận được cười phá lên.

"Ha ha ha ha ha!" Nico cười rất lớn tiếng, anh ta liếc mắt ra bên ngoài sàn nhảy, rất dễ dàng nhìn thấy người đàn ông với sắc mặt xanh mét, đang uống

rượu giải sầu. Anh ta hỏi, "Cô cảm thấy cậu ấy đánh thắng tôi sao? Mặc dù cậu ấy cao hơn tôi một chút nhưng tôi mạnh hơn."

"Anh ấy gầy hơn so với anh nhưng sức lại không nhỏ. Anh có biết là trước kia có một tên lưu manh, sàm sỡ người bạn nữ mà anh ấy thích, suýt chút nữa thì bị anh ấy đánh chết.." An Hồng cũng nhìn thấy Lộ Vân Phàm bên ngoài sàn nhảy, không biết vì sao cô lại không cảm thấy khản trương, chỉ là rất tùy hứng cùng Nico trò chuyện, trên mặt còn nở nụ cười rạng rỡ.

"Cậu ấy rất bạo lực? Thực sự không có nhìn ra." Nico lắc đầu cười, đột nhiên khẽ cúi người nói, "Ann, cô rất thú vị, tôi thích cô, không bằng chúng ta quen nhau đi?"

"Không cần." An Hồng bị anh ta ép sát phải ngã về phía sau, nghiêm túc trả lời.

"Why? Jesse có gì tốt?" Nico nhún nhún vai, nói, "Có phải vì da cậu ấy trắng hơn da tôi? Lúc tôi đến Trung Quốc, phát hiện ra rất nhiều phụ nữ thích đàn ông da trắng, thực sự rất kỳ quái."

An Hồng bị anh ta chọc cười, lời kéo tay anh ta xoay một vòng, cũng không trả lời.

Nico còn nói: "Do you know? Ann, cô là kiểu phụ nữ mà tôi rất thích!" Nhìn anh ta rất hưng phấn, đôi mắt sáng lên.

"Ồ? Tôi cảm thấy rất vinh dự." An Hồng cười.

"Thật! Tôi từng nói với chị dâu là tôi rất thích những cô gái cao, đáng đẹp, có cặp mắt nhỏ dài, mà cô lại thỏa mãn những điều đó, cho nên tôi rất thích cô!"

An Hồng bật cười, nghĩ thầm tính cách của người đàn ông trước mặt này có chút trẻ con.

Cô nói: "Sorry, sợ rằng sẽ làm cho anh thất vọng, chỉ vì nghĩ cho sự an toàn của anh, tôi nghĩ tôi nhất định phải từ chối."

Lúc này, một điệu nhảy kết thúc, Nico có chút mất mát, anh ta không thể không buông tay An Hồng, cùng cô đi ra khỏi sàn nhảy.

Lộ Vân Phàm đen mặt đứng ở bên ngoài sàn nhảy chờ họ, chiếc cằm kiên nghị, môi mỏng cứng ngắc, đôi mắt đen không nhìn thấy đáy.

An Hồng nhìn tay anh cầm ly rượu, cũng bởi vì uống rượu mà khuôn mặt có chút đỏ ửng, trong lòng An Hồng cảm thấy lo lắng.

Nico nhìn thấy Lộ Vân Phàm liền kêu lên: "Jesse! Đã lâu không gặp!"

Khuôn mặt Lộ Vân Phàm lạnh lẽo như núi băng nghìn năm, anh hít một hơi, nhìn Nico nói: "Không phải là cậu đã nói sẽ không đến sao?"

"A..... Bởi vì mình có người bạn học ở thành phố này, nhân tiện đến thăm cô ấy." Anh gạt nhả cười đùa mà trả lời, còn nói, "Mới vừa rồi mình mượn Ann để nhảy một điệu, cậu không để bụng chứ?"

Sự lạnh lẽo trong mắt Lộ Vân Phàm dần dần biến thành ngọn lửa hừng hực. An Hồng nhìn anh, suy nghĩ có nên nói gì đó hay không.

Lúc này, Nico đột nhiên ngừng cười đùa, thay đổi thành bộ mặt nghiêm chỉnh, nét mặt lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén, anh vỗ vỗ vai Lộ Vân Phàm, nói: "Được rồi, nói việc chính. DP rất coi trọng việc hợp tác lần này, nó cũng là nền tảng cho sự phát triển của của bọn mình ở Châu Á. Mình đến đây là muốn thương lượng với cậu một chút, nội dung cụ thể thì thứ hai mình qua văn phòng gặp cậu nói chuyện."

"Ừ." sắc mặt của Lộ Vân Phàm hòa hoãn một ít. An Hồng cũng biết DP chính là công ty Hoa Kỳ hợp tác với Vũ Hoa. Cô quan sát Nico một lần nữa, quả nhiên anh ta không phải là người bình thường.

Nico vừa cười vừa nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Thời gian cũng không sớm..., mình phải đi tìm người bạn nhỏ rồi. Đúng rồi, Jesse, bữa tiệc hôm nay rất được, mình chơi rất vui vẻ." Anh nói rồi nháy mắt với An Hồng, thậm chí An Hồng còn thấy anh liếc mắt đưa tình với cô.

Đột nhiên, Nico nhanh chóng cúi người, hôn lên mặt An Hồng: "Rất hạnh phúc được biết cô, Ann, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô." Một giây kế tiếp, anh ta nhấc đôi chân dài, trước sự nổi giận của Lộ Vân Phàm, ung dung rời khỏi bữa tiệc.

Sau khi Nico rời đi, Lộ Vân Phàm nghiêng đầu nhìn An Hồng, An Hồng cũng nhìn anh, cô xòe tay ra nói: "Em chưa cho anh ta số điện thoại, anh ta nói linh tinh mà thôi."

"Anh biết rồi." Anh vẫn nhìn cô, một lúc sau anh nói, "An An, anh uống hơi nhiều, em đưa anh về nhà đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Em Có Yêu Anh Không?

Trong số tất cả những người đàn ông mà An Hồng biết, trừ những người bị dị ứng rượu hoặc đau dạ dày, Lộ Vân Phàm là người có tư lượng kém nhất. Theo sự hiểu biết của An Hồng đối với anh nhiều năm về trước, giới hạn của anh là một chai bia, nếu tiếp tục uống sẽ bị gục xuống. Nếu uống say, nhẹ thì hươ tay múa chân nói lung tung, nặng thì nôn mửa, ở đâu cũng nằm xuống được, ai cũng không thể ngăn. Cho nên đối với An Hồng mà nói, thấy Lộ Vân Phàm uống rượu, là một chuyện rất nguy hiểm và nhức đầu.

Một tháng trước, khi Lộ Vân Phàm đến khảo sát ở thành phố T từng cùng An Hồng ăn cơm tối, hai người uống chung một chai rượu đỏ, xem ra những năm vừa qua, tư lượng của anh đã có chút tiến bộ, tối thiểu sau khi uống 3,4 ly thì chỉ là đi không vững, hơi nghiêng ngả mà thôi.

Nhưng mà, An Hồng không nhìn lầm, tối nay anh uống rượu tây, tác dụng mạnh nhưng chậm hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi phòng tiệc, Tiểu Cao lái xe chở Lộ Vân Phàm cùng An Hồng ngồi song song ở ghế sau.

An Hồng ngồi rất ngay ngắn, vóc dáng Lộ Vân Phàm cao to như vậy lại nghiêng người tựa đầu vào vai An Hồng, dựa cả nửa người vào người cô, trong lòng cảm thấy yên ổn, thỏa mãn. Anh kéo tay An Hồng, nắm chặt trong tay, An Hồng cũng không cự tuyệt. .

Đầu Lộ Vân Phàm hơi chênh choáng, anh cảm thấy rất kỳ quái —— hôm nay An Hồng có gì đó khác lạ. Trải qua mấy ngày nay, người phụ nữ này một mực kháng cự anh, Lộ Vân Phàm không biết mình lấy quyết tâm từ đâu, lại tìm cô một lần nữa, thật ra thì những chuyện như vậy, lúc còn niên thiếu anh vốn đã bắt đầu lắm, anh và An Hồng, hình như vẫn chơi trò truy đuổi cùng cự tuyệt nhàm chán này.

Nhưng là hôm nay, cô cũng không có cự tuyệt anh, sau khi Nico rời đi, thậm chí cô còn giải thích với anh.

Lộ Vân Phàm không phải ngu ngốc, ngược lại, anh là một người vô cùng thông minh. Anh nhắm mắt lại, khước miệng bất chợt cong lên, trong lòng nở hoa.

Lúc này, Tiểu Cao quay đầu hỏi Lộ Vân Phàm: "Lộ tổng, có muốn đưa cô An về khách sạn trước hay không?"

"Về thẳng chung cư Quảng Hòa." Lộ Vân Phàm miễn cưỡng trả lời, lại cầm chặt tay An Hồng, người phụ nữ bên cạnh cũng không lên tiếng, anh cảm thấy tương đối hài lòng.

Tiểu Cao đưa bọn họ đến chung cư, Lộ Vân Phàm nói anh ta về trước.

Anh cầm tay An Hồng, từ từ đi đến thang máy.

Rượu bắt đầu phát tác, anh phải rất cố gắng mới có thể chống đỡ thân thể, chân trái bước lên trước, để cho chân giả bên phải khó khăn cất bước theo, anh bước đi rất vất vả, An Hồng nhìn đáng vẻ khó nhọc của anh, nhanh chóng đi bên phải đỡ lấy.

Bọn họ rớt cuộc đi vào thang máy, An Hồng bấm nút, Lộ Vân Phàm dựa vào vách thang máy.

An Hồng vòng tay xuống dưới đỡ lấy anh.

Lộ Vân Phàm cúi đầu nhìn cô, nhẹ nói: "Em khiêu vũ rất tốt."

An Hồng: "Không, chỉ là tùy tiện nhảy mà thôi."

"Không, thật sự nhảy rất tốt, em và Nico là đôi nhảy đẹp nhất trong sân." Âm thanh của anh rất trầm.

"Em cũng không thích khiêu vũ, anh biết còn gì."

Lúc này, Lộ Vân Phàm đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, anh chậm rãi nói:

"An An, anh lại cũng không thể cùng em khiêu vũ nữa rồi."

An Hồng ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Lộ Vân Phàm, anh có nhớ, anh là người đàn ông đầu tiên khiêu vũ cùng em."

Nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt Lộ Vân Phàm dần dần nhu hòa hơn. Anh xoay nửa người, trọng tâm dồn lên chân trái, sau khi giữ vững thân thể, anh ôm eo An Hồng, nhìn lên khuôn mặt đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của mình, ngửi được mùi nước hoa thanh nhã trên người cô, đột nhiên cảm thấy mê mẩn.

Đôi mắt dài nhô hấp dẫn của An Hồng nhìn anh chăm chú, đôi môi mềm mại gần trong gang tấc, giống như một viên kẹo đầy cám dỗ. Lộ Vân Phàm có thể cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt mùi rượu của cô, hầu kết nhấp nhô, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, nếu như ném hương vị của viên kẹo này một chút thôi, cô có thể cho anh một bạt tai hay không?

Không nghĩ tới, Lộ Vân Phàm còn chưa tìm ra đáp án, người phụ nữ trước mặt đã duỗi tay ôm chặt cổ anh, nhón chân hôn lên đôi môi lạnh băng của anh.

Lộ Vân Phàm hoảng hốt một lúc.

Sau một giây đồng hồ, anh liền đáp lại sự nhiệt tình của cô.

Môi của bọn họ lập tức đan vào một chỗ, kịch liệt khuấy động bên trong, hai người dường như tìm lại được sự ăn ý năm đó.

Thang máy vẫn đang đi lên trên, trong không gian thu hẹp, bọn họ có thể cảm nhận được trái tim đang nhảy lên kịch liệt của đối phương.

Lộ Vân Phàm nhắm mắt lại, nghĩ thầm, viên này kẹo thật sự rất ngọt.

Bọn họ ôm nhau đi ra khỏi thang máy, một khắc cũng không muốn tách ra. Căn hộ của Lộ Vân Phàm chính là dùng khóa vân tay, tay trái anh ôm lấy An Hồng, ở sau lưng điên cuồng chiếm đoạt, ngón trỏ phải ấn lên màn hình, sau một tiếng "Tích", tay phải Lộ Vân Phàm mảy mò phía sau, cầm đèn tay nắm cửa, vặn một cái liền mở ra.

Hai người đẩy đưa đi vào, cũng có chút luống cuống tay chân. Giày cao gót của An Hồng thậm chí đã dẫm vào chân phải của Lộ Vân Phàm, cô có chút hơi sợ, dừng lại, sợ anh bị đau. Lộ Vân Phàm dùng sức ôm cô trong ngực, anh cúi đầu, gục vào cổ cô, nhỏ giọng nói: "Là già, sẽ không đau." Sau đó anh hé miệng gặm cắn vành tai và cổ An Hồng.

An Hồng lập tức rên rỉ.

Cô ném túi xách lên mặt đất, duỗi tay ôm chặt lấy Lộ Vân Phàm, ngón tay đan vào mái tóc đen dày của anh, ngẩng mặt lên, hôn đôi môi anh, gương mặt anh, chiếc cằm hoàn mỹ, cô bắt đầu tháo cà vạt của anh, hôn hên cời bỏ chiếc áo khoác đắt giá, trực tiếp vứt xuống đất.

Cổ áo An Hồng rất thấp, mặc dù cô đã tìm mọi cách che chắn nhưng ở góc độ của Lộ Vân Phàm, có thể nhìn thấy rãnh sâu rất rõ ràng. Hình ảnh hương điểm mãnh liệt kích thích thần kinh của Lộ Vân Phàm, tay anh dò xét bên trên cổ áo An Hồng, "Roẹt———" một tiếng, liền xé rách váy đầm của cô.

Áo ngực màu hồng da của An Hồng bị lộ ra. Cô cũng vội vàng cúi đầu tháo dây lưng quần tây của Lộ Vân Phàm, sau khi cời bỏ thất lưng, cô giật nút cài, kéo khóa quần xuống.

Cơ bụng Lộ Vân Phàm rần rần, cách lớp quần lót màu đen, An Hồng chạm đến Lộ Tiểu Phàm cứng rắn mạnh mẽ.

"Qua ghế sofa." Giọng nói Lộ Vân Phàm khàn khàn, anh ôm lấy An Hồng, quần áo hai người xộc xệch, vừa đẩy đưa vừa đi đến bên ghế sofa.

Có lẽ là bởi vì Lộ Vân Phàm uống rượu, bước không vững; có lẽ là bởi vì sau khi Lộ Vân Phàm cời quần, ống quần kéo đến chân giả bên dưới đùi phải nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác. Tóm lại, bọn họ mới đi hai bước, Lộ Vân Phàm liền dẫm vào ống quần của chính mình, mất thăng bằng, kéo theo An Hồng ngã xuống đất.

"A!" An Hồng kêu lên một tiếng, theo tư thế của bọn họ, lẽ ra cô phải ngã xuống trước, Lộ Vân Phàm đè lên người cô, nhưng trong thời điểm nguy kịch, Lộ Vân Phàm ôm hông cô, dùng sức xoay người, khiến chính mình bị quăng ngã trên mặt đất "Àm!" một tiếng.

Sau đó, An Hồng quay mặt về phía anh, ngã xuống ngực anh.

Lộ Vân Phàm bị đập vào sau gáy, đau đớn khiến anh cảm thấy choáng váng.

Hơn nữa thậm chí anh còn cảm thấy, sau khi bị ngã, chân giả ở bên đùi phải rơi ra.

An Hồng ngã cũng không đau, cô nằm trên người Lộ Vân Phàm, sau khi trấn tĩnh lại, vội vàng hỏi: "Anh không sao chứ!"

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, Lộ Vân Phàm nhú mảy, sau khi hết choáng váng, cảnh vật trước mắt rốt cuộc cũng rõ ràng.

Anh nhìn thấy gương mặt đó, đang nhìn anh với vẻ lo lắng khẩn trương.

Trải qua một hồi hôn nhau điên cuồng, lớp trang điểm trên mặt cô đã phai nhạt chút ít, lúc này thoạt nhìn có chút đáng yêu.

Tóc mái xõa xuống bên gò má, làn xòạ chạm vào mặt Lộ Vân Phàm, làm anh cảm thấy nhột.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, nâng tay phải lên, vén tóc ở hai bên má An Hồng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo bên mắt trái của cô.

Anh nói: "An An, em có yêu anh không?"

An Hồng nhìn đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như biển, không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Lộ Vân Phàm đợi trong chốc lát, thấy cô không lên tiếng, ánh sáng trong mắt trở nên âm trầm, anh cười nhẹ, nói: "An An, em lấy xe lăn lại đây cho anh."

"Sao rồi?" Cô vừa lo lắng hỏi vừa vội vàng rời khỏi người anh.

Lộ Vân Phàm ngồi dậy, nói: "Chân giả rơi ra, không có cách nào đi bộ."

"A! A..... Ở chỗ nào? Xe lăn đó." An Hồng đứng lên.

"Ở phòng ngủ."

An Hồng đi vào phòng ngủ, lấy xe lăn màu đen bên cạnh giường đẩy ra ngoài, nhìn người đàn ông đang ngồi dưới đất, không khỏi có chút ngây ngẩn.

Lộ Vân Phàm ngồi trên mặt đất, áo sơ mi trắng mặc trên người đã nhăn nhúm, cổ áo mở rộng, cà vạt bị An Hồng cởi một nửa, treo lủng lẳng trước ngực, vạt áo sơ mi cũng bị kéo ra ngoài. Quần anh có lẽ bị cởi đến nửa hông, lúc này cũng nhìn không ra là đồ đắt tiền, thắt lưng tháo ra ở trên quần, khóa quần kéo xuống, mớ hồ có thể nhìn thấy quần lót màu đen.

Lộ Vân Phàm ngửa người về phía sau, đôi tay chống đỡ trên mặt đất. Chân trái hơi quỳ, đùi phải—— đang im lặng nằm trên sàn.

An Hồng nhìn dáng vẻ nhếch nhác của anh, có chút không thể thích ứng.

Trong trí nhớ của cô, Lộ Vân Phàm là chàng trai kiêu ngạo nhất thế giới, cô chưa bao giờ nghĩ tới một ngày, anh sẽ mất đi một chân, bất đắc dĩ ngồi dưới đất, chỉ có thể dựa vào xe lăn mới tiếp tục di chuyển.

Lộ Vân Phàm nghe được động tĩnh của An Hồng, nghiêng đầu lại, anh nhìn thấy bộ dáng của cô, không khỏi nở nụ cười. Áo đầm của An Hồng đã bị anh xé rách, tóc tai tán loạn, thậm chí cô không hề biết áo ngực đã lộ ra ngoài, cứ ngơ ngác đứng trước mặt anh như vậy.

Lộ Vân Phàm nói: "Đẩy xe lăn tới đây, An An, em đỡ anh ngồi xuống."

An Hồng vội vàng đẩy xe lăn tới bên Lộ Vân Phàm, cô cúi người xuống, vịn cánh tay anh. Lộ Vân Phàm dùng sức bên chân trái, dưới sự giúp đỡ của An Hồng, anh đứng lên, rất nhanh sau đó ngồi lên xe lăn.

Anh dùng tay nhấn chân giả đặt lên bàn đạp, hơi thở dài một chút, sau đó ngẩng đầu nói với An Hồng: "An An, em đi tắm đi, tủ phòng tắm có áo choàng sạch, bàn chải, kem đánh răng, đồ dùng cần thiết. Quần áo của em đã hỏng rồi, hôm nay quá muộn, ngày mai anh sẽ cho người đi mua bộ khác, tối nay em ngủ ở đây."

Ngón tay anh chỉ nhà vệ sinh phòng khách.

An Hồng cúi đầu nhìn chính mình, lập tức nhìn thấy ngực bị lộ một nửa, cô vội vàng khoanh tay trước ngực che lại.

Lộ Vân Phàm xoay đầu đi nở nụ cười, anh nói: "Ở trước mặt anh em còn ngại ngần cái gì, đồ ngực."

An Hồng có chút xấu hổ, nói: "Vậy em đi tắm, anh thì sao?"

"Anh vào toilet phòng ngủ để tắm."

"Anh..... Có cần em giúp hay không?" An Hồng chần chờ hỏi.

"Không cần." Lộ Vân Phàm còn chưa tỉnh rượu, anh cười híp mắt, một chút cũng không tức giận, ngược lại không nóng không lạnh trả lời, "Cuộc sống như thế anh cũng đã quen thuộc rồi, tự mình có thể xử lý. Em đi tắm đi, tắm xong thì đến phòng ngủ, cẩn thận bị cảm."

Đứng dưới vòi hoa sen ở phòng tắm, An Hồng suy nghĩ miên man.

Nước nóng thoải mái xả lên mặt, cô đang suy nghĩ, vừa rồi cô và Lộ Vân Phàm điên cuồng rốt cuộc là bởi vì sao.

Cô không có đáp án, hoặc là nói, cô có ý bỏ quên đáp án đã sáng tỏ trong lòng mình từ lâu.

An Hồng căn bản cũng không ý thức được, cô nhớ nhưng Lộ Vân Phàm đến mức nào, nhớ cái ôm của Lộ Vân Phàm, nhớ nụ hôn của Lộ Vân Phàm.

Cô vô cùng nhớ nhưng người này, Lộ Vân Phàm.

Tắm xong, An Hồng mặc áo choàng tắm đi vào phòng ngủ, tóc dài để xổa, cả người nhẹ nhàng thư sướng, lúc này An Hồng đột nhiên rất muốn uống một ly rượu đỏ, hút một điếu thuốc.

Cô mỉm cười, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy xe lăn màu đen để bên giường, liếc mắt sang hướng khác, lại thấy chân giả của Lộ Vân Phàm đang tựa vào tủ đầu giường.

Chân giả vẫn còn treo quần tây đen dài, An Hồng không nhìn ra hình dáng, nhưng là chỗ tiếp giáp với đùi lại thấy được rất rõ ràng.

Cô nhìn nó một lúc rồi dời tầm mắt, cô biết, Lộ Vân Phàm đang cố gắng để cho cô biết cuộc sống chân thực của anh. Anh không giấu chân giả, có phải hay không nói lên rằng anh đã chuẩn bị tinh thần, muốn An Hồng nhìn được cơ thể khuyết thiếu của mình.

An Hồng từ từ ngồi vào mép giường, tưởng tượng thấy chỉ chốc lát nữa có lẽ sẽ chuyện xảy ra. Người đàn ông kia mất đi một chân, thân thể của anh đã sớm cùng quá khứ có sự khác biệt, An Hồng không xác định được, lúc chứng kiến cơ thể không trọn vẹn của anh thì cô còn có thể giữ được tỉnh táo, tâm trạng bình tĩnh nữa không. Cô rất sợ mình sẽ không kiềm chế được mà thương hại anh.

Sau nửa giờ suy nghĩ lung tung, cửa nhà tắm của phòng ngủ chính mở ra.

Lộ Vân Phàm mặc áo choàng tắm xuất hiện trước mặt An Hồng.

An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, hai tay anh đang chống nạng, bên dưới áo choàng tắm dài sát đất, chỉ có một chân đang dẫm lên mặt đất.

Tóc Lộ Vân Phàm ướt nhẹp, anh cũng không lau khô, vẻ mặt nhàn nhạt, An Hồng nhìn đôi mắt anh, cũng không nghĩ ra anh đang muốn nói điều gì.

Hai tay Lộ Vân Phàm chống nạng đi về phía trước, chân trái bước một bước, lại chống nạng đi đến, cứ như vậy từng bước từng bước tới bên giường.

Anh ngồi vào trên mép giường, song song cùng An Hồng, anh quay đầu lại nhìn cô, nói: "Em đừng biểu hiện giống như là đang gấp quý như thế, anh chỉ thiếu một cái chân, đeo chân giả vào có thể đi bộ, anh không sao."

Nhưng sự kích động trong mắt An Hồng cũng không che giấu được, cô cúi đầu, luống cuống nói: "Không còn sớm, anh uống cũng hơi nhiều, nghỉ sớm đi."

"An An."

"....." An Hồng không lên tiếng.

"Có phải em ghét bỏ anh vì mất một chân hay không?" Ánh mắt né tránh của cô đã bị anh nhìn thấy, lại bình tĩnh hỏi ra cái vấn đề này, trong lòng Lộ Vân Phàm cũng không có quá nhiều thất vọng đau lòng.

Đây cũng là lẽ thường, anh không còn là thiếu niên thanh xuân trong quá khứ có thể chạy nhảy, anh hi vọng cô trở lại bên cạnh anh, nhưng cô cự tuyệt một lần lại một lần. Cuối cùng trong lòng Lộ Vân Phàm cũng xuất hiện suy nghĩ kia, anh đã là một người tàn tật, yêu cầu cô như vậy có phải là quá ích kỷ hay không?

An Hồng nghe anh hỏi, ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt bình thản của anh. Cô cắn môi, suy nghĩ một chút lắc đầu nói: "Không phải, em chỉ đang suy nghĩ, tại sao em lại rời khỏi anh lâu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nếu Thời Gian Có Thể Quay Trở Lại

Lộ Vân Phàm nghe An Hồng nói, sững sờ một lúc lâu, anh nhìn vào đôi mắt cô, trong lòng lặp lại lời nói của An Hồng, trên mặt lại không rõ cảm xúc.

An Hồng bình tĩnh nhìn Lộ Vân Phàm, vào giờ phút này, lòng cô rất bình thản, không có thấp thỏm lo âu, không có mâu thuẫn, chỉ có kiên định cùng tin tưởng—— Lộ Vân Phàm, em muốn trở lại bên cạnh anh.

Lộ Vân Phàm chậm rãi giơ tay lên, quàng qua vai An Hồng, cánh tay anh dùng sức, từ từ ôm cô vào trong ngực.

Anh rất cẩn thận, mỗi động tác đều dè dặt, không biết liệu An Hồng có đột ngột đẩy anh ra hay không. Anh cũng không dám chắc câu nói mình nghe được, có phải là ảo giác không.

Nhưng mà, người phụ nữ trong ngực chẳng những không đẩy anh ra, hơn nữa còn giơ tay lên ôm lấy cơ thể anh. Cảm nhận được cánh tay cô ôm chặt eo mình, cảm xúc căng thẳng trong trái tim dần dần buông lỏng.

Anh ôm cô chặt hơn, bàn tay vuốt ve sống lưng cô, An Hồng cũng vậy, gương mặt cô áp sát vào lồng ngực rắn chắc của Lộ Vân Phàm, lắng nghe trái tim đang đập dồn dập, ngón tay cách bên ngoài lớp áo choàng tắm cũng bám chặt vào da anh.

Bọn họ im lặng nhau rất lâu, rốt cuộc Lộ Vân Phàm thả lỏng, nhìn An Hồng đang dựa trước ngực, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Gương mặt anh tuấn trẻ trung, ngũ quan quen thuộc. Trên khuôn mặt này đã từng ngạo nghễ tự tin, nhưng bây giờ, trong đôi mắt đen nhánh lại lấp đầy ưu thương.

An Hồng giơ tay, chạm vào mi mắt của Lộ Vân Phàm, cô nói: "Lộ Vân Phàm, thật xin lỗi."

Lộ Vân Phàm cười khẽ một tiếng, anh cầm tay cô, đặt lên môi, hôn một cái rồi nói: "Không sao, chỉ cần em bồi thường cho anh là được rồi."

"Bồi thường như thế nào?" An Hồng biết rõ còn cố hỏi lại.

"Trở về thành phố J, An An, trở lại bên cạnh anh, chúng ta ở bên nhau một lần nữa." Anh nhìn cô thâm tình.

"Được, em đồng ý với anh."

Lộ Vân Phàm cúi đầu hôn lên môi An Hồng, lần này anh vô cùng dịu dàng.

Anh cởi bỏ áo choàng tắm của An Hồng, hai người ôm nhau ngã lên giường.

Ngay lúc An Hồng muốn cởi bỏ dây buộc bên hông áo choàng tắm của anh, Lộ Vân Phàm giữ tay cô lại, anh nói: "An An, tắt đèn."

An Hồng nhìn anh: "Không cần, em sẽ không để ý."

Ánh mắt Lộ Vân Phàm rất nhu hòa, anh nói: "Anh biết em sẽ không để ý, nhưng mà, hãy cho anh chút thời gian."

"Được." An Hồng hiểu ý anh, sau khi trả lời liền đi tắt đèn bàn trên tủ đầu giường.

Cả căn phòng lập tức trở nên tối đen như mực.

An Hồng mò mẫm cởi dây buộc áo choàng tắm của Lộ Vân Phàm, sau khi cởi bỏ lớp áo bên ngoài, cuối cùng tay cô cũng chạm đến thân thể cứng rắn, nóng bỏng của anh.

Tay bọn họ thăm dò tìm kiếm trên cơ thể nhau, giống như đang khai phá bảo tàng thần bí, trong lòng mang theo chờ mong, khao khát, còn có chút bất an.

Trong bóng tối, An Hồng nhắm hai mắt lại, dựa vào bản năng để hành động.

Cô vô cùng quen thuộc với thân thể của Lộ Vân Phàm, trong khoảnh khắc, cánh cửa ký ức dường như được mở ra, những kỷ niệm mãnh liệt từ lâu ào ạt tới. Bọn họ đã từng vui sướng như vậy, ăn ý như vậy, hai thân thể dây dưa lẫn nhau, linh hồn cũng dung nhập một chỗ.

An Hồng chạm đến cơ bụng rắn chắc của Lộ Vân Phàm, lồng ngực cân đối, còn có hai cánh tay thon dài, cơ bắp, sự nhiệt tình lập tức bị nhóm lửa.

Trái tim run rẩy kịch liệt.

Thân thể trống không sáu năm của cô, dường như đang chờ đợi thời khắc này để được lấp đầy.

Nụ hôn của Lộ Vân Phàm liên tục rơi trên thân thể An Hồng, bàn tay to lớn tùy ý di chuyển trên cơ thể cô, những nơi lướt qua đều làm cho thân thể An Hồng khẽ run, không ngừng rên rỉ.

Sau đó, An Hồng nắm lấy Lộ Tiểu Phàm đã cương cứng như sắt, "Uhm....." Cô rên rỉ, giờ chân lên liền muốn quẩn lấy anh.

Nhưng mà, cảm giác khi chân trái rơi xuống rất lạ, trống không, đùi An Hồng chạm phải vật thể kỳ lạ.

Cô chợt mở mắt, buông Lộ Tiểu Phàm ra, tay trái di chuyển xuống phía dưới dò xét.

Thân thể Lộ Vân Phàm trong nháy mắt cứng ngắc.

An Hồng chạm đến đùi phải của anh—— chỉ là phần còn lại đã bị cắt của đùi phải đang chống trên giường. Thân thể của Lộ Vân Phàm ở trên giường nhờ vào chân trái để chống đỡ thăng bằng.

An Hồng cẩn thận vuốt ve đùi phải bị cắt cụt, trong tay có thể cảm nhận được. Làn da nhẵn nhụi, bắp thịt rắn chắc, mặt cắt rất mịn, không có vết sẹo gồ ghề cũng không có u thịt. An Hồng không biết đùi phải của anh còn lại bao nhiêu, chỉ thông qua cảm giác cô cũng không thể đoán được.

Lộ Vân Phàm vẫn an tĩnh để mặc cho cô vuốt ve đùi phải, anh không động đậy, cũng không nói gì.

Đợi đến khi An Hồng chạm đến phần còn lại của chân phải đã bị cắt, một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Lộ Vân Phàm nắm lấy tay cô.

An Hồng run rẩy, giống như phục hồi lại tinh thần.

Sau khi thích ứng được với bóng tối, bọn họ có thể nhìn thấy hình dáng của nhau.

An Hồng nhìn vào đôi mắt Lộ Vân Phàm, hỏi: "Có đau không?"

Lộ Vân Phàm lắc đầu.

"Em có tìm hiểu, thấy nói có một loại đau đón khiến cho người ta hôn mê."

"Anh không có, em hãy yên tâm." Lộ Vân Phàm cầm tay cô, vuốt ve đùi phải một lần nữa, anh nói tiếp, "Anh đã hồi phục rất tốt, dùng chân giả đi lại cũng thuận tiện, vấn đề của anh nằm ở chân trái, nếu chân trái khỏe mạnh, thậm chí anh còn có thể chạy bộ."

"Lúc ấy không phải chỉ là gãy xương hay sao, tại sao phải cắt cụt?" Cô nhỏ giọng hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ suốt một tháng qua.

"Dây thần kinh bị thương tổn, chạy chữa mấy tháng cũng không thể giữ được."

"..... Thật xin lỗi"

"Việc này không liên quan đến em, An An, em cũng biết đó là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa, tất cả đều là do anh."

"....."

"An An."

"Hả?"

"Anh rất khó chịu."

"Cái gì?"

"Một tháng này, em và anh ở chung một chỗ, đã phải dùng giữa chừng ba lần, đây là lần thứ tư rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, chắc anh hỏng mất."

"....."

An Hồng không lên tiếng, Lộ Vân Phàm lại tiếp tục động tác, anh trêu chọc hứng thú của An Hồng, thế nhưng, người phụ nữ này lại không quay trở về trạng thái trước đó được.

Lộ Vân Phàm hôn cổ cô, hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì, anh tiếp tục đi." An Hồng lặng lẽ trả lời.

"An An." Lộ Vân Phàm dứt khoát ngồi dậy, anh lôi kéo tay An Hồng, để cho cô cũng ngồi dậy.

Trong bóng tối, anh nhìn cô chăm chú, nói: "Anh cũng cần em phối hợp, từ sau khi chân bị cắt, anh chưa từng làm, anh không biết bây giờ thân thể của anh cần làm như thế nào, cho nên, em phải giúp anh."

Nghe anh nói, An Hồng kinh ngạc. Sau đó cô hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bọn họ dây dưa ở trong gian phòng tối, giống như dây leo quấn vào nhau.

Hai người kích thích thân thể nhau, ngọn lửa dục vọng rớt cuộc lại đốt cháy hưng hực.

An Hồng đuổi người, chờ đợi Lộ Vân Phàm, mà anh, cuối cùng dựa vào sự giúp đỡ của cô cũng thuận lợi tiến vào thân thể cô.

Sau khi hai cơ thể dung hợp một chỗ, cảm giác thỏa mãn nhanh chóng chiếm đoạt linh hồn hai người.

Lộ Vân Phàm đối với tình huống trước mắt rất hài lòng, mặc dù anh mất một chân nhưng phương diện này hình như cũng không bị ảnh hưởng.

Anh vẫn có thể khiến cho người dưới thân dục tiên dục tử, lột bỏ sự hờ hững ngụy trang, sung sướng kêu lên thành tiếng, anh vẫn có thể cùng cô đạt đến khoái lạc.

Trong giây phút kích tình, ngược lại, An Hồng cùng Lộ Vân Phàm không lên tiếng, bọn họ ngồi trên giường, hai cơ thể dính sát vào nhau, hai người há mồm thở dốc. An Hồng ôm chặt cổ Lộ Vân Phàm, cảm giác sung sướng đã lâu ngập tràn toàn thân, cô cúi đầu, dịu dàng hôn người đàn ông trước mặt, trong lòng rung động, vô cùng dễ chịu.

Lộ Vân Phàm vuốt ve thân thể ướt đầm mồ hôi của An Hồng, cảm thấy trên người mình cũng dính dáp, cơn kích tình đi qua, nhịp tim dần ổn định, hô hấp không còn dồn dập, anh hôn vào gò má An Hồng, nói: "An An, đi tắm một chút đi."

"Vâng....." Lúc này An Hồng mới phát hiện ra, có chút xấu hổ, cô hỏi, "Anh muốn mở đèn không?"

Lộ Vân Phàm trầm ngâm một chút, nói: "Trước tiên đừng mở vội." Sau đó lập tức vỗ vỗ lưng của cô, cười nói, "Nhanh đi tắm, cẩn thận bị cảm."

"Được." An Hồng trả lời, kéo áo choàng ở đầu giường, tùy ý mặc lên người, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào nhà tắm của phòng ngủ chính.

Trong phòng quá tối, đợi đến khi Lộ Vân Phàm phát hiện ra, cô đã mở cửa bật đèn phòng tắm.

Lộ Vân Phàm muốn ngăn cản, đã không còn kịp nữa.

Anh sừng sốt trong chốc lát, vẫn không nói gì, cũng không có đứng dậy, anh nghĩ, cứ để cô nhìn thấy thôi.

Đây là cuộc sống của anh, cô chắc chắn sẽ hiểu.

Lộ Vân Phàm nằm lên giường, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

An Hồng đi vào toilet, đầu tiên ô cũng không có phát hiện điều gì khác thường, đứng ở trước gương rửa tay xong, cô ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương.

Mái tóc dài màu đen xõa trên vai, vẻ mặt mê man.

Cô vừa trải qua một cuộc hoan ái kích tình, vừa rồi, cô còn đồng ý một chuyện rất quan trọng với người đàn ông kia.

Cô đồng ý với anh, trở về bên anh, đây là một quyết định không dễ dàng, An Hồng hi vọng mình sẽ không hối hận.

Sau đó, tầm mắt của cô tập trung vào một chỗ trong gương. Cô nhú mày quay đầu lại.

Nhìn thấy tay vịn kim loại trong phòng tắm.

Bên cạnh bồn tắm lớn, cạnh bồn cầu, thậm chí ở trên tường, kim loại màu vàng làm cô cảm thấy lóa mắt.

Cúi đầu xuống, phát hiện bên cạnh bồn rửa tay cô đang dùng, còn có một cái thấp hơn, lúc đầu cô còn tưởng rằng đó là dùng để lau nhà, hiện tại nhìn kỹ, mới biết là một cái bồn rửa mặt cao thấp giống như trong KFC.

Rất rõ ràng, bồn rửa thấp là Lộ Vân Phàm sử dụng khi ngồi trên xe lăn.

An Hồng nhớ lại nhà vệ sinh khác trong ngôi nhà này, rộng rãi sáng sủa, bài trí không có gì khác biệt, cô vẫn cho là người đàn ông kia có thể có một cuộc sống bình thường.

Nhưng! Nhưng!! Cô nhìn tất cả trước mắt, bên cạnh bồn tắm lớn còn có một đôi nạng, thậm chí dép đi cũng chỉ có một chiếc! Một chiếc!!

An Hồng lùi đến bên tường, sống lưng dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống. Cô ngồi dưới đất, mặc chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, hai tay ôm gối, nước mắt tràn mi.

Cô khóc không thành tiếng, há miệng, mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống, đôi mắt đẫm nước nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy tất cả trước mắt, cô không nhìn được bưng kín miệng, đầu tựa lên tường, cơ thể không ngừng run rẩy.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, cô hi vọng có thể làm lại tất cả.

Trong buổi hoàng hôn khi trời chiều ngả về tây, trên đường nhỏ trong khu rừng gần trường, An Hồng đi sau lưng Lộ Vân Phàm, cô gọi anh:

"Lộ Vân Phàm!"

Anh quay đầu lại, cười hi hi, nói: "An An, em nhìn thấy không, mới vừa rồi anh đã trúng lon Coca!"

"Có."

An Hồng đi về phía trước mấy bước, đứng ở trước mặt anh, cô nói, "Việc đó, chuyện lần trước anh nói với em, em đồng ý."

"Thật sự?" Ánh mắt Lộ Vân Phàm sáng lên.

"Thật!" An Hồng gật đầu.

"A a a ——!! Thật thật thật?" Lộ Vân Phàm lập tức vứt bỏ áo khoác thể thao trong tay, bế An Hồng lên, ôm cô xoay mấy vòng, vui vẻ kêu lên, "An An, em thật sự đồng ý? Thật thật thật?"

"Ừ, là thật! Em đồng ý. A a a —— anh điên à! Anh mau để em xuống! Vừa mới đá bóng xong, hơi chết đi!"

Cuối cùng Lộ Vân Phàm đặt cô xuống, tay trái vẫn ôm eo An Hồng, tay phải vuốt gò má cô: "An An, Anh rất vui."

Nếu như mình không đồng ý với anh, có phải chuyện đó sẽ khác đi?

Lộ Vân Phàm mơ một giấc mơ ngắn ngủi, cơ thể hơi run, anh lập tức tỉnh giấc.

Anh hé mắt nhìn thấy ánh sáng từ trong toilet hắt ra, nghĩ thầm, tại sao cô lại tắm lâu đến thế.

Lấy điện thoại trên tủ đầu giường nhìn thời gian, thấy hơn một giờ sáng thì giật mình, anh đã ngủ mấy tiếng đồng hồ!

Nhưng An Hồng vẫn chưa đi ra ngoài? Trái tim của anh lập tức bị treo ngược lên.

Lộ Văn Phàm lấy nạng đang chống ở bên tủ đầu giường, mặc vào áo choàng tắm, hai tay chống đỡ cơ thể đứng lên, từng bước từng bước đi vào trong phòng tắm.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là thân hình co ro đang rúc ở trong góc.

An Hồng vẫn ôm gối, rụt vai, dựa vào tường, cô ngồi dưới đất, mái tóc dài xõa xuống che kín mắt, khiến cho Lộ Văn Phàm không thể nhìn rõ.

Anh đi tới, muốn ngồi xuống nhìn cô mới phát hiện ra, chỉ có một chân mà ngồi xuống thật không dễ dàng.

Cơ thể anh từ từ trượt xuống, giống như An Hồng, đặt mông ngồi trên đất.

Anh đưa tay vén tóc An Hồng, phát hiện ra cô đã ngủ từ lúc nào.

Đôi mắt sưng lên như hai quả đào, bên má còn vương lại rất nhiều nước mắt.

Trong lòng Lộ Văn Phàm hoảng sợ, anh vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ gọi: "An An, An An, tỉnh."

Âm thanh dịu dàng như vậy, thật là dễ nghe..... An Hồng dần dần mở mắt, nhìn thấy gương mặt lo lắng, tràn ngập quan tâm trước mặt.

"Đồ ngốc, tại sao lại ngủ thiếp đi ở đây." Lộ Văn Phàm thấy cô tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, còn nói, "Tại sao em lại khóc?"

An Hồng giờ tay lên xoa hai mắt sưng tấy, khóe mắt còn có nước mắt, cô luống cuống nói: "Không có việc gì, mấy giờ rồi?"

"Hơn một giờ rồi."

"A..... Em đã ngủ lâu như vậy." cô cúi đầu, đột nhiên hai mắt tròn tròn, cô nhìn thấy đuôi phải của Lộ Văn Phàm.

Anh ngồi dưới đất, chân trái quỳ gối, phần còn lại của đuôi phải đặt trên mặt đất, lúc này còn không bị áo choàng tắm che kín.

Cuối cùng An Hồng cũng nhìn thấy thân thể tàn khuyết của anh.

Đuôi phải chỉ còn lại không đến ba mươi cm, nhỏ hơn so với bên trái, vẫn có bắp thịt. Da rất trắng, phần còn lại chỗ bị cụt hơi tối màu một chút, vết sẹo cũng rất nhạt, nhìn không rõ, có thể thấy đã được phẫu thuật ở bệnh viện tốt.

Nhưng mà, không nhìn rõ thì cũng có ích lợi gì! Dù sao anh cũng bị mất một chân!!

An Hồng cắn chặt hàm răng, nước mắt lại tuôn rơi.

Nhìn người phụ nữ trước mặt đột nhiên thất thanh khóc rống lên, Lộ Văn Phàm ôm cô vào ngực, vỗ vỗ lưng cô: "An An! Không sao không sao! Em đừng khóc! Đừng khóc!"

Trong ngực anh, An Hồng càng không khống chế được, cô nín áo choàng tắm của anh, khóc lên: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!!"

"Không phải lỗi của em! An An!" Lộ Văn Phàm nắm bả vai cô, thấy cô run rẩy kịch liệt, nhìn khuôn mặt thê lương của cô "An An, em nhìn anh, đó là chuyện ngoài ý muốn, không liên quan đến em! Em nhìn anh đi! Anh không sao! Hiện tại anh rất tốt, không có vấn đề gì!"

"Không phải vậy, không phải vậy..... hu hu hu..... Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Dường như cô đã mất đi sức lực để nghe, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không kiểm chế được.

Lộ Văn Phàm thở dài, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh nếm được hương vị mặn chát, anh biết, đó là nước mắt của An Hồng.

Cuối cùng, nụ hôn thật sâu cũng làm cho An Hồng tỉnh táo lại, cô ôm chặt lấy Lộ Văn Phàm, bắt đầu đáp trả lại sự dịu dàng của anh.

Thấy cô ngừng khóc, Lộ Văn Phàm mới rời khỏi đôi môi cô, đôi mắt đen nhìn An Hồng chăm chú, chậm rãi nói: "An An, em hãy nghe anh nói, chuyện đã qua hãy coi là quá khứ, chúng ta phải nhìn về phía trước, hiện tại anh rất tốt, không có vấn đề gì, anh không hận em, không oán không trách, anh chỉ hi vọng em có thể trở lại bên cạnh anh, em đã đồng ý, đúng không?"

An Hồng nhìn anh, trong đầu đột nhiên tỉnh táo rất nhiều, cô lau sạch nước mắt, hít mũi một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Lộ Văn Phàm cười một tiếng, nói: "Vậy chúng ta về ngủ đi, em ngủ ở đây mấy tiếng rồi, nền gạch rất lạnh, dễ bị cảm."

"Vâng....."

"Còn nữa, An An, em phải đỡ anh."

"Cái gì?"

Anh cười khỏ một tiếng, nói: "Anh không đứng lên nổi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đổi Vé, Lưu Lại Một Đêm

Một đêm này, An Hồng ngủ rất sâu, không mộng mị, ý thức cuối cùng trước khi rơi vào mê man, đó là cô nằm nghiêng, Lộ Vân Phàm dịu dàng ôm chặt cô từ phía sau.

Cơ thể hai người cong lại, giống như tư thế thai nhi nằm trong bụng mẹ, lưng An Hồng dán chặt vào lồng ngực của Lộ Vân Phàm, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cứ như vậy nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, khi An Hồng tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô phát hiện bên cạnh chỉ có chăn mền hỗn độn, không có bóng dáng của Lộ Vân Phàm. Cô dụi mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy người đàn ông đang ở phía trước cửa sổ lỗi.

Lộ Vân Phàm kéo rèm, cửa sổ hơi hé mở.

Phía trước chỉ có một lớp rèm lụa trắng đang đung đưa theo gió. Ánh mặt trời lọt qua khung cửa rơi trên người anh.

Lộ Vân Phàm cầm Laptop ngồi ở trên bệ cửa sổ, đang gõ chữ. Anh đeo tai nghe nên không phát hiện ra An Hồng đã tỉnh lại.

An Hồng còn chưa muốn ngồi dậy, cô nằm trên giường, cẩn thận quan sát dáng vẻ người đàn ông kia.

Tóc anh nhìn hơi ẩm ướt, không biết là do vừa mới tắm hay là vì vuốt keo, đường cong gò má hoàn mỹ, sống mũi cao, môi mỏng mím lại, góc nghiêng cằm thêm một phần thì quá cứng nhắc, thiếu một phần thì quá mềm yếu, trong mắt An Hồng thì rất hoàn hảo. Anh hơi hếch cằm, thân hình cao lớn, mặc chiếc áo ni màu nâu nhạt, quần dài, nhìn có chút đáng vẻ của một người đàn ông trong gia đình.

An Hồng không tự chủ được nở nụ cười, tiếp đó nhìn đến chân phải của anh.

Nửa thân hình bên phải hướng về phía An Hồng, An Hồng có thể thấy Laptop đang đặt song song trên đùi, nhưng bên phải lại không đeo chân giả, ống quần dài đặt lên bệ cửa sổ.

Bàn tay An Hồng nắm chặt ga giường, vùi mặt vào trong chăn.

Lúc này, Lộ Vân Phàm vừa vặn nghiêng đầu nhìn cô một cái, thấy cơ thể An Hồng hơi run rẩy.

Anh bỏ tai nghe xuống, hỏi: "Em sao vậy? Có phải vì mở cửa sổ nên lạnh hay không?"

An Hồng khôi phục lại tâm tình, từ trong trong chăn ngẩng lên nhìn anh nói: "Không có việc gì, em muốn đi toilet."

Lộ Vân Phàm mỉm cười, đặt máy tính sang một bên, cầm lấy nạng đang dựa lên tường, đứng dậy rời khỏi bệ cửa sổ, anh cúi người xuống, lấy ống quần bên phải gấp lên nhét vào trong cặp quần, chống nạng đi đến bên giường.

An Hồng vẫn ngửa mặt nhìn anh.

Lộ Vân Phàm ngồi lên mép giường, đưa tay nhẹ nhàng xoa lưng An Hồng, An Hồng vẫn nằm trên giường, chân chỉ kéo đến eo, lộ ra hơn nửa lưng, da thịt nhẵn nhụi, đường cong là lướt.

An Hồng được Lộ Vân Phàm vuốt ve, cảm thấy rất thoải mái, cô hé mắt nhìn đồng hồ đeo tay đặt trên tủ đầu giường, đột nhiên bật người dậy, tay chân luống cuống mặc áo choàng tắm lên người.

"Sao vậy?" Lộ Vân Phàm nhìn cô vừa nhanh chóng đeo đồng hồ lên tay vừa xem giờ.

"Đã hơn chín giờ rồi! Em có chuyến bay lúc một giờ chiều! Còn phải trở về khách sạn thu dọn hành lý, sắp không kịp." Cô vội vã xuống giường, chạy ra phòng khách.

Lộ Vân Phàm nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, anh nhìn cô nói:

"Đổi vé đi, ở lại thêm một ngày."

An Hồng lập tức liền ngay ngắn cả người, cô suy tư chốc lát, quyết định đồng ý với anh.

Bên ngoài khu chung cư Quảng Hòa có một dãy cửa hàng độc quyền của Zara, chất lượng trung bình nhưng cái gì cũng có. Lộ Vân Phàm gọi điện đến cửa hàng, nói nhân viên bán hàng đưa tới một bộ trang sức, quần áo lót, T-shirt, áo khoác, quần dài, còn có giày, túi xách, đầy đủ từ trong ra ngoài. Số đo của An Hồng anh vẫn nhớ rõ, tất cả đều rất vừa vặn, làm An Hồng vô cùng kinh ngạc.

Không đi ra ngoài nên An Hồng cũng không dùng đến những đồ vật này. Cô chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu đen của Lộ Vân Phàm và một chiếc quần đi biển màu sắc sặc sỡ, đi tới đi lui trong phòng. Lộ Vân Phàm nhìn quần áo rộng thùng thình của mình mặc trên thân thể mảnh mai thon gầy của An Hồng, bà vai kéo dài đến tận khuỷu tay, cảm thấy rất buồn cười.

Lúc An Hồng tìm đồ ăn trong tủ lạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ quái, cô nghiêng đầu nhìn người kia đang ngồi trên sofa, chân trái đặt lên bàn trà, điều khiển ti vi trong tay không ngừng chuyển kênh.

An Hồng nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn cảm thấy có chút không thật.

Mới chỉ một đêm, không phải là cô đang tính toán nối lại chuyện yêu đương cùng Lộ Vân Phàm?

Cô tự giễu lắc đầu một cái, cảm thấy cuộc sống thật đúng là một bộ phim cầu huyết.

Buổi trưa, An Hồng thấy trong nhà Lộ Vân Phàm chỉ có mấy loại —— rau cải, trứng gà, mì vằn thắn, liền lấy dùng làm bữa trưa, —— trứng chiên, rau xào, mỗi người một tô mì vằn thắn thật lớn. Hai người cùng nhau ngồi ăn cơm, trong không khí có chút lúng túng.

Lộ Vân Phàm nhìn vẻ mặt nghiêm trang của An Hồng, nhận không được đưa tay捏 má cô, nói: "Quản lý An! Em còn muốn giả vờ đứng đắn đến lúc nào?"

"Sao thế!" An Hồng cau mày hất tay Lộ Vân Phàm, nhìn vào mắt anh, Lộ Vân Phàm có vẻ rất vui, đang cười nhe răng, An Hồng thấy đáng vẻ của anh, cũng không nhận được nở nụ cười.

Lộ Vân Phàm nói: "An An, lần này trở về, em từ chức luôn đi."

"Từ chức?" An Hồng sững sốt, tinh thần vừa mới tốt lên lập tức xẹp xuống.

"Đúng vậy, không phải là em đã đồng ý với anh sẽ trở về thành phố J còn gì, sao có thể ở Phong Nguyên làm việc được nữa?" Lộ Vân Phàm nhét mì vằn thắn vào miệng, vừa nhai vừa nói.

An Hồng trầm mặc, trong lòng nghĩ đến lời hứa của cô đối với Lộ Vân Phàm, muốn cô rời khỏi Phong Nguyên, rời khỏi thành phố T, nhưng mà cô vẫn chưa có chuẩn bị thật tốt.

Sinh sống 6 năm tại thành phố đó, mua nhà, mua xe, từ một nhân viên quen lên Phó giám đốc, rất khổ cực, tất cả đều là công sức lao động vất vả và cần cù.

Quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của An Hồng trôi qua 6 năm ở đó, uống rượu một mình, hút thuốc một mình, chạy bộ sáng sớm một mình, cô đơn tịch mịch, mỗi ngày điên cuồng làm thêm giờ, trên xe buýt bị quấy rối, công việc phạm sai lầm bị giám đốc trách mắng. Tông vào đuôi xe người khác, đội mưa chờ cảnh sát giao thông đến giải quyết, lớn tiếng cò kè mặc cả cùng đối phương. Vì Tiêu Lâm đi du học mà chạy đi chạy lại, ở tiệc sinh nhật của đồng nghiệp cả đêm chề chén, uống đến say mềm, cùng Lưu Diễm xông pha đổ máu trong cửa hàng hạ giá, còn có một lần lại một lần xem mắt, hẹn hò cùng Triệu Đức Sinh vô vị tệ nhạt.....

An Hồng đối với thành phố kia thực sự có tình cảm, cô rất cảm kích thành phố T, khi cô không có chỗ để đi thì bao dung đón nhận, cô từng nghĩ rằng, cả cuộc đời mình sẽ trôi qua ở đây.

Nhưng mà bây giờ, ngay lập tức muốn cô từ bỏ tất cả, cô đột nhiên cảm thấy không thể buông được. Quyết định đêm hôm trước tương đối vội vàng, An Hồng thừa nhận chính mình không cân nhắc chu toàn, cho dù có trở lại bên cạnh Lộ Vân Phàm, cuộc sống có thể tốt hơn nhưng An Hồng vẫn không can tâm, tất cả những gì có được đều do cô cố gắng phấn đấu, làm sao có thể dễ dàng coi như mây khói?

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm, nói: "Có thể cho em một chút thời gian được không? Em đang phụ trách một số hạng mục, hơn nữa Phong Nguyên đối với em không tệ, sau khi quay về, em sẽ nói chuyện với Tân Duy, đợi đến khi các dự án trong tay hoàn thành, em sẽ rời đi. Em chắc chắn sẽ không nhận thêm dự án nào khác, cũng phải cần đến một tháng. Thật ra thì..... Em cảm thấy chúng ta không cần gấp gáp như vậy, dù sao cũng đã qua nhiều năm, anh thấy thế nào?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô chằm chằm, nhét mì vằn thắn vào miệng, gật đầu nói: "Được rồi, cứ theo ý em đi."

Sau đó, thừa dịp An Hồng không chú ý, anh rất nhanh chóng múc một muỗng mì vằn thắn lớn, nhét vào miệng cô, An Hồng nuốt chút nữa thì bị sặc, thật vất vả mới nuốt xuống lại phát hiện ra khóe mắt cong cong của Lộ Vân Phàm đang cười đến vui vẻ.

Buổi chiều..... Buổi chiều là thời gian rất tốt để ngủ trưa..... Cũng như..... là thời điểm tốt để làm chuyện xấu.

An Hồng nằm trong ngực Lộ Vân Phàm lại bị chuông điện thoại di động đánh thức.

"Ai vậy?" Lộ Vân Phàm có chút bất mãn, châu đầu vào nhìn màn hình điện thoại của An Hồng, hiển thị cuộc gọi đến là—— Lâu Tĩnh Tĩnh.

Anh yên tâm quay người ngủ tiếp, An Hồng nhận điện thoại:

"Alo, Tĩnh Tĩnh à."

"Aiiii! Là mình đây An Hồng, cậu vẫn ở thành phố J hả?"

"Vẫn còn."

"Là như vậy, Thẩm Kha nói buổi tối mọi người tụ họp một chút, cùng đi hát hò, cậu ấy biết cậu đang ở thành phố J, nói mình nhắn lại với cậu. Không phải là cậu sẽ bay chuyến tối nay đây chứ?"

"Không phải, là chuyến bay lúc năm giờ chiều." An Hồng thành thật trả lời.

"A..... Vậy cậu sẽ đi sao?"

"Đi, cậu nói cho mình thời gian và địa điểm."

"8 giờ tại Tiền Qũy ở Crown Plaza."

"8 giờ, Tiền Qũy, mình biết rồi."

"Được! Mình đã hoàn thành nhiệm vụ, buổi tối gặp lại! Bái bai."

"Bái bai."

Cúp điện thoại, An Hồng ngồi dậy, liền nhìn thấy người nào đó đang nằm trên giường truong ra bộ mặt thối.

"Buổi tối 8 giờ? Tiền Qũy?" Lộ Vân Phàm híp mắt hỏi, "Em đã hỏi anh sẽ cho em đi hay chưa!"

Trong đầu An Hồng xoay vòng một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời nói của anh: "Lộ tổng, anh có cho em đi không?"

"Không!"

"....."

An Hồng không để ý đến anh, trực tiếp ngồi bên mép giường bắt đầu mặc quần áo.

Lộ Vân Phàm ngồi dậy, cánh tay dài vươn tới ôm lấy An Hồng từ phía sau.

Đầu anh đặt vào hõm vai An Hồng nói: "Đừng đi! Khó có được em ở chỗ này, Lâu Tĩnh Tĩnh thì gặp lúc nào chẳng được, em ở lại với anh." Giọng nói của anh có chút nài nỉ, An Hồng nghe được cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm, thì ra đàn ông căn bản cũng sẽ không lớn lên.

"Không chỉ Tĩnh Tĩnh mà còn có mấy bạn học cấp ba, mọi người cùng nhau đi hát." An Hồng bình tĩnh trả lời anh.

"Cái gì? Là hội cấp ba tụ tập à?" Lộ Vân Phàm rất kinh ngạc.

"Ừ..... Thẩm Kha đang ở thành phố J, muốn tụ tập mọi người họp mặt. Cậu ấy cũng rất ít khi trở lại."

"Thẩm Kha!?" Lộ Vân Phàm lập tức liền buông lỏng tay, anh xoay An Hồng lại, nhìn cô chăm chăm, nói từng câu từng chữ, "Không! Cho! Đi!"

"Kệ anh." Đối với dáng vẻ này của anh, An Hồng cũng không cảm thấy ngạc nhiên, mặc quần áo xong liền đứng lên.

Lộ Vân Phàm trơ mắt nhìn cô từ từ đi tới cửa phòng ngủ, lúc này, An Hồng đột nhiên quay đầu lại hỏi:

"Lộ Vân Phàm, anh có muốn đi cùng em hay không?"

"Không!?" Giọng nói của Lộ Vân Phàm rất lớn, kéo chân chùm qua đầu.

An Hồng lắc đầu cười rộ lên, đi đến toilet trong phòng khách.

Tám giờ tối, cả người An Hồng từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới toàn đồ Zara, xách túi Zara xuất hiện ở phòng bao VIP của Tiền Qũy.

Lâu Tĩnh Tĩnh nhìn thấy lập tức đi ra đón, thân thiết kéo tay cô.

An Hồng vừa hỏi han vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Thẩm Kha đang ngồi trong đám bạn học cấp ba.

Thẩm Kha mặc một chiếc áo len cổ chữ V màu đỏ, cổ áo sơ mi trắng lộ ra bên ngoài, quần thể thao màu vàng nhạt, giày da màu nâu, trên tay đeo đồng hồ màu bạc, nhìn có vẻ tùy ý nhưng lại rất tinh tế, đeo kính gọng vàng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy An Hồng.

"An Hồng." Anh giang hai cánh tay đi về phía An Hồng, An Hồng khẽ mỉm cười, cũng giang tay ra, hai người nhẹ nhàng ôm một cái, An Hồng nghe Thẩm Kha nói, "Đã lâu không gặp, cũng 7 năm rồi."

"Đúng vậy, thực sự rất lâu rồi." Buông tay ra, An Hồng quan sát anh rồi hỏi, "Đã có bạn gái chưa? Có thích cô gái Úc xinh đẹp nào không?"

"Mình vẫn thích con gái Trung Quốc hơn." Thẩm Kha cười lắc đầu, "Duyên phận chưa tới!"

Lúc này, mấy người bạn cấp ba lần lượt tới, mọi người đã nhiều năm không gặp An Hồng và Thẩm Kha, nhao nhao chào hỏi, cũng có vẻ hơi kích động.

Lớp trưởng cũ nói: "Bọn mình tám năm qua mỗi năm đều tụ tập một lần, chính là vẫn thiếu mấy người đã xuất ngoại, để cho mọi người có mặt đông đủ thực sự không dễ."

Một nhóm người bắt đầu hỏi han nhau, có người hát, có người uống rượu vung tay vung chân, có người chơi xúc xắc, có người nói chuyện phiếm.

Lâu Tĩnh Tĩnh cầm Mic biểu diễn rất say sưa, An Hồng ngồi trên ghế sofa, câu được câu không trò chuyện với Thẩm Kha về công việc, cuộc sống gần đây. Thẩm Kha nhìn An Hồng hỏi: "Đúng rồi, cậu có tin tức gì của Lộ Vân Phàm không?"

"Hả?" An Hồng giật mình, nghĩ thầm ta mới từ trong chốn của Lộ Vân Phàm chui ra đây, không khỏi cảm thấy buồn cười, gật đầu nói, "À..... Mình vẫn liên lạc với anh ấy."

"Đã nhiều năm không gặp cậu ấy rồi, sau này hai người thế nào? Mình nghe nói các cậu đã chia tay."

"À..... Đúng vậy." An Hồng có chút xấu hổ, chuyện giữa cô và Lộ Vân Phàm, tất cả các bạn học cấp ba không ai không biết rõ. Cô đốt điếu thuốc, hỏi, "Không ngại chứ?"

Thẩm Kha lắc đầu, lại hỏi: "An Hồng, thật ra thì có một vấn đề, mình vẫn muốn hỏi cậu."

"Chuyện gì?" An Hồng hít một hơi thuốc lá, neho mắt lại nhìn anh. Làn khói trắng phiêu đảng trước mắt, làm cô có cảm giác không chân thực.

"Chính là..... Nếu như lúc ấy Lộ Vân Phàm chưa từng xuất hiện, hai chúng ta có thể ở cùng một chỗ hay không?"

An Hồng lập tức liền cười lên, cô lắc đầu một cái nói: "Thật xin lỗi, sẽ không."

Thẩm Kha cũng mỉm cười: "Mình biết ngay mà. Nhưng cậu cũng quá tổn thương lòng tự ái của mình đi, lại còn không an ủi mình chút nào!"

An Hồng nhìn anh nói: "Khi đó chúng ta vẫn chưa hiểu những chuyện này, căn bản đó cũng không phải tình yêu."

Bọn họ ngồi song song tựa vào ghế sofa, Thẩm Kha khoanh tay trước ngực, An Hồng cầm điếu thuốc nhìn nhau cười cười, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt lạnh lẽo trước cửa.

Cho đến Lâu Tĩnh Tĩnh hét ầm lên, mọi người mới phát hiện ra trong phòng có thêm một người.

"A a a a a ————— Lộ Vân Phàm?? Lộ Vân Phàm!! Thật sự là cậu!! Cậu...tại sao cậu lại ở đây??"

An Hồng giật mình quay đầu nhìn sang, về mặt người kia đã thối đến cực điểm.

Cô lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây? Không phải là anh không thích đến hay sao?"

"Em quân được anh à." Lộ Vân Phàm cắn răng trả lời, sau đó đột ngột đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình chào hỏi với các bạn học cũ đang vô cùng kinh ngạc: "Hi! Các cậu vẫn còn nhớ mình đấy chứ, đã nhiều năm không gặp rồi!"

An Hồng đen mặt, hoàn toàn nín lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Người Đàn Ông Hâm Mộ Cây Cối

Lộ Vân Phàm mặc áo sơ mi và quần tây màu đen, áo khoác gió đen vắt trên cánh tay, anh đi về phía ghế sofa, dáng đi của anh khiến cho lớp trưởng chú ý đến, quan tâm hỏi: "Chân cậu làm sao vậy?"

Lúc này, vốn nên xuất hiện giọng hát của Thẩm Kha, thế nhưng đổi thành một giọng nam trung quen thuộc.

An Hồng nghiêng đầu nhìn Lộ Văn Phàm đang cầm Microphone, vừa hát vừa nhìn cô:

"Tình yêu là một vấn đề khó khăn, làm cho người ta mê mẩn khóa mắt,

Có thể quên đau, nhưng quên em là không dễ;

Em chưa từng rời đi mà luôn ở trong lòng anh,

Tình yêu của anh vẫn dành cho em nhưng anh lại bất lực với chính mình.

Bởi vì anh vẫn mơ, đặt em trong trái tim anh như ngày xưa,

Luôn luôn bị tác động bởi quá khứ, luôn vì em mà đau lòng. . . . ."

An Hồng: "Đừng lưu luyến những năm tháng cũ, em vô tình đã quên lãng,

Đừng hỏi em ta có nên gặp lại, đừng hỏi em sao nghĩ một đằng nói một nẻo!"

An Hồng: "Vì sao anh không hiểu?" (Lộ Văn Phàm: "Đừng nói anh không hiểu!")

An Hồng: "Chỉ cần có yêu thì có đau!" (Lộ Văn Phàm: "Có yêu thì có đau!")

An Hồng: "Có một ngày anh sẽ biết, cuộc sống không em cũng vẫn không có gì khác biệt!" (Lộ Văn Phàm: "Không có em sẽ khác!")

An Hồng: "Cuộc sống vội vã qua, khiến em sợ hãi lệ nhòa trên mi,

Quên em, sẽ không còn đau. . . . ." (Lộ Văn Phàm: "Quên em cũng vô ích.")

An Hồng: "Để chuyện cũ theo gió. . . . ."

.....

Rời khỏi Tiền Quỹ, An Hồng và Lộ Văn Phàm tay trong tay bước chậm rãi trên đường gió lạnh.

Bọn họ đi rất xa, đuôi tay ôm lấy nhau. An Hồng nhìn quảng trường Crown Plaza xa lạ trước mặt: "Mỗi lần quay lại đều có cảm giác thành phố này càng ngày càng xa lạ."

"Thành thị càng thay đổi thì càng tốt, trước kia từ Kim Thủy Uyển đến Thất Trung mất năm mươi phút đập xe, ngồi xe buýt cũng nửa tiếng, bây giờ có đường cao tốc, còn có xe điện ngầm, chỉ mấy phút là đến nơi." Lộ Văn Phàm chậm rãi nói.

"Đứng rồi, sao hôm nay anh lại tới?"

"Anh không thể đến à?" Lộ Văn Phàm cười lên, "Anh cũng là một thành viên của lớp."

An Hồng nhún nhún vai, lại hỏi: "Mới vừa rồi tại sao lại đổi thành anh hát?"

"Em muốn hát cùng Thẩm Kha?" Anh nhăn mày lại.

An Hồng cười: "Năm đó em cùng cậu ấy bị ép hát song ca bài này, không ngờ một lần liền nổi tiếng. Đã qua hơn mười năm rồi, em rất là hoài niệm, "

". . . . ."

An Hồng liếc trộm anh: "Nhưng mà anh hát cũng rất hay, em không biết là anh còn có thể hát đấy."

"Chuyện em chưa biết còn rất nhiều."

Lúc này, bọn họ đi tới trước một đài phun nước trong quảng trường Crown Plaza.

Lộ Văn Phàm móc túi quần và túi áo khoác, quay đầu hỏi An Hồng: "Có tiền xu không?"

An Hồng mở ví, tìm được ít tiền lẻ, lấy ra mấy đồng đưa cho anh.

Lộ Văn Phàm nhận lấy một đồng tiền xu liền ném vào trong hồ, sau đó cúi đầu nhắm mắt chấp tay ước nguyện.

An Hồng khoanh tay ở bên cạnh nhìn anh, chờ đến khi anh mở mắt, cô hỏi:

"Ước nguyện lần trước ở thành phố T đã thực hiện được rồi?"

Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn cô cười lên, nói: "Tất nhiên."

"Cái này thật sự rất linh sao?" An Hồng có chút ngạc nhiên.

"Đĩ nhiên, không tin thì em có thể thử xem." Lộ Vân Phàm chỉ chỉ tiền xu trong tay cô.

An Hồng cười một tiếng, cũng học bộ dáng của anh, ném tiền xu vào trong ao rồi nhắm mắt ước nguyện.

Một lát sau, cô mở mắt, cười nói: "Ước nguyện xong rồi, chờ đến ngày nó thành hiện thực."

"Em đã ước cái gì?" Lộ Vân Phàm hỏi.

An Hồng lắc đầu: "Không nói được, nói ra mất thiêng."

"Không nói thì thôi."

An Hồng cười khoác cánh tay anh: "Em muốn có năm trăm triệu!"

"Hả?" Lộ Vân Phàm kinh ngạc.

"Thật! Tiền mua nhà em vẫn chưa trả hết!" An Hồng uống rượu nên có chút hưng phấn.

"Trở về tranh thủ nói từ chức với Tân Duy, nếu anh ta không đồng ý thì nói anh ta điện thoại cho anh .... anh sẽ nói: ‘hạng mục cao ốc Sang Ý, bên anh đã hủy động các đơn vị khác nên cũng tốn rất nhiều chi phí, có muốn trưng thầu hay không?’"

"Anh biết hết rồi?" An Hồng kinh ngạc hỏi.

"Xây dựng thì có chỗ nào mà không biết, bên trong các đơn vị thi công lại còn làm mấy chuyện mờ ám?" Lộ Vân Phàm chê cười.

"A. . . . ."

"An An, em vẫn chưa hiểu?"

"Cái gì?"

"Không tính đến năm trăm triệu, ở trong mắt anh, ba tỷ cũng không so sánh được với em."

". . . . ." An Hồng thừa nhận, mình không thể theo kịp cái Logic của người đàn ông có IQ cực cao này.

Đêm nay, Lộ Vân Phàm rất dịu dàng, An Hồng cũng thu hồi gai nhọn, dùng thân thể mềm mại đáp lại anh.

Cô lại ngủ rất ngon, mấy năm qua đều chưa từng có. Giấc ngủ của An Hồng cũng từng là nỗi đau đầu của Trần Hàng, cô không ngủ yên giấc mấy ngày mấy đêm liền, ban ngày tinh thần uể oải, sắc mặt vàng vọt, cả người giống như chuẩn bị ngất xỉu. Nhưng đến ban đêm, dù trong phòng tối đen, dù là mở to hay nhắm mắt, đều không thể ngủ được. Cho dù mấy năm gần đây đã có chuyển biến tốt nhưng An Hồng ngủ không sâu, động chút cũng tỉnh, sau khi tỉnh lại thì không ngủ được, bệnh cũ cứ như vậy mà tồn tại.

Nhưng mà, hai đêm ở bên cạnh Lộ Vân Phàm, An Hồng ngủ rất yên ổn, khác hẳn ngày thường. Cô gối lên cánh tay rắn chắc của anh, ôm lấy vòng eo nóng bỏng của anh, tiến vào mộng đẹp.

Ngày mùng bốn tháng mười, An Hồng quay lại thành phố T.

Buổi sáng, cô ở ngoài ban công nhà Lộ Vân Phàm, tự mình phơi đồ lót, ngoài ý muốn lại phát hiện anh trồng rất nhiều bồn hoa.

An Hồng đứng bên cạnh chậu thông năm lá, ngón tay sờ qua lá kim bé tẹo, cảm thấy kỳ lạ.

Lộ Vân Phàm chống nạng đi đến bên người cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Anh thích trồng cây từ lúc nào?" Anh vẫn luôn là người không có tình kiên nhẫn, rất hoạt bát hiếu động, đối với chuyện cần đến sự nhẫn nại này thì tránh xa.

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, thuận tay cầm một chiếc kéo trên ban công cắt đi một nhánh của cây thông năm lá.

An Hồng nhìn anh rất nghi ngờ.

Lộ Vân Phàm nhìn cành cây dưới đất, nói: "Em không thấy sao? Thực vật rất thần kỳ, dù là cắt bỏ đám cành lá này nhưng khi mùa xuân đến sẽ mọc ra nhánh mới, hơn nữa càng tươi tốt, nhưng mà . . . . ." Anh quay đầu nhìn An Hồng, nói, "Người thì không phải là như vậy, tay không có, chân không có, chính là cũng không bao giờ có nữa, cũng không mọc ra được, anh rất hâm mộ đám cây cối này."

An Hồng sững sờ nhìn anh.

Lộ Vân Phàm đặt kéo xuống, vuốt tóc cô, đột nhiên bật cười: "Choáng váng à? Nhanh nhanh dọn dẹp đi, mười hai giờ anh sẽ đưa em đến khách sạn trả phòng, em không ngủ ở đây hai đêm rồi, không tiếc tiền à? Lại còn muốn có năm trăm triệu."

"A. . . . ." An Hồng thu dọn quần áo, đi đến phòng khác, cô đi tới đi lui, quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông bên ngoài ban công — hai tay anh đang chống nạng, chỉ còn một chân trái đứng trên mặt đất. Anh khẽ cúi đầu, tay phải đang cầm cành cây thông vừa bị cắt, không biết là đang nghĩ cái gì.

Hai người ăn cơm trưa ở nhà Lộ Vân Phàm, mười một giờ, Tiểu Cao lái xe đưa Lộ Vân Phàm và An Hồng đi đến khách sạn mà An Hồng đặt từ trước, An Hồng thu thập hành lý, trả phòng, trở lại xe cùng Lộ Vân Phàm.

"Vẫn chưa tới mười hai giờ, năm giờ em bay, bốn giờ phải có mặt, ba giờ sẽ bắt đầu đi, chiều nay mình đi đâu?" Cô hỏi.

"Anh muốn đi một chỗ." Lộ Vân Phàm nhe răng cười một tiếng, đôi mắt lóe sáng nhìn rất đẹp.

"Được." An Hồng nghĩ cho dù anh muốn đi đâu thì cô cũng nguyện ý đi cùng.

Lộ Vân Phàm đưa An Hồng tới Thất Trung ở thành phố J.

Mấy năm trước Thất Trung đã được tu sửa lại, trường học thay đổi rất nhiều, An Hồng nhìn mà cảm thấy xa lạ.

Hôm nay là chủ nhật nên trường học nghỉ, cổng lớn đóng chặt, An Hồng nghĩ là học sinh sẽ không vào được, vậy mà sau khi Lộ Vân Phàm đi qua nói gì đó với cô bảo vệ, cô liền để cho họ vào trong.

Từ trước đến giờ, Lộ Vân Phàm vẫn được người khác yêu thích, đối mặt với người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, quả thật anh không cần phải nói nhiều, chỉ một nụ cười cũng đã không gì thắng nổi.

Anh đưa An Hồng đi sâu vào phía bên trong trường, rốt cuộc An Hồng không biết là anh muốn đi đâu.

Là sân bóng của Thất Trung.

Sân bóng cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là bãi cát đã được thay bằng bãi cỏ, đường chạy bằng đất đã được rải nhựa, khán đài xi măng thì không thay đổi chút nào.

Trong sân có mấy cậu nhóc nhân ngày Chủ Nhật đến đá bóng. An Hồng nhìn thấy đều tầm mười sáu, mười bảy tuổi, mặc đồng phục lộn xộn vừa chạy vừa la hét.

Lộ Vân Phàm đứng ở bên cạnh cô, đột nhiên chỉ vào khán đài xi măng hỏi cô: "Trả lời đúng có thưởng, chỗ đó là năm mấy?"

An Hồng hí hóp nhìn khán đài xi măng, suy nghĩ một chút, nói: "Thứ. . . . . năm năm?"

"Sai!"

"Đó là năm mấy?" Cô cũng có chút tò mò, với trí nhớ của Lộ Vân Phàm, cô biết nhất định là anh nhớ được.

"Năm thứ tư, còn cái vị trí kia." Anh duỗi dài cánh tay, chỉ cho cô xem.

An Hồng nhìn sang, giống như nhìn thấy một bé trai và một bé gái ngồi trên khán đài, hai người không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn phía trước.

Đó là một ngày mùa hè, trời rất nóng, mặt trời oi ả, trên khán đài xi măng không có mái che, bọn họ an tĩnh ngồi đằng kia, mồ hôi đầm đìa, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Khi đó còn ít tuổi, rất nhiều việc còn không hiểu.

Tự cho là mình làm ra quyết định chính xác, nhưng vẫn không cưỡng được sự an bài của vận mệnh.

An Hồng thu hồi suy nghĩ, quay sang hỏi Lộ Vân Phàm: "Anh muốn lên đó ngồi một lát không?"

Lộ Vân Phàm nhìn bậc thang một lúc, lắc đầu nói: "Bậc thang quá cao, anh không đi lên được, ngồi dưới một lát thôi."

Trong lòng An Hồng thở dài một cái, cùng anh từ từ đi đến, ngồi song song ở bậc thang của năm nhất.

Hai người cùng nhau nhìn mấy đứa bé đang đá cầu phía trước, có một cậu bé to con, một đường đột phá, vượt qua nhiều hậu vệ, sút bóng, vào rồi.

Mấy cậu nhóc ôm nhau hoan hô, ăn mừng bàn thắng.

Lộ Vân Phàm cũng không nhận được vỗ tay, anh nói: "Đứa bé này đá không tệ."

"Không, anh đá còn tốt hơn." An Hồng từ trong thâm tâm trả lời.

"Ha ha, thật?" Lộ Vân Phàm cười, tiếp theo lại lắc đầu, "Sáu năm rồi anh không đá bóng, hơn nữa cũng không còn cơ hội để đá."

An Hồng tựa đầu vào bả vai rộng của anh: "Em trở về sẽ nói với Tân Duy."

"Ừ."

"Anh chờ em"

"Được."

"Qua hai tuần lễ, em sẽ đến thăm anh."

"Ngày mùng một tháng năm anh sẽ qua chỗ em" Lộ Vân Phàm kéo vai cô, nói, "Trong khoảng thời gian này công việc của anh tương đối bận rộn, ngày mai còn có việc đàm phán với Nico, nếu không anh sẽ quay về cùng em."

"Không cần."

"Ừ. . . . . Còn nhớ rõ bài hát ngày hôm qua chúng ta hát không?"

"Nhớ."

"Để chuyện cũ ở lại trong gió, An An, không cần suy nghĩ về chuyện đã qua, chúng ta phải nhìn về phía trước."

"Em hiểu rồi."

Lúc này, một đứa bé trai phá bóng, quả bóng bay về phía bọn họ, sau khi rơi xuống đất thì lăn đến chân hai người.

Bé trai bước mấy bước, nói với Lộ Vân Phàm: "Đại ca! Đá về giúp bọn em với!"

Lộ Vân Phàm cười cười, nhặt quả cầu lên, anh từ từ đi về phía sân bóng, dáng đi cà thọt khiến cậu bé ngây người.

Lộ Vân Phàm dùng tư thế ném bóng ngoài biên, ném quả bóng vào sân, bé trai hô lên: "Thật xin lỗi!" Nhận được quả bóng liền chạy đi.

Lộ Vân Phàm cũng chưa quay lại, anh đứng đó, tay rút túi quần lẳng lặng nhìn mấy cậu bé đang chạy trên sân.

An Hồng ngồi ở trên khán đài, nhìn bóng lưng của anh, nhớ tới rất nhiều năm trước, anh cũng là một đứa bé trai sung sức như vậy.

Cô nghĩ đến cũng tại sân bóng này, anh đứng trước các bạn học, ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng giới thiệu bản thân :

"Xin chào mọi người! Mình là Lộ Vân Phàm, Lộ trong con đường chứ không phải trong từ đại lục, năm nay mình mười bốn tuổi, chuyển từ Nhị Trung đến, mình thích đá bóng, chạy bộ, đánh đàn dương cầm, đọc truyện tranh, xin mọi người giúp đỡ nhiều hơn!"

Khi đó tâm trạng của mình như thế nào?

An Hồng nhớ, lúc nhìn thấy tiểu ôn thần này, mình thiếu chút nữa phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tâm Tư Của Cô Ta Rất Nặng

An Hồng và Lộ Vân Phàm ngồi rất lâu ở sân bóng Thất Trung, lúc rời đi, trên con đường nhỏ rợp bóng cây dẫn đến sân bóng, An Hồng nhìn thấy một cô bé và một cậu bé đi đến.

Cậu bé khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc bộ quần áo bóng đá, vai đeo ba lô, làn da ngăm đen, dáng người cao lớn, đôi mắt to rạng rỡ, cô gái nhỏ hơn một chút, chỉ tầm mười bốn mười lăm tuổi, mi thanh mục tú, đang cầm một gói sữa chua uống rất vui vẻ.

An Hồng nghe thấy cậu bé nói với cô bé: "Lát nữa em coi đồ giúp anh, đá cầu xong anh sẽ cho em đi ăn KFC."

"Được!" Cô bé vui vẻ cười lên.

Chỉ có vài câu đối thoại lại khiến cho An Hồng như bị điện giật, bất động đứng tại chỗ.

Lộ Vân Phàm đi phía trước cô, quay đầu lại nhìn một cái, thấy cô đứng im liền hỏi: "Sao vậy?"

An Hồng đột nhiên hoàn hồn, lắc đầu mỉm cười: "Không có việc gì." Sau đó bước nhanh tới nắm tay anh.

Lộ Vân Phàm cười cười không nói gì, dắt tay An Hồng tiếp tục từng bước từng bước từ từ đi về phía cổng trường. An Hồng len lén quay đầu nhìn lại, bóng lưng hai đứa bé càng ngày càng xa, trong lòng phảng phất như bị khuấy động.

Trên chuyến bay đi thành phố T, An Hồng gửi tin nhắn cho Lộ Vân Phàm: em đang ở trên máy bay rồi, chuẩn bị tắt máy.

Anh nhắn lại: được, đi đường cẩn thận, chú ý an toàn, khi nào hạ cánh thì gọi điện thoại cho anh.

Lúc chia tay ở phi trường, Lộ Vân Phàm ôm chặt An Hồng, anh hơi dùng sức nên An Hồng có cảm giác mình sẽ bị anh ôm đến gãy xương mất. Nhưng mà cô vẫn đáp lại anh, bọn họ đều biết rằng đối với cả hai người thì sáu năm qua không phải là quãng thời gian tốt đẹp, cho nên bọn họ càng quý trọng giây phút hiện tại được ở cùng nhau mỗi ngày, còn có ngày rộng thênh dãi phía trước.

An Hồng muốn đi vào cửa kiểm tra an ninh, Lộ Vân Phàm bá đạo lại dịu dàng hôn cô, khuôn mặt tươi cười. Cô nhắn lại cho anh một chữ: được.

Sau đó tắt máy.

Chỗ ngồi trong khoang phổ thông của hãng hàng không này rất hẹp, chân An Hồng khá dài nên ngồi không được thoải mái, hơn nữa vị khách ở hàng ghế trước còn ngả ghế ra đằng sau. Cô thất vọng an toàn, điều chỉnh lại tư thế, tựa đầu lên ghế rồi dần dần nhắm hai mắt lại.

Không biết vì sao trong đầu cô lại xuất hiện bóng dáng của hai đứa bé trong sân trường Thất Trung, bé trai cao lớn, khuôn mặt trẻ trung, cô bé tính tình trẻ con, trên khuôn mặt là nụ cười không buồn không lo.

Cô gái ngồi ở bên ngoài sân, lặng lẽ liếm kem ngắm nhìn cậu bé đang chơi bóng một cách chăm chú, trái tim đập liên hồi khi thấy cậu bé chạy hoặc nhảy trên sân, đôi mắt luôn theo dõi thân hình khỏe mạnh của cậu bé.

Đây là cảnh tượng đã giấu thật sâu trong trí nhớ của An Hồng, đã rất nhiều năm không nghĩ đến.

Đó là khi nào? Lúc ấy mình mấy tuổi? An Hồng nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, bên tai của cô vang lên giọng nói dịu dàng của nữ tiếp viên hàng không. An Hồng biết máy bay sắp cất cánh nhưng cô lại không muốn mở mắt, mặc cho những suy nghĩ rơi vào ký ức một lần nữa.

Lộ Vân Phàm đi ra khỏi sân bay, ngồi trên xe Tiểu Cao, anh đốt một điếu thuốc, nhớ lại những chuyện xảy ra sáu ngày vừa qua, giống như một giấc mơ. Anh nhếch miệng cười một tiếng, nói với Tiểu Cao: "Lái xe."

Xe rời khỏi sân bay, máy bay ở phía sau chậm rãi cất cánh cắt ngang bầu trời xanh thẳm, rốt cuộc cũng rời khỏi thành phố này.

Lúc đó là thời điểm nào? —— là mùa hạ năm 1998.

Lúc ấy mình mấy tuổi? —— 15.

An Hồng ngồi ở sân bóng rổ mini chỗ khu nhà Hàn Hiểu Quân, đầu đội một chiếc nón rom thật lớn, trong tay nghịch một chiếc cốc ba màu, ngồi dưới ánh mặt trời nhìn Hàn Hiểu Quân thi đấu ba chọi ba.

Màu da lúa mạch của anh ửng hồng dưới ánh nắng, mồ hôi theo bắp tay chảy xuống, đôi chân dài thẳng, cả người trẻ trung rạng rỡ tràn đầy năng lượng. An Hồng căn bản là nhìn không rời mắt.

Vóc dáng Hàn Hiểu Quân rất đẹp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lông mày đen, đôi mắt sáng ngời, ném vào trong trường sẽ là một đối tượng được hoan nghênh, An Hồng nhìn anh lại nghĩ đến chính mình thật cảm thán, không nén được tiếng thở dài.

Hàn Hiểu Quân chơi bóng xong bước ra khỏi sân, mồ hôi nhễ nhại trên mặt, anh nhận lấy nước An Hồng đưa tới, ngửa đầu uống từng ngụm, An Hồng vẫn ngồi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn gò má của anh, cảm thấy tư thế uống nước cũng rất đẹp.

An Hồng đỏ mặt, Hàn Hiểu Quân đặt chiếc bình nước xuống, nhìn cô cau mày hỏi: "Em bị trúng gió hả? Sao mặt lại đỏ thế này?" Nói xong đưa tay sờ lên trán An Hồng kiểm tra nhiệt độ, nói, "Vẫn tốt, không có bị sốt."

An Hồng quần bách không biết phải làm thế nào, phui mông một cái đứng lên: "Không sao, do em phơi nắng đó."

"Ah..... Buổi trưa đi chỗ nào ăn cơm? Về nhà anh hay ăn ở ngoài?" Hàn Hiểu Quân vừa sửa sang lại balo của mình vừa hỏi.

"Chỗ nào cũng được." An Hồng nghĩ chỉ cần đi cùng với anh thì ăn chỗ nào cũng được hết.

Hàn Hiểu Quân cầm balo khoác lên vai nói: "Đi ăn KFC nhé, anh sẽ trả tiền."

"Được!" An Hồng vui vẻ vỗ tay, đồ trong KFC cũng không đắt đỏ nhưng An Hồng không có nhiều tiền tiêu vặt, bà ngoại lại tuyệt đối không chịu đưa cô đi ăn nên số lần được ăn rất ít.

"Nhìn dáng vẻ tham ăn của em kia, đi thôi." Hàn Hiểu Quân mỉm cười chìa tay cho An Hồng một cách rất thoải mái.

An Hồng suy nghĩ một chút, mạnh dạn đưa tay đến trong bàn tay của anh, hai người nắm tay nhau, vừa nói chuyện vừa đi về phía trạm xe buýt.

Mùa hè năm ấy, An Hồng đi theo Hàn Hiểu Quân từ huyện W trở về thành phố J thì Tần Nguyệt đã lên đường đi đến nhà bà ngoại ở Liễu Châu, đợi đến cuối tháng tám khi Tần Nguyệt quay lại thành phố J thì Hàn Hiểu Quân đã chuẩn bị trở về huyện W.

Một ngày trước khi anh đi, An Hồng lồi Tần Nguyệt đến tìm Hàn Hiểu Quân, đã hai năm Tần Nguyệt chưa được gặp anh, lúc nhìn thấy, gương mặt đột nhiên trở nên đỏ bừng. An Hồng cũng không chú ý đến sự khác thường của Tần Nguyệt, Hàn Hiểu Quân nhìn hai cô bé trước mặt, nói: "Hay là đi ra ngoài chơi, A Hồng, chúng ta đến dòng suối mà hồi bé vẫn chơi có được không?"

"Vâng!" Dòng suối nhỏ ở ngoại ô, đến mùa hè thì cây xanh râm mát, dòng nước trong suốt mát mẻ, ở đầu nguồn có một thác nước rộng vài mét, phong cảnh rất đẹp, là khu du lịch của người dân thành phố J. Nhất là những đứa trẻ vô cùng thích đến đó chơi đùa.

Hàn Hiểu Quân mang theo hai cô bé nghịch nước ở suối thì cảm thấy có chút buồn cười, anh thấy mình giống như một người cha đưa hai đứa con ra ngoài chơi.

Dù sao anh cũng sắp mười chín tuổi, đối với hoạt động chơi đùa nghịch nước không còn hứng thú, chỉ là không ngờ hai cô nhóc mười lăm mười sáu tuổi lại chơi vô cùng hăng say, chơi không biết mệt.

An Hồng mặc một chiếc áo T-shirt rộng, quần thể thao ngắn, tết tóc đuôi ngựa, chân trần ngâm ở trong nước, cô khom lưng vốc làn nước mát lạnh, không tìm không phải hắt lên người Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt.

Cô cười rất to, đôi mắt nhỏ dài híp lại, lộ ra hàm răng trắng đều trong miệng, sau khi trải qua một thời gian trị liệu, mụn trứng cá trên mặt An Hồng đã biến mất, làn da lại trở về trạng thái nhẵn nhụi giống như hồi trước khi có kinh nguyệt.

Tần Nguyệt mặc váy đầm ngắn tay, tóc tết hai bím rủ xuống trước ngực, nhìn rất thuần khiết tươi mát, cô không cao bằng An Hồng nhưng da trắng mát to, cũng là một cô bé khá ái.

An Hồng hắt nước lên người Tần Nguyệt mà Tần Nguyệt thì không ngừng trốn phía sau Hàn Hiểu Quân, cô nhảy lơi chơi kêu lên: "Anh Hiểu Quân, An Hồng lại bắt nạt em!"

Nghe thấy lời nói của cô,..., An Hồng sửng sốt, Tần Nguyệt hiếm có khi làm nũng như vậy, suốt ba năm trung học cơ sở cô đều là người hào sảng phóng khoáng, mà ở trước mặt Hàn Hiểu Quân lại trở thành một cô gái ngây ngô, một cái nhìn mảy một nụ cười đều có gì đó mập mờ.

An Hồng thở hổn hển ngừng tay, cô vốc nước lên mặt nói: "Không chơi nữa, mệt chết đi được, mình ra bên kia ngồi một lát."

Cô đi đến bên bờ suối, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, ngâm chân trong khe nước, quơ chân nhìn Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vẫn đứng trong lòng suối.

Hàn Hiểu Quân mặc một chiếc áo T-shirt sọc xanh trắng, quần short đá bóng màu xanh lá cây, đang nghiêng người nói đùa cùng Tần Nguyệt, An Hồng nheo mắt lại nhìn gò má hồng ửng như tạc tượng của anh, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng hơi đau.

Tần Nguyệt là bạn tốt của mình, Tần Nguyệt là một cô gái xinh đẹp, Tần Nguyệt thích Hàn Hiểu Quân.

Hàn Hiểu Quân là thanh mai trúc mã của mình, Hàn Hiểu Quân là một chàng trai tuấn tú, vậy thì Hàn Hiểu Quân thích ai?

An Hồng thở dài thườn thượt một hơi, cô ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng mặt trời vụn vỡ xuyên qua bóng cây phía xa, trong lòng cảm thấy bị tổn thương.

Thật may là nghỉ hè chẳng mấy chốc sẽ kết thúc, Hàn Hiểu Quân sẽ về huyện W, mình cũng bắt đầu lên cấp 3, An Hồng đột nhiên có chút hi vọng Hàn Hiểu Quân mau chóng rời đi, cô thừa nhận khi nhìn thấy dáng vẻ thân mật của anh và Tần Nguyệt, cô rất không vui.

Ngày này rốt cuộc cũng đến, Tần Nguyệt lặng lẽ đi cùng An Hồng đến ga xe lửa tiễn Hàn Hiểu Quân, còn có cha Hàn và mẹ Hàn đi cùng. Trước khi Hàn Hiểu Quân lên xe, Tần Nguyệt lấy sổ xé ra một tờ giấy, viết số điện thoại của nhà rồi nhét vào trong tay anh, nói: "Anh Hiểu Quân, có thời gian rảnh thì gọi cho em nhé, còn nữa, anh có thể cho em số của anh được không?"

Hàn Hiểu Quân liếc mắt nhìn An Hồng đang đứng ngây ngô bên cạnh: "An Hồng có số của anh."

"Anh trực tiếp nói cho em biết đi, em sẽ nhớ kỹ." Tần Nguyệt cảm sỗ tầm tầm cười.

Hàn Hiểu Quân bất đắc dĩ đành phải đọc số điện thoại ở quê, Tần Nguyệt hài lòng gấp sổ lại: "Vậy thì lúc em gọi cho anh, anh không thể không nhận đầu dây nhé."

Hàn Hiểu Quân nói: "Không cần gọi, phí điện thoại đường dài rất đắt."

"Không sao, em sẽ mua thẻ điện thoại đường dài."

Hàn Hiểu Quân lại liếc mắt nhìn An Hồng hỏi: "An Hồng, sao lúc này lại không nói gì?"

"Hả?" An Hồng nhếch miệng cười cười "Nói gì bây giờ? Em và anh biết nhau đã nhiều năm, có gì cần nói đã nói rồi, đúng không! Ha ha."

Nghe thấy lời cô..., lại thêm vẻ mặt vui đùa hí hửng, ánh mắt Hàn Hiểu Quân âm thầm, anh chần chờ nhưng vẫn đưa tay vuốt tóc An Hồng: "Học cấp ba rồi, phải chăm sóc bản thân thật tốt, em không còn là trẻ con nữa, không nên để bà ngoại tức giận hay lo lắng, biết chưa?"

"Vâng..... Em biết rồi." An Hồng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt nhu hòa của Hàn Hiểu Quân, đột nhiên mồm khốc, nhưng Hàn Hiểu Quân lại nói: "Được rồi, anh phải lên tàu, ba mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe, hẹn gặp lại."

Nói xong anh nhắc hành lý lên tàu, xoay người tiến vào toa hành khách, An Hồng có cảm giác Hàn Hiểu Quân còn quay lại nhìn cô một cái, trong ánh mắt có điều gì đó.

Đi ra khỏi trạm xe lửa, Tần Nguyệt kéo tay An Hồng, miệng ngêu ngao hát, tâm tình có vẻ không tệ.

An Hồng hỏi: "Sau một tuần lễ nữa là khai giảng rồi, cậu đi đến Thất Trung bằng xe đạp hay xe buýt?"

Tần Nguyệt lắc đầu, nói: "Không biết. Đầu tại cậu đi đăng ký trường học xa như vậy, đi xe hết bốn mươi năm mươi phút đấy, ngồi xe buýt cũng lâu. Ngày đầu mình muốn đi xe để xem đường xa thế nào."

"Được, đến lúc đó cậu đến nhà gọi mình rồi hai đứa cùng đi."

"Được." Sau khi Hàn Hiểu Quân đi, Tần Nguyệt lại quay về với dáng vẻ nhanh nhẹn cười mở, An Hồng cảm thấy —— thật thần kỳ.

ngày một tháng chín năm 1998, ngày khai giảng đầu năm học.

An Hồng và Tần Nguyệt dưới ánh mặt trời, đạp xe hết năm mươi phút mới đến Thất Trung.

Thất Trung của thành phố J ở phía Nam, mà nhà họ đều ở phía Bắc, gần như là phải đi qua hơn nửa thành phố để đến trường.

An Hồng mệt mỏi thở hồng hộc, cùng Tần Nguyệt dựng xe ở nhà xe, phải đi xem tình huống chia lớp như thế nào.

Tần Nguyệt vẫn kéo tay An Hồng, kể từ khi chiều cao của An Hồng vượt qua cô, cô chỉ thích kéo tay An Hồng cùng đi bộ.

Không biết vì sao trong lòng An Hồng lại không muốn bị phân vào cùng lớp với Tần Nguyệt, sau đó cô lại cảm thấy xấu hổ với suy nghĩ của mình, Tần Nguyệt là người bạn tốt nhất của cô, tại sao cô có thể có ý nghĩ xấu xa như vậy chứ.

Khuôn viên Thất Trung rất rộng chia ra thành cấp hai và cấp ba, dùng chung sân tập, hội trường, phòng thí nghiệm, nhưng giảng đường thì lại cách rất xa. Cấp ba năm nhất của An Hồng gồm chín lớp, mỗi lớp khoảng bốn mươi lăm học sinh, An Hồng nhìn, rốt cuộc thấy mình ở lớp 10/7, sau đó lại nghe được tiếng cười vui vẻ của Tần Nguyệt: "An Hồng! Mình và cậu lại chung lớp này! Từ lớp chín bọn mình đã học chung rồi, rõ ràng là rất có duyên với nhau đấy."

An Hồng cũng hưng phấn, quên đi suy nghĩ ban đầu khiến cô xấu hổ, cô vẫn rất vui mừng, Tần Nguyệt là một người bạn thân của cô, hào phóng, thông minh, xinh đẹp, thành tích ưu tú có cậu ấy làm bạn thì mẹ và bà ngoại có thể yên tâm rất nhiều.

Hai người cùng nhau tìm được lớp 10/7, An Hồng phát hiện ra, lần này chỗ ngồi sẽ không do bọn họ tự chọn, mà trên bảng đen đã vẽ rất rõ sơ đồ.

An Hồng nhìn xuống vị trí của mình ở gần cửa sổ, bạn ngồi cùng bàn tên là Lâu Tĩnh Tĩnh.

Tần Nguyệt đi theo An Hồng đến bên cửa sổ, cạnh chỗ ngồi của An Hồng đã có một bạn gái ngồi đó, tóc ngắn gọn gàng, cài một chiếc kẹp tóc màu vàng, đang cầm một quyển truyện tranh đọc rất say sưa.

Tần Nguyệt gọi: "Bạn gì ơi, chào bạn."

Cô gái ngẩng đầu nhìn họ, khuôn mặt thon dài, mắt to miệng nhỏ, đáng đáp cũng được nhưng mũi hơi thấp.

"Cái gì?" Cô gái hỏi lại, giọng nói mềm mại, An Hồng nghe được liền cảm thấy trên người nổi một tảng da gà.

Tần Nguyệt nói: "Là thế này, mình muốn hỏi là bạn có thể đổi chỗ giúp mình được không, mình ở tổ hai, ngồi thứ ba, mình tên Tần Nguyệt."

"Tại sao muốn đổi?" Cô gái không hiểu.

"A, mình và An Hồng tốt nghiệp cùng trường cấp hai, bọn mình vẫn luôn ngồi cùng bàn."

"Việc hai người ngồi cùng bàn thì có liên quan gì đến mình?"

Nãy giờ An Hồng không lên tiếng, cô cũng không rõ vì sao Tần Nguyệt lại nhất định phải ngồi cùng bàn với cô, chính cô cảm thấy không sao cả, hơn nữa việc đề nghị bạn học đổi vị trí cũng không thích hợp lắm.

Tần Nguyệt nói: "Minh muốn ngồi cũng bàn với cậu ấy, cho nên cần thay đổi vị trí. Cảm ơn."

"Không đổi." Cô gái cúi đầu, tiếp tục đọc truyện tranh.

"....." Tần Nguyệt có chút không vui, cô cảm thấy thái độ của mình rất tốt, ngày xưa có bao giờ phải chịu đựng cách cư xử như vậy, ở trường tiểu học Ánh Rạng Đông hay trung học Ngọc Lan, cô đều là nhân vật trung tâm.

An Hồng lúi cô lại, nói: "Được rồi được rồi, vị trí đã sớm được sắp xếp, chúng ta học cùng lớp đã không dễ, ngồi chỗ nào chả được."

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, trừng mắt nhìn cô gái kia, cảm cặp trở về chỗ của mình.

An Hồng ngồi xuống, giữ im lặng, bắt đầu soạn sách. Mới vừa rồi huyên não không vui, bây giờ lại cảm thấy có chút lúng túng.

Cô gái bên cạnh vẫn đọc truyện tranh, không ngẩng đầu lên, nói: "Lâu Tĩnh Tĩnh."

An Hồng sững sờ, ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói: "An Hồng."

Cuối cùng Lâu Tĩnh Tĩnh cũng buông truyện xuống, tỉ mỉ quan sát An Hồng, hỏi: "Cậu và cô ta là đồng tính luyến ái?"

"A!! Tất nhiên không phải đâu!!" An Hồng ngạc nhiên, cô biết đồng tính luyến ái nghĩa là gì, nhưng chưa từng gặp bao giờ, cũng không nghĩ tới, càng không cho rằng bản thân sẽ như vậy.

"A..... Minh lại tưởng." Lâu Tĩnh Tĩnh nhếch miệng, "Minh khuyên cậu nên tránh cô ta ra xa một chút, tâm cơ của cô ta rất sâu."

"....." An Hồng tròn tròn mắt.

"Sao thế?" Lâu Tĩnh Tĩnh liếc mắt nhìn cô một cái, "Minh nhìn người rất chính xác đấy, mọi người vẫn gọi là Lâu bán tiên, không tin thì cứ đợi mà xem."

An Hồng cười gượng hai tiếng "Ha ha", hỏi: "Vậy cậu xem mình là người thế nào?"

"Cậu á?" Lâu Tĩnh Tĩnh chê cười, "Nhìn cậu có vẻ thông minh nhưng thật ra rất ngu, cho nên mình mới khuyên cậu không nên thân thiết với cô ta."

An Hồng chưa bao giờ nghe một bạn học nữ sẽ gọi một bạn nữ khác là "Cô ta", cô nghĩ đến những điều Lâu Tĩnh Tĩnh nói, trong lòng không khỏi tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Một Trong Thập Đại Mỹ Nhân

"Ngẩng đầu ưỡn ngực, giang hai tay ra." Bác sĩ khoác áo blouse trắng nói một cách lạnh lùng.

An Hồng ngoan ngoãn làm theo yêu cầu, bác sĩ cầm chiếc thước dây quấn quanh ngực An Hồng, phun ra một con số: "88, người tiếp theo."

An Hồng cúi đầu tránh ra, Lâu Tĩnh Tĩnh giấu bộ ngực cô, nhỏ giọng nói: "Trở mã không tệ lắm."

"....." An Hồng đỏ mặt, "Đi đo chiều cao cân nặng thôi."

Đợt kiểm tra sức khỏe lúc nhập học hồi trung tuần tháng 9, An Hồng biết được tình trạng cơ thể mình——cao 168 cm, nặng 44.5 kg.

Lâu Tĩnh Tĩnh chắc chắn khen ngợi: "Vóc người cậu cũng không tệ, tình hình này nhất định có thể cao hơn một mét bảy mươi." Cô cao 164 cm đã là không lùn, nhưng đứng bên cạnh người tay dài chân dài như An Hồng lại nhìn có vẻ thấp hơn nhiều.

"Có phải quá cao rồi không?" An Hồng có chút nhức đầu, hồi còn học cấp hai, cô phát triển chậm, cao không quá một mét năm mươi, lo lắng muốn chết. Lúc này mới qua hơn hai năm, cô lại lo mình sẽ quá cao. Quả thực cũng đúng, chiều cao quá khổ mang đến cho cô rất nhiều phiền não, trước hết là quần áo rất khó mua bởi vì cơ thể cô quá gầy, mua size L thì không mặc vừa, mua size M thì lại bị chật.

Cho nên, bộ đồ An Hồng mặc nhiều nhất đó chính là đồng phục thể thao vàng tím của Thất Trung, đồng phục rộng rãi mặc trên người cô lại càng tôn lên dáng vẻ thon thả.

Vàng phôi tím nhìn thật xấu. Rất nhiều học sinh không thích bộ đồng phục này, các nam thanh nữ tú yêu thích cái đẹp đều không muốn động đến, chỉ có An Hồng là mặc với tần số rất cao, bởi vì quần áo của cô quá ít, hơn nữa cô cũng không có đủ tinh lực hay điều kiện để thay đổi mỗi ngày một bộ.

Sau ngày khai giảng khoảng hơn hai tuần, An Hồng phát hiện mình và Lâu Tinh Tinh lại có thể nói chuyện nhiều như vậy, Lâu Tinh Tinh là một cô gái có bề ngoài và nội tâm khác biệt, nhìn thì nhu nhược nhưng lời nói lại ác ôn phúc hắc, cô thích nhất là đọc truyện tranh BL.

Lần đầu Lâu Tinh Tinh cho An Hồng mượn truyện là bộ《 Tình yêu 》của Ozaki Minami, lúc An Hồng trùm chần đọc truyện, cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, tim đập nhanh, mặt trở tròn. Mấy năm cấp hai đều là đọc shoujo manga, lần đầu tiên tiếp xúc với BL, cô thực sự bị choáng váng.

Ở trong lớp cô liên tục ngơ ngẩn ngẩn ngẩn! Nanjo Kosuki và Izumi, thậm chí An Hồng còn vì bọn họ mà rơi không ít nước mắt, thì ra là hai chàng trai tuấn tú có thể yêu nhau phóng khoáng như thế! Không thể không nói, dạng tình cảm này đối với An Hồng mang đến một sự đã kích không nhỏ.

Lâu Tinh Tinh chẳng thêm đề ý, lại cho An Hồng mượn mấy bộ truyện tương tự, An Hồng đắm chìm trong đó thiếu chút không dứt được. Không biết vì sao mỗi lần thấy mỹ thiếu niên được vẽ trong truyện, đầu cô sẽ liên tưởng đến bóng dáng Lộ Văn Phàm. Cái thằng bé thoitha đấy, đáng vẻ xinh đẹp của nó đúng là kiểu vai chính trong shoujo manga, hôm nay đọc BL, An Hồng lại có suy nghĩ ác ôn rằng Lộ Văn Phàm thực sự là cũng có chút giống.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ giữa An Hồng và Tần Nguyệt xảy ra chút thay đổi, mặc dù hai người vẫn hẹn cùng nhau đạp xe đi học, đi về nhà, nhưng mà An Hồng cảm thấy không còn giống như lúc trước. Có rất nhiều việc, cô không muốn chia sẻ cùng Tần Nguyệt, ví dụ như nội dung cuộc điện thoại giữa cô và Hàn Hiểu Quân hay những chuyện lý thú giữa cô và Lâu Tinh Tinh, cô cảm giác được Tần Nguyệt đối với cô cũng vậy.

Trong điện thoại, Hàn Hiểu Quân kể cho An Hồng biết Tần Nguyệt có gọi điện cho anh mấy lần, hai người hàn huyên một hồi, thậm chí anh còn kể hết nội dung cho An Hồng, nhưng mà lúc Tần Nguyệt gặp An Hồng thì một chữ cũng không nói, An Hồng làm như không biết, trong lòng lại nghĩ đến lời nói của Lâu Tinh Tinh.

An Hồng vẫn duy trì thành tích như hồi còn học cấp hai, xếp trong nhóm đầu của lớp, Toán Lý Hóa rất ưu tú, ngữ văn và tiếng Anh thì không được tốt, cô dồn 60% tinh lực để học từ mới, làm bài tập tiếng anh mới có thể giữ được thành tích trung bình. An Hồng cảm thấy hơi mệt mỏi, lúc này cô lại nghĩ đến bộ đề ngoại ngữ mà Lộ Văn Phàm cho cô hồi cấp hai, thằng nhóc này luôn có những quyển sách phụ trợ rất hay, An Hồng đến nhà sách Tân Hoa tìm nhiều lần cũng không thấy được những bộ đề hay như thế, không biết là thằng nhóc thoitha đấy đào đâu ra.

An Hồng lặng lẽ trải qua cuộc sống của học sinh cấp ba, cùng Lâu Tinh Tinh vui chơi, nghe Tinh Tinh giảng giải một số câu đố giỡn tục tĩu Nam-nam thì xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc tò mò.

Cô vẫn cho là thời học sinh cấp ba của mình sẽ giống như hồi học tiểu học hay cấp hai, không có tiếng tăm gì, vậy mà giữa lúc bất tri bất giác, tất cả đều thay đổi.

Một ngày trung tuần tháng mười, An Hồng đi đến trường, trong lúc cho balo vào ngăn bàn thì cô phát hiện ra một lá thư.

Cô lấy ra nhìn rất kỳ quái, Lâu Tinh Tinh ngồi một bên thấy được, hỏi: "Cái gì đấy?"

"Không biết." An Hồng lắc đầu, mở phong bì, lấy lá thư ra đọc, mặt cô lập tức đỏ lên, nội dung trên tờ giấy viết thư đầy màu sắc rõ ràng là một lá thư tình.

Đại ý chính là: mình rất thích cậu, cậu rất xinh, rất thông minh, rất đặc biệt, hy vọng sẽ được gặp cậu bên cạnh khán đài xi măng ở sân bóng lúc 5h chiều.

Ký tên là: một nam sinh lặng lẽ đề ý đến cậu

An Hồng tròn tròn mắt, cô đưa lá thư cho Lâu Tinh Tinh, "Chắc là trò đùa của mấy bạn nam muốn trêu chọc mình."

Lâu Tinh Tinh đọc nội dung, liếc mắt nhìn cô một cái: "Tại sao lại muốn trêu chọc cậu?"

"Có một số người chính là như vậy, cố ý viết loại thư này cho học sinh nữ có dáng vẻ xấu xí trong lớp, sau đó tìm một nhóm nam sinh kéo đến xem người ta bị mất mặt, hồi còn học cấp hai là như thế." An Hồng nghiêm trang nói.

"Nữ sinh xấu xí?" Lâu Tinh Tinh cảm thấy kỳ quái, hỏi, "Cậu đang nói ai?"

"Nói chính mình chứ sao." An Hồng "Ha ha ha" cười, chỉ mình nói, "Da mình đen, mắt nhỏ, hàm răng cũng không đẹp, không phải là xấu xí à!"

Lâu Tinh Tinh ngơ ngác, lập tức đi đến trước mắt An Hồng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô.

An Hồng có khuôn mặt trái xoan, làn da không trắng nhưng rất mịn màng, gương mặt hồng hào nhìn rất khỏe mạnh. Hàng mi dày cong vút, mắt một mí nhỏ dài, đuôi mắt hơi vênh, con ngươi đen nhánh, ánh mắt tinh khiết. Mũi nhỏ thẳng, đôi môi đầy đặn hồng nhuận không khác gì bôi son. Lúc cô cười lên, mắt cong cong như vàng trắng lưỡi liềm, lộ hàm răng trắng đều trong miệng. Cô còn có mái tóc dài, đen nhánh mềm mại, tóc mái hất về bên trái, ngày nào cũng buộc cao thắt bím đuôi ngựa.

An Hồng là một cô gái khỏe mạnh và nhiệt tình, mặc dù hơi gầy nhưng đáng vẻ vừa cổ điển vừa hiện đại. Có lẽ có một số người không thích nhưng phần lớn mọi người sẽ thấy cô rất đặc biệt, một vẻ đẹp lạ.

Lâu Tinh Tinh nói: "An Hồng, cậu có biết trong số đám nữ sinh năm nhất, bọn nam sinh đã bầu ra Thập Đại Mỹ Nhân không?"

"Không biết." An Hồng ngoan ngoãn mà lắc đầu, cô cũng không quan tâm những thứ này, đây đều là những chuyện không quan trọng đối với cô, cô nghĩ chắc chắn Tần Nguyệt sẽ có tên trong đó.

Lâu Tinh Tinh nói tiếp: "Vậy mình nói cho cậu biết, lớp bọn mình có hai người được bầu, một là hoa khôi lớp - Nguyễn Thư Vi, mà người khác, chính là cậu đó."

An Hồng há miệng lớn đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, rất lâu không có phản ứng, cô lắc đầu không ngừng: "Làm sao có thể! Nhìn mình khó coi như thế này!"

Lâu Tinh Tinh không ý kiến, nói: "Có tin hay không là tùy cậu, à, cậu muốn đi gặp người viết thư tình không?" Cô trả lại thư tình cho An Hồng.

An Hồng lại lắc đầu: "Tất nhiên không đi, mình mới không có ngu như vậy."

Một lát sau, cô hỏi Lâu Tinh Tinh: "Cái đó, Tần Nguyệt cũng là một trong Thập Đại Mỹ Nhân đúng không?"

"Không phải là mình đã nói lớp bọn mình chỉ có hai người thôi à."

"Nhưng..... Nhưng mà, mình cảm thấy cậu ấy xinh hơn mình rất nhiều, từ nhỏ đã là một mỹ nhân rồi."

Lâu Tinh Tinh tròn to mắt, nói: "An Hồng, thẩm mỹ của cậu có vấn đề à? Cái gương mặt giống như bài mặt chược của Tần Nguyệt làm sao mà được coi là mỹ nhân!"

An Hồng nghẹn lời. Từ sau cấp hai, Tần Nguyệt hoàn toàn nẩy nở, hồi bé khuôn mặt như quả trứng, dần dần đáng vẽ có chút thay đổi, xương hàm hơi lớn, mặc dù rất gầy, ngũ quan thanh tú nhưng nếu nhìn chính diện thì khuôn mặt có vẻ hơi to, cho nên lúc chụp hình, Tần Nguyệt không bao giờ chụp thẳng mặt mà chỉ chụp góc 45 độ.

Nhưng mà An Hồng cũng chưa bao giờ nghĩ đây là khuyết điểm, trong ấn tượng của cô, Tần Nguyệt vẫn là một cô gái rất đẹp.

Tất nhiên là An Hồng không đi đến sân bóng để gặp người bạn đã viết thư tình cho mình, cô nhanh chóng quên đi chuyện này. Không nghĩ đến, sau đó cô lại nhận được hai, ba lá thư từ những người khác nhau, từ sự kinh ngạc ban đầu đến lúc bình tĩnh suy nghĩ, An Hồng bắt đầu hiểu những gì Lâu Tinh Tinh nói có lẽ là thật.

Cô ở trong nhà vệ sinh, khóa cửa lại, vụng trộm soi gương, nhìn ngắm khuôn mặt của chính mình. Lúc mỉm cười, lúc phớt lờ, lúc làm mặt quỷ, lúc bĩu môi, An Hồng phát hiện ra, hình như,..... Cô gái trong gương trở nên hơi xa lạ.

Một trong Thập Đại Mỹ Nhân? An Hồng nghĩ đến biệt danh này vẫn cảm thấy kinh ngạc, cô nghĩ đến lời Hàn Hiểu Quân nói trong kỳ nghỉ hè: ai nói vậy, anh thấy bây giờ em rất xinh.

Chẳng lẽ những gì Hàn Hiểu Quân nói là thật lòng?

An Hồng sờ gò má, soi gương nhe răng tròn mắt, trái tim "ầm ầm" nhảy nhót, mình đẹp hơn Tần Nguyệt? Như vậy, ở trong mắt Hàn Hiểu Quân thì giữa cô và Tần Nguyệt ai xinh hơn?

Kết thúc năm học lớp mười, danh tiếng của An Hồng trong khối đã thành như thế này: lạnh lùng, cao ngạo, mỹ nữ khí chất, rất nhiều người theo đuổi nhưng không động lòng một ai. Cô cứ thế mà trở nên thần bí, biệt danh cao quý, Lâu Tinh Tinh cười đến đau cả bụng, chỉ có cô mới biết, không phải là An Hồng cao ngạo dè dặt mà là cái gì cũng không biết!

Dần dần An Hồng cũng biết được ai là người theo đuổi mình vì có mấy nam sinh lớn gan, ngăn cô ngay ở cửa phòng học để tỏ lộ, lần đầu tiên đối mặt với trường hợp như vậy, An Hồng bị dọa sợ, co chân ôm balo chạy biến đi ra ngoài, để lại học sinh nam đứng chờ vợ ở cửa phòng bị bạn bè cười nhạo.

Cô kể những chuyện này cho Hàn Hiểu Quân qua điện thoại, Hàn Hiểu Quân im lặng nghe An Hồng nói xong, cuối cùng khuyên: "A Hồng, em vẫn còn nhỏ, đừng để ý mấy chuyện này, chuyên tâm học hành thì hơn."

An Hồng gật đầu liên tục, nói cho Hàn Hiểu Quân: "Em tuyệt đối sẽ không yêu đương gì trong thời gian học cấp ba!"

Thật ra thì cô đã nhiều lần suy nghĩ muốn nói cho Hàn Hiểu Quân: Hiểu Quân, em thích anh.

Tất nhiên là cô không có can đảm nói ra khỏi miệng.

Sau đó, Hàn Hiểu Quân nói cho cô một tin tức tốt: "Đúng rồi, A Hồng, mùa xuân năm nay anh sẽ về thành phố J cùng ông bà nội."

Đây sẽ là năm đầu tiên mà Hàn Hiểu Quân ở lại thành phố J vào dịp tết kể từ khi hai người biết nhau, lúc nghe được tin tức này, tim An Hồng muốn rớt ra ngoài. Sau khi cúp điện thoại, cô vọt vào phòng, rút đầu vào trong chăn "Ha ha ha ha" cười thành tiếng.

Hiểu Quân sắp trở lại rồi! Lần này chỉ cách nửa năm là có thể gặp được anh! Thật tốt thật tốt thật tốt!

Rất nhanh, kỳ nghỉ đông đã đến, Hàn Hiểu Quân quả thật quay lại thành phố J cùng ông bà nội, anh gọi điện cho An Hồng hẹn đi hát karaoke vào buổi tối.

An Hồng lật tung tủ quần áo, cuối cùng tìm được chiếc áo bông màu vàng đậm, một chiếc quần jean ống loe màu xanh, đeo khăn len màu xanh đen mà bà ngoại đan cho cô.

Cô đạp xe tới địa điểm mà Hàn Hiểu Quân đã hẹn lại kinh ngạc phát hiện ra còn có hai người khác đi cùng —— Tần Nguyệt và Đinh Ngôn.

Đinh Ngôn là bạn nối khố của Hàn Hiểu Quân, là một trong số ít bạn học của anh ở thành phố J vẫn giữ liên lạc.

Hàn Hiểu Quân hẹn bọn họ, An Hồng một chút cũng không biết.

Hàn Hiểu Quân đi mua đồ ăn vặt và đồ uống, Đinh Ngôn nhìn thấy An Hồng, mắt sáng lên, anh khoa trương kêu to: "Đây là An Hồng hả? Oa! Mới mấy năm không gặp giờ thì nhận không ra luôn!"

An Hồng mỉm cười với anh, Đinh Ngôn cũng mới vừa học đại học năm nhất, bọn họ đã nhiều năm không gặp nhau.

Lúc này, Hàn Hiểu Quân quay trở lại, An Hồng nghiêng đầu nhìn anh, anh mặc chiếc áo ni màu xám đậm có mũ, quần jean ống đứng màu lam nhạt, tóc đã dài hơn so với kỳ nghỉ hè, cắt gọn gàng, khuôn mặt vẫn đẹp như thế.

Đã nhiều mùa đông An Hồng không được nhìn Hàn Hiểu Quân, lúc này nhìn thấy anh lại ngẩn người, không nói nên lời.

Tần Nguyệt nhận đồ ăn trong tay Hàn Hiểu Quân, nở nụ cười, cô mặc một cái áo khoác màu trắng, chất vải mỏng nhưng kiểu dáng rất đẹp, cổ quàng khăn hoa, đôi mắt lấp lánh. An Hồng cũng nhìn Tần Nguyệt và Hàn Hiểu Quân nói chuyện với nhau, không nghe thấy Đinh Ngôn đang ở bên cạnh nói những cái gì.

Hàn Hiểu Quân quay mặt nhìn An Hồng, mỉm cười bước đến, đưa tay xoa đầu cô, anh nói: "Em lại cao lên rồi hả? Bây giờ cao bao nhiêu?"

"168 cm " An Hồng nhỏ giọng trả lời, Hàn Hiểu Quân kinh ngạc nói: "Cao như vậy? Em còn chưa đến mười sáu đâu, cũng không cần cao thêm nữa, coi chừng về sau không ai thêm lấy."

Tần Nguyệt ở bên cạnh cười lên, nói: "Anh Hiểu Quân, anh yên tâm đi! Nam sinh theo đuổi An Hồng rất nhiều đấy, lần trước còn có một cậu bạn chiều cao cũng không chênh lệch lắm so với An Hồng, đã tỏ lộ với cậu ấy."

An Hồng lạnh mặt nhìn Tần Nguyệt nói: "Đó là mấy nam sinh nhạt nhẽo, mình không có nhầm chán như vậy."

Tần Nguyệt có chút xấu hổ, gắt giọng: "Ôi trời~~ mình đùa chút thôi cậu đừng tức giận"

Hàn Hiểu Quân cười "Được rồi được rồi, đừng âm ỉ, chúng ta đi vào trong thôi."

Cả buổi tối An Hồng không yên lòng chút nào, Đinh Ngôn chăm sóc cô rất nhiệt tình, hỏi han, ân cần lấy đồ uống cho cô. An Hồng đến một bài hát cũng không bao giờ hát, cô chưa từng đi đến quán karaoke, ngồi trong phòng tối kiểu này, cô có chút khản trương, trong lòng lại có tâm sự nên càng không đề ý.

Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vừa nói cười, vừa thay nhau chọn những bài hát phổ biến, rất nhiều bài An Hồng chưa từng nghe qua, lại càng thêm bức mình.

Tần Nguyệt còn lôi kéo Hàn Hiểu Quân song ca một bài hát. An Hồng nghe bọn họ hát ca khúc trong phim 《 Bá Vương Biệt Cơ 》 mấy năm trước, ca khúc chủ đề ——《 khi tình yêu đã thành chuyện cũ 》，trong lòng không khỏi chua xót.

Đề chuyện cũ ở lại trong gió? Hàn Hiểu Quân, có phải anh cũng đề chuyện cũ giữa chúng ta lại trong gió?

An Hồng thậm chí không nhớ nổi mình về nhà như thế nào.

Có một ngày tháng giêng, Hàn Hiểu Quân đột nhiên gọi An Hồng gặp mặt.

Trong cửa hàng KFC ở trung tâm thành phố, anh và An Hồng ngồi đối mặt nhau, An Hồng bối rối nhìn anh, mấy lần Hàn Hiểu Quân muốn nói lại thôi, An Hồng không nhịn được hỏi: "Hiểu Quân, anh muốn nói gì với em hả?"

Hàn Hiểu Quân ngẩng đầu lên nhìn An Hồng, cuối cùng quyết định mở miệng: "Là như vậy, A Hồng, Đinh Ngôn muốn anh giúp cậu ấy hỏi em một chút, em có đồng ý làm bạn gái cậu ấy không."

An Hồng hoàn toàn ngây ngốc, cô nhìn Hàn Hiểu Quân, đôi môi mấp máy nửa ngày cũng không nói ra lời.

Ánh mắt Hàn Hiểu Quân từ đầu đến cuối vẫn rất ôn hòa, anh chậm rãi nói: "Anh đã nói với cậu ấy là em mới học lớp mười, vẫn còn nhỏ nhưng cậu ấy nói rất thích em, biết quan hệ giữa chúng ta rất tốt nên nhất định bảo anh phải hỏi em. Anh muốn..... Anh không thể quyết định thay em nên giúp cậu ấy chuyển lời."

An Hồng hỏi: "Hiếu Quân, anh cảm thấy em sẽ đồng ý à?"

"Chuyện này để em tự quyết định thôi."

"Em muốn nghe ý kiến của anh."

Những lời đối thoại này đã từ nhiều năm trước từng xuất hiện giữa bọn họ, bây giờ chỉ đổi ngược vị trí.

Hàn Hiếu Quân nhìn An Hồng chăm chú, bình tĩnh nói: "Em muốn nghe ý kiến của anh hả? Được rồi, theo anh thì anh hi vọng em sẽ không đồng ý."

An Hồng cũng nhìn chăm chú vào Hàn Hiếu Quân, tảng đá trong lòng rơi xuống, có những lời này của Hàn Hiếu Quân là đủ rồi.

Cô nói: "Vậy anh giúp em chuyển lời đến Đình Ngón, trong thời gian học cấp ba em sẽ không nghĩ đến chuyện yêu đương."

"Được." Hàn Hiếu Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói, "Học xong năm nhất anh sẽ tìm đơn vị để liên hệ thực tập vào năm thứ hai, khoảng cuối năm là anh có thể trở về thực tập, sau đó sẽ ở lại luôn."

"A....."

"A Hồng, có chuyện, anh vẫn muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Là..... Giữa anh và Tần Nguyệt không có gì cả, anh không muốn em hiểu lầm."

Nét mặt Hàn Hiếu Quân rất nghiêm túc, vào giờ khắc này, dường như An Hồng nghe được một tiếng "Àm" trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Học Sinh Chuyển Trường

Suốt năm học lớp mười, tâm tình An Hồng đều rất tốt.

Quan hệ giữa cô và Lâu Tĩnh Tĩnh ngày càng thân thiết, với Tần Nguyệt thì càng ngày càng xa lánh.

Bọn họ cũng không cảm thấy không ổn, chẳng biết từ lúc nào mà họ không cùng đi học về, gặp nhau cũng chỉ khách sáo gật đầu, nói mấy chuyện linh tinh.

Tần Nguyệt chơi thân với mấy bạn nữ trong lớp, cô vẫn hướng ngoại hoạt bát nhưng thành tích lại không được như trước kia, Văn học tạm được, toán lý hóa học ngày càng khó nên cũng chỉ đứng hạng trung bình trong lớp.

Cô không nắm chức vụ gì quan trọng, chỉ giữ vị trí tổ trưởng môn Tiếng Anh.

An Hồng cũng có mấy người bạn tốt, lớp trưởng Hà Ngọc Đông, một thiếu niên cao lớn mập mạp, Tiền Hội Na - dịu dàng ít nói là tổ trưởng Văn học, còn có - Thẩm Kha, là nam sinh anh tuấn nhất trong lớp, gia cảnh cực tốt, đáng về lịch sự, vóc người cân xúng, đối xử với người khác rất nhiệt tình thân thiện, thành tích khoa học tự nhiên xuất chúng nổi bật, mọi người vẫn gọi là Thẩm công tử, rất được các bạn nữ ái mộ.

Bởi vì trong kỳ thi giữa kỳ năm lớp mười, điểm thi Vật Lý của An Hồng ngoài ý muốn đứng thứ nhất, khiến cô cũng giật mình kinh ngạc, làm cho tổ trưởng Vật Lý - Thẩm Kha cũng chú ý tới cô gái đặc biệt này.

Mặc dù bài kiểm tra và thi cuối kỳ sau đó, anh đều vượt trên An Hồng, đứng thứ nhất cả lớp nhưng quan hệ giữa bọn họ lại trở nên tốt hơn. Thậm chí Thẩm Kha còn đề cử An Hồng làm tổ trưởng Hóa học, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mấy chục năm đi học của An Hồng được nắm một chức vụ trong lớp, cô có chút thụ sủng nhược kinh, trong lòng âm thầm cảm kích Thẩm Kha.

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Thẩm Kha và An Hồng cùng đạp xe về nhà, nhà anh ở Thành Đông, đi cùng đường với An Hồng khoảng hai mươi phút.

Trên đường, Thẩm Kha hỏi An Hồng: "Cậu sẽ làm gì trong thời gian nghỉ hè?"

"Không có gì, chỉ ngồi ở nhà thôi, thỉnh thoảng cùng mấy người bạn đi chơi, đi bơi hoặc đánh cầu lông."

"Hả? Vậy lúc nào bọn mình cùng đi bơi nhé, mình có thể bơi của sân vận động thành phố."

"Được....." An Hồng nhìn gò má Thẩm Kha, cậu ấy đeo kính mắt gọng kim loại, mũi cao môi mỏng, rất đẹp trai.

"Đến lúc đó mình sẽ nói với cậu, cậu cho mình số điện thoại ở nhà nhé." Thẩm Kha bình tĩnh nói.

An Hồng đọc số điện thoại, lại nghe thấy anh nói: "An Hồng, cậu có biết không, cậu là một nữ sinh rất đặc biệt."

Ồ! Những lời này..... làm trái tim An Hồng nhảy lên nhưng mà cô lại không tiếp lời.

Ở trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể thay thế được vị trí của Hàn Hiểu Quân trong lòng cô.

Trong thời gian nghỉ hè, có lúc An Hồng sẽ cùng Lâu Tinh Tinh, Tiền Hội Na đi ra ngoài chơi, hoặc đến nhà nhau đọc truyện tranh, xem tivi, có lúc cô sẽ đưa Lâu Tinh Tinh và Tiền Hội Na đến phố ẩm thực ở gần trung học Ngọc Lan ăn Toan Lạt Phấn trong tiệm của cha La. La Lập Sơn nhìn thấy An Hồng thì rất vui vẻ, cậu ấy vừa đi học ở trường vừa học nấu ăn, lúc nghỉ nghề ngày nào cũng ở trong tiệm giúp cha La làm việc, cậu ấy có ý định nối nghiệp kinh doanh của cha.

Thẩm Kha cũng không có gọi điện thoại cho An Hồng mà An Hồng cũng không tự nhiên lại đi gọi điện thoại cho anh, giữa bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè tốt, đối với An Hồng mà nói, người bạn đó không có gì đặc biệt.

Ngược lại có mấy nam sinh gọi điện thoại đến nhà An Hồng nói mấy lời khó hiểu, vài lần bà ngoại nhận điện thoại, hung hăng mắng đối phương một trận, sau đó những cuộc điện thoại nhằm chán mới chấm dứt.

Hàn Hiểu Quân trở lại thành phố J như đã hẹn, anh thực sự đã liên hệ tìm đơn vị thực tập cuối năm, dựa vào thành tích suất sắc trong trường chuyên nghiệp cùng với kinh nghiệm phong phú năm trước, rất nhanh có một công ty xây dựng dân dụng quyết định nhận vào thực tập, đến đầu năm 2000 kết thúc kỳ thi cuối, anh có thể quay trở lại để bắt đầu chính thức làm việc.

An Hồng rất vui vẻ, cũng như những năm trước cô đi chơi cùng Hàn Hiểu Quân, xem Hàn Hiểu Quân chơi bóng rổ hoặc cùng đi bơi lội, lang thang trên đường. Đại đa số thời gian, cô sẽ đi đến nhà Hàn Hiểu Quân, cùng anh chơi game, ăn kem, ngồi điều hòa xem tivi. Cha Hàn buồn bán ngày càng lớn, trải qua mấy năm phát triển đã có một nhà hàng không nhỏ tên là nhà hàng Hiểu Quân, mấy lần ông nhắc đến việc muốn Hàn Hiểu Quân sau khi tốt nghiệp sẽ giúp đỡ ông trong công việc kinh doanh nhưng Hàn Hiểu Quân lại không có hứng thú, cha Hàn cũng không thể làm gì được.

Có mấy lần Tần Nguyệt và Đinh Ngôn cũng đi cùng hai người, mỗi lúc như vậy, An Hồng cảm thấy mất tự nhiên, sau đó quyết định không muốn tham gia.

Hàn Hiểu Quân gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết, cứ cách hai ngày Tần Nguyệt sẽ gọi điện đến nhà anh, chỉ cần biết là anh và An Hồng sẽ đi chơi là lại âm ỉ đòi đi theo, Hàn Hiểu Quân bắt buộc dĩ phải rủ Đinh Ngôn đi cùng, tạo thành một nhóm bốn người kỳ quái.

Anh hỏi An Hồng: " Trước kia em và Tần Nguyệt không phải là bạn thân à? Bây giờ thế nào?"

An Hồng cười cười, nói: "Không có gì, bây giờ bọn em vẫn tốt."

Cô không có ý định kể cho Hàn Hiểu Quân nghe quan hệ kỳ quái giữa cô và Tần Nguyệt, cô cảm thấy không cần thiết.

Cô tin tưởng Hàn Hiểu Quân, anh nói anh và Tần Nguyệt không có gì, chính là không có gì, chuyện kỳ cục nhỏ nhỏ như thế này cần gì phải nói cho anh biết?

An Hồng mười sáu tuổi ngắm mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ, nằm trên bàn học ngăn người, cô đã dần dần trưởng thành, hiểu ra rất nhiều vấn đề, mặc dù còn có chút thơ ngây nhưng cô biết có rất nhiều việc không thể miễn cưỡng được, cô hi vọng tất cả diễn ra một cách tự nhiên, nước chảy thì thành sông.

Ở lúc cần thiết, cần cố gắng, cô sẽ cố gắng, cần độc ác, cô sẽ độc ác.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải là một người dễ mềm lòng.

Mười ngày trước khi bước vào lớp mười một, Thất Trung tiến hành tập huấn quân sự như thường lệ.

An Hồng đạp xe dưới nắng đi đến trường, gặp Lâu Tinh Tinh, hai người lập tức xúm lại buôn chuyện, sau đó cô thấy Thẩm Kha, Thẩm công tử chỉ hơi gật đầu chào hỏi, An Hồng cười cười lặng lẽ rời tầm mắt.

Sau khi học sinh đã đến đông đủ, chủ nhiệm lớp chia xong các tổ đội, phát cho mỗi người một bộ đồ rằn ri, yêu cầu ngày hôm sau bắt đầu mặc. Sau đó cô giới thiệu: "Năm nay lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển trường, để bạn ấy tự giới thiệu mình một chút, mọi người hoan nghênh nào."

Cả lớp đều vỗ tay.

Tất cả học sinh lớp 11 ở trên bãi tập trung, mỗi lớp xếp hàng theo vị trí được sắp xếp từ trước.

An Hồng đứng ở trong lớp 11/7 gần chỗ cột cờ, bên trên không có mái che, hạ tuần tháng tám, ánh nắng mặt trời chói chang thiêu đốt khắp nơi, An Hồng mặc áo sơ mi cộc tay màu cam, quần short trắng, đây là quà sinh nhật mười sáu tuổi mà mẹ Hàn mua cho cô, cô nheo mắt lại, mồ hôi trên trán chảy xuống.

Cô nhìn thấy một bạn nam chậm rãi đi đến bên cạnh giáo viên chủ nhiệm.

Cậu ấy phải cao tối thiểu 175cm,

Bà vai không quá rộng, cơ thể gầy gò, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, khuôn cằm xinh đẹp, da trắng, trên mặt còn vương nét ngây thơ, dưới cặp lông mày là đôi mắt đen rạng rỡ, vòm miệng rất cao, môi mỏng lúc này đang hơi nhếch lên tạo thành đường cong đẹp mắt.

Thiếu niên mặc áo T-shirt màu trắng, quần lửng màu xanh lá cây lộ ra hai bắp chân trắng tấp, dưới chân đi đôi giày lười, quần áo và giày đều có logo là một cái móc rất lớn.

Cậu ta thảnh thơi đứng đó, tay đút túi quần, vẻ mặt bình tĩnh không chút để ý nhìn bạn học trong lớp.

Cho đến khi tầm mắt của cậu ta và An Hồng va vào nhau, trên mặt mới lộ ra một chút vui vẻ, có thể nhìn thấy, thực sự là vui vẻ.

Cậu ta đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng tự giới thiệu mình:

"Xin chào các bạn! Tên mình là Lộ Văn Phàm, Lộ trong con đường chứ không phải trong từ đại lục, năm nay mình mười bốn tuổi, từ Nhị Trung chuyển đến, mình thích đá bóng, chạy bộ, đàn dương cầm, đọc truyện tranh, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn!"

Giọng nói không còn thanh thoát hiền hòa nữa vừa trải qua thời kỳ đổi giọng, âm thanh trầm thấp khàn khàn hấp dẫn.

Các bạn học đều vỗ tay, sau đó vì số tuổi của học sinh mới đến này mà cảm thấy kỳ quái.

An Hồng đứng trong lớp, miệng há hốc, mắt nhìn trừng trừng tưởng là mình đang nằm mơ.

Đã một năm lẻ hai tháng cô không gặp Lộ Văn Phàm, An Hồng thừa nhận mình đã từng nhớ đến cậu ấy, nhưng là số lần nhớ cũng đếm trên đầu ngón tay.

Cô từ chối đề nghị đăng ký vào Nhị Trung của Lộ Văn Phàm, cứ tưởng rằng cả đời này bọn họ sẽ không gặp lại, không ngờ rằng anh chuyển đến Thất Trung mà lại còn cùng lớp với cô!

Đây là một chuyện vô cùng kỳ diệu! An Hồng có chút không phản ứng kịp, trong hoảng hốt hình như cô thấy Lộ Văn Phàm mỉm cười nhìn cô, nụ cười rất quý dị, một gương mặt đẹp đến không chân thật, ánh mắt sáng rực nhìn còn nóng hơn cả thời tiết tháng tám. Lâu Tinh Tinh bất chợt khoác tay An Hồng, vui mặt trên vai cô, nói nhỏ: "Ồ..... Trong lúc còn sống, rốt cuộc mình có thể gặp được phiên bản đời thực của Lưu Xuyên Phong, mặc dù tuổi hơi nhỏ, nhưng mà..... Ồ..... Thằng cu xinh đẹp như thế, làm thế nào làm thế nào làm thế nào, mình thật hy vọng Thẩm Kha sẽ yêu thích nó!"

An Hồng đen mặt, đẩy Lâu Tinh Tinh ra nói: "Nồi điên à!"

Lâu Tinh Tinh ai oán nhìn cô, than thở nói: "Mới vừa rồi mình thấy nó phóng điện với Thẩm Kha mà, cậu không nhìn thấy à?"

Thẩm Kha đứng trước An Hồng, An Hồng chợt dạ nói: "Không nhầm đấy chứ, nhất định là cậu bị hoa mắt rồi."

Cô quay đầu nhìn mấy bạn nữ xung quanh, không có chỗ nào mà không mang vẻ mặt kích động lại cổ gồng đờn, còn có mấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, châu đầu kề tai nói gì đó.

Hiển nhiên, học sinh chuyển trường 14 tuổi Lộ Văn Phàm đã không cần tốn nhiều công sức cũng chinh phục được bọn họ.

Thời gian nghỉ giữa giờ trong lúc huấn luyện, An Hồng và Lâu Tinh Tinh ngồi uống nước dưới bóng cây, lặng lẽ nhìn Lộ Văn Phàm ở phía xa, trong lớp học, ngoài 3,4 người tốt nghiệp từ trung học Ngọc Lan thì không ai biết cậu ta, mà cậu ta cũng không biết người khác..

Một mình cậu ta ngồi nghỉ ngơi trên ghế dưới bóng cây, hai cái chân dài kéo dài thẳng tắp, đáng vẻ nhìn có chút nhàm chán.

An Hồng đột nhiên ý thức được, bề ngoài của cậu ta có thay đổi rất lớn. Lúc tốt nghiệp cấp hai, Lộ Văn Phàm chỉ là cậu bé vừa bắt đầu trở mã, cao chưa đến 170cm, hầu kết, râu chưa có, giọng nói nhỏ nhẹ, gương mặt xinh đẹp, chưa có hương vị thiếu niên.

Mà bây giờ, rõ ràng là đã ra dáng thiếu niên, cổ họng hơi nhô ra, cánh tay, chân đều có bắp, mặc dù nhỏ hơn 2,3 tuổi so với các bạn nam trong lớp nhưng chênh lệch bên ngoài cũng không rõ ràng.

Đáng vẻ so với nam sinh bình thường học lớp mười một cũng cao hơn.

An Hồng nhìn, lặng lẽ uống nước, Lộ Văn Phàm chợt xoay đầu lại, ánh mắt không hề che giấu chút nào nhìn An Hồng, sau đó phá lên cười.

An Hồng "Phụt ——" một cái liền bị sặc, một ngụm nước lọt vào trong khí quản lớn tiếng ho khan.

Cô còn chưa phản ứng kịp, Lộ Văn Phàm đã sai bước đi tới bên người cô, nhẹ nhàng giúp đám lưng.

"Gấp cái gì." Cậu ta không nhanh không chậm nói.

An Hồng ngừng ho khan, ngẩng đầu nhìn, Lộ Vân Phàm đứng ở bên người ô, vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Lâu Tinh Tinh há hốc miệng nhìn bọn họ, hỏi: "Hai người biết nhau à?"

An Hồng vẫn chưa trả lời, Lộ Vân Phàm đã lên tiếng: "Minh và bạn ấy quen biết đã lâu, học cùng tiểu học và cấp hai, bây giờ lại học cùng lớp cấp ba, Này! Răng đen, có phải bọn mình rất có duyên hay không!"

"Phụt ——" hô hấp của An Hồng mới vừa mới ổn định, uống một hớp nước, lại vì lời nói của cậu ta mà phun ra.

Lâu Tinh Tinh mê mang hỏi: "Răng đen là cái gì?"

"À..... Không có gì, đây là bí mật của mình và An Hồng." Nói xong, Lộ Vân Phàm cười "Ha ha ha". Vừa cười vừa tiếp tục nhẹ nhàng vỗ lưng An Hồng.

An Hồng lặng lẽ nhìn bốn phía, phát hiện rất nhiều các bạn học đang nhìn bọn họ, còn bàn luận nhỏ nhỏ, cô thấy ánh mắt Thẩm Kha cũng tập trung lên người cô và Lộ Vân Phàm, thấy ánh mắt sau tròng kính có vẻ lạnh lùng. Còn có Tần Nguyệt vừa nhìn qua mấy lần, vừa nói đùa cùng mấy nữ sinh, vẻ mặt say mê cuồng nhiệt.

An Hồng đột nhiên đã cảm thấy có chút không đúng, cô loáng thoáng cảm thấy sinh hoạt thời cấp ba của mình hình như phát triển theo hướng hoàn toàn không dự tính được.

Ngày huấn luyện quân sự đầu tiên kết thúc, Lộ Vân Phàm đã thành công thu hút được mấy nam, nữ sinh.

An Hồng nhìn đáng vẻ đùa cợt của cậu ta với các bạn, nghĩ thầm người vừa xinh đẹp vừa hướng ngoại quả nhiên chỗ nào cũng được hoan nghênh.

Cô đẩy xe đạp đi ra cổng trường, vẫy tay từ biệt Lâu Tinh Tinh, một mình đạp xe trên đường về nhà.

Không biết từ lúc nào thì sau lưng đi theo một người.

An Hồng quay đầu nhìn, lại là Lộ Vân Phàm.

Bọn họ đều ở phía Bắc thành phố, tất nhiên cùng đường.

Lộ Vân Phàm đi xe ngâm nga hát, mắt nhìn phía trước, không liếc An Hồng lấy một cái.

An Hồng theo bản năng đạp xe nhanh hơn, dốc sức đạp, nhưng chiếc xe Angel cổ lỗ của cô làm sao mà so được với tốc độ chiếc Giant của Lộ Vân Phàm?

Mặc kệ An Hồng cố gắng thế nào cũng không thể bỏ rơi cậu ta được.

Cô quyết định đạp chậm lại, so với đi bộ nhanh hơn một chút.

Lộ Vân Phàm cũng đi chậm lại, đầu xe lúc ẩn lúc hiện, không nhanh không chậm đi theo bên cạnh cô.

20 phút sau, An Hồng từ bỏ chống lại, cô mở miệng hỏi: "Cậu đi theo mình làm gì?"

Lộ Vân Phàm nghiêng mắt nhìn cô một cái, nói: "Đường này là cậu làm à?"

"Sao cậu đi chậm như vậy?" An Hồng bức bối.

"Minh thích! Ai cản cậu phải lo!" Cậu ta cười lên, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"....." An Hồng cầm nín, coi như cậu ta không tồn tại, để ý đạp xe.

Lộ Vân Phàm nhìn cô: "Cậu có hối hận vì đã đăng ký vào Thất Trung không?"

An Hồng cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Làm sao phải hối hận?"

"Đường xa như vậy! Minh đi từ Kim Thủy Uyển mất năm mươi phút, cậu về nhà cũng phải bốn mươi phút.."

"Coi như rèn luyện thân thể."

"Ban đầu nói cậu đăng ký Nhị Trung có phải là tốt hơn không, vừa gần vừa tốt, với thành tích của cậu nhất định sẽ thi đậu."

"Cậu đúng là phiền phức!" An Hồng nghe cậu ta nói xong thì cảm thấy buồn bực.

Thật sự thì sau đó cô cũng có chút hối hận, nhất là mùa đông, 7h30 phải có mặt ở trường nghĩa là sáu giờ rưỡi cô phải ra khỏi cửa, sáu giờ kém phải rời giường. Cảm giác lúc từ trong chăn ấm bò ra ngoài vô cùng khổ sở, lúc ra cửa trời vẫn còn tối, An Hồng một nắng hai sương đạp xe đi học, nói không sợ đều là dối trá.

"Cậu nói mình phiền á? Ban đầu lời vàng ngọc cậu lại không nghe." Lộ Vân Phàm hừ một tiếng.

"VẬY CÒN CẬU? ĐANG TỐT NHƯ THẾ CHUYỂN ĐẾN THẮT TRUNG LÀM CÁI GÌ?" An Hồng không khỏi hỏi lại, cô vẫn cảm thấy kỳ quái.

"Ai..... Một lời khó nói hết." Lộ Vân Phàm khoa trương than thở lắc đầu, tiếp theo mỉm cười, "Sau này từ từ nói cho cậu biết."

"....." An Hồng nghĩ thầm, một tí tôi cũng không thêm biết!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Từ Nay Về Sau Mình Sẽ Gọi Cậu Là An An

Suốt quãng đường sau đó, An Hồng và Lộ Vân Phàm không nói chuyện với nhau.

Một người sống sờ sờ đi ngay bên cạnh, An Hồng cảm thấy hơi khó chịu nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Cô biết thằng nhóc thối tha này đã nhiều năm rồi, mặc dù hai người không học cùng lớp nhưng là vẫn luôn đánh cãi nhau suốt, cũng từng vui vẻ huyên náo, coi như là có quen biết nhau. An Hồng vẫn nhớ đến chuyện khiêu vũ cùng Lộ Vân Phàm, việc đó xảy ra rất kỳ quái, kỳ quái đến mức cô không muốn nghĩ lại, càng không muốn kể cho ai biết. Đây là bí mật giữa cô và Lộ Vân Phàm.

Thằng nhóc này không phải đùa hù hòng, chỉ là nó hay làm mấy chuyện kỳ lạ khiến An Hồng không hiểu được.

Ví dụ như lần này, lúc An Hồng sắp rẽ vào chung cư Hòa Bình, Lộ Vân Phàm gọi cô lại: "Răng đậu đen, đập xe lâu như vậy cậu có thấy khát không? Mình mời cậu uống cola nhé."

"Không cần." An Hồng nghiêng đầu nhìn cậu ta, khuôn mặt cô bị phơi nắng cũng trở nên ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô nghĩ một lúc lại bỏ sung thêm một câu, "Cảm ơn."

Đầu Lộ Vân Phàm cũng đầy mồ hôi, cậu ta nghiêng đầu nhìn trời, hơn bốn giờ chiều mà mặt trời vẫn chói chang, cậu ta nói: "Đừng có khách sáo như thế, hoặc là vậy đi, lần trước mình cho cậu mượn sách mà cậu vẫn chưa cảm ơn mình, cậu mời mình uống cola nhé."

"....." An Hồng im lặng, đành phải đi cùng cậu ta đến một cửa hàng nhỏ.

An Hồng đi vào trong cửa hàng mua hai chai cola đưa cho Lộ Vân Phàm, cậu ta nhìn ngó một lúc chê bai nói: "Là Coca Cola à..... mình thích uống Pepsi."

An Hồng đen mặt: "Sao không nói sớm! Có uống hay không!"

"Làm sao mà cậu ghê gớm thế hả." Lộ Vân Phàm nhìn nhìn cô, cậu ta còn ngồi trên xe, một chân đặt trên bàn đạp, một chân dẫm trên đất, mở nắp bình giữa đầu uống.

Ngày hè chói chang uống cola ướp lạnh cảm thấy rất sáng khoái, An Hồng nhìn hầu kết không ngừng hoạt động của cậu ta, vẻ mặt sáng khoái, cô cảm thấy cậu ta đúng là người dễ dàng thỏa mãn.

Cô cũng cầm lên bình uống, mới uống được vài hớp liền nghe Lộ Vân Phàm hỏi: "Này, răng đậu đen, bạn trai của cậu có thi đại học ở thành phố J không?"

"Phụt ———" Lần thứ ba trong ngày An Hồng bị Lộ Vân Phàm hỏi đến mức sặc nước, lại ho khan.

Lộ Vân Phàm giúp cô vỗ lưng, sau đó, tay của cậu ta chạm vào cái chỗ nổi gồ trên lưng của cô, trong một ngày —— là lần thứ ba.

Cách lớp áo sơ mi mỏng màu cam, cậu ta chạm vào khóa cài áo ngực, Lộ Vân Phàm liếc nhìn bộ ngực đầy đặn của An Hồng, khuôn mặt đỏ bừng.

An Hồng thật vất vả lấy lại hô hấp, ngẩng đầu nhìn Lộ Vân Phàm thì thấy sắc mặt lúng túng của cậu ta.

Cô nghĩ đến câu hỏi của Lộ Vân Phàm, không biết nên trả lời như thế nào.

Thật may là cậu ta cũng không có hỏi nữa.

Lộ Vân Phàm kiên trì đưa An Hồng về đến dưới nhà mới đập xe đi, An Hồng nhìn bóng lưng cậu ta, suy nghĩ một lúc mới xoay người đi lên nhà.

Cô thế nào cũng không có nghĩ đến, sáng sớm hôm sau, khi cô mặc đồ rằn ri xuống dưới nhà liền gặp thì liền gặp một người cũng mặc bộ đồ rằn ri giống như vậy.

Lộ Vân Phàm đứng bên cạnh xe đạp, cười hi hi nhìn cô nói: "Chào buổi sáng."

Thiếu niên đáng vẻ non nớt mặc vào bộ trang đồ ngây trang màu xanh lá cây nhìn rất cứng cáp, lại kết hợp với dáng người cao gầy và khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ này, trông có vẻ rất đặc biệt..

"Bạn làm gì đấy?" An Hồng kinh ngạc nhìn cậu ta.

"Chờ cậu cùng đi học."

"..... Sao không đi một mình đi, cần gì phải chờ mình?"

"Quãng đường dài như thế đạp xe một mình rất chán, trong lớp không có nhiều người cùng đường với mình, mà trong số những người đó mình chỉ chơi thân nhất với cậu mà thôi, nên tất nhiên là mình muốn đi đến trường cùng cậu rồi." Cậu ta cười rất rạng rỡ, vẻ mặt thân nhiên.

An Hồng gãi gãi đầu, nói: "Nhưng mình còn chưa ăn sáng đâu."

"Mình cũng chưa ăn, cùng đi nhé, cậu ăn sáng ở đâu?"

"Chính là cửa hàng ở ngay đầu đường, ăn hoành thánh, bánh nướng."

"Mình cũng thích ăn cái đó, đi thôi đi thôi."

Lộ Vân Phàm đạp xe phi ra ngoài, An Hồng hết cách đành phải đạp xe theo sau.

Hai người cùng nhau vào quán ăn sáng, Lộ Vân Phàm gọi đồ ăn giống hệt An Hồng, ăn từng miếng rất ngon lành.

Lúc trả tiền, cậu ta đưa cho chủ quán mười đồng: "Trả cho hai người."

An Hồng vội nói: "Không cần! Để mình tự trả."

Lộ Vân Phàm cười lên, đôi mắt lóe sáng: "Không sao, buổi chiều đi về cậu mua kem ốc quế cho mình là được rồi."

"....."

Đến ngày hôm sau, Lộ Vân Phàm đứng như một pho tượng chờ An Hồng ở dưới nhà, mà An Hồng cũng cảm thấy không sao hết.

Hai người lại cùng nhau đi ăn sáng, cô ăn được một nửa liền đi tìm chủ quán để trả tiền, chủ quán nhìn cô nói: "Bạn lính đi cùng cháu đã trả tiền lúc gọi hoành thánh rồi."

An Hồng cầm tiền trong tay, bực bội quay lại bàn cúi đầu ăn tào phớ.

Lộ Vân Phàm im lặng nhìn cô, khuôn mặt cô rất nghiêm túc, trong lòng cảm thấy buồn cười, cậu ta ho khan một tiếng: "Này, bên cạnh Thất Trung có một quán nhỏ bán cháo rất ngon, buổi chiều chúng ta cùng đi ăn đi."

An Hồng vừa cắn một miếng cơm, nghe cậu ta nói vậy, giương mắt lên nhìn lại bất gặp một đôi mắt đen láy, còn có cậu ta khi cười lên, trong miệng lộ ra hàm răng trắng bóng.

Từ đó về sau, Lộ Vân Phàm cùng An Hồng đạp xe cùng nhau đi đến trường, cùng nhau đi về nhà, trở thành một chuyện thuận nước đẩy thuyền..

Tập huấn quân sự ngày thứ bảy, sau khi giải tán vào buổi chiều, An Hồng dắt xe đạp ra cổng trường, Lộ Vân Phàm đi bên cạnh cô.

Cậu ta hỏi: "Hôm nay mời mình ăn cái gì?"

An Hồng tròn mắt lên, tiền ăn sáng của cô đã dùng để mua trà trưa cho cậu ta rồi, cô tức giận nói: "Bạn là heo a! Cả ngày lẫn đêm ăn ăn ăn!"

"Mình quá gầy, phải ăn nhiều mới được." Lộ Vân Phàm nhếch miệng cười một tiếng, sau đó liền phát hiện ra vẻ mặt An Hồng bỗng nhiên thay đổi.

Khuôn mặt cô trở nên rất dịu dàng, dường như đôi mắt cũng trở nên lấp lánh, cậu ta thấy cô dắt xe, vui vẻ đi về phía đối diện.

"Hiểu Quân!" An Hồng nhìn thấy Hàn Hiểu Quân đang đứng dưới tán cây đối diện cổng trường, anh mặc một chiếc áo sơ mi đen, quần dài vàng nhạt, đáng vẻ giống như một người đàn ông trưởng thành.

An Hồng hỏi: "Hiểu Quân, sao anh lại tới đây?"

Hàn Hiểu Quân nhìn An Hồng, nói: "Đến đón em đi ăn cơm."

"Tự em có thể đi mà."

"Quá xa, anh cũng thuận tiện ghé qua xem trường học của em một chút, đây là bạn cùng lớp em à?"

Nghe Hàn Hiểu Quân hỏi, An Hồng nghiêng đầu nhìn thì thấy Lộ Văn Phàm dắt xe đứng sau lưng cô.

Về mặt của cậu ta cũng không có gì khác thường, chỉ là trong ánh mắt có cái gì đó không rõ ràng lắm.

An Hồng nói: "A, đây là Lộ Văn Phàm bạn học cùng lớp em."

Lộ Văn Phàm thấy An Hồng giới thiệu mình với Hàn Hiểu Quân, đẩy xe về phía trước, cười nói: "Hàn Hiểu Quân, chúng ta đã gặp nhau rồi."

Hàn Hiểu Quân ngạc nhiên, anh suy nghĩ một chút mới nhớ tới thằng nhóc trước mặt——đó không phải là thằng nhóc xinh đẹp tức giận ở trước cửa rạp chiếu bóng đấy hay sao!

Mới qua hơn hai năm nhưng đã cao như vậy rồi, đáng vẻ có sự thay đổi rất lớn.

Hàn Hiểu Quân cười với Lộ Văn Phàm: "Anh vẫn nhớ được em, khi đó vẫn còn nhỏ mà bây giờ đã ra dáng một thanh niên rồi."

An Hồng quay đầu lại nói: "Lộ Văn Phàm, mình quên nói với cậu là hôm nay mình không về nhà, mình sẽ đến nhà Hàn Hiểu Quân ăn cơm."

"À." Lộ Văn Phàm nhìn cô một cái, nói, "Vậy mình đi trước."

Lúc này, Tần Nguyệt cùng mấy nữ sinh dắt xe đạp xuất hiện tại cổng trường, cô liếc mắt nhìn thấy Hàn Hiểu Quân dưới bóng cây, vui vẻ kêu lên: "Anh Hiểu Quân!"

Lộ Văn Phàm quay đầu lại nhìn thấy Tần Nguyệt đỏ mặt dắt xe tới, cô nhìn An Hồng, lại nhìn Lộ Văn Phàm rồi hỏi Hàn Hiểu: "Tại sao anh đến trường bọn em?"

Hàn Hiểu Quân cầm lấy ba lô trên lưng An Hồng, ném vào trong giỏ xe, lại nhận lấy xe đạp từ trong tay An Hồng, nói: "Ngày mai anh trở lại huyện W, tối nay ba mẹ anh muốn An Hồng đến nhà ăn cơm, anh tới đón em ấy."

Tần Nguyệt có chút mất mát, trên mặt tỏ rõ sự thất vọng, còn có sự lúng túng, cô nói: "A, ngày mai anh đã đi rồi à, em có thể đến tiễn anh không?"

Cái này đã coi như là một sự biểu đạt rất thẳng thắn, người có ngu thể nào đi nữa cũng có thể hiểu được ý cô.

Hàn Hiểu Quân mỉm cười: "Không cần đâu, anh đi chuyển tàu sáng, lúc đó các em đang tập quân sự."

"Vậy sao....." Tần Nguyệt cúi đầu, bàn tay bóp chặt tay lái, đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch.

Hàn Hiểu Quân nhìn qua mấy cô bé cậu bé mặc đồ rằn ri trước mặt, nói với An Hồng: "A Hồng, lên xe thôi."

"A, Vâng." An Hồng nghiêng người ngồi lên yên xe phía sau, Hàn Hiểu Quân lên xe, xe An Hồng là xe nữ, hơi thấp với anh, đạp xe rất mất sức nhưng anh không nói gì, giẫm bàn đạp, chờ theo An Hồng lên đường.

An Hồng vẫy tay với Lộ Văn Phàm và Tần Nguyệt, coi như là chào tạm biệt.

Lộ Văn Phàm vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện, cậu ta nhìn bóng dáng Hàn Hiểu Quân và An Hồng rời đi, môi mông hơi nhếch.

Cậu ta nhìn thấy rất rõ ràng, An Hồng ôm chặt lấy eo Hàn Hiểu Quân một cách rất tự nhiên, thậm chí gò má An Hồng còn áp vào lưng Hàn Hiểu Quân.

Cậu ta còn phát hiện ra rằng mình vẫn không cao như Hàn Hiểu Quân, không cường tráng như Hàn Hiểu Quân.

Tần Nguyệt nhìn Lộ Văn Phàm, đột nhiên hỏi: "Cậu thích An Hồng?"

Lộ Văn Phàm cúi đầu nhìn cô, nói: "Không phải việc của cậu."

"Mình thích Hàn Hiểu Quân."

"Chẳng liên quan gì đến tôi."

"An Hồng thích Hàn Hiểu Quân, cậu nói chuyện này không liên quan đến cậu à?"

"Hàn Hiểu Quân là bạn trai của An Hồng từ lâu rồi."

Tần Nguyệt nhảy dựng lên, nói: "Cái gì? Tại sao mình lại không biết? Ai nói cho cậu!"

Lộ Vân Phàm nhìn cô một cách kỳ quái: "Chính miệng hai người bọn họ đã thừa nhận. Hơn hai năm trước."

"Không thể nào!" Tần Nguyệt nhìn Lộ Vân Phàm chăm chăm, nói, "Bọn họ gạt cậu rồi, hai người chỉ là thanh mai trúc mã, chưa bao giờ ở chung một chỗ."

"Thật không?" Đôi mắt Lộ Vân Phàm sáng rực lên.

"Mình lừa cậu làm gì!" Tần Nguyệt hừ một tiếng, nói, "Lộ Vân Phàm, mình nói này, cậu có muốn hai chúng ta hợp tác một chút không?"

Lộ Vân Phàm nhìn cô chăm chăm, cậu ta nhớ cô bạn này, khi còn bé đánh nhau cùng An Hồng, chính cậu ta là người vẫn ngồi bên cạnh An Hồng, lấy khăn拭 vết thương trên đầu An Hồng.

Cậu ta còn gặp An Hồng và cô bạn này cùng đi đến trường cùng về nhà, còn dạy An Hồng khiêu vũ trên hành lang nữa.

Cậu ta không phải là bạn tốt nhất của An Hồng hay sao? Lúc này lại hỏi mình có muốn hợp tác không.

Hợp tác? Lộ Vân Phàm cảm thấy thật đáng thương cho An Hồng.

Cậu ta cười phá lên: "Xin lỗi, tôi không cần."

Tần Nguyệt chưa từ bỏ ý định: "An Hồng chỉ thích Hàn Hiểu Quân mà thôi, cậu sẽ không bao giờ có cơ hội, mà mình cũng vậy."

Lộ Vân Phàm đạp xe, ném một câu nói cho Tần Nguyệt: "Cậu có cơ hội hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ biết là cái tôi có chính là cơ hội."

Cậu ta đạp xe phi về phía trước, cả người gập xuống rất thấp, mông cũng nhấc khỏi yên xe, chân đạp rất nhanh.

Cậu ta mới biết được một tin tức, An Hồng và Hàn Hiểu Quân chỉ là thanh mai trúc mã, chưa bao giờ ở chung một chỗ.

Mặc kệ lúc ban đầu lý do bọn họ kết hợp để lừa gạt mình là gì, Lộ Vân Phàm chỉ muốn cười thật to, cậu ta rất có lòng tin đối với chính mình, mặc dù mới mười bốn tuổi nhưng cậu ta chắc chắn rằng, trong cuộc tranh giành này mình sẽ là người thắng cuộc!

An Hồng ngồi ở sau lưng Hàn Hiểu Quân, đung đưa chân, nhìn phong cảnh hai bên đường phố, tâm trạng rất vui.

Hàn Hiểu Quân từ chối Tần Nguyệt ngay trước mặt cô và Lộ Vân Phàm, An Hồng cảm thấy trong lòng có chút thỏa mãn. Có một số việc dù bọn họ không làm rõ nhưng mà mọi người có thể cảm nhận được. An Hồng đoán không ra tâm tư của Hàn Hiểu Quân nhưng cho tới bây giờ, cô rất hài lòng với tình huống này.

Hàn Hiểu Quân đạp xe, gió thổi vạt áo sơ mi của anh, An Hồng ôm lấy eo anh, khoe miệng cong lên.

Hàn Hiểu Quân đột nhiên hỏi: "Mới vừa rồi người bạn học kia là Lộ Vân Phàm đúng không, không phải là cậu ta nhỏ tuổi hơn em à, sao lại học chung một lớp?"

"Cậu ta nhảy hai lớp, thành tích rất xuất sắc, nhưng mà cậu ta chính là một thằng nhóc thối tha."

"Vậy hả." Hàn Hiểu Quân mỉm cười, ánh mắt của Lộ Vân Phàm rõ ràng như vậy mà cô nhóc này còn không phát hiện ra?

Anh nghĩ, bây giờ cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ mà cũng thật đáng kinh ngạc.

Về đến nhà Hàn, cha Hàn mẹ Hàn thấy An Hồng đều rất vui vẻ, cha Hàn lôi kéo An Hồng xem một ít rễ cây, tảng đá mà mình sưu tầm được, Hàn Hiểu Quân mặc tạp dề vào phòng bếp phụ giúp mẹ Hàn.

Mẹ Hàn nhìn dáng vẻ buồn chuyện long trời lở đất của An Hồng và cha Hàn trong phòng khách, lặng lẽ nói với Hàn Hiểu Quân: "Con trai, còn chưa tới một học kỳ nữa là con trở lại rồi, có nghĩ đến chuyện cùng Hồng Hồng phát triển quan hệ không?"

Hàn Hiểu Quân nhin cười, nói: "Mẹ, mẹ nói gì vậy, An Hồng mới mười sáu tuổi thôi mà."

"Khụ! Mười sáu tuổi không nhỏ, lúc mẹ mười lăm tuổi đã theo cha con ra ngoài làm việc rồi đó."

"Thời của cha mẹ lúc đó khác với bây giờ, An Hồng vẫn còn trẻ con lắm."

"Thế nào lại không giống nhau, con nhóc rất thích con, chẳng lẽ con không nhận ra được hả? Con không biết đấy thôi, hồi trung học con phải đến huyện W học, buổi sáng con đi thi buổi trưa con bé đến tìm con mà không thấy con đâu liền khóc quên trời đất."

Hàn Hiểu Quân cũng không biết chuyện này, lúc này nghe mẹ kể lại, anh nghiêng đầu nhìn vào trong phòng khách, An Hồng mặc đồ rằn ri đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, ăn trái cây, nói chuyện cùng cha Hàn. Anh tưởng tượng dáng vẻ gào khóc của An Hồng năm đó, trong lòng cảm thấy dao động.

Mẹ Hàn nhìn anh nói: "Mẹ nói cho con biết, cô bé giống như Hồng Hồng là hiếm lắm đấy, vừa hiếu thảo vừa ngoan ngoãn, lúc con không ở đây, mỗi

thằng con bé đều đến thăm chúng ta, mang theo vệt sứt tương mà bà ngoại làm, ăn cơm xong lại giúp mẹ rửa chén. Mẹ con bé không có bên cạnh mà nó cũng không học đòi tật xấu, học tập thì càng càng giỏi, bây giờ lại xinh đẹp như thế, con nói xem người vợ như vậy biết tìm ở đâu hả"

Hàn Hiểu Quân mỉm cười, nói: "Mẹ, con biết rồi, chờ An Hồng học xong đại học rồi tính."

"Con trai, con không cần nghĩ là mẹ cảm ràm nhiều lời, cái gì cũng phải nắm chắc, cô bé tốt đẹp như thế nếu bị người khác lấy mất, lúc đó con có khóc cũng không kịp."

Nói xong mẹ Hàn bung mâm thức ăn ra khỏi phòng bếp.

Hàn Hiểu Quân đứng ở nơi đó, nghĩ tới lời của mẹ không khỏi mỉm cười lắc đầu một cái.

Cơm nước xong, Hàn Hiểu Quân đưa An Hồng về nhà.

Dọc theo đường đi hai người cũng không có nói gì, trước khi chia tay, An Hồng gọi anh lại.

"Hiểu Quân, cái đó, em muốn thi đại học Z." Cô nhìn anh, nghiêm túc nói.

Đại học Z ở ngoại ô thành phố J, An Hồng muốn nói cho anh biết, cô sẽ ở lại thành phố này.

Hàn Hiểu Quân cười, dáng vẻ rất dịu dàng, anh xoa đầu cô: "Được, chờ đến khi em thi đậu, anh sẽ đưa em đi chơi một chuyến."

"Vâng." An Hồng gật đầu một cái, mặt không tự chủ đỏ bừng lên.

Hàn Hiểu Quân xoay người rời đi, bóng lưng của anh cao lớn lại ấm áp, An Hồng nhìn bóng dáng dần dần đi xa, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, An Hồng xuống nhà thì thấy Lộ Vân Phàm đã đứng ở chỗ cũ đợi cô rồi.

An Hồng nhìn sắc mặt cậu ta có gì đó không đúng, nhăn mặt hỏi: "Cậu làm sao mà hai mắt thâm quầng như vậy, ngủ không ngon à?"

Lộ Vân Phàm ngẩn ra, nói lớn tiếng: "Không có! Không có!"

An Hồng cười cười, tâm tình cô rất tốt, vừa đạp xe vừa nói: "Đi ăn sáng đi."

Lộ Vân Phàm nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn giống như con bướm của cô, vẻ mặt ngày càng kém, suy nghĩ một chút liền đạp xe đi theo.

Trên đường đi học, đột nhiên cậu ta hỏi An Hồng: "Mẹ cậu gọi cậu là gì?"

"Hồng Hồng."

"Bà ngoại thì sao?"

"Hồng Hồng."

"Thế những người khác trong nhà thì sao?"

"Mình không còn người thân nào khác, hàng xóm cũng gọi mình là Hồng Hồng."

"Vậy..... Bạn trai gọi cậu là gì?"

"..... A Hồng." An Hồng nhỏ giọng trả lời, có chút chột dạ.

Lộ Vân ung dung thản nhiên hỏi tiếp: "Vậy các bạn học gọi bạn là gì?"

"An Hồng chứ còn gì nữa?" Cô suy nghĩ một lúc "Còn có Hắc Tinh Tinh, em gái khi đột, em gái răng sắt, răng đậu đen gì gì đó, đều là nhờ phúc của cậu hết."

Lộ Vân Phàm run rẩy khóe miệng: "Vậy sau này mình gọi cậu là An An nhé."

"....." An Hồng không hiểu, nhếch lông mày nghiêng đầu nhìn cậu ta "Tại sao?"

"Để nghe." Lộ Vân Phàm nhe răng cười.

"Tùy cậu."

"Vậy..... An A n, sau này cậu không được để cho người khác gọi cậu giống như vậy nhé."

"Cái gì? Tại sao?"

"Không tại sao." Lộ Vân Phàm đột nhiên gia tăng sức lực đạp xuống bàn đạp, xe đạp "Vèo" một cái liền phi về phía trước.

An Hồng sững người nhìn bóng lưng màu xanh, trong lòng có một cảm xúc không thể nói rõ thành lời.

Lộ Vân Phàm quả nhiên là một người quái lạ, làm những chuyện kì cục không giải thích nổi, nói năng lảm nhảm ngốc nghếch.

Dù sao cậu ta mới mười bốn tuổi, An Hồng nghĩ.

Cô quay đầu nhìn về phía ga xe lửa, đó là phía Đông thành phố, mặt trời đang từ từ nhô lên, ánh sáng màu cam khiến An Hồng phải nheo mắt lại.

Chuyến tàu chở Hàn Hiểu Quân chắc cũng sắp xuất phát rồi.

Chỉ cần qua cái học kỳ này, Hàn Hiểu Quân có thể quay trở lại, sẽ không bao giờ rời đi nữa.

Thật tốt.

Lúc này, Lộ Vân Phàm đang đi phía trước dừng xe lại, tóc đen tung bay, quay đầu về phía An Hồng kêu lớn:

"An An! Ngán người cái gì, đi mau lên sắp muộn rồi!"

"Oh!" An Hồng quay đầu lại nhanh chóng đạp xe.

Thành phố cuối tháng tám, thời tiết dần dần thay đổi, các bạn thanh niên nam nữ ôm trong lòng những tâm sự riêng tư dần dần trưởng thành.

Năm tháng thanh xuân luôn là thời gian tốt đẹp nhất, chỉ là không ai biết được tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lộ Vân Phàm, Cố Lên

An Hồng và Lộ Vân Phàm đạp xe đến trường hơi muộn một chút, mọi người đã tập trung trên thao trường thành từng nhóm, An Hồng kinh ngạc phát hiện ra Tần Nguyệt không có ở đây.

Lúc nghỉ giải lao, cô đi về phía lớp trường Hà Ngọc Đông hỏi Tần Nguyệt ở đâu, Hà Ngọc Đông nói: "Sáng nay Tần Nguyệt xin nghỉ, hình như là đi tiễn người thân ở ga xe lửa."

An Hồng lập tức bối rối, trong đầu "ầm ầm" vang dội, cả một buổi sáng cô đều trong tình trạng bất ổn.

Lộ Vân Phàm cười nói đùa giỡn cùng mấy nam sinh, thỉnh thoảng nhìn nét mặt lo lắng của An Hồng, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Lúc nghỉ trưa, Tần Nguyệt trở lại trường học, trên mặt rất vui vẻ, nhìn thấy An Hồng còn cười híp mắt chào hỏi, An Hồng nhìn cô cũng không biết trong lòng đang là cảm xúc gì.

Trên đường về nhà, Lộ Vân Phàm không nhận được hỏi An Hồng: "Hôm nay cậu sao thế? Nhìn mặt ngơ ngác vậy."

An Hồng hung hăng trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói lớn tiếng: "Cậu đừng có đề ý đến chuyện của tôi!"

Lộ Vân Phàm bị đáng vẻ hung thần ác sát của cô dọa sợ, suy nghĩ một lúc lâu, lâu bầu nói: "Tại sao cậu luôn ghê gớm với tôi thế."

An Hồng bình tĩnh suy nghĩ trong lòng, cảm giác mình cũng hơi quá đáng khi rống lên như thế, cô không vui, hoàn toàn không liên quan gì đến cậu ta, hơn nữa, trải qua một tuần lễ, cô phát hiện ra rằng Lộ Vân Phàm cũng không phải là đứa trẻ hư đốn.

Chính là cậu ta có chút đắc ý, có chút cao ngạo, còn có chút ngây thơ, nhưng mà cậu ta vốn còn ở trong tuổi ngây ngô, hơn nữa cũng có tư cách mà kiêu ngạo.

An Hồng nhỏ giọng nói: "Tâm tình của mình không được tốt, cậu an tĩnh một lúc có được hay không."

"À." Lộ Vân Phàm lặng lẽ quan sát cô, đầu óc suy nghĩ một chút, cũng biết tâm tình cô không tốt nhất định là liên quan đến Hàn Hiểu Quân, cậu ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng lại bắt đầu hờn dỗi.

Cậu ta nhớ đến một ca khúc rất phổ biến từ mấy năm trước, trong đó có lời ca—— người đàn ông tốt sẽ không để cho người phụ nữ mình yêu mến bị

thương tổn.

Cậu ta đạp xe đi theo bên cạnh An Hồng, nhìn nét mặt buồn bã ngơ ngẩn, trong lòng càng thêm kiên định.

Tập huấn quân sự rất nhanh đã kết thúc, học kỳ mới chính thức bắt đầu.

Học sinh trong lớp dựa theo tình trạng thi lực mà điều chỉnh chỗ ngồi, An Hồng vẫn ngồi cùng Lâu Tĩnh Tĩnh, chỉ là chỗ ngồi ở vị trí thứ tư chuyển đến thứ năm, Lộ Vân Phàm ngồi đằng sau cô.

Bọn họ ở trong trường học cũng không kết giao nhiều, An Hồng không phải là một người hướng ngoại, chỉ qua lại cùng với mấy bạn học, mà Lộ Vân Phàm lại như mặt trời nhỏ, ở mọi nơi mọi chỗ đều tỏa ra hào quang sáng loáng.

Khi còn học cấp hai thì bề ngoài của cậu ta có sự chênh lệch quá lớn với các học sinh nam khác, cậu ta rất khó hòa nhập cùng. Mà bây giờ, cậu ta đã dần dần lớn lên, đáng vẻ cùng với mấy học sinh nam trong lớp cũng không kém quá nhiều, thậm chí còn có chút hơn, bọn họ chơi bóng rổ hay đá bóng đều gọi cậu ta đi cùng.

Cậu ta rất nhanh đã trở thành một phần của bọn họ, hơn nữa, cậu ra rất đẹp trai, thông minh, hài hước, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng rất được các bạn nữ trong lớp ái mộ.

Chỉ mới nửa tháng, Lộ Vân Phàm đã át đi danh tiếng của nam sinh nổi tiếng nhất lớp 11/7 - Thẩm Kha.

Giờ thể dục, nam nữ tách riêng ra thành nhóm để tập, các học sinh nữ chạy bộ quanh bãi tập, còn học sinh nam thì tập nhảy xa ở hồ cát.

An Hồng nhìn thấy đôi chân dài của Lộ Vân Phàm chạy thật nhanh, bật nhảy lên cao.

Mái tóc đen hơi dài tung bay theo gió, hai cánh tay vung lên, cơ thể vẽ thành một đường cong xinh đẹp đáp xuống hồ cát.

Tất cả nam sinh đều vỗ tay, An Hồng biết thành tích của cậu ta rất tốt, nhìn thấy cậu ta đứng lên trong hồ cát, vuốt vuốt mấy hạt cát trên mặt, vui vẻ chạy ra sân.

Hình như cho tới bây giờ, Lộ Vân Phàm chưa bao giờ phiền não, mỗi ngày đều hăng hái, khuôn mặt vui vẻ tươi cười, An Hồng phát hiện ra mình bắt đầu hâm mộ cậu ta.

Tại sao trong lòng mình lại có nhiều khổ não rồi rầm như vậy?

Lúc ăn cơm trưa, Lâu Tĩnh Tĩnh kỳ quái nhìn An Hồng, đột nhiên hỏi: "Cậu và Lộ Vân Phàm đã xảy ra chuyện gì?"

An Hồng giật mình, nói: "Chuyện gì là chuyện gì?"

"Tất cả mọi người đều nói..., hai người các cậu đang lên lút hẹn hò, là thật à?"

"Làm gì có!" An Hồng ngây ngốc nói, "Mình cùng cậu ta cơ bản là không có như vậy."

"Rất nhiều người thấy các cậu ngày nào cũng đi học cùng nhau, về nhà cùng nhau" Lâu Tĩnh Tĩnh ranh mãnh cười, "An Hồng này, hẹn hò với Lộ Vân Phàm cũng không thiệt thời gì cả, cậu nhìn đáng vẻ cậu ta mà xem, ôi cái gương mặt đó, có biết hay không rất nhiều học sinh nữ thổ lộ với cậu ta đấy."

An Hồng lắc đầu liên tục, nói: "Chuyện này có bán đại bác cũng không tới! Mình và cậu ta ở gần nhà nhau, trước kia cũng coi là quen biết, cùng đi học cùng về nhà chỉ là tình cờ thôi."

"Thật?"

"Ừ Ừ!" An Hồng gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói, "Làm ơn đi, người nào nhảm chán lại bịa chuyện linh tinh như vậy, từ nay về sau mình không ở cùng một chỗ với cậu ta nữa."

Lâu Tĩnh Tĩnh buông tay: "Tất cả mọi người đều nói..., nói có sách mách có chứng."

An Hồng buồn bực, quyết định sẽ nói rõ với Lộ Vân Phàm lúc tan học.

Sau khi tan học, An Hồng dắt xe ra cổng trường, quả nhiên thấy Lộ Vân Phàm đã đứng chờ cô bên ngoài cổng trường 30m.

Nhìn thấy cô đi ra, cậu ta cười hi hi: "Hôm nay mình muốn ăn thịt xiên nướng."

An Hồng nhìn cậu ta, nói: "Lộ Vân Phàm, sau này cậu về nhà một mình đi. Còn nữa, buổi sáng cũng đừng chờ mình dưới nhà, mình tự đi được rồi."

Nụ cười trên mặt cậu ta tan dần, hỏi: "Tại sao?"

"Cậu không nghe được mấy chuyện linh tinh à, cậu không thấy phiền sao?"

"Chuyện linh tinh nào?"

"Chính là..... Chính là..... Dù sao sau này chúng ta ai đi đường nấy thôi." An Hồng quay đầu, cảm thấy phiền não.

Lộ Vân Phàm nhìn cô, nói: "Cậu để ý người khác nói cái gì hay sao? Đoạn đường dài như vậy mỗi ngày đi xe một mình, cậu không thấy chán à?"

"Không chán, mình có thể học các từ tiếng Anh."

"Vậy nếu bánh xe bị hỏng thì sao?"

"Tìm cửa tiệm để sửa."

"Nếu không tìm được?"

"Thì mình dắt bộ về nhà, cũng không phải là không thể!"

"Buổi sáng ra ngoài trời còn chưa sáng hẳn, cậu cũng không sợ?"

"Không sợ, mình quen rồi."

Lộ Vân Phàm đột nhiên bật cười, nói: "Nhưng mình sợ, mình rất sợ tối, An An, coi như là cậu đi theo giúp mình đi."

Khóe miệng An Hồng co rút, nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, cảm thấy da mặt cậu ta dày đến trình độ vô sỉ rồi!

Cô vẫn không thoát khỏi tay Lộ Vân Phàm, mỗi ngày xuống nhà đều thấy cậu ta cười hi hi đứng chờ, hai người vẫn cùng nhau ăn sáng như cũ, cùng nhau đi học, sau khi tan học lại cùng nhau đi về.

Đạp xe về nhà, trên đường lại mua các loại đồ ăn vặt.

Đường Vân Phàm ăn cái gì cũng rất ngon miệng, hoàn cảnh gia đình cậu ta không tệ, lại thích ăn các quán ăn ven đường. Nhưng mà cậu ta không thích đồ ngọt, mỗi lần An Hồng ném cho cậu ta một chiếc kẹo mút, cậu ta ngậm vào miệng, khuôn mặt nhăn nhó, dáng vẻ này làm cho An Hồng luôn cảm thấy buồn cười.

Không thể phủ nhận, Lộ Vân Phàm là một người thú vị, cùng cậu ta đi học, đi về nhà, An Hồng không bao giờ cảm thấy nhàm chán, cũng không hề khó chịu. Cậu ta đọc rất nhiều sách, đi rất nhiều nơi, biết rất nhiều chuyện mà An Hồng chưa từng được nghe, mỗi ngày đều có những câu chuyện mới kể cho An Hồng, nhưng mà An Hồng cũng không hề cảm thấy là cậu ta đang khoe khoang một chút nào.

Lúc nói chuyện, vẻ mặt cậu ta rất phong phú, đạp xe một tay, một tay khác thì ra hiệu, chuyện bình thường qua miệng cậu ta cũng khiến cho An Hồng cười ha hả.

Thậm chí, có lúc nói hưng phấn đến nỗi cậu ta sẽ buông cả hai tay, dáng vẻ khoa trương, khuôn mặt hăng hái, An Hồng nghe đến mê mẩn, hoặc là thấy cô thảo luận nhiệt tình, cậu ta sẽ cười thật to, giống như gặp được chuyện gì vui vẻ lớn lao lắm.

Có lúc, bọn họ cũng sẽ giận dỗi nhau, thái độ của An Hồng đối với Lộ Vân Phàm từ trước tới giờ vẫn không tốt lắm, nhưng mà cậu ta hoàn toàn không để ý, lúc cô nổi giận đến đen mặt, cậu ta lại rất vui vẻ.

Trong lòng An Hồng cũng không so đo cùng cậu ta, trong tiềm thức, cô coi cậu ta giống như một đứa bé, cái thằng nhóc nhỏ hơn cô hai tuổi này, đôi lúc cũng sẽ làm những việc khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một cước đạp cậu ta xuống khỏi xe. Nhưng vừa quay đầu lại, cậu ta lại dùng khuôn mặt hồn nhiên vô tội mỉm cười với cô, thế nào cũng không tức giận nổi.

Nhưng mà ở trong trường học, bọn họ chỉ nói chuyện khách sáo với nhau, Lộ Vân Phàm rất có chừng mực, hiểu được lúc nào thì nên thân thiện với An Hồng, lúc nào thì nên xa cách. Trong lòng An Hồng có chút cảm động, hiểu được hành động của cậu ta là không muốn gây phiền nhiễu cho cô.

Nhưng mà, lời đồn trong lớp vẫn nổi lên bốn phía, thậm chí càng truyền đi ác liệt hơn, ngay cả ánh mắt Thẩm Kha nhìn cô cũng hàm chứa nghi vấn.

An Hồng bắt đầu dè dặt nhìn trời, nghĩ thầm lời đồn không thể giải thích được này bao giờ mới kết thúc. Cô cảm thấy mình và Lộ Vân Phàm chỉ là "bạn đường", nhưng tại sao các bạn học lại không tin?

Thậm chí cô bắt đầu nhớ nhung đến quá khứ chưa có tiếng tăm gì. Nhưng mà cô lại rất hưởng thụ tâm tình vui vẻ khi nói chuyện trên trời dưới đất cùng Lộ Vân Phàm.

Hạ tuần tháng chín, kiểm tra sức khỏe kết thúc, trên đường về nhà, Lộ Vân Phàm hỏi An Hồng: "Cậu cao bao nhiêu?"

"170cm." An Hồng rất im lặng, một năm qua, rốt cuộc lại cao thêm hai centi mét.

"Ồ....." Lộ Vân Phàm gật đầu một cái, đợi một lúc, không nhận được nói, "Sao cậu không hỏi mình cao bao nhiêu?"

"....." An Hồng bình tĩnh quay đầu, nở nụ cười giả dối, hỏi cậu ta: "Vậy xin hỏi, bạn học Lộ, cậu cao bao nhiêu?"

"177cm, hô hô." Lộ Vân Phàm cười tít mắt, "An An, mình đoán là cậu không có cơ hội vượt qua mình."

"Ai nói! Cắt chân của cậu thì tôi sẽ cao hơn cậu rồi!" An Hồng lườm cậu ta.

Lộ Vân Phàm cong miệng lên, nói: "Này, sao cậu lại rủa mình rồi."

An Hồng quyết định không thèm để ý đến cậu ta, cúi đầu đạp xe, lại nghe thấy cậu ta hỏi: "Này, cậu vẫn chạy 400m à?"

An Hồng sững sờ, nói: "Vẫn chạy, đại hội thể dục thể thao hồi lớp mười mình đứng thứ hai đấy."

"Không tệ lắm, năm nay có chạy không?"

"Vẫn chạy thôi." thành tích thể dục của An Hồng từ trước đến giờ vẫn không tệ.

Lộ Vân Phàm cười, nói: "Năm nay mình cũng chạy."

An Hồng quay đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt tràn đầy tự tin, mắt đen lấp lánh, An Hồng nói: "Nhưng mà người thi 400m trong lớp bọn mình chạy rất nhanh đấy, trước kia cậu ta học trường thể thao, năm ngoái thi 400m, 800m đều đứng đầu."

"Không phải là có hai suất hay sao, trước kia mình đã nói với cậu mình muốn chạy cho cậu xem." Lộ Vân Phàm lơ đãng, ánh mắt kiên định nhìn An Hồng.

Đây đều là chuyện từ nhiều năm trước, cậu ta vẫn còn nhớ. An Hồng nhếch miệng cười, nhìn cậu ta không nói ra lời.

Được rồi, bạn học Lộ Vân Phàm, trừ bỏ một chút đắc chí, một chút cao ngạo, một chút ngây thơ, còn có một chút không biết trời cao đất rộng.

Cuối tháng mười, đại hội thể dục thể thao Thất Trung được tổ chức đúng thời gian.

An Hồng vẫn tham gia 400m như cũ, vẫn đứng thứ hai, đứng đầu là một bạn nữ tốt nghiệp trường cấp hai thể dục thể thao.

Nhóm học sinh nam sắp bắt đầu, Lộ Vân Phàm đi đến vạch xuất phát. Học sinh nữ khối lớp 11 đang ghi danh thành tích, An Hồng quay đầu nhìn cậu ta, cậu ta mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay màu trắng, quần thể thao nâu nhạt, chân đi một đôi giày chạy màu mè, dáng người cao gầy, đôi chân thon dài cứng cáp.

Cậu ta cười rạng rỡ như ánh dương, cười với An Hồng: "Ha ha! Cậu chạy cũng không tệ, thể này đi, cậu đứng chờ mình ở cuối đường chạy, phải cổ vũ mình đấy nhé!"

An Hồng liếc nhìn cậu ta một cái, hất cằm về phía bên ngoài đường chạy, nói "Đội cổ động đã đứng chờ từ sớm để cổ vũ cho cậu rồi đó."

Bên sân có rất nhiều học sinh nữ, khuôn mặt mong đợi ngượng ngùng nhìn Lộ Vân Phàm, khối lớp nào cũng có.

Lộ Vân Phàm nhìn mấy người đó một chút, mê man nói: "Mình lại không biết bọn họ."

An Hồng buồn cười: "Vây cậu cố gắng lên, nếu không đứng đầu thì đừng đến gặp mình ha ha ha...!"

"Cậu chờ xem!" Vẻ mặt cậu ta thay đổi, quay đầu chạy đến chỗ ghi danh.

An Hồng nhìn bóng lưng nhanh nhẹn của cậu ta, nhẹ nhàng thở dài một cái.

Thằng nhóc thối tha kiêu ngạo, chỉ mong kết quả không làm cậu thất vọng, cô nghĩ.

Sự thật chứng minh, không phải ai mong cái gì cũng trở thành hiện thực.

Lớp 11/7 chạy thực sự rất nhanh, qua 300m, cậu ta đã nhanh chóng bị mấy tuyến thủ bỏ đằng sau.

An Hồng đứng ở bên cạnh đường biên ở 100m cuối cùng, không biết vì sao đôi mắt cô vẫn dõi theo bóng dáng cao gầy màu trắng.

Lộ Vân Phàm chạy cũng không chậm nhưng cũng không tính là nhanh, 400m là một trong những hạng mục thi đấu rất hao tổn thể lực, chạy cự li dài và chạy nhanh đều yêu cầu các tuyến thủ phải cố gắng hết sức.

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm chạy qua đường rẽ, bước chạy vững vàng nhưng tốc độ đã giảm bớt, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt nghiêng răng nghiêng lợi hiển nhiên là đang gồng hết sức.

Một đám học sinh nữ bên đường chạy nhìn cậu ta hết âm lên, bộ mặt si mê, rối rít bàn tán đáng về chạy bộ mà vẫn rất đẹp trai của Lộ Vân Phàm.

Trong lòng An Hồng lại không nắm chắc, lúc còn lại 50m, Lộ Vân Phàm sắp chạy đến gần cô, An Hồng đột nhiên chạy cùng cậu ta. Mặc dù là nữ nhưng vì Lộ Vân Phàm giống như nỏ mạnh hết đà, đến đoạn này, thậm chí An Hồng còn chạy nhanh hơn cậu ta.

Cô ở bên cạnh kêu to: "Lộ Văn Phàm! Cố lên! Nhanh hơn chút nữa!"

Nghe thấy tiếng hô của cô, thấy cô chạy bên cạnh. Lộ Văn Phàm giống như được uống thuốc trợ lực. lập tức hưng phấn trở lại, cậu ta hô to ra tiếng, chạy nhanh chân, cuối cùng vượt qua một học sinh nam, là người thứ ba chạm đích.

Cậu ta mệt muốn chết, khom người cúi xuống, hai chân vắt chéo, tay chống đất há miệng thở dốc.

Mấy học sinh nữ ở bên cạnh nhìn xem, xô xô đẩy đẩy, bàn tán với nhau có nên đưa khăn lông và nước suối hay không, An Hồng cũng lảng lảng đi đến bên cạnh cậu ta.

Cô đưa chai nước đến trước mặt cậu ta, Lộ Văn Phàm nhận lấy nước, chậm chạp không ngẩng đầu lên.

An Hồng nói: "Không có chuyện gì..., mình sẽ không cười nhạo cậu, không phải là cậu còn tham gia chạy 400m à, cậu chạy nhanh như vậy, kóp mình chắc chắn sẽ đứng đầu."

Rốt cuộc cậu ta cũng ngẩng đầu lên, đầu đầy mồ hôi nhìn An Hồng, khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Hô hấp của cậu ta còn chưa bình phục, ngực kịch liệt phập phồng, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Sang năm, mình, sẽ thi tiếp."

An Hồng cười, Lộ Văn Phàm chính là một thằng nhóc không bao giờ chịu thua. Cô biết, lúc này có nói gì cũng không thể làm tiêu tan suy nghĩ của cậu ta, bọn họ ở chung hai tháng, cô đã hiểu cậu ta rất rõ, so với sáu năm trước thì càng rõ ràng hơn.

Sau đại hội thể dục thể thao là thi giữa kỳ.

Lúc này, Lộ Văn Phàm mới chân chính khiến cho mọi người kinh ngạc.

Thành tích toán học, vật lý, hóa học, tiếng Anh của cậu ta đều đứng đầu lớp, chỉ có văn học hơi kém một chút nhưng khi tổng kết không chỉ đứng đầu lớp mà còn đứng thứ 3 toàn khối.

Cả lớp xôn xao.

Chỉ có những học sinh tốt nghiệp trung học Ngọc Lan thì cảm thấy bình thường, Lộ Văn Phàm là một thần đồng, thiên phú ấy không phải ai cố gắng đều có thể được.

Tổng điểm của An Hồng đứng thứ chín toàn khối, cô nhìn điểm tiếng Anh chỉ đạt 82 điểm, cảm thấy đau đầu.

Trên đường về nhà, cô hỏi Lộ Văn Phàm: "Này, cậu học tiếng Anh như thế nào vậy? Tại sao mình cố gắng mà vẫn không học giỏi."

Lộ Văn Phàm sững sờ, hỏi cô: "Cậu có thể nói chuyện với người nước ngoài không?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên là không thể." An Hồng biết rõ.

Lộ Văn Phàm cười lên, nói: "Chú mình sống ở Mỹ, mỗi khi nghỉ hè, có lúc mình sẽ qua đó chơi, ở hơn một tháng tiếp xúc với người nước ngoài, có mù chữ cũng có thể nói được tiếng Anh."

An Hồng ghen hòng nhìn trần trối, nghĩ thầm hỏi cậu ta cũng vô nghĩa.

Lộ Văn Phàm nhìn cô, nói: "Này, hồi cấp hai, mình cho cậu mượn bộ đề có ích gì không?"

An Hồng gật đầu, nói: "Tất nhiên là rất tốt!"

Lộ Văn Phàm nói: "Sách cấp ba mình cũng có, cậu muốn mượn không?"

"Muốn!"

"Chủ nhật tới nhà mình đi, mình đưa cậu xem."

"Cậu mang đến trường cho mình được không." An Hồng cảm thấy đi đến nhà một bạn nam là một chuyện rất kỳ quái

"Cậu cũng không phải là chưa từng đến. Chủ nhật này nhà mình không có ai, ba mình đi công tác, Giang Bội cũng đi làm, mình ở nhà một mình. Hơn nữa sách cũng rất nặng, mình còn lâu mới cầm giúp cậu."

"..... Được rồi." An Hồng thỏa hiệp, hẹn Lộ Văn Phàm chiều thứ bảy sẽ đến nhà cậu ta.

Lộ Văn Phàm cười vui vẻ, ánh mắt giảo hoạt, có cảm giác âm mưu đã được thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em* *Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Dưới Ánh Trăng

Tối thứ sáu, An Hồng gọi điện thoại đường dài cho Hàn Hiểu Quân, thao thao bất tuyệt nói chuyện hơn nửa tiếng, kể cho anh nghe thành tích thi giữa kỳ của mình, còn có những chuyện vụn vặt xảy ra gần đây, bất tri bất giác nhắc đến Lộ Văn Phàm với Hàn Hiểu Quân.

"Hiểu Quân, anh biết không, mặc dù cậu ta nhìn có vẻ đáng ghét nhưng tính nết cũng rất được, nhiều khi còn hơi ngốc nghếch."

Hàn Hiểu Quân cười trong điện thoại, hỏi: "A Hồng, cậu nhóc đó thích em có đúng không?"

An Hồng không hề nghĩ ngợi liền "Ha ha ha" mà cười: "Làm sao có thể! Cậu ấy mới có bao nhiêu tuổi, sao hiểu được những thứ này."

"Hả? Làm như là em rất hiểu biết."

An Hồng vòng ngón tay quanh dây điện thoại, nhỏ giọng nói: "So với cậu ấy thì em hiểu được một chút."

"Con nhóc này, học tập quan trọng hơn, đừng có học đòi mấy thứ này, lớp mười một rất quan trọng, em vẫn học khoa học tự nhiên đấy chứ?"

"Vâng, chắc chắn rồi."

"Tần Nguyệt nói với anh là cô ấy muốn học khoa văn."

Hàn Hiểu Quân nhẹ nhàng nói một câu lại làm cho An Hồng "Lộp bộp" trong lòng một chút, cô hỏi: "Anh thường xuyên liên lạc với Tần Nguyệt à?"

"Đều là cô ấy gọi điện cho anh."

An Hồng đợi trong chốc lát, Hàn Hiểu Quân cũng chỉ nói vậy, cô "À" một tiếng, nói: "Em phải đi làm bài tập đây, cúp máy nhé."

"Ừ, hỏi thăm bà ngoại giúp anh, bái bai."

"Bái bai."

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng khẽ thờ dài, cúi đầu quay trở lại phòng.

Cô đọc sách không vào, dứt khoát nằm trên giường ngẩn ngơ, mới qua hơn hai tháng thời gian, tại sao mọi thứ dường như đều đã thay đổi?

Ngày hôm sau, ăn cơm trưa xong, An Hồng đạp xe đi đến nhà Lộ Văn Phàm, cô quẹo vào Kim Thủy Uyển, dựa theo trí nhớ tìm căn biệt thự kia, dừng xe xong, cô đi đến cổng lớn, có chút bồn chồn lo lắng nhấn chuông cửa.

Trong nhà vang lên tiếng bước chân "bịch bịch bịch", rất nhanh, cửa mở ra, Lộ Văn Phàm xuất hiện trước mặt cô.

Cậu ta mặc bộ quần áo ở nhà màu xanh lá cây chấm bi trắng, nhìn có điểm giống con rùa bông màu xanh, nhìn thấy An Hồng liền tươi cười nói: "Tới rồi à, vào đi! Mình còn đang nấu cơm đấy."

An Hồng đi vào cửa, lặng lẽ quan sát phòng ốc xinh đẹp một lần nữa, đây là lần thứ hai cô tới, cách lần đầu tiên đã một năm rưỡi rồi.

Một năm rưỡi, có thể xảy ra rất nhiều việc, phòng ốc có lẽ không thay đổi, nhưng thiếu niên trước mặt giống như một gốc cây nhỏ, khỏe mạnh trưởng thành.

Lộ Văn Phàm rót nước cho An Hồng, để cô ngồi trên sofa xem tivi, cậu ta gãi gãi đầu, nói: "Cậu ngồi đây nhé, mình đi ăn cơm đã."

"Cậu tự mình nấu cơm hả?" An Hồng có chút giật mình, thẳng nhóc thối tha này biết nấu cơm.

"À..... chỉ là hâm lại thức ăn mà thôi." Thậm chí cậu ta có chút ngượng ngùng, xoay người chạy vào bếp.

Một lúc sau, Lộ Văn Phàm bưng ra một cái khay lớn, bên trong có đồ ăn, cậu ta ngồi xếp bằng trên sofa, vùi đầu ăn, vừa ăn vừa xem tivi cùng An Hồng.

An Hồng nhìn cậu ta, hỏi: "Chủ nhật cậu luôn ở nhà một mình à?"

"Ừ." Trong miệng cậu ta đang nhai thức ăn, gật đầu nói, "Ba mình một năm 365 ngày, có 50 ngày ở thành phố J cũng đã không tẻ rồi. Bình thường trong nhà còn có một bà di, cuối tuần mình nói đi ấy về, có đi ấy ở đây mình không thoải mái."

"Cậu đều ăn com như thế này à?"

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có."

Không biết vì sao trong lòng An Hồng có chút đau lòng, cho dù mẹ cô không có bên cạnh nhưng ít ra còn có bà ngoại, trong nhà có com nóng để ăn, còn có một người để trò chuyện.

Lộ Vân Phàm ăn rất nhanh, cậu ta đi đến phòng bếp rửa bát đĩa sau đó liền chạy ra.

"Đi, đi lên phòng mình." Cậu ta ngoắc tay với An Hồng.

An Hồng đứng lên, đi theo cậu ta lên lầu ba, đây là lần thứ hai cô vào phòng cậu ta..

Trang trí trong phòng cũng không có gì khác so với trí nhớ của cô, chỉ là có nhiều hơn một cái máy vi tính.

Cái vị trí kia, vốn là một máy nghe nhạc.

An Hồng vô duyên vô cớ nhớ lại cô và Lộ Vân Phàm cùng nhảy trong phòng này, mặt hơi nóng lên.

Giấu đầu hờ đuôi, cô giả vờ kinh ngạc hỏi: "Cậu có máy vi tính à?"

"Ừ, mua hồi lớp mười, cậu muốn dùng không?"

An Hồng lắc đầu, cô đối với máy vi tính có thể nói là một chữ cũng không biết, trừ tắt mở, viết chữ cũng là dùng hai ngón tay để gõ, những thứ này trong trường học mỗi tuần sẽ học một buổi trên lớp.

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, lấy ra hai cuốn sách trên giá sách đầy ắp đưa cho An Hồng: "Cậu cầm lấy mà làm, làm xong mình lại đưa cậu cuốn khác." An Hồng nhìn lên giá sách, thấy lại có thêm mấy tấm hình, khuôn mặt bé trai vui vẻ cười, một năm so với một năm lại lớn thêm một chút, An Hồng nhìn thấy cậu ta đứng bên cạnh một chú chuột Mickey rất to, ngón tay chữ V giờ lên cười vui vẻ.

Cô nhận lấy sách bỏ vào trong ba lô, nói nhẹ: "Cám ơn."

Lộ Vân Phàm định đặc ngồi vào trên mép giường, nói: "Cậu ngồi đi, đứng ngơ ngẩn làm gì?"

An Hồng ngoan ngoãn ngồi vào ghế xoay trước bàn, cả người thẳng tắp, cuộc đời này cô chỉ cùng hai người bạn trai ở chung trong phòng, một là Hàn Hiểu Quân, một người khác chính là Lộ Vân Phàm.

Nhưng cảm giác lại không giống nhau.

Lộ Vân Phàm nhìn đáng vẻ vội vã cuồng cuồng của cô, cười nói: "Này, cậu muốn đi nhà cậu à? Trong phòng mình có đó, cậu đừng nhịn."

"Không có."

"Vậy cậu khăn trương làm cái gì?"

"Mình có khăn trương đâu."

Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, hỏi cô: "Muốn chơi trò chơi không?"

An Hồng lắc đầu.

"Xem tí vi?"

An Hồng lại lắc đầu.

"Cậu muốn nhảy Audition không?"

"Nhảy Audition?" An Hồng chưa từng nghe qua.

"Nhảy rất vui, chẳng qua chơi một mình thì không thú vị chút nào, cậu có muốn xem qua không?"

An Hồng cảm thấy hứng thú, dù sao cô chỉ là thiếu nữ mười sáu tuổi, đang ở giai đoạn tò mò với mọi vấn đề.

Lộ Vân Phàm lấy ra một tấm thảm màu xanh dương trải lên mặt đất, sau đó mở máy vi tính, sau một hồi thao tác, trên máy tính hiện ra cửa sổ trò chơi.

"Minh nhảy cho cậu xem nhé, rất thú vị."

Điệu nhạc mạnh mẽ nổi lên, Lộ Vân Phàm đứng trên thảm nhìn màn hình nhấp nháy, dẫm chân trên lên mũi tên màu đỏ trên thảm.

An Hồng chỉ ngây ngốc nhìn cậu ta, cảm thấy đáng vẻ vung tay nhắc chân của cậu ta rất buồn cười.

Nhưng mà một lát sau, khi Lộ Vân Phàm nhảy thuận chân hơn, động tác cánh tay phối hợp cùng tiết tấu âm nhạc, nhìn vậy mà cũng rất giống với dáng vẻ đang khiêu vũ. Cậu ta uốn éo cơ thể, tóc đen trên đầu tung bay, khuôn mặt mỉm cười thỏa mãn lại rất chăm chú.

Điệu nhạc vừa dứt, cậu ta thở khè, đôi mắt lóe sáng nhìn An Hồng: "Có muốn thử một chút hay không?"

"Minh..... không biết."

"Minh dạy cho cậu, thử đi, nhìn vào hướng dẫn rồi đạp lên mũi tên, cái nào sáng lên thì đạp vào cái đó."

Cậu ta rất tự nhiên cầm tay An Hồng kéo cô lên thảm, nói: "Minh cùng nhảy với cậu."

Một khúc nhạc khác vang lên, màn hình máy tính không ngừng nhấp nháy, An Hồng tròn mắt nhìn vào màn hình hướng dẫn, thử đạp chân lên mũi tên trên thảm.

"Đúng! Chính là như vậy! Mau! Làm theo tiết tấu!" Lộ Vân Phàm rất hưng phấn, cậu ta đứng tại chỗ, cầm tay An Hồng, nhìn vào màn hình hướng dẫn không ngừng cổ vũ.

An Hồng nhìn cậu ta lại nhìn vào màn hình, học bộ dáng của Lộ Vân Phàm, ra sức đạp chân. Cô là một người có tế bào vận động, sau một lúc là có thể mô phỏng được điệu nhảy.

Mặc dù tư thế của cô vẫn cứng nhắc, còn thường xuyên đạp không đúng nhịp, nhưng chỉ cần có vài cái chính xác là cô sẽ vui vẻ cười to.

Hai người nhảy một khúc lại một khúc, càng về sau lại có thể cùng nhau nhảy, giống như một đôi đã từng luyện tập với nhau nhiều lần.

An Hồng càng nhảy càng hưng phấn, đây là trò chơi vẫn còn chưa thịnh hành trên toàn quốc, tháng 11 năm 1999 cô đã được thử, thật lâu về sau, khi mọi người tán gẫu về thảm nhảy Audition, về mặt cô vô cùng tự hào. Nhưng mà cô cũng không nghĩ đến, thằng nhóc cùng khiêu vũ, nàng không thể nghĩ lên, cái đó cùng nàng cùng khiêu vũ nam hài.

Bởi vì, nàng sẽ khóc.

Cho đến khi Lộ Vân Phàm và An Hồng nhảy đến kiệt sức, hai người mới kết thúc trò chơi, cùng nhau nằm co quắp há mồm thở dốc trên mặt đất.

"Rất là vui đúng không?" Cậu ta hỏi.

"Ừ!" An Hồng gật đầu, còn nói, "Minh khát nước."

Lộ Vân Phàm trở mình một cái liền bò dậy, nói: "Đi, xuống lầu uống nước."

Hai người xuống lầu một, Lộ Vân Phàm mở cửa tủ lạnh chỉ vào bên trong, nói với An Hồng: "Muốn uống cái gì thì lấy."

An Hồng nhìn, tất cả đều là những loại đồ uống cô chưa từng thấy qua, kiểu nào cũng có, phía trên in chữ ngoại văn, rõ ràng là đồ nhập khẩu. Cô không hiểu lắm, cần mỗi nói: "Uống nước chanh."

"À." Lộ Vân Phàm tìm tìm, lấy ra một chai nước chanh ném cho cô còn cậu ta thì cầm một ly cà phê ngồi lên ghế sofa uống.

An Hồng uống nước chanh, nhìn đồng hồ nhìn tây, đột nhiên giống như phát phát hiện ra vùng đất mới, kêu lên: "A! Piano!"

Góc cửa sổ sát đất trong phòng khách có một chiếc Piano màu đen, cô đi tới, nhớ đến lúc Lộ Vân Phàm giới thiệu mình với lớp, nghiêng đầu nhìn cậu ta, hỏi: "Cậu thực sự chơi đàn dương cầm?"

Lộ Vân Phàm cũng đi tới, nói: "Đúng vậy, cái này thì có cái gì mà khoe khoang, mình học cũng nhiều năm rồi."

"A, cậu chơi một bản cho mình nghe." An Hồng tò mò.

"Cậu muốn nghe à?" Lộ Vân Phàm nhăn mày, tay lướt trên phím đàn, "Minh lâu rồi không luyện tập, mình không có hứng thú với cái này lắm."

"Tại sao? Chơi đàn dương cầm nhìn rất đẹp trai nha!"

"Thật?" Cậu ta ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa phím đàn, tùy ý gõ mấy âm, tiếng đàn đẹp dễ bay ra.

An Hồng có chút ngây ngốc, nhìn dáng vẻ của cậu ta lập tức tin tưởng rằng cậu ta đã học qua nhiều năm.

Lộ Văn Phàm quay đầu nhìn cô cười cười, nói:

"Xin mời khán giả thưởng thức bản Sonata Ánh Trăng do nghệ sĩ nổi tiếng thế giới Lộ Văn Phàm biểu diễn."

An Hồng "ba ba" vỗ tay.

Tiếng đàn trầm lắng chậm rãi vang lên, Lộ Văn Phàm khẽ cúi đầu, hai cánh tay giãn ra, ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, vẻ mặt chăm chú say mê, lông mi hơi rũ xuống, môi mỏng khẽ mở, gương mặt theo tiếng đàn du dương hơi chuyển động.

Tiếng đàn như đang kể về khoảng thời gian tươi đẹp, từng âm thanh cũng mang theo cảm xúc.

An Hồng đứng yên lặng bên cạnh nhìn dáng vẻ biểu diễn rất nghiêm túc của cậu ta, giai điệu tựa như nước chảy mây trôi tiến thẳng vào trong tim làm cho sự bất an dần dần tĩnh lại, chỉ là trong lòng lại gợn sóng.

Ánh mặt trời đầu đông ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, phủ lên thân hình người thiếu niên mặc bộ đồ họa tiết.

Cậu ta có khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao gầy, tay chân thon dài, ngón tay đang nhấn phím đàn, chân đạp bàn đạp piano, âm thanh từng chút từng chút vang động tâm hồn cô.

Cảnh tượng như vậy đều lưu lại trong kí ức của An Hồng thật lâu về sau.

Nửa đêm tĩnh mịch, dường như cô có thể nghe được giai điệu đau thương kia khiến cô thức tỉnh, mở mắt đến tận hừng đông.

Chỉ là ngay lúc ấy, các nam nữ thanh thiếu niên còn chưa biết được bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Lúc đó bọn họ nghĩ, đơn giản chỉ là bài tập quá nhiều, thầy cô hà khắc, gia đình không hiểu, bạn học quá quắt.

Nào có ai biết, thời gian trôi qua, tất cả những thứ này đều trở thành quá khứ.

Bạn muốn quay lại khoảng thời gian đó?

Xin lỗi, không thể được nữa rồi.

.....

Lễ Giáng Sinh sắp đến, đối với học sinh cấp ba mà nói, đây là một ngày lễ lớn, thật ra thì phần lớn bọn họ không biết ý nghĩa ngày lễ Noel ở phương Tây, chỉ đơn thuần biến nó thành ngày để vui chơi cuồng nhiệt.

An Hồng cũng không ngoại lệ, cô mua một đồng lớn thiệp chúc mừng, chuẩn bị đưa cho các bạn nữ trong lớp, sau đó lại chọn hai tấm thiệp tình xảo phù hợp cho các bạn nam, thiệp chúc mừng in ngôi sao ngoại quốc, An Hồng cũng không biết bọn họ là ai, chỉ dựa vào diện mạo mà lựa chọn người đẹp trai một chút.

Cô gửi thiệp mừng đến huyện W, chúc phúc ngày lễ Noel cũng như mang đến tâm ý của cô đối với Hàn Hiểu Quân.

Một cái thiệp khác, ngày 24 tháng 12, trên đường đi học, cô đưa cho Lộ Văn Phàm

Lộ Văn Phàm nhận lấy thiệp chúc mừng, nhìn chữ viết xinh đẹp bên trên lá thư màu hồng——

TO Lộ Văn Phàm:

Chúc cậu lễ Noel vui vẻ!

Bạn học: An Hồng.

Noel 1999

Khóe miệng của cậu ta cong lên tạo thành vòng cung lớn, cậu ta nói với An Hồng: "Cám ơn, chẳng qua mình không chuẩn bị thiệp chúc mừng ai cả."

"Không cần không cần! Con trai mà làm những thứ này thì quá éo lá." An Hồng vội khoát tay, thật sự cô cũng không chịu được một số bạn nam, mỗi khi có dịp nào đó liền giống như mấy đứa con gái, chuẩn bị một đồng thiệp chúc mừng.

Lộ Văn Phàm cười đến mức không khép được miệng: "Sau khi tan học mình mời cậu uống trà sữa trân châu."

"A! Không cần, cái đó rất đắt." Lúc ấy trà sữa trân châu mới vừa thịnh hành, mỗi ly 5, 6 đồng tiền, đồ vật xa xỉ như thế An Hồng nghĩ cũng không dám.

"Coi như là quà giáng sinh đi." Lộ Văn Phàm nhìn cô, lại hỏi, "An An, 31 tháng 12 cậu làm gì?"

"Làm gì là làm gì?"

"Chính là lúc 12 giờ đêm, cậu đón thiên niên kỷ mới như thế nào?"

"Ở nhà, ngủ." An Hồng suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

"Sao cậu chẳng lãng mạn gì cả! Chuyển giao thế kỷ cả đời chỉ có một lần này, chưa nói cậu không thể sống tới năm 3000, ngay cả đến năm 2100 cũng không thể! Lần này là từ năm 1999 sang năm 2000 đấy, rất là phấn khích!"

An Hồng bĩu môi, nói: "Còn không phải là một ngày bình thường thôi à, có gì khác biệt đâu, trên trời cũng không xuất hiện hai mặt trời."

Lộ Vân Phàm hết ý kiến, lúc ấy nhân dân cả nước đều nhiệt tình thảo luận làm thế nào để nghênh đón thiên niên kỷ mới, còn có nhiều người dự định đi đến núi đá Ôn Lĩnh ở Chiết Giang, chỉ vì muốn nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên của năm 2000.

Học sinh cấp 3 cũng vô cùng kích động, giống như đó là một khoảng thời gian vô cùng vĩ đại, Lộ Vân Phàm cũng cho là như vậy, cậu ta hỏi An Hồng một lần nữa: "Này, tối 31 tháng 12 ra ngoài chơi đi!"

"Choi đến mấy giờ?"

"Nói nhảm! Đương nhiên là phải qua 12 giờ..., tốt nhất là còn có thể đi xem mặt trời mọc, đáng tiếc ở thành phố J không có chỗ thích hợp nhìn hừng đông."

"Mình không đi." An Hồng lắc đầu, "Bà ngoại quy định buổi tối trước chín giờ rưỡi phải về nhà, nếu không mình sẽ bị mắng."

"..... Thật là khó tính, cậu xin xỏ một lần xem thế nào."

"Không cần, mình không thấy hứng thú, 12 giờ đêm lạnh muốn chết!"

"....." Lộ Vân Phàm rất buồn rầu, cậu ta nghĩ, bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày đều ở bên tai cô lại nhai một lần, xem xem cô có thể hay không thay đổi ý định.

Thật ra thì không cần Lộ Vân Phàm nói, về nhà An Hồng liền hỏi bà ngoại, tối 31 tháng 12 có thể ra ngoài chơi được không.

Bà ngoại không hề nghĩ ngợi trả lời: "Không được!"

An Hồng lập tức cảm thấy nhe nhõm, nghĩ thầm thật may là không đồng ý với Lộ Vân Phàm.

Cô gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân, hỏi anh đón thiên niên kỷ mới như thế nào, Hàn Hiểu Quân nói có hẹn với mấy bạn học nửa đêm đi leo núi để xem mặt trời mọc.

An Hồng cảm thấy thật là lãng mạn, trong lòng lại có chút tiếc nuối, ở nơi này, đứa bé ngoan ngoãn ngồi ở nhà giống như cô có được mấy người?

Tối 31 tháng 12 năm 1999, mười giờ rưỡi, An Hồng ngồi ở trước bàn học không có gì để làm, Lâu Tĩnh Tĩnh, Hà Ngọc Đông, Thẩm Kha đều đi ra ngoài chơi nhưng vô luận thế nào bà ngoại cũng không cho cô đi, cô không có biện pháp.

Cô chống cằm, ngẩng đầu nhìn cửa sổ thủy tinh trước mặt, đột nhiên, "phụt ———" một tiếng, trước mắt cô loáng thoáng ánh sáng, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm.

An Hồng sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, lại một tiếng "phụt ———" pháo hoa nổ rộ.

Cô vội vã đứng lên, đẩy ra cửa sổ thủy tinh, gió đêm lạnh buốt thổi vào trong phòng.

An Hồng cúi đầu nhìn xuống dưới nhà, kinh ngạc thấy một cậu bé đang cầm pháo hoa, mỉm cười với cô.

Một đóa lại một đóa pháo hoa nổ rộ chiếu sáng bầu trời đêm yên tĩnh ở khu chung cư, chiếu sáng khuôn mặt với nụ cười sáng lạng của cậu bé, cũng chiếu vào nội tâm cô độc tĩnh mịch của nữ sinh mười sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mình Không Phải Là Trẻ Con

Cầu lửa bay lên trời, "Phụt ———" một tiếng, hóa thành pháo hoa nổ rộ sáng chói, sau đó lấm tấm rơi xuống.

An Hồng đứng ở phía trước cửa sổ, hai mắt đăm đăm nhìn mọi thứ đang diễn ra, ngẩng đầu lại cúi đầu, ngẩng đầu lên lần nữa lại cúi đầu, cho đến một nắm pháo hoa thật to đốt hầu như không còn cái nào, ở dưới lầu, cậu bé đang vẫy tay với cô, lúc này cô mới phản ứng lại.

Lộ Vân Phàm không ngừng vẫy tay cùng An Hồng, cậu ta không mở miệng nhưng An Hồng biết là cậu ta đang muốn gọi cô đi xuống, lại lo lắng đánh thức bà ngoại đang ngủ.

Cô cũng không dám nói câu nào, chỉ khoát khoát tay với Lộ Vân Phàm, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ vào trong nhà ý là không ra được.

Ở khoảng cách xa như vậy, bọn họ không nhìn rõ khẩu hình khi phát âm, cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt Lộ Vân Phàm từ từ ảm đạm, nụ cười dần tan mất.

Cứ như vậy trong nháy mắt, An Hồng đột nhiên do dự.

Cô suy tư chốc lát, đột nhiên duỗi dài cánh tay chỉ vào Lộ Vân Phàm dùng sức gật đầu một cái, xoay người rời khỏi cửa sổ.

Cô đi tới trước cửa phòng bà ngoại, dán lỗ tai lên cửa nghe động tĩnh bên trong, không có âm thanh tivi, bà ngoại đã sớm đi ngủ. An Hồng suy nghĩ một chút, nhanh chóng trở về phòng mặc áo khoác, lấy cuộn băng tiếng Anh bỏ vào trong máy nghe nhạc, mở âm lượng thật lớn để cho ngoài cửa cũng có thể nghe được, sau đó cô cầm chìa khóa nhẹ chân nhẹ tay đi ra cửa.

Ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, Lộ Vân Phàm đang rút cổ lại chờ cô, nhìn cô từ trong hành lang đi ra ngoài, nụ cười trên mặt cậu ta lập tức còn sáng hơn cả pháo hoa.

Cậu ta mặc một chiếc áo khoác màu cam, trong chung cư rất tối, phần lớn đèn đường bị hỏng nhưng không có người sửa chữa, chỉ có ánh sáng mờ nhạt tán mát từ cửa sổ những căn hộ.

Nhưng Lộ Vân Phàm giống như một ngọn đèn sáng long lanh đang đứng đó, gương mặt tuấn tú lại ngậy ngò bị gió lạnh thổi có chút trắng bệch, hai má đỏ ửng.

An Hồng chạy tới, hạ thấp giọng hỏi cậu ta: "Sao cậu lại tới đây?"

"Bà ngoại không mắng cậu đấy chứ?" Cậu ta hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

"Mình lên đi ra."

"A..... Trong nhà cậu quản thật là nghiêm."

"Sao cậu lại tới đây vậy?" An Hồng hỏi lại một lần.

Lộ Vân Phàm cười hắc hắc, gãi gãi đầu nói: "Không biết đi đâu, nghĩ tới cậu không được ra ngoài nên mình mang pháo hoa đến đốt cho cậu xem."

An Hồng nhìn cậu ta, cũng không biết là cậu ta nói thật hay giả, cô nói: "Được rồi, mình cũng đã xem pháo hoa rồi, cậu mau trở về đi, sắp mười một giờ, trên đường không an toàn."

"Hôm nay chắc chắn rất an toàn, cảnh sát ở tất cả các nơi để duy trì trật tự, trên đường rất là náo nhiệt."

"Được rồi được rồi, cậu nhanh đi về đi, nếu bị bà ngoại phát hiện ra mình không có trong nhà sẽ nói lại với mẹ mình đấy."

"Nhưng..... pháo hoa vẫn chưa đốt hết đâu." Lộ Vân Phàm chỉ tay sang bên cạnh.

"Hả?" An Hồng ngây ngốc nhìn theo ngón tay cậu ta chỉ về phía xe đạp dựng bên cạnh, trong giỏ xe, sau yên xe chất đầy pháo hoa.

"Cậu điên à! Mua nhiều pháo hoa như vậy để ăn thay cơm hả!"

"An An, dù sao cậu cũng xuống đây rồi, bọn mình đi ra ngoài chơi đi, chờ đến mười hai giờ, khắp thành phố đều bán pháo hoa, nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt."

An Hồng cảm thấy khó xử. Lộ Vân Phàm ra vẻ đáng thương nhìn cô nói: "Ba mình không có ở nhà, lúc này Giang Bội cũng đi cùng, mình về nhà chỉ có một người rất nhàm chán."

"....."

"An An, cậu đi với mình đi." Lộ Vân Phàm cười lên, cười đến vô cùng thành khẩn, An Hồng nhìn cậu ta lại nhìn pháo hoa, nghĩ thầm nếu để cậu ta đi về như vậy cũng không đành lòng, hạ quyết tâm gật đầu nói: "Được rồi, chỉ là qua mười hai giờ mình nhất định phải về nhà, không thể đi xem mặt trời mọc được."

"Được!" Lộ Vân Phàm vui mừng, còn nói, "Cậu cũng đừng đi xe, bọn mình đến bờ sông đốt pháo hoa, tới đó cũng hơn mười phút, một lát nữa mình đưa cậu về nhà."

"..... Được rồi."

Có một con sông chảy xuyên qua thành phố hướng về phía Bắc, Lộ Vân Phàm dắt xe, sóng vai cùng An Hồng đi mất mười lăm phút là tới quảng trường nhỏ bên bờ sông.

Đây là một ngày rất đặc biệt, các ban ngành có liên quan cho mở tất cả đèn bên bờ sông, trên mấy cành cây khô trụi lá mùa đông đều quấn rất nhiều đèn nhấp nháy đủ màu sắc.

An Hồng nhìn về phía bờ sông đối diện, đó là vị trí của quảng trường Red Sun ở trung tâm thành phố, đèn neon nhấp nháy, trên nóc tất cả các tòa nhà văn phòng và trung tâm thương mại cũng sáng đèn, quảng trường nhỏ bên sông có không ít người mang theo pháo hoa chờ đợi bình minh.

Không khí quả nhiên khác với ngày thường, An Hồng chưa từng ra ngoài muộn như vậy, lúc này không khỏi có chút hưng phấn, cô xoa xoa tay, miệng cũng thở ra khói, rốt cuộc cảm nhận được tâm tình kích động nghênh đón thế kỷ mới.

Lộ Vân Phàm đặt pháo hoa lên trên đất, sau đó cậu ta lấy ra hai cây pháo hoa thật dài, nói: "Này, đốt một ít cho vui."

An Hồng nhận lấy một cái, nói: "Cậu đốt đi, mình không dám."

"Nhát gan." Lộ Vân Phàm cười một tiếng, móc bật lửa ra nói, "Cầm chắc nhé, hướng lên trên trời đi, mình đốt đây."

Cậu ta đứng bên cạnh An Hồng, hai người ở rất gần nhau, cậu ta cúi đầu rù mắt tay trái khép lại bảo vệ ngọn lửa, tay phải cầm bật lửa đốt dây dẫn của cây pháo trong tay An Hồng.

An Hồng nhìn tia lửa xèo xèo cháy, chỉ trong chớp lát "Phụt" một tiếng, cánh tay cô rung lên, một đốm lửa nhỏ bay vụt lên không trung, ngay sau đó nở ra một đóa hoa rất nhỏ.

Hai tay cô nắm chặt ống pháo trong tay, giờ cao lên phía trên, nhìn những quả cầu lửa nho nhỏ lần lượt bay lên, cười rất vui vẻ.

Lộ Vân Phàm cũng đốt pháo của mình, tay trái cậu ta giờ cao, tay phải chống nạnh đứng ở bên cạnh An Hồng, cầu lửa lập tức thi nhau bay lên.

"Ha ha! Mình cao hơn cậu rồi!" Cậu ta mỉm cười.

"Đâu có!"

"Rõ ràng là vậy! Ha ha ha ha, cậu nhìn xem cậu mới cao có như này thôi."

"Tại sao cậu không nói là bởi vì đáng người cậu nhìn có vẻ cao hơn mình!" An Hồng không phục nhón chân lên, nói, "Như vậy cũng không xê xích gì nhiều."

"Thật sao?" Lộ Vân Phàm cũng nhón chân lên, nhìn An Hồng ở bên cạnh lại bị lùn đi một ít, cười ha ha ha, "Mình mới đo mấy ngày trước, đã cao 179cm rồi."

"Cậu ăn cái gì vậy? Sao lại cao nhanh như thế!" An Hồng vừa ngẩng đầu nhìn pháo hoa vừa trò chuyện cùng cậu ta để giết thời gian.

"Ba mình cao 183cm, khi mẹ mình còn sống cũng cao 170cm, mọi người đều nói mình nhất định sẽ cao hơn ba mình." Cậu ta rất hả hê.

"Chúc cậu cao hai mét, đến cửa cũng không vào được."

"Mình cao hai mét thì lúc ấy so với mình cậu không phải là một đứa nhóc hay sao, ha ha ha." Cậu ta nghĩ đến việc An Hồng còn chưa cao đến bả vai của mình, cười đến miệng cũng không khép lại được.

"Trẻ con?" An Hồng nghiêng mắt nhìn cậu ta, "Bạn học Lộ Vân Phàm, đời này cậu phải gọi mình một tiếng chị, cho dù cậu có cao đến ba mét đi chăng nữa."

"Không." Lộ Vân Phàm mỉm cười một tiếng, "Mình sẽ chỉ gọi cậu là An An."

An Hồng nhìn cậu ta không nói thêm gì nữa.

Hai ống pháo hoa cũng đốt xong, Lộ Vân Phàm ngồi chồm hổm trên mặt đất nghiên cứu loại pháo hoa khác, thương lượng cùng An Hồng đốt những cây pháo nhỏ trước còn để lại hai cây lớn nhất đến mười hai giờ thì sử dụng.

Hai người nắm chặt pháo hoa trong tay, đua giỡn chạy nhảy trên quảng trường, tàn lửa bay khắp nơi, Lộ Vân Phàm cầm pháo hoa nhanh chóng vẽ trong không khí, ánh sáng lúc sáng lúc tối kéo dài để lại một chuỗi dấu vết.

"An An, cậu có thấy mình viết gì không?" Tàn lửa tắt, cậu ta vội vàng xoay người quơ tay vẽ một vòng trong không khí.

An Hồng hoa cả mắt, lắc đầu nói: "Nhìn không ra."

"Là tên tiếng Anh của cậu đây, Ann, được viết một cách rất đặc biệt."

"Thật sao?" An Hồng tò mò, đốt một cây pháo hoa, viết chữ lên không trung, cô xoay một vòng cũng không nhìn ra được là đã viết cái gì, chỉ cảm thấy khung cảnh này rất lãng mạn.

Que pháo tỏa ra ánh sáng trắng, tàn lửa vương trên tay cũng không cảm thấy nóng, cô và Lộ Vân Phàm đốt một cây lại một cây, vui sướng chạy quanh quảng trường, nhìn ánh sáng lưu lại một tàn lửa nhỏ rồi biến mất.

Hai người chạy nhảy đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, Lộ Vân Phàm nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Còn có 25 phút, nghỉ ngơi một chút đi."

An Hồng và Lộ Vân Phàm trở lại bên cạnh xe đạp, An Hồng ngồi xuống ghế đá bên bờ sông, Lộ Vân Phàm đi đến bên cạnh cô, giống như một áo thuật gia, lấy một viên dưa tây từ phía sau đưa tới trước mặt cô.

"A! Thật là tốt!" An Hồng rất khát, nhận lấy viên dưa, xé vỏ bọc bên ngoài, không kịp chờ đợi cắn một cái, một viên dưa tây bọc đường lập tức vào trong miệng, hàm răng khẽ cắn, nước quả mát lạnh khiến An Hồng thỏa mãn nhắm mắt lại, cơ thể không nhận được rung mình một cái, "Thật sự sáng khoái."

"Ăn rất ngon hả?" Lộ Vân Phàm ngồi xuống bên cạnh, nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô thật giống như một con mèo con.

"Ừ, ăn ngon lắm! Còn cậu? Sao cậu không ăn?" An Hồng nhìn hai tay trống trơn của cậu ta.

"Mình không ăn cái này, dưa tây thì được nhưng dưa trái cây thì..... quá ngọt."

"Ha ha nhìn, nước rất nhiều, mới vừa rồi chạy hồi lâu cũng chết khát." An Hồng đã cắn hai khúc dưa tây, nàng đem cây gậy hoành đưa tới đường Vân Phàm trước mặt, đẩy cùi long móng đợi nhìn hân.

Đường Vân Phàm ngu, quệt quệt khoe môi, cúi đầu liếm cắn viên thứ ba dưa tây, theo cây gậy tuột ra.

Hân đang trong miệng một nhai, đó! Miệng đầy đường vị, đang kẹp mới mẻ dưa tây mùi thơm ngát, là lạ mùi vị. Hân lông mày nhíu lại, nói: "Nữ sinh thật là kỳ quái, cái này thì có cái gì ăn ngon."

"Không có khẩu phúc! Lãng phí!" An Hồng không để ý tới hân, lắc chân, say sưa ngon lành gặm nâng còn dư lại dưa tây

Đường Vân Phàm không nói chuyện nữa, chỉ là an tĩnh ngồi một bên, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hân dần dần cảm thấy lạnh lên.

Mới vừa rồi bọn họ cũng quá hưng phấn, chạy nhảy la hét nên người đầy mồ hôi, lúc này ngồi xuống, không khí lạnh thổi đến khiến cho cả người run lập cập.

Cậu ta lặng lẽ quay mặt nhìn An Hồng, thấy cô cũng rút cổ, cô đi xuống nhà rất vội vàng nên không mang theo khăn quàng và bao tay, quần áo mặc cũng không nhiều. Lộ Vân Phàm suy nghĩ một chút, cởi áo khoác trên người xuống phủ lên người An Hồng.

An Hồng lập tức ngẩng ngẩng cả người, áo khoác mang theo hơi ấm của cậu ta khoác lên người thì cô, cô quay người đối diện với khuôn mặt lúng túng đỏ ửng của Lộ Vân Phàm.

Cậu ta vẫn chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi, mặc dù vóc dáng đã rất cao nhưng thân thể vẫn gầy gò như cũ, cơ bản có mặc áo khoác cũng không nhìn ra được, lúc này thấy cậu ta chỉ mặc một chiếc áo len, trong gió rét, Lộ Vân Phàm có vẻ mỏng manh, đôi vai hẹp khẽ run rẩy, hiển nhiên là lạnh đến không chịu được, nhưng về mặt cậu ta dần dần trấn định, đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng kiên nghị.

"Quá lạnh, cậu..... Cần thận bị cảm" giọng nói thanh thoát lại hơi trầm thấp vang bên tai An Hồng, cô im lặng nhìn cậu ta, thấy bên tai cũng đỏ ửng lên, cậu ta quay đầu nhìn sông, nói, "Đèn ở đây đều sáng lên, nhìn thật xinh đẹp, bình thường đến giờ này người ta tắt hết đèn rồi."

An Hồng cúi đầu nhìn áo khoác trên người mình, cô lặng lẽ cởi ra, không đợi Lộ Vân Phàm cự tuyệt, trả áo trở lại.

"Mình không lạnh!" Cậu ta có chút quật cường nói, "Cậu khoác đi."

"Nghe lời mình!" giọng nói An Hồng có chút nghiêm nghị, không biết sao nhưng cô cảm thấy thằng nhóc thối tha trước mặt giống như một người em trai vậy, chị gái thì phải bảo vệ em trai, nên như thế.

Sắc mặt Lộ Vân Phàm âm trầm, cậu ta nói nhỏ: "Mình không phải là trẻ con đâu."

Đến 11 giờ 55 phút, Lộ Vân Phàm kéo An Hồng đứng lên, cậu ta mang ra hai ống pháo hoa lớn nhất, đặt trên mặt đất cách quảng trường nhỏ vài mét, đám người bên cạnh cũng bắt đầu hành động, Lộ Vân Phàm nhìn xung quanh một lúc, chỉ vào một thân cây, nói với An Hồng: "Lúc mình đốt ngòi nổ, cậu chạy đến chỗ an toàn nhé."

Quảng trường rất nhiều pháo hoa lớn, ai cũng không thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

An Hồng gật đầu, nhìn Lộ Vân Phàm đứng bên cạnh pháo hoa, nhắc tay nhìn đồng hồ.

Trên quảng trường, không biết từ lúc nào mọi người bắt đầu đếm ngược.

Có một người đàn ông trung niên hô to: "30 giây!"

Vì vậy, "29! 28! 27! 26....."

Đến khi còn mười giây, Lộ Vân Phàm ngồi xổm xuống, bật lửa châm ngòi nổ.

Ánh lửa ào ào, cậu ta nhanh chóng kéo tay An Hồng chạy đến dưới tàng cây.

Tất cả mọi người ở chung một chỗ hô to, An Hồng và Lộ Vân Phàm cũng không ngoại lệ.

"5!"

"4!"

"3!"

"2!"

"1!"

"Phụt —————" vô số âm thanh vang lên, vô số cầu lửa bay lên trời, một mảnh trời đen như mực trong đêm lập tức sáng lên, ánh lửa rực rỡ bập bùng.

"Năm mới vui vẻ!"

!! Năm hai ngàn vui vẻ!!!" Mọi người đều sôi trào, âm thanh hét thật lớn, vỗ tay hoan hô.

An Hồng ngửa đầu nhìn pháo hoa bay đầy trời, liên tiếp nổ rộ, ánh sáng không dứt chiếu lên khuôn mặt cô, trên môi mang theo ý cười, cô cảm thấy may mắn vì mình không trải qua một ngày ý nghĩa như vậy ở trong chốn, thực sự cả đời này chỉ có một cơ hội trải qua, cảm thấy tương lai sẽ không còn gì tiếc nuối.

Đang suy nghĩ, đột nhiên cô thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp.

An Hồng kinh hãi, đang muốn giãy giụa, lại nghe thấy đường Vân Phàm nói nhỏ ở bên tai: "An An, năm mới vui vẻ."

Cô nghĩ việc này cũng không sao, chỉ là một cái ôm mang tính chất lễ nghi, giống như mọi người trên quảng trường, vì chào đón thiên niên kỷ mới mà cũng có thể ôm người xa lạ.

Cho nên, cô cũng không tiếp tục giãy giụa.

Lộ Vân Phàm nhẹ nhàng ôm lấy An Hồng, để cô ngả đầu lên bả vai gầy của mình, cậu ta ôm lưng cô, cảm nhận được giờ khắc này thật yên tĩnh ấm áp.

An Hồng nghiêng đầu, áp má vào vai cậu ta, cô không nhìn thấy khuôn mặt cậu ta nhưng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập hơi nhanh, còn có tiếng hít thở gấp gáp, đột nhiên cô cảm thấy nội tâm thật yên ổn.

Lần đầu tiên có một người con trai ôm cô, trong giây phút chuyển giao thế kỷ đó.

Dưới bầu trời đêm đầy pháo hoa.

Bên bờ sông ngập tràn ánh đèn neon mấy tia vòng quanh sông cảnh bên.

Ở quãng thời gian tươi đẹp nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Đứa Trẻ Không Đáng Tin Cậy

Ngày nghỉ tết Nguyên Đán qua đi, An Hồng phát hiện ra rằng kỳ thi cuối kỳ sắp tới.

Cô bắt đầu tận dụng thời gian để học bài, nhất là tiếng Anh. Trên đường đi học về, cô yêu cầu Lộ Vân Phàm cầm miệng, sau đó chăm chú ôn lại bài học tiếng Anh trên lớp. Trong miệng cô nói lẩm nhẩm, tay cầm lái, mắt nhìn thẳng phía trước.

Lộ Vân Phàm vô cùng nhàm chán, không thể nhìn được nữa liền mở miệng nói: "Cậu có thể lên tiếng được hay không, dù thế nào cũng cho mình biết cậu là một người sống chứ."

An Hồng trừng mắt nhìn cậu ta, vẫn không lên tiếng.

Lộ Vân Phàm nói: "Cậu như thế này thì có tác dụng gì chứ, phải nói ra tiếng, giống như là đang nói chuyện bình thường đó, tập vài lần là quen, rồi làm bộ đề và bài tập trắc nghiệm là được rồi."

An Hồng nghi ngờ nghiêng đầu nhìn cậu ta, Lộ Vân Phàm cười một tiếng, nói: "Thật, mình không lừa cậu, cậu thử mà xem, đây gọi là tình ngữ cảm."

An Hồng suy nghĩ một chút, nói lớn lên, phát âm của cô không chuẩn, Lộ Vân Phàm cũng không chê cười.

Cô quên mất nội dung hội thoại, trong đầu suy nghĩ một lúc lâu vẫn không ra, suýt chút nữa thì dừng xe mở sách. Lộ Vân Phàm ngăn cô lại, đọc tiếp nội dung, phát âm của cậu ta rất hay, An Hồng cảm thấy so với thầy giáo dạy tiếng Anh còn hay hơn. Có cậu ta nhắc nhở, cô thuận lợi học tiếp bài, cứ như vậy cho đến trước đợt thi cuối kỳ, đã đứng trong top đầu ở lớp môn tiếng Anh.

Đĩ nhiên, sự cố gắng sẽ nhận được hồi báo tốt đẹp, thi cuối kỳ, An Hồng được 91 điểm môn tiếng Anh, tổng điểm đứng thứ bảy trong lớp.

Lộ Vân Phàm thấp hơn ba điểm so với Thẩm Kha, đứng thứ hai cả lớp và đứng thứ năm toàn khối. An Hồng cảm thấy đáng tiếc thay cho cậu ta, lúc cùng đi ra khỏi cổng trường, thậm chí cô còn an ủi cậu ta, nhưng mà thái độ của Lộ Vân Phàm giống như không hề buồn rầu, dường như đứng thứ nhất hay thứ hai đối với cậu ta mà nói không phải là chuyện gì lớn lao, cậu ta vẫn như ngày thường vui tươi hơn hờ nói với An Hồng: "Rốt cuộc đã thi xong, hôm nay chúng ta đi ăn cái gì để liên hoan nhé?"

"Cậu chọn đi! Nếu không thì đi ăn gà rán?"

"Được."

Đang nói, đột nhiên nổi lên một trận gió kéo theo cát bụi, có hạt cát bay vào mắt trái An Hồng.

"Ai u!" Cô kêu lên, dừng xe dụi dụi mắt.

Lộ Vân Phàm quay đầu lại nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Có hạt cát bay vào mắt."

"Sao cậu đàn thế." Cậu ta dừng xe đi tới bên cạnh An Hồng, cúi đầu cầm lấy tay cô, "Dừng dụi mắt, tay rất bẩn."

"Khó chịu muốn chết! Mắt cũng không mở ra được." An Hồng lăm bắm, mắt trái cũng chảy cả nước mắt.

"Bỏ tay ra, mình thôi giúp cậu."

An Hồng ngoan ngoãn buông lỏng tay, ngẩng mặt lên, con mắt trái nhắm, mắt phải mở, trong ánh trắng mờ, cô phát hiện ra khuôn mặt của Lộ Vân Phàm tựa như rất gần.

Hơi thở nhẹ của cậu ta phun lên mặt cô, cô có thể thấy lông tơ mảnh khảnh ở bên rìa mép của cậu ta, còn có đôi mắt đen láy kia.

Mắt của Lộ Vân Phàm rất đẹp, An Hồng nghĩ thầm, khi còn bé mắt cậu ta rất to, lớn lên một chút thì đôi mắt ấy cũng có sự thay đổi, trở nên —— rất hấp dẫn. Đôi mắt hai mí, tròng mắt không lớn, đuôi mắt kéo dài, lông mi dày rủ xuống, theo động tác chớp mắt chậm chạp của cậu ta mà đóng mở.

Đôi mắt rạng rỡ, hàng mi rậm rạp.

Mũi của cậu ta rất cao, lộ ra hốc mắt hơi sâu, thoạt nhìn có thể thấy đôi mắt đen như mực, con ngươi rất lớn, ánh mắt kia có thể nói là tinh khiết như nước.

Trong lòng An Hồng cảm thấy buồn nôn, thậm chí cô có chút buồn cười, mình như vậy mà lại quan sát một đứa bé trai mười lăm tuổi, cảm thấy hơi chột dạ lại xấu hổ.

Lộ Vân Phàm nhìn sắc mặt An Hồng thay đổi cũng không nói gì, cậu ta cúi xuống, nhẹ nhàng vạch mi mắt trái của cô, thổi thổi vào tròng mắt đã bắt đầu đỏ lên.

Từng đợt gió mang theo hơi ấm của cậu ta thổi vào trong mắt An Hồng, cảm giác rất mềm mại, đột nhiên cô có chút khẩn trương, một tay cứng đờ dưới thắt, cả người căng cứng.

Lộ Vân Phàm thổi một lúc, An Hồng thấy mắt thoải mái không ít, cô nháy nháy thử mấy cái, nói: "Tốt rồi!"

Lộ Vân Phàm cười một tiếng, ngay sau đó đứng thẳng người, cơ thể hai người vốn rất gần nhau lập tức cách xa, cậu ta nói: "Cậu đúng là may mắn, mắt nhỏ như thế mà cát cũng lọt vào được."

Lời nói này, thế nào cũng không làm cho người ta thoải mái đâu nhé, An Hồng đá cậu ta một cước: "Mất cậu thì to rồi!"

"Lúc mình còn nhỏ thì mắt mới to, hiện tại thấy không to lắm, cũng chẳng sao, cậu không thấy mắt Rukawa cũng nhỏ đấy à, rất tuần tú."

"Hừ! Tôi thích Mitsui mắt to, như vậy mới đẹp trai! Cậu....." An Hồng dắt xe muốn đi, đột nhiên ngẩng ngẩng cả người.

Lộ Vân Phàm nhìn khuôn mặt hóa đá của cô, quay đầu nhìn lại cách đó không xa.

Hàn Hiểu Quân đang đứng trước cổng trường, tay đút túi quần, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Mặt anh không có biểu hiện gì, cũng không biết đã đứng ở đây bao lâu.

An Hồng kịp phản ứng lại, dắt xe về phía anh, kêu lên: "Hiểu Quân! Anh trở lại rồi?"

"Ừ, anh đã thi cuối kỳ xong, cùng ông bà về đón năm mới." Anh thản nhiên nói, bên môi mỉm cười.

"Qua năm mới, anh không phải đi nữa đúng không?"

"Ừ." Hàn Hiểu Quân gật đầu.

An Hồng cười vui vẻ, cô cúi đầu, mũi chân đi đi xuống mặt đường, đầu xe cũng bị vạy trái phải không ngừng.

Lộ Vân Phàm đi không được, ở lại cũng không xong, dứt khoát đứng ở một bên nhìn bọn họ.

An Hồng đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Sao hôm nay anh lại đến?"

"Anh gọi điện đến nhà em, bà ngoại nói em chưa thi xong, anh liền tới đây xem một chút."

"Vậy à..... Hiểu Quân, buổi tối qua nhà em ăn cơm nhé?"

Hàn Hiểu Quân mỉm cười gật đầu: "Ừ, đi mua ít thức ăn về nhé." Sau đó anh hất cầm về phía sau An Hồng, "Bạn em vẫn đang chờ em kia."

An Hồng quay đầu lại, nhìn Lộ Vân Phàm đứng như cọc gỗ, không chút nghĩ ngợi nói: "Lộ Vân Phàm, cậu về trước đi, mình còn có việc."

Lộ Vân Phàm cắn cắn môi: "Không phải cùng đường à, đi thôi."

An Hồng thầm nghĩ cái người này đúng là kỳ đà cản mũi, trong lòng có chút nóng nảy, cau mày nói: "Cậu đi trước đi, bọn mình còn phải đi mua đồ ăn."

Lần này, Lộ Vân Phàm không nói gì thêm, cậu ta gật đầu một cái, ngồi lên yên xe, "vèo" một cái đạp xe phóng đi.

An Hồng nhìn bóng lưng cậu ta, đột nhiên kêu lên: "Này! Lộ Vân Phàm, ngày mai nhận phiếu điểm cậu tới gọi mình nhé"

"Ồ —————" giọng nói của cậu ta từ xa truyền tới, An Hồng hài lòng, quay đầu cười với Hàn Hiểu Quân, "Còn phải tới trường lần nữa, ha ha ha."

"Thì cứ thế nào?" Rốt cuộc khuôn mặt anh cũng tươi cười, xoa đầu An Hồng.

"Trương đối tốt!" Trong lòng An Hồng cảm thấy thật ấm áp, "Đi thôi, anh đèo em?"

"Ừ." Hàn Hiểu Quân đạp xe, mang theo An Hồng trở về chung cư Hòa Bình.

Sau bữa cơm chiều, An Hồng đưa anh xuống nhà, Hàn Hiểu Quân suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Ngày 29 tháng 1..... là sinh nhật 20 tuổi của anh, ba mẹ tổ chức ở nhà, nói anh gọi mấy người bạn đến chơi, em phải tới nhé."

An Hồng hí mắt cười lên, gật đầu nói: "Em nhất định sẽ đến."

"Cái đó..... Tần Nguyệt cũng tới, còn có Đinh Ngôn nữa." Anh nói những lời này, hình như là muốn báo trước cho An Hồng.

Qủa nhiên là An Hồng sững sờ, ngay sau đó gật đầu nói An: "Bọn họ đều là bạn tốt của anh chứ sao."

"Đến lúc đó đừng mua gì, đến ăn một bữa cơm là được."

"Vâng."

"Anh đi đây, em lên nhà đi."

"Vâng, bái bai."

"Bái bai."

Hàn Hiểu Quân lại một lần nữa xoay người rồi đi trước mặt An Hồng, chỉ là lần này, vui sướng ngọt ngào trong lòng An Hồng mãi không tan. Bởi vì cô biết, Hàn Hiểu Quân sẽ không bao giờ rời đi nữa.

Vào ngày nhận phiếu điểm, An Hồng và Lộ Vân Phàm cùng nhau đạp xe đến trường, đây là lần cuối cùng đến trường trước kỳ nghỉ đông, hai người rất nhẹ nhõm, dọc đường đi nói chuyện về âm nhạc đang lưu hành, rồi phim bộ, chuyện trên trời dưới biển.

An Hồng đột nhiên hỏi Lộ Vân Phàm: "Này, mình hỏi cậu nhé, mấy bạn nam thường thích được tặng quà gì trong ngày sinh nhật?"

Lộ Vân Phàm sững sờ, nói: "Nói rõ xem nào, mỗi người có sở thích khác nhau."

"Vậy còn cậu? Cậu thích quà sinh nhật như thế nào?"

"Mình á? Sinh nhật mình còn sớm mà, cậu không cần chuẩn bị sớm như thế." Khuôn mặt bé trai cũng trở nên hồng hồng, trong lòng vui mừng vô cùng.

"Ai nói sẽ chuẩn bị quà cho cậu! Mình chỉ muốn hỏi cậu một chút, sắp đến sinh nhật của anh Hiểu Quân mà mình còn không biết nên tặng gì cho anh ấy."

Câu nói đầu tiên đập tắt nhiệt huyết trong lòng Lộ Vân Phàm, cậu ta lập tức ỉu xiu, đôi mắt xoay tròn, nói: "Thật ra với bọn con trai thì không cần phải tặng quà gì cả."

"Hả? Tại sao?"

"Loại chuyện như vậy đều mấy đứa con gái làm, tặng một cái khung ảnh, tặng một quyển sổ, tặng một đôi tất, có ý nghĩa gì chứ! Rất là nhàm chán, bọn con trai đều không thích."

"Thật à?"

"Mình mà lừa cậu hả, không tin cậu cứ hỏi mấy bạn nam khác mà xem, đây là kinh nghiệm mà mình tổng kết suốt 15 năm đấy. Hơn nữa, Hàn Hiểu Quân đã 20 tuổi rồi, cần gì nhận quà tặng từ một học sinh như cậu chứ." Cậu ta trả lời một cách rất chắc chắn.

An Hồng cái hiểu cái không, cũng không biết là cậu ta nói thật hay đùa. Từ khi ba tuổi cô đã biết Hàn Hiểu Quân, đến lúc chín tuổi anh rời khỏi thành phố J, sáu năm ở bên nhau, hai nhà đều chưa từng tổ chức sinh nhật cho bọn họ.

Hai đứa bé cũng chưa bao giờ so đo những thứ này, cho đến sau khi tách ra, bọn họ dần dần lớn lên, An Hồng mới hiểu rõ sinh nhật là một việc rất thú vị, dĩ nhiên không bao gồm sinh nhật năm mười tuổi ấy.

Sau đó mỗi năm, sinh nhật cô hay Hàn Hiểu Quân, hai người đều không ở cùng nhau, sinh nhật anh vào cuối tháng một, anh không thể về nhà, mà sinh nhật cô vào tháng năm, anh vẫn chưa được nghỉ. Vì vậy mà hai người nhiều nhất chính là gửi thiệp chúc mừng, gọi điện nói câu sinh nhật vui vẻ.

An Hồng cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện, mười bốn năm quen nhau, hai người bọn họ chưa từng tặng quà sinh nhật cho nhau.

Mà bây giờ, Lộ Vân Phàm nói, học sinh nam đều không thích quà cáp.

Là thật à?

Hàn Hiểu Quân cũng nói cô không cần mua gì, chẳng lẽ anh thực sự không thích?

An Hồng vô cùng bối rối.

Người nào đó đứng bên cạnh, trong mắt lộ ra giao hoạt.

Cuối cùng, An Hồng xách theo một chiếc túi trái cây lớn đi đến nhà Hàn Hiểu Quân.

Sau khi đến nơi, cô liền hỏi han.

Đây là sinh nhật tròn 20 tuổi của Hàn Hiểu Quân, đừng nói là Tần Nguyệt hay Đinh Ngôn, chính là mẹ Hàn, cha Hàn, ông bà nội Hàn đều cẩn thận chuẩn bị quà sinh nhật cho Hàn Hiểu Quân.

Cha Hàn mẹ Hàn tặng con trai một chiếc điện thoại Nokia màu xám đậm, thiết kế gọn gàng và đẹp mắt hơn trước đây rất nhiều, chẳng qua là hơi nặng một chút. Hàn Hiểu Quân muốn sinh sống và làm việc ở thành phố J, anh đi làm công trình, có một chiếc điện thoại di động sẽ thuận tiện hơn.

Ông bà nội Hàn tặng cháu trai một bộ máy vi tính mới, đây chính là món đồ rất đắt đỏ, cũng không biết làm thế nào mà hai người biết được xu hướng của bọn trẻ lúc bấy giờ.

Tần Nguyệt tặng Hàn Hiểu Quân một cây vợt cầu lông hiệu Victor, An Hồng biết giá trị cũng không nhỏ.

Đinh Ngôn tặng Hàn Hiểu Quân một chiếc thảm khiêu vũ Audition, khi đó thanh niên cả nước đều chơi trò này, An Hồng nhìn cái túi xách kia liền nghĩ đến buổi chiều ở trong nhà Lộ Vân Phàm chơi trò này, cô có chút luống cuống đứng tại chỗ, đôi tay trống trải khăn trương toát mồ hôi.

Cô bắt đầu đổ lỗi cho Lộ Vân Phàm, thằng nhóc thối tha đó thật không đáng tin, tại sao mình lại tin vào lời nói của nó?

Tại sao lại không chịu đi hỏi ý kiến Hà Ngọc Đông, hỏi Thẩm Kha một chút, hoặc là hỏi Lâu Tình Tình?

Cho dù là chỉ mua một khung ảnh, một quyển sách, một đôi vớ cũng tốt hơn là tay không như lúc này!

Mặc dù bộ dáng Hàn Hiểu Quân tỏ vẻ không có gì nhưng An Hồng cảm giác anh có chút mất mát, dù chỉ là một chút xiu nhưng cô vẫn cảm nhận được. Cô bắt đầu tự trách mình.

Cơm nước xong, mọi người tắt đèn, đốt nến, vây quanh bánh sinh nhật, cùng nhau hát khúc ca mừng sinh nhật Hàn Hiểu Quân. Hát xong, Hàn Hiểu Quân muốn thổi nến, Tần Nguyệt ngăn anh lại nói: "Trước tiên ước nguyện đã."

Hàn Hiểu Quân mỉm cười, chấp tay nhắm mắt ước nguyện, sau khi mở mắt ra,, "phù" một cái thổi tắt cây nến.

Mọi người ăn bánh ngọt, mẹ Hàn ôm Hàn Hiểu quân, ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Ài..... Con trai mẹ cũng hai mươi tuổi rồi, làm sao mà mẹ không già được."

Cha Hàn cha cười: "Con trai tất nhiên là trưởng thành, mấy năm nữa nó cưới con dâu cho bà, sinh một đứa bé, lúc đó bà phải làm bà nội rồi."

Mẹ Hàn cười đến miệng cũng không khép lại được: "Ài u, trong ấn tượng của tôi vẫn còn là đáng vẽ Hàn Hiểu Quân lúc sáu, bảy tuổi, đầu tóc bù xù, Hồng Hồng theo đuôi phía sau, khi đó Hồng Hồng mới có như này thôi, bây giờ cũng đã cao đến vậy rồi."

Hàn mẹ chỉ tay vào bấp đùi phía trên đầu gối chân múa tay một cái, sau đó dựa vào An Hồng cười, "Hồng Hồng, bà ngoại con có khỏe không? Chúng ta cũng rất lâu không gặp bà, nhân dịp lễ mừng năm mới ở thành phố J, qua tháng giêng sẽ đến thăm bà ngoại con, đến lúc đó đi sẽ gọi điện cho con."

An Hồng ngượng ngùng gật đầu, cô nhìn qua Hàn Hiểu Quân, thấy anh không nói gì, chỉ là ánh mắt tươi cười mà nhìn cô.

Cô lại chú ý tới Tần Nguyệt ở bên cạnh Hàn Hiểu Quân đang mỉm cười, trong mắt không rõ cảm xúc.

Sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, cha Hàn lái xe đưa ba đứa trẻ về nhà.

Đưa Đình Ngôn về trước, tiếp theo là An Hồng, không ngờ lúc An Hồng xuống xe, Tần Nguyệt cũng xuống theo.

"An Hồng." Tần Nguyệt gọi cô lại, An Hồng quay đầu nhìn thấy Tần Nguyệt khom lưng nói với cha Hàn: "Chúc, nhà con ở gần nhà An Hồng, bọn con cùng đi với nhau là được rồi ạ, cảm ơn chủ, gặp lại chủ sau ạ."

Sau khi cha Hàn lái xe rời đi, An Hồng thấy Tần Nguyệt đi về phía mình, cô gái đã làm bạn suốt thời cấp hai với cô, họ đã từng vô cùng thân thiết, hôm nay, chỉ qua một năm rưỡi mà giữa hai người đã xa cách như một thế kỷ.

Tần Nguyệt đi tới bên An Hồng cười một tiếng, khoác tay An Hồng nói: "Lâu rồi bọn mình không đi bộ cùng nhau, đi một chút nhé."

An Hồng "Ừ" một tiếng, bị cô kéo đi.

Hai cô gái cũng không nói chuyện với nhau, căn bản là An Hồng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng vẫn là Tần Nguyệt đánh vỡ sự im lặng, chỉ là cô vừa mở miệng lại khiến An Hồng ngại ngùng cả người.

"An Hồng, mình đã thổ lộ với anh Hiểu Quân, mình nói là mình thích anh ấy."

"....."

"Nhưng mà anh ấy không đồng ý cũng không cự tuyệt, anh ấy nói mình còn nhỏ, phải để ý đến việc học. Mình nói với anh ấy là mình đã học lớp mười một, rất nhanh sẽ phải phân lớp Văn-Lý, nếu anh ấy đồng ý, mình sẽ cố gắng học tập thi đại học Z hoặc đại học J, ở lại thành phố này. Nếu như anh ấy từ chối..... mình nhất định sẽ thi trường ngoài."

"....."

"An Hồng, cậu biết rằng mình thích Hàn Hiểu Quân đã nhiều năm rồi."

"Ừ." An Hồng gật đầu.

"Khi đó, mình đã hỏi cậu...cậu có thích anh ấy không, cậu nói cậu chỉ coi anh ấy là anh trai. An Hồng, nếu như lúc đó cậu nói cậu thích anh ấy thì mình sẽ không tranh giành với cậu."

"....."

"..... An Hồng, bây giờ cậu nói cho mình biết, cậu có thích anh Hiểu Quân không?"

An Hồng đứng lại, cô nghiêng đầu nhìn Tần Nguyệt, lúc này chiều cao giữa họ chênh lệch không ít. Tần Nguyệt chỉ cao 162cm, phải ngẩng đầu mới có thể nói chuyện được với An Hồng.

An Hồng suy nghĩ một chút, nói: "Bây giờ mình vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, mình đã nói với anh Hiểu Quân là mình sẽ không yêu đương trong thời gian học cấp ba."

"Vậy cậu có thích anh ấy không?"

An Hồng nhìn đôi mắt to long lanh của Tần Nguyệt, cô đột nhiên nói ra lời nói thật lòng: "Tần Nguyệt, mình không biết. Mình thật sự không biết có phải là thích hay không."

"Tại sao lại không biết được?" Tần Nguyệt cười lên, nói, "Cậu có thường nhớ đến anh ấy không, mỗi khi nhớ tới sẽ cười, trong mộng cũng sẽ nằm mơ thấy anh ấy, viết về anh ấy trong nhật ký, nhìn các bạn trai chơi bóng sẽ nghĩ tới anh ấy, thỉnh thoảng muốn gọi điện thoại cho anh ấy, nghe giọng nói của anh ấy, có chuyện gì dù buồn hay vui cũng sẽ muốn kể cho anh ấy biết đầu tiên, mặc quần áo mới liền muốn để anh ấy ngắm, đoán anh ấy sẽ thích hay không..... Những điều này, cậu từng có sao?"

Làm sao sẽ không từng có đây? An Hồng nghĩ thầm: mình còn từng vì anh ấy mà suốt đêm ngồi xe lửa đi đến một thành thị xa lạ, thức đêm xem bóng đá cùng anh ấy, uống rượu cùng anh ấy, lúc anh ấy cồng mình lên cầu thang, tim mình còn đập rất nhanh nữa đây! Ở trong nhà anh chơi game, xem tivi, cho dù chỉ im lặng ở bên anh cũng đều rất ngọt ngào hạnh phúc! Còn có..... Mỗi lần anh ấy xoa tóc mình, về mặt cung chiều cũng làm mình say mê không dứt!

Tất nhiên là cô thích Hàn Hiểu Quân rồi!

Nhưng An Hồng vẫn không nói gì, Tần Nguyệt thu hồi tầm mắt, cúi đầu lại ngẩng lên, cô nói: "Hiểu Quân đã nói sang năm anh ấy sẽ cho mình một câu trả lời chắc chắn. An Hồng, mình hi vọng cho dù có thể nào thì chúng ta vẫn tiếp tục là bạn của nhau."

An Hồng nói không ra lời, thật ra thì cô hiểu Tần Nguyệt cũng không làm cái gì, bạn ấy thích Hàn Hiểu Quân, theo đuổi Hàn Hiểu Quân cũng là quyền của bạn ấy. Huống chi, lúc ban đầu chính mình đã nói với bạn ấy là mình không thích Hàn Hiểu Quân, cho nên hành động của Tần Nguyệt cũng không thể tính là phản bội tình bạn, chỉ có thể nói duyên phận quá mức kỳ diệu rồi, khiến cho cô gái 17,18 tuổi cũng rối loạn tầm mắt, đầu óc mê man.

Hơn nữa, An Hồng cảm thấy mâu chốt của vấn đề không nằm ở việc cô có thích Hàn Hiểu Quân hay không mà là Hàn Hiểu Quân nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: An An, Chạy Mau

Mùng hai tết, cha Hàn mẹ Hàn và Hàn Hiểu Quân mang theo nhiều quà đến nhà An Hồng chúc tết.

Bà ngoại rất vui, nhà An Hồng ở thành phố J đã không còn người thân nào cả, đến ngày lễ tết cũng không ai lui tới, những người hàng xóm như nhà họ Hàn đến thăm nom, vẫn là cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc bà ngoại chuẩn bị bữa trưa mới phát hiện trong nhà không còn đồ uống, liền kêu An Hồng đi xuống dưới mua, chân trước An Hồng vừa bước ra cửa, Hàn Hiểu Quân chân sau cùng đi ra ngoài.

An Hồng nhìn anh, nhếch miệng cười một tiếng: "Siêu thị ngay ở bên dưới, cũng không xa."

Hàn Hiểu Quân đi sóng vai với cô, nói: "Cùng đi đi, đã lâu rồi không nói chuyện với em."

An Hồng nghĩ thầm, anh muốn tán gẫu với em về cái gì chứ, ngàn vạn lần đừng nói về Tần Nguyệt.

Hàn Hiểu Quân ngược lại không nhắc đến Tần Nguyệt mà là một người khác, là người mà An Hồng không nghĩ tới.

"A Hồng, quan hệ giữa em với bạn học Lộ kia vẫn tốt đấy chứ?"

An Hồng gật đầu: "Vâng, bọn em ở gần nhau, mỗi ngày đều cùng đi cùng về, nhưng mà ở trong trường thì không hay bắt chuyện với nhau."

"À..... có vẻ cậu ta rất tốt với em."

An Hồng sùng sốt một chút, không biết vì sao Hàn Hiểu Quân lại nói như vậy, có lẽ ngày hôm đó khi Lộ Vân Phàm giúp cô thổi hạt cát trong mắt đã bị anh nhìn thấy.

Cô vội vàng nói: "Chỉ là bạn học bình thường thôi, mặc dù trong lớp vẫn hay buồn chuyện linh tinh về quan hệ giữa em với cậu ấy, nhưng mà cũng không có gì cả, em sẽ không yêu đương khi còn đang học cấp ba, hơn nữa cậu ấy ít hơn em hai tuổi, làm sao có thể chứ."

"Vậy à, Tần Nguyệt thường nói với anh là quan hệ của em với cậu ta không tệ."

An Hồng có chút giận, giọng điệu cũng cứng rắn: "Cậu ấy thì biết gì chứ, anh đừng nghe cậu ta nói linh tinh."

Hàn Hiểu Quân không lên tiếng.

Hai người đi tới siêu thị, An Hồng ôm hai chai nước to dùng muốn thanh toán thì Hàn Hiểu Quân lại trả mất rồi.

"Sao anh lại trả, nếu bà ngoại biết sẽ mắng em đấy." An Hồng trừng anh.

Hàn Hiểu Quân cất tiền lẻ vào túi, nghiêng đầu nhìn cô: "Giữa em và anh mà còn tính toán thế à?"

An Hồng bị câu nói của anh khiến cho ghen hờn, vừa định nói thì Hàn Hiểu Quân đã cầm chai lên bước ra ngoài.

Hai người im lặng trên đường đi về, Hàn Hiểu Quân đột nhiên nói: "A Hồng, em và Tần Nguyệt thế nào rồi?"

Ồ! Thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, trong lòng An Hồng thờ dài, buồn buồn nói: "Không có gì."

"Cô ấy nói thích anh."

An Hồng dừng lại, Hàn Hiểu Quân đi nhanh hai bước quay đầu lại nhìn cô.

"Anh nói cái này với em để làm gì?" An Hồng lớn tiếng hỏi anh.

Hàn Hiểu Quân có chút kinh ngạc, cụp mắt xuống nói: "Anh vẫn chưa trả lời cô ấy."

"Em thì liên quan gì đến việc anh chưa trả lời cậu ấy! Chuyện của anh thì anh tự quyết định, nếu anh thích cậu ấy thì đồng ý, nếu không thì từ chối. Anh có cần cái gì cũng phải nói với em hay không! Anh nghĩ em là gì của anh chứ? Anh cho rằng em là gì của anh?"

An Hồng nói xong, đột nhiên liền có chút nhụt chí, chạy vào trong nhà.

Hàn Hiểu Quân cũng không đuổi theo cô, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng đuổi theo cô, mặc kệ cô huyền ảo như thế nào, nổi giận với anh như thế nào, dù xoay người chạy đi, tìm nơi để trốn thì anh cũng không đuổi theo.

Anh chỉ biết là sau khi An Hồng hết giận sẽ quay trở lại.

Bữa cơm trưa rất vô vị tẻ nhạt, An Hồng không nói chuyện với Hàn Hiểu Quân, người lớn hai bên đều cảm thấy không hiểu, trước khi đi mua đồ uống, hai đứa trẻ còn cười nói với nhau, sau khi đi siêu thị về liền giống như đã thay đổi, gương mặt âm trầm, thụ động ngồi ăn cơm.

Sau khi ăn xong, nhà họ Hàn liền trở về, An Hồng ngẩng mặt nhìn Hàn Hiểu Quân, anh há mồm muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống.

Sau khi bọn họ rời đi, bà ngoại liền khiển trách An Hồng: "Con bé này đã có chuyện gì xảy ra thế hả? Chú Hàn thật vất vả mới đến đây một lần mà con trượng cái sắc mặt gì vậy chứ? Há? Con và Hiểu Quân đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày trước nó đến nhà ăn cơm con còn vui vẻ, hôm nay lại bức bối âm trầm. Hôm nào tìm Hàn Hiểu Quân nói lời xin lỗi cho bà, con quên là lúc nhỏ nó đã chăm sóc cho con như thế nào à, nó còn vì con mà đánh nhau biết bao lần, con....."

Bà ngoại còn chưa nói hết, An Hồng đã nghe không nổi nữa, đen mặt xoay người đi vào phòng, "Phanh" một cái đóng lại cửa phòng.

Bà ngoại bối rối, ở bên ngoài hắng giọng kêu: "Con bé chết tiết này, cánh cứng cáp rồi muốn bay đi phải không? Có bản lĩnh thì tự làm đi. Một bà già như tôi hầu hạ nó ăn uống còn bày ra vẻ mặt đấy. Mấy ngày nữa bà sẽ nói cho mẹ con biết, nó sinh ra một đứa con gái tốt như thế này đây....."

Bên ngoài còn vang lên tiếng bà ngoại lầm nhảm oán trách, An Hồng biết mình quá mức nhưng cô không có biện pháp khống chế tâm tình của mình. Thậm chí cô nghĩ, Hàn Hiểu Quân, có phải anh thích Tần Nguyệt hay không, vậy thì cứ ở cùng một chỗ với cậu ta đi. Cái này có liên quan gì đến em. Dù sao nhưng năm gần đây cô cũng chỉ có một mình, coi như không có Tần Nguyệt thì tương lai sẽ có một người khác, giống như tiểu Nhã, một ngày nào đó sẽ rời khỏi mình, không phải sao?

Mùng bốn đầu năm, An Hồng nén lại tâm tình, cùng bà ngoại đi đến nhà mẹ ở thành phố L, mừng chín cô quay về nhà một mình.

Mấy ngày nay, cô nghĩ rất nhiều chuyện, cô từng một lần lại một lần hỏi chính mình, An Hồng, An Hồng, mình coi Hàn Hiểu Quân là gì? Đến tốt cùng mình có thích anh ấy không? Đến tốt cùng mình có muốn để anh ấy và Tần Nguyệt ở chung một chỗ hay không? Mình có muốn thử một chút, níu kéo lại hay không? Rốt cuộc mình có hiểu được suy nghĩ của Hàn Hiểu Quân không? Mình có dũng khí thử một lần, nói cho anh ấy biết tâm tư của mình không?

Một mình ăn cơm tối, cô suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc lấy dũng khí gọi điện thoại cho Hàn Hiểu Quân.

Giọng nói ôn hòa của anh vang lên trong điện thoại, An Hồng im lặng một lúc, nói: "Hiểu Quân, chuyện lần trước là lỗi của em."

Hàn Hiểu Quân cũng trầm mặc một chút: "Không sao, anh không trách em, là do anh đã nói với em mấy chuyện vô vị."

"Không phải vậy..... Hiểu Quân, em..... Em muốn nói với anh một chuyện."

"Anh cũng vậy, muốn nói cho em biết một việc." Giọng nói của anh có chút ảm đạm.

"Hả? Vậy anh nói trước đi."

"Ngày ấy..... anh đã suy nghĩ rất kỹ lời nói của em, có một số việc thực sự là cần anh tự mình quyết định. Cho nên sau đó anh đã hẹn với Tần Nguyệt, hai năm vừa qua anh luôn nói chuyện với cô ấy qua điện thoại, cô ấy là một người rất tốt, anh không biết hiện tại hai người như thế nào, cô ấy nói khi vào cấp ba thì hai người liên lạc xa cách nhiều hơn. Cô ấy nói em có chút thay đổi. Anh cảm thấy để có một người bạn tốt thật không dễ dàng, hồi cấp hai quan hệ giữa hai người rất tốt nên anh hi vọng em và Tần Nguyệt có thể tiếp tục là bạn tốt của nhau. Còn có..... Anh đã đồng ý với Tần Nguyệt rồi, anh muốn cùng cô ấy thử một chút, nhưng với điều kiện là cô ấy phải đảm bảo việc học tập, dù sao cũng sắp lên lớp mười hai rồi. A Hồng..... Em vẫn nghe hả?"

An Hồng đã hoàn toàn ngậy ngẩn cả người, cảm giác lạnh như băng từ trong lòng khuếch tán ra, lan tràn đến tứ chi, tay cầm ống nghe cũng run rẩy, cô cảm thấy chân mình giống như bị sốt rét, đứng không vững.

"Em đây..... Em vẫn nghe." Cô nghe thấy tiếng nói của chính mình.

"A Hồng....." Hàn Hiểu Quân thở dài, nói, "Anh cảm thấy mình càng ngày càng không thể hiểu được em. Khi còn bé, em nháy mắt với anh mấy cái là anh có thể biết em đang nghĩ gì, nhưng bây giờ mỗi năm gặp lại em, anh thấy càng ngày càng trở nên xa lạ. Hiện tại em rất xinh xắn, cao ráo, thành tích lại tốt, anh cũng rất vui vẻ. Nhưng mà, An Hồng, anh thấy giữa chúng ta càng ngày càng xa cách, anh không biết nguyên nhân vì sao nhưng anh vẫn coi em là một người rất quan trọng của anh, là người anh luôn nhớ đến ở thành phố J, nhưng.....cuối cùng anh có cảm giác giống như chúng ta không thể quay trở lại như trước kia được nữa."

Càng ngày càng không hiểu.

Càng ngày càng xa lạ.

Càng ngày càng xa cách.

Hàn Hiểu Quân nói ba tiếng "Càng ngày càng" giống như những lưỡi dao đâm vào lòng An Hồng khiến cho máu tươi chảy ròng ròng, lại kêu không nổi.

Cô rất nghi hoặc, rất muốn hỏi, Hiểu Quân, em không có thay đổi. Em vẫn như trước kia là con bé luôn đi theo phía sau anh. Làm sao anh có thể hiểu nổi cảm giác khi mọi việc thành ra thế này chứ? Không phải là anh đã quay trở lại hay sao? Xin cho em thêm chút thời gian! Anh hãy nhìn em của hiện tại nhiều hơn một chút đi! Em đã thay đổi, đã trở nên ưu tú, đã xứng đôi với anh rồi, làm sao anh có thể nói chúng ta không thể quay trở lại ngày xưa?

Thật ra thì, chính anh mới là người thay đổi!

Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ là cười hi hi trả lời: "Không có gì, sao anh lại khoa trương thế, Hiểu Quân, Tần Nguyệt là một cô gái tốt, anh phải đối xử tốt với cô ấy nhé. Ài da, em muốn xem ti vi rồi, em cúp máy đây, hẹn gặp lại!"

Không đợi Hàn Hiểu Quân trả lời, An Hồng run run gác ống nghe.

Đứng ngơ ngác ở bên cạnh điện thoại, ước chừng mất mười phút mới có thể bình tĩnh lại. Đợi đến khi cô phản ứng được thì nước mắt đã yên lặng không một tiếng động trào ra.

Chiều nay, làm thế nào An Hồng cũng không ngủ được.

Trong lòng An Hồng buồn bực gọi Lộ Vân Phàm đi uống rượu, cô không sao nhưng thẳng nhóc thối tha lại uống say, ở lại nhà cô ngủ mê cả đêm.

Mấy ngày sau, Lộ Vân Phàm thường tìm đến nhà An Hồng chơi, sau khi tuyết rơi, cậu ta còn lôi kéo An Hồng đi ra ngoài ném tuyết, cậu ta trực tiếp ném quả cầu tuyết vào cổ An Hồng, khiến cô giận đến mức tóm lấy cậu ta đá cho một trận, đến khi Lộ Vân Phàm kêu tha mạng mới bỏ qua.

Mười lăm tháng giêng là Tết Nguyên Tiêu, Lộ Vân Phàm nói An Hồng đi ngắm đèn, chơi trò đổ đèn, cậu ta vì cô mà thắng được một đồng lớn kẹo và móc chìa khóa, trước khi về nhà lại bị mất chiếc xe đạp mà An Hồng yêu quý.

Đó là chiếc xe mà bốn năm rưỡi trước, Hàn Hiểu Quân tặng cho cô.

Vào lớp mười một, An Hồng ngồi xe buýt đi học.

Sau khi Lộ Vân Phàm phát hiện ra, lập tức học theo.

An Hồng kỳ quái hỏi cậu ta: "Tại sao cậu muốn ngồi xe buýt? Gần nhà cậu không có trạm xe, phải đi rất xa."

"Mình nói với cậu rồi đó, đi một mình rất chán!"

An Hồng nghĩ thầm có lẽ là cậu ta nói thật, bạn học Lộ nói rất nhiều, dọc đường đi có thể nói không ngừng, cô cũng ngẫm cho phép cậu ta trở thành bạn đường một lần nữa.

Thật ra thì, bên cạnh có một người bạn đường ha ha hi hi cũng là chuyện tốt.

Vì vậy từ đó về sau, An Hồng đều chờ ở trạm xe buýt, khi xe đi tới, lúc cửa sau mở ra, Lộ Văn Phàm sẽ tới gần cửa gọi cô thật to, An Hồng liền bước lên xe.

Cho dù có một chiếc xe mà cô cần đi đến trước nhưng nếu không thấy bạn học Lộ lộ mặt ra, An Hồng vẫn ngoan ngoan chờ đợi, đến khi cậu ta xuất hiện mới thôi.

Thời gian cứ như vậy bất tri bất giác lướt qua, An Hồng tiếp tục việc học năm lớp mười một của mình, quan hệ giữa cô và Tần Nguyệt càng trở nên khó nói, họ nói chuyện phiếm nhưng không còn nhắc đến Hàn Hiểu Quân nữa.

Hàn Hiểu Quân làm việc tại một công ty công trình thiết bị giao thông, thường phải ra công trường, ngắn thì nửa tháng, lâu thì vài tháng, chỉ có thể về nhà 2,3 lần, những điều này đều là An Hồng nghe từ bà ngoại, mà bà ngoại lại nghe từ mẹ Hàn.

Cô và Hàn Hiểu Quân không còn liên lạc với nhau.

Lời đồn đại trong lớp truyền đi ngày càng ác liệt, mọi người đều nói Lộ Văn Phàm và An Hồng yêu nhau nhưng hai người làm bộ như không biết.

Lộ Văn Phàm trước sau như một vẫn được hoan nghênh, thường nhận được thư tình của mấy cô bé năm nhất hoặc có người còn trực tiếp gặp mặt thổ lộ, tình huống của An Hồng so với cậu ta thì khá hơn một chút, cách hai tháng lại nhận được thư tình, chỉ là hai người đối mặt với chuyện như vậy thì cảm thấy rất nhàm chán, chưa bao giờ đề trong lòng.

Mấy bạn gái ghen tị với An Hồng ngày càng nhiều, ai cũng có thể nhìn thấy mỗi ngày cô và Lộ Văn Phàm cùng đi cùng về, có bạn gái còn đặc biệt đi tuyến xe buýt mà Lộ Văn Phàm ngồi, muốn vô tình gặp được cậu ta, lại phát hiện ra mình hoàn toàn không có cơ hội.

Dọc theo đường đi, mặc kệ là ngồi ở chỗ ngồi hay là đứng cầm tay vịn, Lộ Văn Phàm đều cúi đầu cười hi hi, khoái trá trò chuyện cùng An Hồng.

Hết lớp mười một, An Hồng đăng ký vào ban khoa học tự nhiên, lại được phân vào cùng lớp với Lộ Văn Phàm, rất may mắn là Lâu Tĩnh Tĩnh vẫn học cùng lớp với cô, còn có Hà Ngọc Đông và Thẩm Kha, bọn họ đều là học sinh có thành tích tốt.

Tần Nguyệt đăng ký khoa Văn, trong lòng An Hồng thờ phào nhẹ nhõm, cô nghĩ rốt cuộc không phải học chung một lớp với cậu ta, thật không tồi!

Trong lúc nghỉ hè, hầu như cô đều ở nhà, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo cùng Lâu Tĩnh Tĩnh một chút, hoặc cùng nhau nằm ở trong phòng tâm sự.

Lộ Văn Phàm đi đến nhà chú ở Mỹ, hai tháng liền không có tin tức gì.

Có lúc An Hồng sẽ nghĩ đến cậu ta, không đề cập đến mấy năm ồn ào trước đó giữa hai người, quen biết đã một năm, bất chợt không thấy cậu ta khiến cho cô có chút không quen.

An Hồng càng ngày càng cảm thấy Lộ Văn Phàm là một người tốt, tại sao mình không phát hiện sớm mấy năm?

Có lẽ là bởi vì khi đó cậu ta vẫn chưa trưởng thành, luôn luôn khiến cô tức giận.

Luôn nói mấy lời, làm mấy chuyện khiến cô nổi đóa, trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, nhớ đến cậu ta, An Hồng nở nụ cười, mở bài tập Vật lý, buồn bực ngồi làm.

Khai giảng năm lớp mười hai, hai tháng không thấy, An Hồng phát hiện hình như cậu ta lại cao hơn rất nhiều.

Cô đứng ở bên cạnh cậu ta, so đầu hỏi: "Cậu cao 180cm hả?"

"Hả? Vậy hả? Mình không biết, dù sao sắp kiểm tra sức khỏe rồi, đến lúc đó sẽ rõ!" Lộ Văn Phàm thật vui mừng, cũng quan sát một chút chiều cao chênh lệch với An Hồng, phát hiện hóa ra là cũng cao hơn vài cm.

Sau đó, cậu ta lấy trong túi sách ra một đồ vật nhỏ đưa cho cô: "À, tặng cậu."

An Hồng nhận lấy, vừa nhìn thấy chính là một huy hiệu hình chuột Mickey sáng long lanh, rất tinh xảo.

"Cám ơn." Cô xem một lát liền trực tiếp bóc túi nilon bọc bên ngoài, đeo vào cặp sách.

Lộ Văn Phàm nhếch môi cười, hỏi cô: "Nghỉ hè thế nào?"

"Chẳng thế nào cả."

"À, vừa rồi mình đi Miami chơi, mặt trời rất chói chang, bơi lội ở biển rất sướng nhưng mà lại bị cháy nắng, lột mất mấy lớp da."

An Hồng thậm chí không biết Miami ở chỗ nào bên Mỹ, chỉ mỉm cười không tiếp lời.

"À! Đúng rồi! Ngày nào mình cũng tập chạy bộ, cậu không phát hiện ra là mình tăng cân lên một chút à?" Cậu ta mặc chiếc áo T-shirt ngắn tay, gồng lên cho An Hồng nhìn bắp thịt, "Năm nay mình sẽ tiếp tục chạy 400m, coi như không đạt vị trí đầu thì cũng phải được thứ hai."

"Được rồi, đến lúc đó sẽ nhìn cậu chạy thế nào!" An Hồng cười nhìn cậu ta, ở chung một chỗ với thằng nhóc thối tha này thật là vui vẻ, giống như có thể gạt bỏ tất cả phiền não.

Tâm tình như vậy thật không tồi, cô nghĩ đến những ngày tháng buồn khổ khi còn học tiểu học và hồi cấp hai, phát hiện ra rằng mình thực sự đang thay đổi, chỉ là..... Người đã từng khiến cô không ngừng nỗ lực truy đuổi lúc này không biết đang ở phương nào.

Lúc kiểm tra sức khỏe hạ tuần tháng chín, An Hồng cao 171cm, nặng 48.5kg. Một năm cao thêm 1cm, cảm ơn trời đất, cô biết mình sẽ không cao thêm nữa.

Lúc tan học, Lộ Văn Phàm vô cùng vui vẻ thông báo cho cô biết, cậu ta đã cao 181.5cm rồi.

"Mình cũng không có nghĩ đến nha! Đúng rồi, cái người kia... À... Ex. Boyfriend, anh ta cao bao nhiêu vậy?" Đứa trẻ ngu ngốc không tìm không phải hỏi.

"....." An Hồng trầm mặc, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Cũng khoảng 180cm, không sai biệt lắm so với cậu."

"An An, mình cao hơn anh ta!" Ánh mắt cậu ta sáng lên nói, "Mình mới 16 tuổi."

"Cậu mới 15 tuổi." An Hồng sửa lại.

"Cũng sắp 16 rồi!"

"16 cái đầu cậu ý! Cậu làm thẻ căn cước chưa?"

"....." Lộ Văn Phàm ỉu xiu, phải qua 16 tuổi mới có thể làm được, còn hơn nửa năm nữa đấy.

Một ngày không sóng gió trời qua, sau lễ quốc khánh, học sinh lớp mười hai bắt đầu giờ tự học buổi tối, An Hồng tuyệt đối không sợ bởi vì Lộ Văn Phàm sẽ ở cùng với cô, đưa cô về nhà rồi lại trở về trạm xe buýt đón xe về.

Chỉ là, một ngày tháng mười, xảy ra chuyện bất ngờ.

Ngày đó, khoảng chín giờ hơn, An Hồng và Lộ Văn Phàm cùng đi ra khỏi trường sau buổi học, vừa ôn vừa đi về phía trạm xe buýt.

Lúc họ đi xa khỏi trường học, đến một con đường nhỏ vắng vẻ thì phía sau lưng truyền đến âm thanh một cô gái:

"Lộ Văn Phàm! Cậu đứng lại đó cho tôi!"

An Hồng và Lộ Văn Phàm giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn đường, An Hồng thấy rõ đó là một cô bé 15, 16 tuổi, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, ăn mặc cũng rất đẹp.

An Hồng ngẩng mặt nhìn Lộ Văn Phàm, phát hiện thấy vẻ mặt buồn bực của cậu ta, giống như có vẻ đang rất đau đầu.

Cô bé nhìn An Hồng một chút, lại nhìn cậu ta, chỉ vào An Hồng rồi lớn tiếng hỏi: "Cậu chính là vì người này mà chuyển trường hả?"

An Hồng ngây người, liền nghe được Lộ Văn Phàm nói: "Thôi đi Sừ Tiểu Trân, tôi và cậu đã sớm không có quan hệ, chạy tới đây làm cái gì?"

"Tôi....." Sừ Tiểu Trân méo sệch như sắp khóc, lại nhẫn nhịn nói "Cậu có biết tôi tìm cậu rất vất vả hay không. Tôi phải hỏi từng người một, không nghĩ đến cậu lại chuyển tới trường học xa nhà như thế!"

Trong lòng An Hồng thật muốn nôn, nghĩ thầm. Đây chính là món nợ tình cảm của thằng nhóc thối tha hồi còn học cấp hai à, trẻ con bây giờ giỏi thật đấy, thẻ căn cước còn chưa có đã ngăn chặn tìm chồng rồi.

Lộ Văn Phàm nói mà không có biểu cảm gì: "Không phải là tôi đã nói rất rõ với cậu hay sao, tôi không thích cậu chút nào, cậu đừng lãng phí thời gian với tôi."

Sừ Tiểu Trân rốt cuộc không nhịn được, cô bé đi tới, lại khóc nức lên: "Lộ Văn Phàm, Lộ Văn Phàm! Tôi biết sai rồi, cậu tha lỗi cho tôi đi, ban đầu là cậu theo đuổi tôi, tôi biết là tôi sai rồi, không nên gây khó dễ cho cậu. Cậu tha thứ cho tôi đi, cái gì tôi cũng không truy cứu nữa, hai chúng ta ở cùng một chỗ có được không?"

Lộ Văn Phàm nói lớn tiếng: "Cái gì mà theo đuổi cậu? Lúc nào thì tôi và cậu ở cùng một chỗ?"

An Hồng mặt tròn trắng, ngưng ~~~ mấy đứa này thật là không khác gì phim nhiều tập.

Sử Tiểu Trân đi tới trước mặt Lộ Vân Phàm, mắt đắm lệ: "Cậu còn nói không theo đuổi tôi à, khi đó ngày ngày cậu đến gần tôi, nói tôi nhìn cậu đã cầu, còn nói tóc tôi rất đẹp. hu hu hu. Tại sao cậu lại thay đổi thất thường, đừng núi này trông núi nọ như vậy!"

Oa! An Hồng nghĩ, nhóc con này vận dụng thành ngữ cũng không tệ, dùng rất tốt đấy nhé.

Lộ Vân Phàm tức giận, kéo tay An Hồng, nói: "Này! Cậu nhìn cho rõ, đây mới là bạn gái tôi. Cậu soi gương nhìn lại mình xem có điểm nào hơn được cô ấy không, cậu còn không cao bằng cô ấy nữa!"

An Hồng hét ý kiến..... Nghĩ thầm, được lắm được lắm, tạm thời làm cứu binh của cậu, tôi sẽ tính sổ với cậu sau.

Sử Tiểu Trân lau nước mắt, dò xét cẩn thận An Hồng, cười một tiếng: "Cậu chính là gì bà cô già này mới bỏ tôi có đúng không? Có đúng hay không?"

Bà cô..... già.

An Hồng tức giận, mở miệng nói: "Bạn nhỏ, cậu đang nói ai đấy?"

Sử Tiểu Trân hô to: "Tôi nói cô đó, nói cô đó. Bà cô già. Bà cô già. Cô cướp bạn trai của tôi. Đồ hồ ly tinh!"

Lộ Vân Phàm ôm vai An Hồng, hai người áp sát vào nhau: "Này, cô xong chưa, không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước, cô cứ ở lại chỗ này mà từ từ nổi điên!"

Nói xong liền xoay người muốn đi.

Sử Tiểu Trân ngây ngẩn cả người, ngay sau đó nhăn mày cắn răng nói:

"Lộ Vân Phàm, cậu thực sự không cần tôi nữa sao? Được! Tôi sẽ khiến cậu hối hận!"

Sau đó, cô ta vỗ tay một cái, trong bóng tối đi ra bốn người cao thấp không đều, hai người đứng ở sau lưng Sử Tiểu Trân.

An Hồng định thần nhìn lại thì thấy chính là mấy tên côn đồ 17,18 tuổi, có hai người còn thấp hơn cả cô.

Lộ Vân Phàm tinh táo liếc mắt, đẩy An Hồng về phía sau: "Cô muốn gì?"

"Hừ! Tôi muốn cậu phải hối hận, muốn cậu biết kết quả của việc thay lòng đổi dạ!" Dừng một chút, Sử Tiểu Trân lui về phía sau mấy bước, nói lớn tiếng, "Lên cho tôi!"

Bốn tên côn đồ nghe cô ta phân phó, từng bước từng bước đi về phía trước, không hiểu vì sao An Hồng không thấy sợ hãi, còn có chút cảm thấy giống như phim xã hội đen Hong Kong, đột nhiên Lộ Vân Phàm đến trước mặt cô đẩy một cái rồi hô lớn:

"An An! Chạy mau!"

Sau đó cậu ta ném cặp sách bước lên, hướng một nam sinh to con mà ra quyền.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đầu Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Dám Đánh An An Của Tao À!

Lộ Vân Phàm đánh một quyền trúng mặt học sinh nam kia, hắn ta lao đảo ngã xuống bên cạnh, đồng bọn của hắn vội vàng đỡ lấy.

Nhân lúc đó, Lộ Vân Phàm nhanh chóng cầm cặp sách lên, xoay người kéo tay An Hồng hô lớn: "An An! Chạy!"

An Hồng lập tức sải chân chạy theo cậu ta về phía cuối con đường nhỏ.

Phía sau truyền theo tiếng hét của Sử Tiểu Trân: "Đuổi theo cho tôi!"

Vài tên côn đồ vọt lên.

Dù sao An Hồng cũng chỉ là nữ sinh, hai người lại mang theo cặp sách rất nặng, chạy không được bao lâu cô liền bị một tên lưu manh kéo lại, cô xoay người dây dưa, Lộ Vân Phàm quay đầu nhìn, thấy có vẻ không ổn, cậu ta ném cặp sách, chạy qua vật lộn cùng tên côn đồ.

Tiếp đó lại có một tên vóc người nhỏ bé gia nhập chiến đoàn, An Hồng đứng tròn tròn mắt, lúc này vì chạy hết sức nên còn đang thở hổn hển chưa kịp hồi, rốt cuộc cô nhận ra rằng tình trạng trước mắt không phải là đóng phim, mà là đánh lộn thật đấy!

Trong nháy mắt cô không biết phải làm sao, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại.

Hai trong bốn tên côn đồ đứng bên cạnh nhìn xem hai người khác đang vật lộn cùng Lộ Vân Phàm. Dù sao Lộ Vân Phàm cũng chỉ có một người, cho dù cao to khỏe mạnh đến mấy cũng không chịu nổi sự tấn công từ hai phía, dần dần bị ăn mấy quyền, trên mặt chảy máu.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn An Hồng, hô to: "An An, chạy mau!"

An Hồng cắn răng, nhìn xung quanh, thấy ven đường có chỗ thợ xây cất đồ, ở đó có gạch trong góc tường có một chiếc xẻng, cô vút cặp sách chạy tới, tay trái cầm một viên gạch, tay phải cầm xẻng quay trở lại.

Mấy tên côn đồ cùng Sứ Tiểu Trân đang đứng xem không kịp phản ứng, An Hồng thả viên gạch xuống, hai tay vung xẻng đập vào lưng tên côn đồ đang đánh Lộ Vân Phàm.

"Bốp" một tiếng, "A a ————" côn đồ A kêu lên, quay đầu nhìn thấy An Hồng đang đỏ mặt.

Hắn có chút ngây ngẩn, An Hồng kêu to, cầm xẻng đập lên đầu hắn.

Côn đồ A bị dọa sợ vội vàng né tránh, Lộ Vân Phàm có khe hở, rút cuộc nện một đấm lên mặt tên côn đồ B.

Sứ Tiểu Trân bị chọc tức, hô to: "Cùng tiến lên!"

Côn đồ C cùng côn đồ D lập tức vọt lên, An Hồng la to, quơ quơ chiếc xẻng trong tay, hướng vào đầu bọn chúng mà đập tới, cũng không cần biết có trúng hay không. Nhiệt huyết trong cô sôi trào, khi còn bé đánh nhau với bạn chính là tư thái liều mạng, lúc này nhìn Lộ Vân Phàm bị rơi vào thế hạ phong, cô chỉ nghĩ tới việc phải bảo vệ cậu ta. Cậu ta còn là một đứa bé vẫn chưa trở mã hoàn toàn, lại còn một chọi bốn.

Lộ Vân Phàm và tên côn đồ B dính vào nhau, cuối cùng cậu ta cũng chiếm thượng phong, lớn tiếng hò hét, vung quả đấm, bọn côn đồ nhìn thì có vẻ đáng sợ, nhưng thật ra cũng rất sợ chết, nhìn thấy cậu ta như vậy, nghĩ đến việc mình cũng không cần thiết phải đánh đấm đến nỗi chịu thương tổn cơ thể, bọn chúng cũng dần dần nghỉ ngơi.

Chỉ là lúc này, côn đồ D xông tới giúp tên côn đồ B, Lộ Vân Phàm lại bị giáp công, một bên cậu ta vừa tránh né vừa chống đỡ, một bên còn nhìn An Hồng đang vung xẻng truy đuổi tên côn đồ A, trong lòng gấp gáp liền kêu to: "An An, đừng đánh! Cậu chạy mau! Mình cũng chạy ngay đây!"

An Hồng mất diều tai ngơ, cổ đuổi theo tên côn đồ A còn thấp bé hơn cô mà đánh, trên lưng bị phang mấy cái đau muốn khóc, hắn nhìn thấy Sứ Tiểu Trân đang đứng đột nhiên nhanh chân chạy tới.

An Hồng thờ hồn hển, tóc cột đuôi ngựa có chút tán loạn, sợi tóc xòa hai bên má, cô cũng bị đánh mấy cái, trên người rất đau nhưng không để ý đến, cô nghiêng đầu nhìn tên côn đồ C, hắn bị cô dọa sợ, lùi lại mấy bước liền chạy xa.

Sứ Tiểu Trân giận đến mức dậm tay dậm chân: "Đồ vô dụng! Đồ vô dụng! Ngay cả một mụ già cũng đánh không lại!"

An Hồng lườm cô ta một cái, cô ta lập tức ngậm miệng. Bộ dáng An Hồng rất đáng sợ, cầm xẻng trong tay giống như Chiến thần, Sứ Tiểu Trân lùi lại mấy bước trốn trong góc.

An Hồng muốn đuổi theo cô ta, vậy mà vừa quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện ra Lộ Vân Phàm đã bị đánh ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu, vừa giãy giụa vừa tránh né những quả đấm hung ác của hai tên côn đồ. An Hồng hô to một tiếng, xông tới vung xẻng trúng lưng tên côn đồ D, hắn ta quay đầu nhìn cô, bỏ lại Lộ Vân Phàm đang la hét, chộp lấy xẻng trong tay An Hồng, đáng người hắn cao lớn, An Hồng không thể địch nổi, xẻng bị đoạt mất.

Côn đồ D giận điên lên, cũng không quan tâm cô chỉ là một nữ sinh, vung xẻng đập vào An Hồng.

An Hồng theo bản năng lấy tay ngăn lại, lực đập lớn trúng vào cánh tay cô, dù xẻng không sắc bén nhưng do sức lớn, không những làm rách tay áo của cô mà còn làm tổn thương tới da thịt, An Hồng mất thăng bằng té ngã trên đất, chỗ cánh tay vô cùng đau đớn.

Lúc này, Lộ Vân Phàm là một chọi một, côn đồ B mất đi sự trợ giúp của côn đồ D, vốn là có chút e sợ, lập tức lại bị đè ngã xuống đất, bị Lộ Vân Phàm đấm đá giống như đang phát điên, cho đến khi hắn ta hô cứu mạng mới dừng tay.

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu, liền phát hiện An Hồng đã ngã trên đất, côn đồ D đang vung xẻng lên.

Cậu ta lập tức lao tới từ phía sau, ôm lấy côn đồ D, toàn thân dùng sức kéo hắn ta cách xa mấy bước, côn đồ D mới không đánh trúng An Hồng.

Lộ Vân Phàm hô to: "Con mẹ nó, mày dám đánh cả phụ nữ à, bỏ đập chết mày!" Cậu ta cắn chặt hàm răng vào tên côn đồ D, hắn ta đau đến gào khóc kêu to, hắn cúi đầu đập lên chân phải Lộ Vân Phàm, hung hăng nghiêng một cái. Lộ Vân Phàm cảm thấy chân phải đau đớn kịch liệt, nhưng cậu ta cũng không buông.

Hai tay côn đồ D dùng sức, vừa giãy giụa vừa mạnh mẽ đập cậu ta mấy cái, rốt cuộc Lộ Vân Phàm không chịu nổi đau, buông tay ra lùi lại mấy bước.

Lúc này, côn đồ B đã vô cùng sợ hãi, ngồi bất động dưới đất.

Côn đồ D mù quáng đánh trả, quay người đạp một cước lên bụng Lộ Văn Phàm.

Chân phải Lộ Văn Phàm đau nhức, đứng không vững, liền bị ngã xuống.

Côn đồ D xông tới, cười trên người cậu ta đánh liên tiếp.

Lộ Văn Phàm trúng một đấm vào trán, đau đến hôn mê, cậu ta muốn dấy dựa lại bất đắc dĩ bị người khác cười lên trên, đánh nhau một hồi lâu đã tiêu hao hết thể lực, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Cậu ta đang chờ đón quyền thứ hai thì côn đồ D đột nhiên bị ngã xuống.

Lộ Văn Phàm có chút mờ mịt, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, tay trái An Hồng cầm gạch, đang đứng trước mặt cậu ta.

Đầu tóc cô xộc xệch, quần áo cũng lấm bẩn, đôi mắt nhìn chằm chằm người bị ngã xuống đất, sau gáy côn đồ D đang chảy máu, cô lập tức vung gạch đập xuống tiếp.

Côn đồ D trên đầu lại bị đánh một phát, hấn hoàn toàn loạn choạng, đứng lên không nổi.

Lộ Văn Phàm sợ hết hồn, vội vàng ngồi dậy, cậu ta ngẩng đầu nhìn cánh tay phải của An Hồng bị máu thấm ướt, đỏ mắt vội vàng hô: "An An! Cậu bị thương rồi!"

Nghiêng đầu nhìn tên côn đồ D ở bên, cậu ta giận dữ hung hăng đạp chân trái, cười lên người tên côn đồ D, quả đấm giống như mưa liên tiếp rơi xuống.

Vừa đập vừa kêu: "Mây dám đánh An An của tao à! Mây dám đánh An An của tao à! Tao đánh chết mây! Đánh chết mây! !"

Côn đồ D đã mất hơi sức chống cự, hấn mềm nhũn nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

An Hồng đột nhiên liên tinh tảo lại, cô nghe được tiếng còi xe cảnh sát từ xa đi tới, còn có âm thanh đám người đang la lối chạy trốn, liền ngăn Lộ Văn Phàm lại: "Cảnh sát đến rồi! Chạy mau!"

"Mình muốn đánh chết nó! Mình muốn đánh chết nó!" Thiếu niên có chút nổi điên, An Hồng cũng không để ý tới cánh tay phải đang đau nhức, lấy hết sức lực ôm lấy cậu ta: "Lộ Văn Phàm! Tỉnh táo! Tỉnh táo! Hấn sắp bị cậu đánh chết rồi! Đi mau! Cảnh sát sắp tới!"

Ở trong lồng ngực ấm áp của cô, rốt cuộc Lộ Văn Phàm dần dần tỉnh táo lại, cậu ta ngẩng đầu lên, phát hiện ra Sứ Tiểu Trân và côn đồ B sớm đã chạy trốn, cậu ta lớn tiếng thở hỗn hển, rời khỏi người tên côn đồ D, không nhận được lại đá thêm một cái.

Chỉ là, chân phải vừa giẫm xuống, cậu ta đau đớn kêu lên.

"Chân cậu bị thương!" An Hồng nóng nảy, ôm hông cậu ta nói, "Đau chân cũng phải chạy, bị bắt là chết đó"

"Ừ. . . . ." Lộ Văn Phàm cắn răng, nửa sức nặng cơ thể đều dựa vào người An Hồng, An Hồng cầm cặp sách của cả hai người khoác lên vai, đỡ Lộ Văn Phàm khập khễnh rời khỏi hẻm nhỏ vắng vẻ.

Bọn họ chân trước vừa đi, cảnh sát cùng với dân chúng xung quanh chân sau chạy tới, trên đường nhỏ trống trải chỉ có một thanh niên trẻ tuổi nửa sống nửa chết đang nằm đấy, tất cả mọi người đều không thể hiểu được.

An Hồng và Lộ Văn Phàm cũng không đi xa, chân phải Lộ Văn Phàm đã đau đến mức đi không nổi, bọn họ nấp ở một hẻm nhỏ khác, dựa lưng vào vách tường, sóng vai ngồi dưới đất mà thở.

"Chân cậu không sao chứ?"

"Tay cậu không sao chứ?"

Trăm miệng một lời, hai người hướng đối phương hỏi, tiếp đó ngẩn người, sau đó lại nhìn nhau nở nụ cười.

An Hồng nói: "Lộ Văn Phàm, thật không có nhìn ra, cậu đánh nhau cũng không tệ lắm nha, chỉ là. . . . . Từ lúc nào thì tôi là của cậu hả?"

Khuôn mặt sưng vù của người nào đó hơi ửng đỏ, cậu ta cúi đầu nhỏ giọng nói: "Đầu bị đánh, chỉ thuận miệng nói thôi."

"Trời ơi, chân cậu phải làm sao bây giờ? Có muốn mình đi gọi điện cho người nhà cậu không hả, để họ tới đưa cậu đi bệnh viện."

"Đừng!" Lộ Văn Phàm nóng nảy, "Ngán vạn đừng! Bây giờ mình đã như sắp chết, cậu gọi cho bọn họ thì mình chắc chắn sẽ chết đấy!"

"Vậy chân cậu phải làm thế nào đây, nói không chừng là bị gãy xương rồi!"

Lộ Văn Phàm suy nghĩ một chút, đọc một số điện thoại cho cô: "Cậu tìm một buồng điện thoại công cộng rồi gọi cho số điện thoại này, gặp Hứa Lạc Phong, sau đó kêu cậu ta gọi xe taxi đến đón chúng ta."

"À. . . . ." An Hồng cũng không hỏi nhiều, ghi lại số điện thoại rồi rời đi.

Lộ Vân Phàm kéo tay cô lại: "Đội đã nào..." Cậu ta cởi xuống chiếc áo khoác đã dính bẩn, bọc vào tay phải An Hồng, "Tay cậu bị chảy máu rồi, đừng bỏ ra, cũng đừng để người khác nhìn thấy."

"Ừ." An Hồng xoay người chạy ra ngoài.

Cuộc điện thoại gọi rất thuận lợi, Hứa Lạc Phong vừa nghe cô kể lại tình huống, lập tức hỏi địa chỉ, nói sẽ đến ngay.

Sau khi cúp điện thoại, An Hồng suy nghĩ một chút rồi gọi về nhà, nói với bà ngoại là có một bạn học đột nhiên bị bệnh nên phải đưa tới bệnh viện, cô muốn đi cùng với giáo viên tới đó, chờ xử lý xong chuyện sẽ về nhà, báo để bà ngoại yên tâm.

An Hồng vội vã chạy về bên cạnh Lộ Vân Phàm, phát hiện thấy cậu ta đang vô lực dựa vào vách tường, khuôn mặt trắng bệch vì đau, trên trán đổ mồ hôi lạnh, tóc đen ướt dính bết vào tai.

Cô đứng bên cạnh cậu ta, lo lắng hỏi: "Cậu sao vậy?"

"An An, chân mình đau quá." Lộ Vân Phàm rên hừ hừ, nắm lấy tay An Hồng, mày rậm nhíu lại, đùi phải đặt dưới đất dường như không có phản ứng gì.

"Không sao, không sao, Hứa Lạc Phong sẽ tới ngay bây giờ." An Hồng cũng không biết nên làm gì, cô cũng không rõ Hứa Lạc Phong là ai, nghe giọng nói thì cô có vẻ là một người trẻ tuổi, An Hồng nghĩ, có lẽ đó là anh em họ của Lộ Vân Phàm.

Lúc Hứa Lạc Phong chạy tới, thật khiến An Hồng kinh ngạc.

Lúc này đã là mười giờ tối, bóng đêm lắc lư, hình ảnh mờ mờ, đi từ xa tới là một thiếu niên tuổi tác so với cô không sai biệt lắm, cậu ta mặc áo trắng, quần dài màu đen, gò má hơi cao, một đôi mắt phượng hẹp dài, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, lại có vẻ lãnh nhược băng sương.

An Hồng mở trừng hai mắt, phát hiện ra dung mạo cậu ta rất —— yêu dị, trên người cậu ta có hơi thở không dính bụi trần, nếu cậu ta để tóc dài thì mười phần mười là hình ảnh Mỹ Thiếu Niên cổ đại trong shoujo manga!

An Hồng nuốt một ngụm nước bọt, nói nhỏ bên tai Lộ Vân Phàm: "Này, cậu có biết là người như vậy nhìn thật giống Luru Xuyên Phong hay không?"

Một câu nói khiến cho một người đang đau đến chết đi sống lại gần đến suýt chút nữa thì hộc máu.

Hứa Lạc Phong đi tới trước mặt hai con người nhếch nhác, không nói gì, cúi xuống công Lộ Vân Phàm.

Dáng vẻ cậu ta không cao như Lộ Vân Phàm, cơ thể lại gầy gò, phải mất sức lực mới công được, áo khoác trắng tinh khiết liền bị vết máu trên người Lộ Vân Phàm dính vào, cậu ta không nói tiếng nào, điều chỉnh tốt tư thế rồi cất bước rời đi, An Hồng vội vàng nhặt cặp sách theo cậu ta đi ra ngoài.

Xe taxi xuyên qua thành thị, từ nam hướng Bắc, đi tới ngoại ô phía Bắc thành phố, cuối cùng dừng ở trước một ngôi nhà nhỏ.

An Hồng cùng Hứa Lạc Phong xuống xe, Hứa Lạc Phong kéo tay Lộ Vân Phàm vòng qua vai mình, nâng cậu ta ra cửa xe, sau đó xoay người vác cậu ta lên lưng, Lộ Vân Phàm không còn sức, hai chân buông thõng, đầu rũ xuống, dựa lên vai Hứa Lạc Phong.

Hứa Lạc Phong quay đầu lại liếc nhìn An Hồng, nói: "Cùng vào đi."

An Hồng vội vàng đi theo.

Trong sân yên tĩnh không có ánh đèn, An Hồng cũng không thấy rõ đây là đâu. Hứa Lạc Phong công Lộ Vân Phàm gõ cửa mấy lần, không có người trả lời, cậu ta đột nhiên la lớn: "Lão Trình! Mau ra đây! Có người sắp chết!"

Không gian im lặng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hô lớn làm An Hồng sợ hết hồn, phòng tầng hai trong sân sáng đèn, sau đó có âm thanh bước chân từ trên lầu chạy vội xuống.

Đội đến lúc bọn họ chạy đến trước mặt, An Hồng mới nhìn rõ, người tới không phải là một ông già mà là một người đàn ông cao lớn tầm bốn mươi tuổi, cười hi hi, đi theo phía sau là một cậu thanh niên tóc ngắn mười sáu mười bảy tuổi.

Người đàn ông vừa thấy Hứa Lạc Phong công Lộ Vân Phàm, lập tức ngưng cười, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hứa Lạc Phong trả lời: "Chân phải của cậu ta có thể bị gãy xương."

"Trước tiên đưa cậu ta đi chụp X-quang rồi tôi sẽ kiểm tra, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, tại sao không đi bệnh viện?"

"Chỗ này không phải là bệnh viện à?" Hứa Lạc Phong lạnh lùng nói.

". . . . ." Người đàn ông lặng im, đi phía trước dẫn đường đưa bọn họ vào phòng.

Cho đến khi ánh đèn sáng lên, An Hồng mới biết đây là một chỗ khám bệnh, giống như trạm y tế xã, huyện.

Hứa Lạc Phong cẩn thận đặt người lên giường bệnh, An Hồng thấy Lộ Vân Phàm đã có chút hôn mê, không còn hơi sức mà rên hừ hừ.

Lộ Vân Phàm đi giày thể thao, người đàn ông xắn cao ống quần của cậu ta, cẩn thận dùng kéo cắt bỏ mũ giày và tất, chân phải liền lộ ra, mọi người vây quanh đều kinh hô một tiếng. Trên chân Lộ Vân Phàm có một mảng lớn máu đọng đỏ sẫm, sưng vù, có chỗ còn bị chảy máu, nhìn rất nghiêm trọng.

Trong lúc đó, Lộ Vân Phàm tỉnh lại, đau đớn gào lên, An Hồng ở bên cạnh nghe thấy đều nổi da gà, Lộ Vân Phàm nghiêng đầu sang chỗ khác thấy An Hồng, vươn tay kêu lên: "An An. . . . ."

An Hồng liền vội vàng tiến lên cầm tay cậu ta, khoe miệng cậu ta méo xệch, nước mắt từng giọt rơi xuống, há miệng gào khóc.

An Hồng tròn tròn mắt, cô nghĩ khi còn bé đánh nhau với Lộ Vân Phàm, khi ở trong bệnh viện khâu vết thương thì cậu ta cũng gào khóc như vậy. Không nghĩ đến, nhiều năm trôi qua rồi mà cậu ta vẫn thế. . . . .

"Đi chuẩn bị chụp X quang." Người đàn ông quay đầu lại nói với con trai.

"Vâng." Thiếu niên thanh tú lập tức chạy ra ngoài, người đàn ông cúi đầu nhìn kỹ chân Lộ Vân Phàm, hỏi, "Tại sao lại bị thương?"

"Bị người ta đập, đau quá! A a a —— đập. . . . . vài cái, ô ô ô. . . . ."

"Thằng nhóc này, sao lại đánh nhau với người ta hả?"

"Lão Trình, chân của cháu có bị tàn phế không?" Lộ Vân Phàm ngẩng đầu lên, nước mắt lăn chã hỏi.

"Phải bó thạch cao, chân của cháu ít nhất hai tháng không thể đi lại."

Tinh thần người nào đó sa sút hẳn, 2 tháng. . . . . quả thật là muốn lấy đi tính mạng của cậu ta rồi.

Sau khi chụp ảnh thấy Lộ Vân Phàm bị gãy xương nhưng may mắn là không quá nghiêm trọng, bác sĩ đưa cậu ta quay lại chỗ cũ, đắp thạch cao: "Cháu tin chú đi, như này là được rồi, nếu không thì đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút, dù sao bị thương cũng không nhẹ, sợ sẽ để lại di chứng."

"Ồ. . . . ." Lộ Vân Phàm từ đầu tới cuối đều nhất chết nắm chặt tay An Hồng, sắc mặt trắng bệch nhìn đau, tay trái An Hồng bị móng tay cậu ta bấm vài cái, nhưng cũng không lên tiếng.

Sau khi xử lý hoàn tất, bác sĩ Trình hỏi: "Tôi nay cháu muốn ngủ ở đây hay về nhà?"

"Ngủ một đêm rồi mai trở về, đúng rồi! Mọi người cũng phải giữ bí mật cho cháu, cháu sẽ nói là mình bị ngã."

Tất cả mọi người đều im lặng, trên người cậu ta có nhiều vết máu ứ đọng, mặt cũng sưng vù, khoe miệng còn rỉ máu, có lần từ trên núi xuống cũng không thành ra như vậy được.

Bác sĩ Trình vỗ vỗ vai cậu ta, xoay người muốn đi, Lộ Vân Phàm đột nhiên gọi lại: "Lão Trình! Ai da! Cháu bị đau mà quên luôn, chú kiểm tra tay cho bạn ấy, bạn ấy bị thương!"

Nói xong, cậu ta nắm tay An Hồng đẩy về phía trước một chút.

Bác sĩ Trình quay đầu lại, nhìn thấy tay phải An Hồng bị áo bọc lại, ông suy nghĩ một chút rồi từ từ cởi ra, cắt bỏ ống tay áo đậm vết máu, phát hiện ra tay của cô. . .

"Cái này là bị làm sao?"

"Bị xẻng đánh thôi." An Hồng trả lời.

". . . . ." Bác sĩ Trình kinh ngạc, nhìn cô gái trước mặt đến lông mày cũng không nhú một cái, "Cháu không thấy đau à?"

"Cháu không sợ đau, đã không còn cảm giác gì rồi."

Lộ Vân Phàm cũng thò đầu nhìn, thấy vết thương trên tay An Hồng thì sợ hãi kêu lên: "An An! An An! Sao cậu lại bị thương nặng như vậy!"

Bác sĩ Trình nói: "Ra ngoài với chú, trước hết phải khử trùng đã, nếu bị nhiễm trùng sẽ rất nghiêm trọng."

"Cám ơn." An Hồng cúi thấp đầu theo bác sĩ Trình đi ra ngoài, vừa quay đầu nhìn Lộ Vân Phàm "Tốt nhất là cậu ở chỗ này đợi mình, mình không sao."

Lộ Vân Phàm tội nghiệp nhìn cô, trong lòng vừa nóng vừa giận, trên chân vẫn còn đau, nhìn không nổi lại rơi nước mắt.

Hứa Lạc Phong vẫn ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Cậu có chút tiền đồ được không, khóc lóc cái gì!"

Lộ Vân Phàm bị cậu ta nói đến sững sờ, lau nước mắt, cắn răng: "Là Sứ Tiểu Trân làm, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cô ta!"

"Cậu nghĩ cậu đang đóng phim à? Cho rằng mình là Batman hay là siêu nhân? Cậu tự làm tự chịu, ban đầu nói cậu không nên dính vào cô ta, cậu lại không nghe."

"Mình không nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy. . . . ." Bé trai cuồn cuộn nhìn chân mình đang bị treo ngược lên cao, hừ hừ nói "Lạc Phong, làm thế nào bây giờ? Nếu ba mình biết được không phải là sẽ cắt luôn cái chân còn lại của mình hay sao."

". . . . ." Hứa Lạc Phong cũng nghĩ không ra biện pháp, đứng đây tìm túi chườm đá giúp cậu ta, chỉ hy vọng ngày hôm sau khi Lộ thiếu gia tỉnh dậy, vết thương có thể tiêu sưng, giống như bị vấp ngã.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mình Không Rời Cậu Được

An Hồng băng bó xong vết thương quay trở lại phòng bệnh thì Lộ Vân Phàm sắp ngủ thiếp đi.

Hứa Lạc Phong nhìn cô, đứng lên nói: "Tôi sang phòng bên, cô và cậu ấy nói chuyện một lúc sau đó tôi đưa cô về."

"Được." An Hồng ngồi xuống bên cạnh Lộ Vân Phàm, cậu ta nhướn mày nhìn cô, gắng gượng mỉm cười một cái, hết hơi hết sức hỏi: "Cậu đến rồi à, có sao không?"

"Không có việc gì, bị thương ngoài da mà thôi, xương không bị làm sao, băng bó lại là được rồi."

"Ai..... Đều là do mình, An An, cậu yên tâm nhất định mình sẽ báo thù cho cậu. Mình sẽ không bỏ qua cho Sừ Tiểu Trân!"

"Cậu lại nổi cơn điên gì đó." An Hồng liếc nhìn cậu ta, "Cậu và cô bé kia đã xảy ra chuyện gì? Trước kia cậu theo đuổi nó hả? Sau đó lại bội tình bạc nghĩa?"

"Không phải!"

"Vậy thì tại sao cô ta lại hành động như vậy." An Hồng không tin.

"Thật ra thì..... Thật ra thì..... Đó chỉ là kế hoạch của mình thôi, mỹ nam kế!"

"Hả?" An Hồng ngu ngơ.

Đường Vân Phàm cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: "Ở Nhị Trung một học kỳ, mình thấy rất nhàm chán liền muốn chuyển trường nhưng ba mình không đồng ý. Mình nghĩ thật lâu mới ra được biện pháp này. Lúc đó Sừ Tiểu Trân học lớp chín, mình quyết định quyến rũ cô ta một chút, nghe nói bố cô ta rất mạnh, người lại cao ngạo, không ngờ tất cả chỉ là giả, rất nhanh đã bị mình thu phục. Sau đó cô ta bắt đầu quần lấy mình, tặng đồ cho mình, gọi mình cùng đi học, cùng về nhà, mình nói với ba là ở trường có nữ sinh theo đuổi mình ác liệt, sau đó, lúc thi giữa kỳ năm lớp mười, mình cố tình làm bài kém, ba mình hỏi chuyện gì xảy ra mình nói là do cô gái kia dây dưa khiến mình không tập trung vào việc học, mình nói mình muốn chuyển trường, lúc này ba mới đồng ý."

An Hồng tròn mắt há mồm nhìn cậu ta, nghĩ thầm đây là cái mưu kế chó má gì chứ! Còn là Mỹ Nam Kế nữa! Thật đúng là ngây thơ nhàm chán khiến người khác giận sôi sục.

Lộ Vân Phàm cười hi hi nhìn cô, nói: "Mặc kệ thế nào, mình cũng đạt được mục đích, đúng không?"

"Đạt cái đầu cậu ý! Chân của người cậu bị đánh gãy rồi đấy!" An Hồng nhủ thầm hỏi cậu ta: "Đến tận cùng tại sao cậu muốn chuyển trường? Còn phải chuyển tới Thất Trung?"

"Mình....." Lộ Vân Phàm khép hờ đôi mắt, lại ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói, "Không phải là mình đã nói với cậu mình muốn học cùng trường với cậu hay sao, sẽ chạy 400m, giành giải nhất cho cậu xem."

"Lộ Vân Phàm, cậu đúng là người nhàm chán!" An Hồng thực sự hơi tức giận, không phải nói là ba năm một khác hay sao? Thế nào mà thằng nhóc này kém cô hai tuổi nhưng cô lại cảm thấy mình hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của nó.

Về mặt Lộ Vân Phàm âm thầm: "Tháng sau sẽ bắt đầu khai đại hội thể thao, mình sẽ không kịp khỏi để thi chạy 400m rồi."

Cậu ta thở dài, gương mặt ảm đạm tiều tụy, An Hồng đột nhiên có chút mềm lòng, rất nhiều năm trước bọn họ còn chưa quen thuộc, lúc quậy phá ầm ĩ nói đùa một câu, không ngờ cậu ta vẫn ghi nhớ trong lòng, hao tổn tâm trí chuyển trường, dường như đúng thật là vì cô.

Hình như, chưa bao giờ có một ai quý trọng lời hứa với cô như vậy, cho dù là Hàn Hiểu Quân cũng chưa từng.

Sau khi cuộc sống gió này trôi qua, Lộ Văn Phàm xin nghỉ dài hạn ở nhà nghỉ ngơi, thành tích của cậu ta rất tốt, hai tháng không đến trường cũng không sao. Sự khiển trách mà cậu ta lo nghĩ đã không xảy ra. Lộ Kiến Vũ nhìn con trai duy nhất bị thương nặng như vậy, cũng không rảnh mà hỏi nguyên nhân vì sao, đưa cậu ta đến bệnh viện tốt nhất ở thành phố J để kiểm tra. May mắn là tay nghề của bác sĩ Trình không tệ, chân phải của Lộ Văn Phàm được kịp thời chữa trị sẽ không lưu lại di chứng.

Chỉ là, ngày ngày phải nằm ở trong nhà làm cậu ta thực sự nhàm chán, mặt đầy tìm lý do gọi An Hồng đến ngày Chủ Nhật mang bài tập và bài kiểm tra đến, An Hồng cũng không tiện từ chối, vì vậy mỗi tuần cô đều tới nhà Lộ Văn Phàm giúp cậu ta làm bài tập, nói chuyện phiếm.

Rốt cuộc cô cũng gặp ba Lộ Văn Phàm và Giang Bội, quả nhiên thân hình Lộ Kiến Vũ cao lớn cường tráng, chỉ là trông có vẻ già, Lộ Văn Phàm nói cho An Hồng, lúc cậu ta sinh ra thì Lộ Kiến Vũ đã ba mươi tư tuổi, cho nên lúc này, ba cậu ta đã hơn năm mươi.

Giang Bội vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa, nhìn đáng vẻ chỉ ngoài ba mươi, thấy An Hồng, bà vẫn nhớ rõ cô bé đánh nhau cùng Tiểu Ma Vương năm đó, vui vẻ nói: "Ồi trời! Bây giờ các con là bạn học cùng lớp à..., thật là khéo, thực ra hai đứa rất có duyên đấy nhé."

An Hồng có chút xấu hổ, sau khi chào hỏi Lộ Kiến Vũ và Giang Bội liền đi đến phòng của Lộ Văn Phàm. Cậu ta ngủ trên giường, chân được treo ngược lên ở cạnh giường. Cậu ta nhìn thấy An Hồng, luôn luôn mỉm cười. Có lúc, cậu ta hơi chóng mặt muốn ngủ một lúc, lôi kéo tay An Hồng cầu xin cô không rời đi, An Hồng ngồi bên giường cậu ta đọc truyện tranh hoặc làm bài tập, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ của cậu ta.

Lúc cậu ta ngủ nhìn rất an tĩnh, không có vẻ mặt thiên biến vạn hóa, gương mặt trắng nõn xinh đẹp, ngây thơ như một đứa trẻ.

An Hồng nhìn cậu ta ngủ, cảm thấy rất thú vị hơn một tiếng sau, cậu ta dần dần tỉnh lại, thấy cô vẫn còn đó, liền lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Đầu tháng 11, đại hội thể dục thể thao bắt đầu, An Hồng không tham gia, tay cô còn băng bó nên chỉ ngồi ở khán đài nói chuyện phiếm với Lâu Tinh Tinh, trong lòng thỉnh thoảng lại nhớ đến thằng nhóc thối tha kia.

Chân phải không thể xuống đất sau hơn một tháng, Lộ Văn Phàm bắt đầu tập đi bộ, chống gậy một lúc lâu mới dám đặt chân phải xuống tập đi, cậu ta vẫn có chút sợ, gót chân vừa mới chạm đất đã nắm lấy tay An Hồng la to. An Hồng dùng dùng đẩy tay cậu ta, kêu lên: "Cậu có bản lĩnh thì chống gậy cả đời đi, đừng tập nữa! Tiểu quỷ nhất gan!"

Lộ Văn Phàm mỉm cười không lên tiếng, được Giang Bội và An Hồng đỡ, khề cấn rằng đặt chân phải xuống, chân vẫn rất đau, nhất là khi bước đi, bàn chân cậu ta cong lên, nhưng nghĩ đến lời nói của An Hồng thì nhịn đau, nghiêm túc bước từng bước.

Dần dần, rốt cuộc cậu ta có thể bỏ gậy, bước đi lần nữa.

Mãi cho đến trung tuần tháng 12, Lộ Văn Phàm mới quay trở lại trường học.

Chân của cậu ta đã khỏi nhưng vẫn không thể học thể dục, không thể đá cầu, còn đi bộ thì không có vấn đề gì.

Cuối tháng 12, trường sẽ tổ chức hội diễn văn nghệ, mỗi lớp đều phải luyện tập một tiết mục.

Bởi vì bọn An Hồng đã học lớp 12, chủ nhiệm lớp cũng không muốn biểu diễn tập thể, tốt nhất là tiết mục đơn ca hoặc múa đơn là được, có thể hạn chế tối đa để học sinh trong lớp có thời gian học tập.

Sau khi quay lại trường, Lộ Văn Phàm nhận được một tin tức làm cậu ta rầu rĩ, bởi vì Thẩm Kha và An Hồng có thành tích tốt nên chủ nhiệm lớp đã để cho bọn họ cùng hát một bài, hai đứa bé rất nghe lời, nhận nhiệm vụ và chọn bài hát.

Hà Ngọc Đồng và Lâu Tinh Tinh là ủy viên văn nghệ, vì bọn họ bày mưu tính kế, bài hát của Hứa Như Vân và Hùng Thiên Bình « tình yêu điện ảnh, hoặc của Mạc Văn Úy và Trương Hồng « Tình yêu Hiroshima », An Hồng suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: "Hay là hát bài « khi yêu đã thành chuyện cũ » của Lý Tông Thịnh và Lâm Úc Liên có được không, bài đó vừa dễ hát lại được yêu thích, lúc đó đi, cái đó ca không khó hát, lại còn gây chấn động một thời gian."

Tất cả mọi người bàn bạc xong, hẹn Chủ nhật cùng nhau đi hát Karaoke để luyện tập.

Lộ Văn Phàm biết được cũng đòi đi, An Hồng mặc kệ.

Nhưng mà, khi một đám choai choai đi đến sảnh quán Karaoke thì gặp phải tình huống không lường trước được.

Bảo vệ cửa nói cho bọn họ biết, gần đây những điểm vui chơi bị kiểm tra rất chặt, chỉ có thanh niên từ 16 tuổi trở lên mới có thể đi vào, nếu không, lỡ bị cảnh sát phát hiện, bọn họ sẽ bị phạt tiền, vì vậy yêu cầu mọi người mang chứng minh thư ra kiểm tra.

Hà Ngọc Đồng, Thẩm Kha, Lâu Tinh Tinh và An Hồng đều mang thẻ căn cước, thuận lợi vượt qua kiểm tra, ủy viên văn nghệ không mang, cầu xin một lúc không được liền chào bọn họ đi về. Cuối cùng chỉ còn lại Lộ Văn Phàm, cậu ta đưa cột ôm vai bá cổ bảo vệ, nói mình quên mang rồi, có thể dàn xếp được không, bảo vệ nhìn khuôn mặt ngây thơ của cậu ta, có chút không tin, nói: "Hoặc là về nhà lấy, không thì không được vào."

Cọ xát 10 phút đều vô dụng, An Hồng không nhìn được nói: "Lộ Văn Phàm, cậu về nhà đi, ở đây cũng không có việc của cậu."

Lộ Vân Phàm không đồng ý, lắc đầu nói: "Vậy thì mọi người cứ đi vào hát, mình ở bên ngoài chờ."

"Bên ngoài rất lạnh đấy! Cậu không sợ bị chết rét à!" An Hồng có chút gấp gáp.

"Không có việc gì, mọi người vào trong đi, mình tán gẫu cùng đại ca vệ sĩ một lát là được."

An Hồng muốn khuyên cậu ta, Lâu Tĩnh Tĩnh lôi tay cô nói: "Được rồi được rồi, kệ cậu ta, chúng ta vào hát một lát, cậu ta đợi ở đây còn có thể cùng đi ăn tối với nhau được."

An Hồng nhìn Lộ Vân Phàm: "Vậy thì tìm nơi nào kín gió, coi chừng bị cảm lạnh, biết không?"

"Yên tâm! Mình rất khỏe đấy." Lộ Vân Phàm phát tay với bọn họ, mấy người đi vào bên trong.

An Hồng và Thẩm Kha luyện mấy lần, bài hát này không khó hát, rất nhanh đã thành thạo.

Tiếp đó, mấy người trẻ tuổi liền quấy hết cỡ, bình thường học sinh cấp ba áp lực học hành rất lớn, khó có lúc buông lỏng, mọi người chơi rất vui vẻ. Lâu Tĩnh Tĩnh và Hà Ngọc Đồng cầm Mic hát hăng say, An Hồng lại có chút không yên lòng.

Thẩm Kha quay mặt nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, Lộ Vân Phàm vẫn còn ở bên ngoài."

"Nói không chừng cậu ta ngồi một lúc cảm thấy nhàm chán đã đi rồi."

"Cậu ấy sẽ không đi." An Hồng tin chắc.

"Đường như cậu hiểu..... rất rõ về cậu ta." Thẩm Kha đẩy mắt kiếng, "An Hồng, cậu và Lộ Vân Phàm đã quen nhau từ trước à"

"Ừ. Đã quen từ lâu rồi."

"Vậy hả..... hình như cậu ta rất thích cậu."

An Hồng sững sờ, không chỉ có một người nói như vậy với cô, cũng không phải cô không đề bụng, mà..... cô chỉ cảm thấy việc này là không thể..

Nhưng mà An Hồng không ngu ngốc, tâm tư Lộ Vân Phàm cô có chút nhận ra, chỉ là cậu ta không nói rõ nên An Hồng cũng làm như không biết. Cô vẫn coi cậu ta như một người em trai, một thằng bé thông minh nghịch ngợm, dù vóc dáng cậu ta rất cao, cô vẫn không có cách nào coi cậu ta như một người bạn nam cùng tuổi mà có tình cảm đặc biệt với cậu ta.

"Làm gì có." Cô mỉm cười trả lời, "Cậu ấy chỉ là một đứa bé, biết cái gì chứ."

Thẩm Kha cười một tiếng, nói: "Thật ra thì, mình cũng thích cậu."

Ở trong căn phòng ồn ào, giọng hát của Lâu Tĩnh Tĩnh và Hà Ngọc Đồng như đâm vào tai mà Thẩm Kha lạnh nhạt nói ra câu này khiến An Hồng ngây người.

"Dĩ nhiên, bây giờ không phải thời điểm nói ra những lời này. An Hồng, cậu muốn thi trường đại học?"

"Mình..... còn chưa nghĩ ra."

"Vậy thì lúc nào điền nguyện vọng, nếu như có thể thì bọn mình thảo luận một chút, thành tích của cậu không tệ, mình rất muốn thi cùng trường với cậu."

"....." An Hồng có chút lúng cuống, đột nhiên cô đứng lên, "Đến, đến lúc đó rồi hãy nói, mình...mình ra ngoài nhìn Lộ Vân Phàm một chút."

Nói xong, cô xoay người bỏ chạy ra khỏi phòng.

Từ trong phòng có điều hòa ấm áp ra bên ngoài không khí lạnh thấu xương, An Hồng dần dần bình tĩnh lại.

Cô nhìn bốn phía mà không thấy người kia.

Chẳng lẽ..... Cậu ta không đợi được nên đã đi rồi?

An Hồng không tin, cô mím môi, chạy trái chạy phải một vòng mới tìm được thang nhóc thối tha đang ở dưới mái hiên.

Nhưng mà, chuyện mà cậu ta đang làm khiến cho một ngọn lửa không tên xuất hiện trong lòng An Hồng, cô trực tiếp xông tới.

Lộ Vân Phàm đang sóng vai dưới mái hiên cùng người bảo vệ trẻ tuổi, ngón tay hai người đang kẹp một điếu thuốc, Lộ Vân Phàm vừa hút vừa không ngừng ho khan, anh bảo vệ ngồi bên cạnh nhìn cậu ta cười hì hì.

An Hồng vọt tới trước mặt cậu ta, hô to: "Lộ Vân Phàm! Cậu điên à! Cậu dám hút thuốc lá hả!"

Lộ Vân Phàm ngẩng đầu nhìn thấy cô vội vàng bỏ thuốc, phì mũi đứng lên: "Sao cậu lại ra đây? Còn chưa được hai tiếng đâu đấy."

An Hồng nhìn chằm chằm người bảo vệ: "Anh đang làm cái gì đấy! Cậu ta còn chưa đủ mười sáu tuổi đâu! Sao lại để cậu ta hút thuốc!"

Anh bảo vệ sững sờ hỏi: "Không phải là mấy đứa cùng tuổi à, không phải đã mười tám rồi sao?"

"Cái rắm! Lộ Vân Phàm, cậu làm tôi tức chết! Đi về với tôi!" Không nói thêm lời nào, An Hồng kéo tay cậu ta chạy.

Lộ Vân Phàm ở phía sau lưng cô hô to: "Đội đội đội đội! Chân mình chưa khỏi hẳn đâu, chạy sẽ bị đau!"

Lúc này, An Hồng mới dừng lại bước chân, quay đầu nhìn cậu ta, bình tĩnh lại nói: "Cậu học hút thuốc từ lúc nào? Hà?"

"Hai mươi phút trước....." Lộ Vân Phàm giống như đứa trẻ đã làm sai chuyện, cúi thấp đầu nhìn chằm chằm mũi chân, "Ngồi chờ rất nhàm chán, trời thì lạnh, anh bảo vệ hỏi mình có muốn hút thuốc không, mình rất tò mò, liền hút..... An An, cậu đừng tức giận."

"Về sau không cho hút, biết không?"

"Được....." Cậu ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lóe sáng, "An An, dáng vẻ này của cậu giống như là mẹ mình vậy, hắc hắc."

Một câu nói khiến An Hồng cũng bị chọc cười, cô nghiêm mặt nói: "Được rồi, đi thôi, bọn mình đã luyện xong rồi."

"Không phải là còn chờ bọn họ đi ăn cùng sao?"

An Hồng nghĩ đến lời thổ lộ của Thẩm Kha, cả người run rẩy một cái: "Không đợi, cậu muốn ăn? Hai đứa mình cùng đi."

"Được! Mình muốn ăn Toan Lạt Phấn!"

"Hà?"

An Hồng và Lộ Vân Phàm đi đến phố ẩm thực ở gần trung học Ngọc Lan đứng vào giờ cơm tối, tìm cửa hàng của La cha, An Hồng quen thuộc ngồi xuống, gọi một chén Toan Lạt Phấn thật cay, cho nhiều rau thơm.

Lộ Vân Phàm muốn một phần ăn giống cô, nhưng nhiều hơn. Thân thể cậu ta đang ở giai đoạn phát triển, sức ăn rất tốt, bình thường bữa trưa ở trường cũng không đủ để cậu ta ăn, buổi chiều tan học lại quán lấy An Hồng mua trà chiều mới có thể đỡ đói một chút.

Hai người ngồi ở ngoài trời gió rét ăn Toan Lạt Phấn, đầu đầy mồ hôi. Đột nhiên An Hồng nhớ đến vấn đề Thẩm Kha đã nói, liền hỏi Lộ Vân Phàm: "Này, cậu muốn thi trường nào."

"Thanh Hoa, Khoa kiến trúc." Cậu ta buồn bực trả lời.

"Oa!" An Hồng quả thực rất bội phục, nghĩ rằng với thành tích của cậu ta, nếu nghiêm túc phát huy thì chắc chắn sẽ thi đậu.

"Cậu thi sao?"

"Mình còn chưa nghĩ ra." Trước kia có ý định thi đại học Z, hiện tại..... An Hồng đã do dự.

"An An, cậu có thể cùng mình đi Bắc Kinh không?" đột nhiên Lộ Vân Phàm ngẩng đầu hỏi cô.

"Bắc Kinh? Quá xa."

"Trường học tốt ở Bắc Kinh rất nhiều, mình biết có lẽ cậu thi Thanh Hoa không được nhưng mà còn những trường khác nữa, thành tích của cậu cũng rất tốt. Đến lúc đó bọn mình cùng nhau đi học ở Bắc Kinh, cùng nhau về nhà, hàng ngày có thể cùng ăn cơm, cùng đi chơi, thật là tốt!" Cậu ta nói rất vui vẻ, giống như đây đã là chuyện ngay trước mắt.

An Hồng suy nghĩ một chút, trả lời: "Đến lúc đó rồi hãy nói, mình không yên tâm để bà ngoại ở đây một mình, tuổi bà cũng lớn rồi."

"À....." Lộ Vân Phàm cảm thấy An Hồng nói cũng có lý, "Thật ra thì Thượng Hải cũng được, Thượng Hải rất gần, mình cũng rất thích."

"Nói việc này còn quá sớm, chờ đến học kỳ tiếp theo rồi hãy nói. Hơn nữa, tại sao cậu lại muốn học cùng thành phố với mình? Cậu cứ học ở Thanh Hoa của cậu không được à."

"Mình..... Mình không rời cậu được." Bé trai cúi đầu, giọng nói rất nhỏ, An Hồng nghe rất rõ.

Thằng nhóc thối tha này, cô nghĩ, trong đầu cậu đang nghĩ cái gì chứ?

Cuối năm 2000, Thất Trung tổ chức hội diễn văn nghệ, tiết mục song ca của An Hồng và Thẩm Kha rất được hoan nghênh, cuối cùng đạt giải nhì.

Nhưng mà lúc An Hồng đối mặt với Thẩm Kha thì luôn có điểm không được tự nhiên, rất may là học kỳ sẽ nhanh kết thúc.

Đến mùa xuân, An Hồng gặp được người đã một năm không thấy, Hàn Hiểu Quân, mẹ Hàn gọi điện nói cô đến nhà Hàn chơi.

Anh cao hơn một chút, đen hơn một chút, dù sao ở công trường nắng gió như thế, làn da màu lúa mạch đã trở nên đen bóng. Nhưng mà anh vẫn rất đẹp trai, hơn nữa lại thêm nhiều phần hương vị nam nhân.

Hàn Hiểu Quân thấy An Hồng, vẫn ôn hòa như cũ, cười nói với cô: "Gần đây như thế nào?"

"Không tệ."

Anh lặng yên một chút, rút cuộc tay giờ lên, vuốt vuốt đầu An Hồng: "Sắp thi tốt nghiệp cấp ba rồi, phải cố gắng lên."

"Vâng."

Sau đó không nói gì nữa.

Hàn Hiểu Quân và Tần Nguyệt vẫn còn đang lui tới, bởi vì anh thường xuyên ở công trường nên hai người chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều, cha Hàn mẹ Hàn cũng chưa gặp qua Tần Nguyệt..

An Hồng ở phòng bếp giúp mẹ Hàn chuẩn bị bữa tối, mẹ Hàn oán trách: "Hiểu Quân có bạn gái, hình như là bạn học của con phải không? Ta không thích cô bé đó, quá gầy lại còn lười, cũng không biết Hiểu Quân nghĩ gì nữa. Hồng Hồng này, ta thực sự hi vọng con sẽ là con dâu của ta, ta đã sớm nói với Hiểu Quân, tìm đâu ra một người vừa hiểu thuận vừa chịu khó, vừa xinh đẹp như con chứ, aiiii....."

An Hồng cười cười, không tiếp lời. Thì ra mẹ Hàn đã nói với Hàn Hiểu Quân những lời này? Nhưng mà anh vẫn lựa chọn Tần Nguyệt, cô còn gì mà nói đây

Sau khi khai giảng lớp mười hai, bọn họ tiến vào giai đoạn chạy nước rút.

Mấy lần thi thử, thành tích tốt của Lộ Văn Phàm khiến người ta phải chặc lưỡi, nhiều lần đều đứng đầu cả lớp, hai lần đứng đầu khóa, một lần đứng thứ hai.

An Hồng biết cậu ta đã dốc toàn lực rồi.

Trường học sau khi cân nhắc, muốn để cậu ta và mấy học sinh đặc biệt nổi trội đi học ở Bắc Đại hoặc Thượng Hải.

Lộ Văn Phàm không đồng ý.

Cậu ta thường xuyên hỏi nguyện vọng của An Hồng là gì, An Hồng không biết phải trả lời như thế nào.

Thật ra thì, cô cũng muốn học cùng một thành phố với cậu ta, nhưng mà, đi Bắc Kinh thì cô không hạ được quyết tâm, bà ngoại sắp bảy mươi tuổi, mấy năm gần đây sức khỏe càng kém, mẹ lại không ở bên cạnh, An Hồng muốn ở lại thành phố J.

Nhưng cô rất sợ, khi cô nói cho Lộ Văn Phàm thì cậu ta cũng sẽ ở lại, đây chính là làm trễ nải đại sự của cậu ta. Mặc dù đại học Z cũng là một trong những trường đại học tốt nhất cả nước nhưng vô luận như thế nào cũng không thể so sánh được với Thanh Hoa, mà lại còn là khoa kiến trúc.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, không chịu nói nguyện vọng cho Lộ Văn Phàm, chỉ có thể ra sức khuyên cậu ta thi vào Thanh Hoa, không cần phải học cùng cô.

Trong không khí rối rắm, kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng tới. Khi đó, quy chế thi tốt nghiệp trung học tại thành phố J chính là trước tiên làm bài thi, sau đó dựa vào điểm để điền nguyện vọng.

Tháng bảy u ám, An Hồng lại cảm thấy bình tĩnh, từ trước đến giờ Toán Lý Hóa cô học rất chắc, Ngữ văn, Tiếng Anh cũng phát huy bình thường, biết điểm thi xong, thấy việc điền nguyện vọng vào đại học Z cũng không có vấn đề gì.

Lộ Văn Phàm gọi điện thoại đến nhà cô, hỏi cô tình huống điểm thi thế nào, An Hồng nói cho cậu ta biết, đại khái khoảng 640 điểm.

Lộ Văn Phàm mừng rỡ, nói: "Không tệ! Mình được 700 điểm, thi vào Khoa kiến trúc của Thanh Hoa cũng không có vấn đề, An An, cậu suy nghĩ kỹ chưa? Đi Bắc Kinh với mình có được không?"

"....." An Hồng cảm ứng nghe, trong lòng đang loạn muốn chết, cô thử hỏi dò, "Lộ Văn Phàm, nếu mình muốn ở lại thành phố J thì sao?"

Cậu ta có chút ngây ngốc, sau một hồi mới lên tiếng: "Cậu muốn thi đại học Z à? Đại học Z cũng không tồi, nhưng mình không biết nhiều về trường lắm, mình phải xem qua quyển sách giới thiệu về trường mới được."

"Ai ai! Cậu làm sao thế? Không phải là cậu muốn thi vào Thanh Hoa à?"

"Vào đâu mà chẳng được, chỉ cần mình học tốt thì học chỗ nào mà chẳng như nhau. Cậu chờ mình, mình muốn cùng chọn trường với cậu."

Chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà có thể khiến cậu ta thay đổi nguyện vọng. An Hồng hoàn toàn bối rối, cô nhanh chóng nói: "Không, không, mình chỉ tùy tiện nói thôi. Bắc Kinh cũng tốt lắm, vậy mình xem qua mấy trường ở Bắc Kinh, không chừng sẽ có trường mà mình thích."

Lộ Vân Phàm vui mừng, nói lớn tiếng: "Thật? Cậu nguyện ý đi Bắc Kinh sao? Vậy là tốt nhất! Cậu nhanh nhanh một chút, mấy ngày nữa phải điền nguyện vọng rồi, mình cũng giúp cậu kiểm tra xem có chỗ nào thích hợp. Với thành tích của cậu thì chọn cái gì mà chẳng được."

"Ừ..... Được rồi."

"A! Đúng rồi, mình quên nói với cậu một việc!" Thằng nhóc đột nhiên trở nên hưng phấn, hô to trong điện thoại, "An An, mình có chứng minh thư rồi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Em Đều Liên Quan Đến Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.